

Tín đồ shopping lấy chồng

Contents

Tín đồ shopping lấy chồng	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	8
3. Chương 02 Phần 1	14
4. Chương 02 Phần 2	19
5. Chương 02 Phần 3	24
6. Chương 03 Phần 1	29
7. Chương 03 Phần 2	32
8. Chương 03 Phần 3	37
9. Chương 04	42
10. Chương 05	48
11. Chương 06 Phần 1	56
12. Chương 06 Phần 2	62
13. Chương 07 Phần 1	67
14. Chương 07 Phần 2	72
15. Chương 08 Phần 1	80
16. Chương 08 Phần 2	86
17. Chương 09 Phần 1	91
18. Chương 09 Phần 2	96
19. Chương 10	101
20. Chương 11 Phần 1	108
21. Chương 11 Phần 2	113
22. Chương 12 Phần 1	121
23. Chương 12 Phần 2	126
24. Chương 13 Phần 1	131
25. Chương 13 Phần 2	137
26. Chương 14	143
27. Chương 15 Phần 1	151
28. Chương 15 Phần 2	156
29. Chương 16	161
30. Chương 17 Phần 1	171
31. Chương 17 Phần 2	175
32. Chương 18	182
33. Chương 19	188
34. Chương 20	195
35. Chương 21	201
36. Chương 22 Phần 1	209
37. Chương 22 Phần 2 (hết)	214

Tín đồ shopping lấy chồng

Giới thiệu

Giới thiệu sách Cuộc sống của Becky Bloomwood rất hoàn hảo: Cô trở thành người tư vấn mua sắm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-lay-chong>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEW YORK, NY 10005

Ngày 7 tháng Mười Một, năm 2001

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Kính gửi cô Bloomwood.

Số đồng chủ tài khoản mới: 5039 2566 2319

Chúng tôi rất hân hạnh được xác nhận lại tài khoản đồng chủ thẻ của cô và ông Luke. J. Brandon, và xin gửi kèm chứng từ giải trình việc trên. Một thẻ ghi nợ sẽ được chuyển đến quý cô trong phong bì riêng biệt.

Ngân hàng Second Union của chúng tôi luôn tự hào vì khả năng phục vụ khách hàng cá nhân của mình. Hãy trực tiếp liên lạc với tôi bất cứ khi nào cô có thắc mắc gì, và tôi sẽ giúp đỡ cô bằng bất cứ cách nào có thể. Với tôi không có gì là không đáng được quan tâm.

Chúc cô những điều tốt đẹp nhất.

Trân trọng,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch vụ Khách hàng.

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEW YORK, NY 10005

Ngày 12 tháng Mười Hai, năm 2001

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Kính gửi cô Bloomwood,

Cảm ơn cô vì lá thư ngày 9 tháng Mười hai cô gửi về việc tài khoản đồng chủ thẻ của cô và ông Luke J. Brandon. Tôi đồng ý rằng mối quan hệ giữa ngân hàng và khách hàng nên vừa là tình bạn vừa là sự hợp tác, và để trả lời câu hỏi của cô, màu yêu thích của tôi là màu đỏ.

Tuy nhiên, rất đáng tiếc, tôi không thể thay đổi tên danh mục trong sao kê sắp tới của cô như cô yêu cầu. Khoản nợ đặc biệt cô đề cập đến sẽ được xuất hiện trên sao kê tiếp theo của cô với tên “Prada, New York”. Tôi không thể chuyển nó thành “Hóa đơn tiền ga”.

Trân trọng,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch vụ Khách hàng.

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEW YORK, NY 10005

Ngày 7 tháng Giêng, năm 2002

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Kính gửi cô Bloomwood,

Cảm ơn về lá thư ngày 4 tháng Giêng của cô về việc tài khoản đồng chủ thẻ của cô và ông Luke J. Brandon, và về số kẹo chocolate mà tôi buộc phải gửi trả lại. Tôi đồng ý rằng việc kiểm soát chi li từng khoản chi tiêu nhỏ nhất là khó khăn, và rất tiếc khi nghe nói về “vấn đề bất đồng nho nhỏ kì lạ” giữa hai người.

Thật đáng tiếc, chúng tôi không thể tách sao kê ra thành hai như cô yêu cầu, một phần gửi cho cô và phần kia gửi cho ông Brandon và “giữ bí mật nho nhỏ giữa hai chúng ta”. Tất cả các khoản thu và chi phải được gửi cùng với nhau.

Đó là lí do tại sao tài khoản này có tên là tài khoản đồng chủ thẻ.

Trân trọng,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch vụ Khách hàng.

OK. Đừng hoảng hốt. Câu trả lời sẽ đến ngay thôi. Tôi chỉ phải nghĩ thật kĩ xem hôn nhân là thế nào. Nó là tình yêu, hiển nhiên. Và sự gắn bó, và giúp đỡ lẫn nhau. Và... món súp?

Mắt tôi dán vào một cái liễn cổ to dùng bằng bạc, đồng bộ cùng một cái môi. Ngay lúc này, đó sẽ là một món quà cưới hoàn hảo. Tôi có thể hình dung ra cảnh: Suze và Tarquin ngồi bên lò sưởi, dùng cái môi múc súp vào bát cho nhau. Cảnh này sẽ thật đáng yêu và đầy không khí gia đình và thật ấm áp, và mỗi lần họ húp súp họ sẽ nghĩ đến tôi.

Có lẽ thậm chí tôi còn đem nó đi chạm trổ. “Tặng những người bạn thân nhất Suze và Tarquin trong ngày cưới với tình yêu và lòng cảm mến từ Becky.” Và một bài thơ xinh xắn, có thể.

Nhắc ọi người nhớ, chạm trổ khá là đắt đấy. Tôi nên xem lại xem tổng thiệt hại sẽ là bao nhiêu.

“Xin lỗi, cái liễn đựng súp kia bao nhiêu vậy?” Tôi nói, quay về phía Arthur Graham, chủ hiệu đồ cổ Graham’s Antiques. Cái cửa hàng này là một trong những cửa hiệu yêu thích của tôi ở West Village. Nó nhỏ và ấm cúng như một ngôi nhà và bạn quay hướng nào cũng có một cái gì đó bạn có thể thích. Chẳng hạn như một cái ghế tựa được chạm trổ tuyệt đẹp, và một cái bia để ném phi tiêu vẽ bằng tay trên chất liệu nhung, và cái đồng hồ treo tường cổ ở góc cửa hàng...

“Cái liễn à?” Arthur đến bên cạnh, trông thật bảnh trong chiếc áo khoác và cà vạt. “Cái liễn này rất đặc biệt. Bạc thế kỉ thứ mười tám. Chế tác rất tinh vi. Có thể thấy họa tiết này trên miệng liễn không?”

“Đẹp!” Tôi ngoan ngoãn nhìn ngắm.

“Và cái này có giá...” Anh chàng xem một cuốn sổ nhỏ. “Bốn ngàn đô.”

“Ồ, được.” Tôi cười ngập ngừng, rồi cẩn thận đặt cái môi vào vị trí cũ. “Cảm ơn anh. Tôi sẽ... xem tiếp.”

Như thế có lẽ hôn nhân không có gì liên quan đến món súp. Có lẽ nó liên quan đến... cờ vua chẳng? Tôi lướt nhẹ tay qua một bộ bàn cờ cổ tuyệt đẹp, tất cả được bài trí như một ván cờ đang chơi dở. Nhưng tôi không chắc Suze biết chơi cờ hay không.

Một cái đồng hồ treo tường thì sao? Không.

Hay... một cái đo khí áp cổ?

Ồi Chúa ơi, tôi thực sự như chết đuối vớ được cọc rơm cũng bảm. Tôi không thể tin đám cưới của Suze diễn ra trong hai ngày nữa mà tôi vẫn chưa tìm cho cô ấy và Tarquin một món quà. Hay chỉ ít là không một thứ gì tôi thực sự có thể tặng họ. Vài tháng trước tôi mua cho họ một cái giỏ mây để đựng thức ăn khi đi picnic đáng yêu vô cùng, bên trong đựng rất nhiều đồ dùng đi picnic, một cái bình làm mát champagne, những cái dao và đĩa thực sự rất tuyệt và thậm chí cả một cái chăn. Tôi phải mất hàng đồng thời gian để chọn tất cả những thứ đó, và tôi khá hài lòng với nó. Nhưng tối qua Suze gọi điện để kiểm tra lại giờ chúng tôi sẽ đến, và kể với tôi rằng dì của cô ấy vừa mới tặng cho cô ấy một món quà tuyệt vời - một cái giỏ mây đựng thức ăn khi đi picnic đựng đầy đồ dùng ăn uống của hãng Conran!

Ừm, không lẽ tôi lại tặng Suze một món quà giống hệt như ai đó sao? Vậy nên bây giờ tôi ở đây, nơi duy nhất tôi nghĩ mình có thể kiếm một cái gì đó độc đáo. Ngoại trừ... cái gì nhỉ? Cô ấy vẫn chưa lên danh sách quà tặng, bởi cô nói ghét cái ý tưởng bắt mọi người tặng đồ. Thôi dù sao thì tôi cũng không bao giờ định tặng cô ấy một bộ đĩa chán ngắt.

Suze là bạn thân nhất của tôi, và tôi còn sắp làm phù dâu cho cô ấy nữa, và món quà của tôi phải là một thứ thật sự rất đặc biệt.

Tôi có thể cảm thấy mình đang bắt đầu lo lắng. OK, hãy nghĩ mạch lạc một chút. Suze và Tarquin thích làm gì?

“Ở đây anh có bán yên ngựa không nhỉ?” Tôi đột nhiên hào hứng hỏi. “Hay... dây cương không?”

“Hiện nay thì không.”

Ừ được rồi. Dù sao thì, tôi cũng phải kiếm hai cái, nhỉ? Và có thể chúng sẽ không vừa mấy con ngựa lắm...

Hay giá để bản nhạc được chạm trổ nhỉ? Nhưng mà làm thế nào tôi mang nó về nhà bằng máy bay được chứ? Và dù sao thì chẳng ai trong số hai người chơi nhạc cả. Hay một cái tượng bán thân Abraham Lincoln bằng đá cẩm thạch? Một bức vẽ của...

Từ từ đã. Tôi đẩy cái tượng bán thân của Lincoln sang một bên và nhìn chăm chú vào cái rương cổ mà ông ấy đang được đặt lên trên. Nào, cái đó nhìn cũng khá hay đấy. Thực ra là nó rất hay. Tôi tháo đai ra và nhẹ nhàng nhấc nắp lên, ngửi mùi da đã cũ.

Ồi chào. Cái này thật tuyệt cứ mèo. Những cái đai bằng da và lụa tơ tằm nhạt màu, và một cái gương, và có những ngăn nhỏ để đặt khay măng sét. Suze sẽ yêu cái này đấy, tôi biết cô ấy sẽ thích mà. Cô ấy có thể dùng nó để đựng áo len chui đầu và khi cô ấy cùng Tarquin đi nghỉ trên biển, một người khuôn vác sẽ khênh nó lên cao cho cô ấy khi đi qua cầu tàu và nhìn cô ấy sẽ như một ngôi sao điện ảnh thật quyến rũ.

Và vấn đề là dù có ai khác tặng họ một cái va li hay đại loại như thế thì một trong những châm ngôn vĩ đại nhất của tôi về cuộc sống là: bạn không bao giờ có thể có quá nhiều hành lí.

“Cái rương này bao nhiêu vậy anh?” Tôi hỏi Arthur Graham, hơi lo lắng. Xin đừng là \$ 10.000 nhé...

“Chúng tôi bày nó đã một thời gian rồi.” Anh ta nhăn mặt nhìn nó. “Tôi có thể bán cho cô với giá... ba trăm đô la.”

“Tuyệt vời.” Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Tôi sẽ lấy nó.”

Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc! Tôi đã mua cho Suze một món quà cưới! Ơn Chúa vì điều đó. Bây giờ tôi chỉ cần váy phù dâu nữa, và coi như xong.

“Cô Bloomwood phải không?” Arthur nói, mở một cuốn sổ bìa da lớn ra. “Tôi chắc là chúng tôi có địa chỉ của cô rồi... Và vâng. Nó đây rồi.” Anh chàng cười với tôi. “Hôm nay chỉ có thể thôi sao?”

Tôi không cần thêm bất cứ thứ gì. Tôi thậm chí không cần nhìn quanh cửa hàng nữa.

“Ừm... Vâng.” Tôi nhìn vu vơ quanh cửa hàng một lần nữa. Mở mắt thật to khi đang ở trong những cửa hàng đồ cổ luôn luôn là một ý hay bởi vì thực sự có rất nhiều món hời ở đó. Và đó lúc nào cũng là một khoản đầu tư tốt. Ý tôi là, đây là cách một vài người kiếm tiền.

Nhìn qua cánh cửa vào căn phòng phía sau, tôi thấy một góc của chiếc khăn choàng bằng đăng ten, và cảm thấy khao khát cực độ. Những cái khăn choàng cổ đúng là rất hợp một vào thời điểm này. Và do tôi đã mua cái rương, tôi bỗng nghĩ biết đâu Arthur sẽ giảm giá một nửa cho tôi. Hay thậm chí là cho không tôi vậy!

Ồi thôi mà. Tôi sẽ nhìn rất nhanh thôi. Và chỉ nhìn những thứ xinh xắn thôi vì tôi đã hứa với Luke sẽ không mua thêm đồ gỗ nữa.

“Tôi sẽ ngó qua một chút.” Tôi cười lại với Arthur. “Cảm ơn.”

Tôi vui vẻ tiến vào căn phòng phía sau rồi với tay lấy chiếc khăn choàng đăng ten, nhưng lại gần nhìn nó hơi tả tơi. Tôi lại đặt nó xuống và cầm một cái bình pha cocktail lên. Nó đẹp thật. Có lẽ tôi nên mua thêm cho Suze cái này.

“Cái này tuyệt quá!” Tôi hồ hởi nói với Arthur, anh ta đi theo tôi vào trong này.

“Trông nó ngộ đúng không?” anh đồng tình. “Nó đi theo cái giá đựng rượu thập niên 30 của thế kỉ 20.”

“Giá đựng rượu sao?” Tôi nói sang sảng, cảm thấy vô cùng phấn khích. “Tôi không nhìn thấy...”

“Nó đây.” Anh ta tiến về phía cái mà tôi nghĩ là tủ đựng đồ ăn, mở cánh cửa trước ra, và bên trong là những tấm kính hiệu Art Deco. “Cô xem này, đây là nơi cô đựng các chai rượu... đây là nơi để rượu whisky pha soda...”

Tôi nhìn nó chăm chăm, say mê toàn tập. Một cái tủ rượu thật sự, cổ, thập niên 30. Tôi hằng mong ước một cái tủ rượu.

Thử nghĩ mà xem, nếu chúng tôi có một cái như thế này trong căn hộ, nó sẽ thay đổi cuộc sống của chúng tôi. Hằng đêm Luke và tôi sẽ pha martini và nhảy theo những bài hát xưa, và ngắm mặt trời lặn. Như vậy

mới thật có không khí làm sao! Chúng tôi sẽ phải mua một máy chơi nhạc kiểu cổ với những cái kèn lớn, và bắt đầu sưu tập đĩa than, và rồi sẽ bắt đầu mặc những chiếc váy theo hơi hướng cổ điển đẹp lộng lẫy.

Chúng tôi phải có cái này mới được. Chúng tôi phải có. Đây đâu phải một cái ghế chán ngắt hay một bộ giá sách buồn tẻ. Cái này khác biệt. Luke sẽ hiểu.

“Cái đó bao nhiêu vậy?” Tôi nói, cố gắng nghe thờ ơ một chút. Tôi khá giỏi trong việc mua được giá hời ở cửa hiệu này. Mánh khéo là cố nói với giọng như thể bạn không quan tâm là mình sẽ mua hay không.

“Cái này sao?” Arthur nhìn nó rất kĩ, và tôi nín thở. “Thực sự cái này lẽ ra phải 700 đô. Nhưng vì cô lấy cái rương nữa... nên tôi để cho cô hai thứ với giá... 800 đô nhé?”

Tám trăm đô la. Một món quà cưới và một cái tủ rượu cổ độc đáo, cái mà chúng tôi sẽ trân trọng suốt đời. Ý tôi là, đây đâu phải mua một đôi giày mà sau đó bạn quên luôn. Đây là thực sự là một khoản đầu tư cho tương lai.

“Tôi sẽ mua chúng!” Tôi hồ hởi nói với Arthur Graham.

“Tuyệt vời!” Anh ấy cười lại với tôi. “Cô quả có con mắt tinh đời.”

Luke và tôi đã sống cùng nhau ở New York đến nay là một năm, và căn hộ của chúng tôi nằm trên phố 11 Tây, ở một khu thực sự rất đẹp, nhiều cây cối và không khí thật dễ chịu. Có những ban công nhỏ được trang trí lộng lẫy trên tất cả các ngôi nhà, cổng vào cổ hàng cột đá, và cây trồng dọc vỉa hè. Sống ngay đối diện chúng tôi là một người nào đó chơi dương cầm theo phong cách jazz, vào những buổi tối mùa hè chúng tôi đi lên sân thượng của chung với những nhà hàng xóm, uống rượu và nghe nhạc. (Ít nhất chúng tôi cũng làm thế một lần, và tôi chắc chắn chúng tôi sẽ làm lại việc này.)

Khi tôi đẩy cửa vào nhà, có một chồng thư ở hành lang, và tôi nhanh chóng lật từng cái.

Chán ngắt.

Chán ngắt...

Tạp chí Vogue của Anh!

Chán ngắt...

Ồi. Hóa đơn thanh toán ở cửa hàng Saks Đại lộ số 5.

Tôi nhìn vào phong bì một lúc, rồi bỏ nó ra và nhét vào túi xách. Không phải tôi đang cố giấu giếm. Đơn giản vì chẳng có lí do gì để Luke nhìn thấy nó. Gần đây tôi đọc được một bài báo rất hay trong tạp chí, với tiêu đề “Có quá nhiều thông tin?”, trong đó nói rằng bạn nên chọn lọc các sự kiện trong ngày thay vì nói với bạn đời của mình mọi thứ lắt nhắt vụn vặt và làm cho đầu óc của anh ấy/cô ấy mệt mỏi. Bài báo cũng nói rằng gia đình nên là nơi ẩn náu và không ai cần biết hết mọi thứ. Điều này, bạn cứ thử nghĩ mà xem, rất là hợp lí đấy.

Tôi kẹp hết số thư từ còn lại vào dưới tay và đi lên cầu thang. Không có thư nào từ Anh, nhưng đúng hơn tôi cũng không mong có lá nào hôm nay, vì tối mai chúng tôi đã bay về nhà dự đám cưới! Tôi nóng lòng ghê gớm.

Suze là người nổ phát súng đầu tiên trong số bạn bè tôi. Cô ấy sẽ cưới Tarquin, một anh chàng thực sự ngọt ngào mà cô ấy cả đời đã biết. (Thực ra là, anh chàng là anh họ của cô ấy. Nhưng việc này hợp pháp. Họ đã kiểm tra rồi.) Đám cưới sẽ diễn ra ở nhà bố mẹ cô ấy ở Hampshire, và sẽ có rất nhiều rượu champagne, và một con ngựa và xe ngựa... và trên hết tôi sẽ là phù dâu của cô ấy!

Chỉ nghĩ thôi tôi đã cảm thấy khao khát lắm rồi. Tôi thực sự rất mong mỗi đến ngày này. Không phải mong mỗi được làm phù dâu mà mong mỗi được gặp Suze, được gặp bố mẹ, và về nhà. Đến hôm qua tôi mới nhận ra rằng mình đã không về nhà hơn sáu tháng nay rồi, đột nhiên tôi thấy thời gian sao dài thế. Tôi đã bỏ lỡ hoàn toàn sự kiện bố được bầu làm chủ tịch câu lạc bộ golf, đây là nguyện vọng cả đời của ông. Và tôi bỏ lỡ vụ bê bối khi Siobhan ở nhà thờ cuỗm hết số tiền trùng tu và dùng nó để đi đảo Cyprus. Và tối tệ hơn cả, tôi đã bỏ lỡ lễ đính hôn của Suze - mặc dù hai tuần sau đó cô ấy đã đến New York để cho tôi xem nhẫn đính hôn.

Nhưng không thành vấn đề vì tôi đang rất vui vẻ ở đây. Công việc ở Barneys của tôi tuyệt vời, và sống ở West Village thậm chí còn tuyệt vời hơn. Tôi thích đi dạo trên những con phố nhỏ, kín đáo, mua những cái bánh nướng nhỏ ở cửa hiệu bánh Magnolia vào sáng thứ Bảy và đi dạo ở những khu chợ. Về cơ bản, tôi yêu mọi thứ tôi có ở New York này. Có lẽ ngoại trừ mẹ của Luke.

Nhưng mà gia đình vẫn là gia đình.

Khi lên tới tầng hai, tôi nghe tiếng nhạc vọng ra từ căn hộ của mình, và tôi cảm thấy một chút mong ngóng trong lòng. Đó là Danny đang làm việc. Có lẽ đến bây giờ anh đã hoàn thành rồi! Chiếc váy của tôi có lẽ đã xong!

Danny Kovitz sống ở tầng trên căn hộ của chúng tôi, trong căn hộ của anh trai, và anh trở thành một trong những người bạn tốt nhất của tôi kể từ khi tôi đến New York. Anh ấy là một nhà thiết kế tuyệt cú mèo, thực sự rất tài năng - nhưng chưa tiếng tăm lắm. Năm năm sau khi tốt nghiệp trường thời trang, anh vẫn đang đợi cơ hội lớn của đời mình. Nhưng như anh vẫn thường nói, làm một nhà thiết kế nổi tiếng còn khó hơn làm diễn viên. Nếu không gặp được đúng người hay có một ông bố là cựu thành viên The Beatles, bạn cứ quên việc nổi tiếng đi. Tôi cảm thấy thương anh vì anh rất xứng đáng được nổi tiếng. Vì thế ngay sau khi Suze nhờ tôi làm phù dâu của cô ấy, tôi nhờ anh thiết kế váy ỉnh. Điều thật tuyệt là đám cưới của Suze sẽ đầy rẫy những quan khách giàu có và nổi tiếng. Vì thế hãy cứ hi vọng rằng một tá người sẽ đến hỏi tôi ai thiết kế váy của tôi vậy, và rồi cái vụ truyền miệng này sẽ bắt đầu, và Danny sẽ nổi tiếng!

Tôi nóng lòng muốn xem anh làm được gì rồi. Tất cả những bức phác thảo anh cho tôi xem đều tuyệt vời - và tất nhiên, một cái váy làm bằng tay công phu sẽ có các chi tiết nhiều hơn loại mua sẵn. Thêm nữa, áo lót sẽ là một chiếc coóc xê được thêu tay kiểu xương cá - và Danny gợi ý nên khâu thêm một cái nơ thắt hình số 8 bé tí xíu đính loại đá tùy theo ngày sinh dùng trong các tiệc cưới, ý tưởng này quá độc đáo.

Tôi chỉ lo duy một điều - cực kì vụn vặt - hai ngày nữa là đám cưới mà tôi thực sự chưa mặc thử cái váy. Hay thậm chí chưa cả nhìn thấy nó. Sáng nay tôi bấm chuông cửa nhà Danny để nhắc anh rằng tôi sẽ đi Anh hôm nay, và một lúc sau anh chàng loạng choạng đi ra cửa, hứa với tôi sẽ làm xong trước bữa trưa. Anh nói với tôi anh luôn để cho các ý tưởng của mình được khơi dậy ở những phút cuối cùng - khi anh tràn đầy hứng thú và thăng hoa. Đó là cách anh làm việc, anh trấn an tôi, và anh chưa bao giờ lỡ một cái hẹn nào.

Tôi mở cửa ra và gọi “Có ai ở nhà không?” một cách đầy hứng khởi. Không có ai trả lời, vì thế tôi đẩy cửa vào phòng khách đa năng của chúng tôi. Đài thì âm ỉ nhạc Madonna, tivi thì phát MTV, và con chó robot kì quặc của Danny đang cố trèo lên cạnh của cái sofa.

Và Danny đang ngủ vùi dưới cái máy khâu trong một đồng lụa tơ tằm màu vàng.

“Danny này?” Tôi nói đầy lo lắng. “Này, dậy ngay!”

Giật mình, Danny ngồi dậy và xoa xoa khuôn mặt còm nhom của anh chàng. Mái tóc xoăn của anh rối bù, và đôi mắt màu xanh nước biển nhạt của anh thậm chí còn đỏ hơn lúc trước, khi anh mở cửa vào sáng nay. Khung người chỉ có da bọc xương trong chiếc áo phông màu ghi xám đã cũ và cái đầu gối củ lạc đâm ra khỏi cái quần jeans bị xé te tua, rất đồng bộ với cái sẹo do bị ngã khi trượt pa tanh cuối tuần trước. Trông anh như một thằng nhóc mười tuổi tóc tai lờm chờm.

“Becky!” anh mệt mỏi nói. “Hi! Em làm gì ở đây thế?”

“Đây là căn hộ của em. Nhớ chứ? Anh đang xuống đây làm việc vì điện nhà anh bị chập do cháy cầu chì.”

“Ừ đúng rồi.” Anh lơ đãng nhìn quanh. “Đúng thế.”

“Anh ổn chứ?” Tôi sẫm soi anh đầy lo lắng. “Em có cà phê đấy.” Tôi đưa cho anh một cốc và anh uống vài hơi dài. Rồi đôi mắt anh dán vào số thư từ trên tay tôi và lần đầu tiên, anh có vẻ tỉnh táo.

“Hey, có phải là tạp chí Vogue của Anh không?”

“Ồ... vâng,” tôi nói, đặt nó xuống nơi mà anh không chạm tay vào được. “Vâng... cái váy đến đâu rồi?”

“Nó sẽ rất tuyệt! Ổn cả!”

“Em thử được chưa?”

Một khoảng lặng. Danny nhìn vào cái đồng lụa màu vàng trước mặt như thể anh ấy chưa từng nhìn thấy nó trong đời vậy.

“Chưa, không,” cuối cùng anh ấy cũng lên tiếng.

“Nhưng nó sẽ xong kịp chứ?”

“Tất nhiên! Chắc chắn.” Anh đặt bàn chân xuống và cái máy khâu bắt đầu quay tít bận rộn. “Em biết sao không?” anh nói át cả tiếng ồn. “Anh thực sự có thể làm tốt hơn nếu có một cốc nước.”

Có ngay!

Tôi vội vã đi vào bếp, mở vòi nước, và đợi dòng nước lạnh chảy ra. Việc nước sôi trong tòa nhà này hơi quái gở một chút, và chúng tôi luôn phải trông cậy vào bà Watts, chủ tòa nhà, sẽ sửa chữa nó. Nhưng bà ta sống cách xa hàng dặm ở tít Florida, và cũng chẳng có vẻ gì quan tâm. Ngoài điểm đó ra thì chỗ này hoàn toàn tuyệt vời. Căn hộ của chúng tôi là rất lớn so với tiêu chuẩn của New York, với sàn nhà lát gỗ và lò sưởi, và những cái cửa sổ đồ sộ cao từ sàn lên tận trần nhà.

(Tất nhiên, bố mẹ không hề bị ấn tượng tẹo nào khi họ ghé thăm. Điều đầu tiên họ không thể hiểu được là tại sao chúng tôi không sống trong một ngôi nhà. Rồi thì họ không thể hiểu được tại sao bếp lại nhỏ thế. Rồi thì họ bắt đầu nói không phải thật đáng tiếc sao khi chúng tôi không có vườn, và tôi có biết rằng Tom ở cạnh nhà vừa mới chuyển tới một ngôi nhà rộng 1/4 mẫu Anh[*] không? Thành thật mà nói, nếu bạn có 1/4 mẫu Anh ở New York thì người ta sẽ chỉ dùng nó để xây mười tòa nhà văn phòng thôi.)

[*] Mẫu Anh là một đơn vị đo lường. 1 mẫu Anh tương đương với 0,4 hecta.

2. Chương 01 Phần 2

“OK! Vậy nó...” Tôi trở lại vào phòng khách và đột nhiên dừng lại. Cái máy khâu đã ngừng, và Danny đang đọc cuốn Vogue của tôi.

“Danny!” Tôi gào lên. “Cái váy của em thì sao?”

“Em có thấy cái này không?” Danny nói, chọc mạnh vào trang tạp chí. “Bộ sưu tập của Hamish Fargle lại một lần nữa thể hiện sự hóm hỉnh và tinh nhạy vốn có của anh,” anh ấy đọc to. “Thôi cho tôi yên! Tài năng của anh ta chỉ ở mức zero. Zero. Em biết không, anh ta học cùng trường với anh. Hoàn toàn ăn cắp mọi ý tưởng của anh...” Anh ngẩng lên nhìn tôi, mắt nheo lại. “Anh ta có được trưng bày hàng ở Barneys không?”

“Ừm... Em không biết,” tôi nói dối.

Danny hoàn toàn bị ám ảnh với việc được trưng bày hàng ở Barneys. Đó là thứ duy nhất anh muốn trên đời. Và chỉ vì tôi làm tư vấn bán hàng cá nhân ở đó, anh có vẻ như đang nghĩ tôi có thể sắp xếp những cuộc hẹn với giám đốc phụ trách phân phối.

Thực ra, tôi đã từng sắp xếp các cuộc hẹn với giám đốc phụ trách phân phối cho anh. Lần đầu tiên, anh đến muộn một tuần so với cuộc hẹn và bà ấy đã đi Milan. Lần thứ hai, anh cho bà ấy xem một cái áo khoác và khi bà mặc thử, tất cả cúc áo đã rơi ra.

Ôi Chúa ơi. Tôi đã nghĩ gì mà lại nhờ anh ta may váy ỉn chứ?

“Danny, hãy nói cho em biết. Váy của em sắp xong chưa?”

Một khoảng lặng dài.

“Có nhất thiết phải xong hôm nay không?” Cuối cùng Danny cũng lên tiếng. “Kiểu như chính xác phải là hôm nay ấy?”

“Sáu tiếng nữa em lên máy bay đấy!” Giọng tôi rít lên the thé. “Em sẽ bước vào nhà thờ trong chưa đầy...” Tôi ngừng lại lắc đầu. “Nghe này, đừng lo. Em sẽ mặc bộ khác.”

“Bộ khác sao?” Danny đặt tờ Vogue xuống và ngáy ra nhìn tôi. “Ý em là sao khi nói bộ khác?”

“Em đang sa thải anh đấy à?” Anh nhìn tôi như thể tôi vừa nói với anh rằng cuộc hôn nhân mười năm của chúng tôi đã kết thúc. “Chỉ vì anh trễ hẹn một chút thôi sao?”

“Em không sa thải anh! Nhưng ý em là, em không thể trở thành phù dâu nếu không có váy, đúng không?”

“Nhưng em định mặc cái gì khác?”

“Ừm...” Tôi vặn vẹo tay chân một cách ngượng ngùng. “Em có một cái váy dự trữ ở trong tủ...”

Tôi không thể nói với anh thực ra tôi có những ba cái. Và hai cái kia vẫn đang được đặt ở Barneys.

“Ai thiết kế?”

“Ừm... Donna Karan,” tôi nói đầy tội lỗi.

“Donna Karan sao?” Giọng anh vỡ òa như bị phản bội. “Em thích Donna Karan hơn anh sao?”

“Tất nhiên là không! Nhưng ý em là, các đường may đã thực sự được may hết rồi...”

“Mặc váy của anh đi.”

“Danny...”

“Mặc váy của anh đi! Đi mà!” Anh thả người xuống sàn nhà và lê về phía tôi bằng đầu gối. “Nó sẽ xong mà. Anh sẽ làm ngày làm đêm mà.”

“Chúng ta không có cả ngày cả đêm đâu! Chúng ta chỉ có khoảng... ba tiếng đồng hồ nữa!”

“Thì anh sẽ làm cả ba tiếng đồng hồ. Anh sẽ làm mà!”

“Anh có thể làm một cái áo coóc xê thêu xương cá chưa thành hình trong vòng ba tiếng không?” tôi nói đầy ngờ vực.

Nhìn Danny thật lúng túng. “Vậy thì... ừm... chúng ta có thể nghĩ lại, cái thiết kế đó hơi...”

“Nghĩ thế nào?”

Anh ấy gõ gõ ngón tay một lúc, rồi ngẩng lên. “Em có một cái áo phong trắng tinh nào không?”

“Áo phong à?” Tôi không giấu nổi sự sợ hãi.

“Nó sẽ rất tuyệt. Anh hứa đấy!” Âm thanh xình xịch vọng vào từ bên ngoài, nghe như một chiếc xe tải nhỏ vừa đỗ vào lề đường và Danny liếc ra ngoài cửa sổ. “Này, em lại mua đồ cổ à?”

Một giờ đồng hồ sau, tôi nhìn chằm chằm mình ở trong gương. Tôi đang mặc một chân váy đuôi dài quét đất làm bằng lụa màu vàng - phần trên là áo phong trắng, bây giờ hoàn toàn không thể nhận ra. Danny đã xé bỏ phần tay áo, khâu thêm những đồng tiền vàng nhỏ, may thêm các đường viền áo và những đường li chạy ở những nơi trước đây chẳng có gì - và về cơ bản nó biến thành phần thân trên của váy tuyệt nhất mà tôi từng nhìn thấy.

“Em yêu nó.” Tôi hồ hởi nói với Danny. “Em yêu nó! Em sẽ là cô phù dâu tuyệt nhất trên thế giới!”

“Nó khá đẹp đúng không?” Danny nhún vai một cách thờ ơ, nhưng tôi có thể nhận thấy anh hài lòng với bản thân.

Tôi làm một ngụm cocktail nữa, uống cạn luôn. “Ngon tuyệt. Chúng ta uống thêm nữa chứ?”

“Trong đó có cái gì thế?”

“Ừm...” Tôi liếc nhìn lơ đãng những cái chai được xếp trong tủ rượu. “Em không chắc.”

Phải mất một lúc mới đưa được cái tủ rượu lên cầu thang vào căn hộ của chúng tôi. Thành thật mà nói, nó hơi lớn hơn tôi nhớ, và tôi không chắc nó có vừa với cái hốc tường phía sau ghế sofa, chỗ mà tôi định đặt

nó hay không. Nhưng dù sao thì nhìn nó thật tuyệt! Nó đứng đầy kiêu hãnh ở giữa phòng, và chúng tôi đã tận dụng nó triệt để. Ngay sau khi nó được chuyển đến, Danny đã lên trên nhà và chôm sạch cả tủ đựng đồ uống của Randall, anh trai anh, và tôi gom tất cả rượu trong bếp mà tôi có thể tìm thấy lại. Chúng tôi mỗi người uống một li margarita và một li vodka pha với nước chanh, và phát minh của tôi được gọi là Bloomwood, bao gồm vodka, nước cam, và kẹo M&M, cái này được vớt ra bằng thìa. “Đưa lại cho anh cái áo đi. Anh muốn bóp vai vào một tẹo.”

Tôi gỡ cái áo ra, đưa cho anh và với tay lấy cái áo chui đầu, không buồn ý tứ nữa. Ý tôi là, đây là Danny mà. Anh suôn kim và bắt đầu khâu các viền áo của chiếc áo phông một cách thật chuyên nghiệp. “VẬY cái đôi bạn kì quặc cưới anh chị em họ của mình,” anh ấy nói. “Chuyện này là sao vậy?”

“Họ không kì quặc!” Tôi lưỡng lự một chút. “Ừm, OK, Tarquin hơi kì quặc một chút. Nhưng Suze thì không hề kì quặc. Cô ấy là bạn thân nhất của em! Anh gặp rồi còn gì!”

Danny nhướn mày. “VẬY - họ không tìm được ai khác hay sao mà lấy chính người trong gia đình mình thế? Cứ như thế, ‘OK, mẹ nghe này... em gái con, quá béo... con chó... ừmmm, không thích mái tóc đó.’”

“Thôi ngay!” Tôi không thể nhịn cười. “Họ chỉ vừa nhận ra họ là dành cho nhau thôi mà.”

“Cứ như phim Harry gặp Sally vậy.” Anh giả giọng đọc giới thiệu phim. “Họ đã từng là bạn. Họ cùng một dòng máu.”

“Danny...”

“OK.” Anh ấy dịu lại, và cắt chỉ. “VẬY còn em và Luke thì sao?”

“Bọn em làm sao?”

“Bọn em không nghĩ sẽ cưới nhau sao?”

“Em... em không nghĩ gì cả!” Tôi nói, cảm thấy má hơi đỏ dần lên. “Việc đó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu em.”

Điều này hoàn toàn là sự thật.

Được rồi, OK. Điều này không hoàn toàn là sự thật. Có lẽ nó chỉ thoáng qua đầu tôi rất hiếm hoi thôi. Có lẽ đôi lúc tôi nguệch ngoạc viết “Becky Brandon” trên giấy để xem trông nó thế nào. Và có lẽ tôi cũng lật giở cuốn Tạp chí cưới của Martha Stewart một hay hai lần gì đó. Chỉ đơn thuần vì tò mò.

Có lẽ, cũng có lúc bất chợt tôi nghĩ Suze sắp cưới và cô ấy hẹn hò với Tarquin còn ít thời gian hơn tôi và Luke.

Nhưng bạn biết đấy, điều đó đâu thành vấn đề. Tôi thực sự chưa thích cưới xin. Thực ra là, nếu Luke có hỏi cưới thì tôi có lẽ cũng nói không.

Ừm... Được rồi. Có lẽ tôi sẽ nói có.

Nhưng vấn đề là, việc đó sẽ không xảy ra đâu. Luke không muốn cưới, “Còn lâu mới muốn, nếu không nói là không hề muốn.” Anh ấy đã nói như thế trong một cuộc phỏng vấn với tạp chí Telegraph ba năm trước đây, tôi đã tìm thấy nó trong tập hồ sơ đựng các bài báo được cắt ra của anh ấy. (Tôi không hề thích tọc mạch. Lúc đó tôi đang đi tìm mấy cái chun.) Bài báo đó chủ yếu về công việc của anh ấy, nhưng họ cũng hỏi anh ấy mấy chuyện riêng tư - và rồi giật một cái tit dưới ảnh của anh ấy như sau Brandon: hôn nhân luôn xếp cuối lịch trình.

Tôi hoàn toàn cảm thấy không sao với chuyện này. Nó cũng nằm ở cuối lịch trình của tôi.

Trong khi Danny hoàn thành cái váy, tôi làm một ít việc nhà. Nói đúng hơn tôi bỏ mấy cái đĩa ăn sáng bẩn vào chậu rửa bát nơi mà chúng sẽ được ngâm xà phòng, cạy một vết bẩn trên bàn bếp - và rồi dành chút thời gian sắp xếp lại những hũ gia vị ở trên giá đựng gia vị, theo màu sắc. Việc này thật dễ chịu. Cũng thú vị như việc sắp xếp lại những cái bút dạ mà trước đây tôi đã làm.

“VẬY hai người cảm thấy khó sống cùng nhau à?” Danny nói, đi đến bậu cửa và ngắm nhìn tôi.

“Không.” Tôi nhìn anh ngạc nhiên. “Sao lại thế?”

“Bạn anh Kirsty vừa thử sống cùng bạn trai. Thảm họa. Tất cả những gì họ làm là cãi lộn. Cô ấy nói không biết làm sao người ta lại sống cùng nhau được chứ.”

Tôi sắp lọ thìa là Ai Cập bên cạnh cổ ca ri (có phải là cổ ca ri không nhỉ?), nom cũng được đấy. Sự thật là, Luke và tôi hiếm khi có vấn đề kể từ khi sống chung. Có lẽ ngoại trừ sự cố khi tôi sơn lại buồng tắm và làm dính sơn màu vàng óng ánh lên bộ lê của anh ấy. Nhưng việc đó cũng không nghiêm trọng vì sau đó Luke đã thú nhận rằng, lúc đó anh ấy hoàn toàn cư xử thái quá, và bất cứ ai có đầu óc cũng thấy rằng sơn còn đang ướt.

Bây giờ khi nghĩ lại, có lẽ chúng tôi cũng có chút xung đột nho nhỏ về việc tôi mua nhiều quần áo quá. Có lẽ thỉnh thoảng Luke cũng mở tủ quần áo ra và cáu tiết nói, “Em có bao giờ định mặc cái nào trong số này không?”

Có lẽ chúng tôi cũng đã từng bàn bạc một cách thẳng thắn theo chiều hướng hơi cãi cọ một chút về việc Luke làm việc nhiều thế nào. Anh ấy điều hành một công ty tài chính và PR rất thành công của riêng mình, tập đoàn truyền thông Brandon có chi nhánh ở London và New York và đang không ngừng mở rộng. Anh ấy yêu công việc của mình và có lẽ một hay hai lần gì đó, tôi buộc tội anh ấy yêu công việc hơn tôi.

Nhưng vấn đề là, chúng tôi là một cặp trưởng thành, khá linh hoạt và có thể nói mọi chuyện với nhau. Chúng tôi đi ăn trưa cùng nhau cách đây không lâu và có một buổi nói chuyện dài, trong suốt buổi đó tôi đã thành thực hứa rằng sẽ cố gắng mua sắm ít đi một chút và Luke thành thực hứa rằng anh ấy sẽ cố gắng làm việc ít đi một chút. Và tôi thiết nghĩ cả hai chúng tôi đang nỗ lực khá tốt.

“Sống chung là phải cùng nhau cố gắng,” tôi nói đầy uyên thâm. “Bạn phải linh hoạt. Bạn phải biết vừa cho vừa nhận.”

“Thật sao?”

“Đúng thế. Luke và em chia sẻ với nhau về tài chính, chúng em chia sẻ công việc nhà... Tất cả chỉ là vấn đề cộng tác cùng nhau, vấn đề là anh không thể hi vọng mọi thứ sẽ như trước đây. Anh cần biết thích nghi.”

“Thật á?” Danny nhìn rất hào hứng. “Vậy em nghĩ ai thích nghi nhiều hơn? Em hay Luke?”

Tôi trầm tư một lúc.

“Thực ra, rất khó nói,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Em nghĩ cả hai phía đều phải làm vậy.”

“Vậy, giả sử như... tất cả những thứ này.” Danny chỉ quanh căn hộ đầy ắp đồ đạc. “Phần lớn là đồ của em hay của anh ấy?”

“Ừm...” Tôi nhìn quanh, thấy tất cả đồng nệm thơm của tôi, những cái gối tựa đăng ten kiểu cổ và hàng chồng tạp chí của tôi. Ngay tức thì, đầu óc tôi lại thoáng tái hiện lại căn hộ sạch sẽ không tì vết và vô cùng thừa thớt đồ đạc của Luke ở London.

“Anh biết đấy...” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Mỗi người một ít...” Cái này cũng gần với sự thật. Ý tôi là, Luke có mấy tính xách tay trong phòng ngủ.

“Vấn đề là, giữa bọn em không có xích mích gì,” tôi tiếp tục. “Chúng em đồng điệu trong suy nghĩ. Chúng em như một khối thống nhất vậy.”

“Thế thì tuyệt quá,” Danny nói, với tay lấy một quả táo từ bát hoa quả. “Hai người thật may mắn!”

“Em biết chúng em thật may mắn!” Tôi tin tưởng nhìn anh. “Anh biết đấy, Luke và em tâm hồn rất đồng điệu, đôi khi dường như có cả... giác quan thứ sáu giữa chúng em.”

“Thật à?” Danny nhìn tôi chăm chăm. “Em nói thật chứ?”

“Vâng, đúng thế. Em biết anh ấy sắp nói gì, hay em đại loại cảm thấy khi anh ấy ở gần...”

“Giống siêu năng lực Force[*] á?”

[*] Siêu năng lực Force là một trong hai loại vũ khí chủ đạo của hai phe nhóm phim Star Wars (dịch là Chiến tranh giữa các vì sao).

“Em nghĩ là vậy.” Tôi hờ hững nhún vai. “Nó như một khả năng đặc biệt vậy. Em cũng không suy nghĩ về nó quá nhiều...”

“Xin chào, Obi-Wan Kenobi[*]” một giọng nói ồm ồm phía sau lưng chúng tôi, cả tôi lẫn Danny đều sởn da gà. Tôi quay ra sau - và đó là Luke, đang đứng ngay ở cửa ra vào với một nụ cười khoái chí rất hóm hỉnh. Khuôn mặt anh đỏ bừng lên vì lạnh và có mấy bông tuyết trên mái tóc đen của anh, và anh thật cao, căn phòng này bỗng nhiên như nhỏ lại.

[*] Obi-Wan Kenobi là nhân vật chính trong series phim Chiến tranh giữa các vì sao.

“Luke!” Tôi reo lên. “Anh làm bọn em sợ đấy!”

“Xin lỗi,” anh nói. “Anh tưởng em sẽ cảm thấy sự có mặt của anh.”

“Đúng thế. Ừm, em cũng đại loại cảm thấy có gì đó...” Tôi nói, hơi bướng bỉnh một chút.

“Tất nhiên là em cảm thấy rồi.” Anh hôn tôi. “Chào Danny.”

“Chào,” Danny nói, nhìn Luke cởi chiếc áo khoác bằng len lông cừu màu xanh tím than, rồi tháo mềnh séc áo cùng lúc tháo chiếc cà vạt ra, với những động tác rất dứt khoát và khéo léo như anh vẫn thường làm.

Đột nhiên, sau một vài li cocktail nữa, Danny hỏi tôi, “Vậy Luke làm chuyện đó có giống như cách anh ấy mở một chai champagne không?” Và mặc dù tôi rít lên và đánh anh, và nói không phải việc của anh, tôi cũng có thể phần nào cảm nhận được anh ấy muốn nói gì. Luke không bao giờ vụng về hay do dự hay đại loại trông lúng túng. Anh dường như luôn biết chính xác mình muốn gì, và phần nào anh luôn có được điều mình muốn, dù đó là việc mở champagne một cách thuần thục hay chiêu một khách hàng mới cho công ti hay trên giường, việc chúng tôi...

Ừm. Thôi bỏ đi. Nói thế này cho nhanh, kể từ khi chúng tôi sống chung, chân trời của tôi như mở rộng hơn.

Giờ thì anh đang cầm đồng thư từ lên và bắt đầu lật thật nhanh qua một lượt. “VẬY anh dạo này thế nào hả Danny?”

“Tốt, cảm ơn anh,” Danny nói, cắn một miếng táo. “Thế còn thế giới tài chính thì sao? Hôm nay anh có gặp anh trai tôi không?” Randall, anh trai của Danny, làm việc trong một công ti tài chính, và Luke đã ăn trưa với anh ấy một vài lần.

“Không phải hôm nay, tôi không gặp,” Luke nói.

“OK, ừm, khi nào gặp,” Danny nói, “hãy hỏi anh ấy xem anh ấy có tăng cân không nhá. Thật tự nhiên vào. Chỉ cần nói, ‘Tại sao, Randall này, trông anh có vẻ đầy đặn đấy.’ Và rồi có thể nhận xét thêm về món khai vị của anh ấy. Anh ấy luôn hoang tưởng rằng mình bị béo. Thật là khôi hài.”

“Đúng là tình anh em,” Luke nói. “Tình cảm thật đẹp, phải không?” Anh lật đến phong bì cuối cùng, và nhìn mặt nhìn tôi.

“Becky này, sao kê tài khoản chung của anh và em đã đến chưa?”

“Ừm... chưa. Chưa đến.” Tôi cười trấn an anh. “Em nghĩ mai nó sẽ đến!”

Sao kê ngân hàng gửi cho chúng tôi thực sự đến từ hôm qua, nhưng tôi đã để nó ngay vào ngăn đựng đồ lót của mình. Tôi hơi lo lắng về một vài khoản chi tiêu, vì thế tôi chỉ xem xem có thể làm gì để thay đổi tình hình không. Sự thật là, mặc cho những điều tôi đã nói với Danny, tôi luôn nhận thấy cái tài khoản chung này hơi khó xử một chút.

Đừng hiểu sai ý tôi, tôi hoàn toàn đồng ý với việc tiêu chung tiền. Thực ra, thề là, tôi yêu cái việc chia sẻ tiền với Luke. Nó làm tôi cảm thấy rất xúc động! Tôi chỉ cảm thấy hết yêu nó khi đột nhiên anh hỏi, “Bảy mươi đô la ở Bloomingdale này là cái gì thế?” và tôi không thể nhớ ra. Vì thế tôi phải vắt óc mới tìm được câu trả lời mới và khôn khéo - chuyện này quá đơn giản, và nó thật tài tình.

Chỉ cần đổ một cái gì đó lên bản sao kê để anh ấy không thể đọc được.

“Anh đi tắm đây,” Luke nói, cầm hết đồng thư từ lên. Và khi sắp ra khỏi phòng - thì anh bỗng khựng lại. Rất chậm rãi anh quay người lại nhìn cái tủ rượu như thể mới nhìn thấy nó lần đầu tiên.

“Cái gì đây?” anh hỏi một cách từ tốn.

“Cái tử rượu!” Tôi hào hứng nói.

“Nó ở đâu ra thế?”

“Ừm... nó... thực ra là hôm nay em đã mua nó.”

“Becky này...” Luke nhắm mắt lại. “Anh nghĩ chúng ta đã thống nhất với nhau là không mua mấy thứ rác rưởi này nữa rồi chứ.”

“Nó không phải là rác rưởi! Nó là đồ cổ thập niên 30! Hàng đêm chúng ta có thể làm cocktail thật tuyệt!” Tôi cảm thấy hơi lo lắng với sắc mặt của anh, vì thế tôi bắt đầu lắp bắp. “Nghe này, em biết chúng ta đã nói không mua thêm đồ đạc nữa. Nhưng cái này khác. Ý em là, khi anh nhìn thấy một thứ có một không hai thế này, anh bắt buộc phải về lấy thôi!”

Tôi im dần và mím môi lại. Luke lặng lẽ tiến đến cái tử rượu. Anh sờ tay lên nóc rồi nhặt lên cái pha cocktail, miệng ngậm chặt.

“Luke này, em chỉ nghĩ nó sẽ rất thú vị! Em nghĩ anh sẽ thích nó. Cái gã ở cửa hàng nói với em là em thực sự có con mắt rất tinh đời...”

“Thực sự có con mắt rất tinh đời,” Luke cao giọng như thể anh nghi ngờ điều đó.

Tôi há hốc miệng vì kinh ngạc và hét lên khi anh ấy ném cái pha cocktail lên không trung, và tôi nhắm mắt lại, chờ cho nó rơi loảng xoảng trên nền nhà bằng gỗ - thì Luke tài tình bắt lấy nó. Danny và tôi há hốc mồm khi anh ấy lại ném nó lên lần nữa, xoay tròn và lặn nó trên cánh tay.

Không thể tin được. Tôi đang sống với Tom Cruise.

“Anh đã từng làm nghề pha rượu trong suốt mùa hè,” Luke nói, nở một nụ cười.

Tôi chưa hề biết điều đó! Luke thật tham vọng và rất ra dáng doanh nhân, bạn nghĩ anh ấy không hề quan tâm đến chuyện gì ngoài trừ công việc... và rồi thì, thật tình cờ anh ấy làm bạn ngạc nhiên.

“Hãy dạy em làm như vậy đi!” Tôi gào lên phấn khích. “Em muốn làm được như thế!”

“Cả tôi nữa!” Danny nói. Anh nhặt một cái pha cocktail khác lên, xoay nó thật không chuyên nghiệp gì cả, rồi ném cho tôi. Tôi chụp nhưng nó hạ cánh xuống sofa.

“Hậu đậu gớm!” Danny mĩa mai. “Cố lên, Becky! Em cần tập luyện việc bắt hoa cưới ở bữa tiệc cưới lần này đi.”

“Không, em không làm thế đâu!”

“Chắc chắn em làm được mà. Em muốn làm người tiếp theo chứ?”

“Danny...” Tôi cười cố tỏ ra thật tự nhiên.

“Hai người chắc chắn nên cưới đi,” Danny tiếp tục, tăng lời thôi. Anh nhặt một cái pha cocktail lên và bắt đầu ném từ tay này sang tay kia. “Thật hoàn hảo. Hãy nhìn hai người này. Hai người sống cùng nhau, hai người không muốn giết nhau, hai người hoàn toàn không có quan hệ huyết thống... Anh có thể may cho em một cái váy cưới lộng lẫy...” Anh đặt cái pha cocktail xuống và đột nhiên trông rất nghiêm túc. “Này, nghe đây Becky. Hãy hứa với anh, nếu em làm đám cưới, anh sẽ được may váy cưới cho em.”

Chuyện này thật kinh khủng. Nếu anh cứ tiếp tục như thế này, Luke sẽ nghĩ tôi đang cố gây áp lực cho anh ấy. Anh ấy thậm chí còn nghĩ tôi đã khẩn khoản xin Danny hãy đề cập đến chủ đề này.

Tôi cần phải lấy lại cân bằng. Nhanh lên.

“Thực ra, em chưa muốn cưới,” tôi nghe mình đang nói. “Ít nhất là trong vòng mười năm nữa.”

“Thật sao?” Danny nhìn có vẻ kinh ngạc. “Em không muốn cưới sao?”

“Thật vậy à?” Luke ngẩng lên, nét mặt rất khó hiểu. “Anh chưa biết điều đó đấy.”

“Anh không biết sao?” Tôi đáp lại, cố gắng tỏ ra tự nhiên. “Ừm... thì bây giờ anh biết rồi đấy!”

“Tại sao em không muốn cưới trong vòng mười năm nữa?” Danny hỏi.

“Em... ừm...” Tôi háng giọng. “Thực ra là, em còn rất nhiều việc phải làm trước. Em muốn tập trung vào sự nghiệp của mình, và em muốn... khám phá những khả năng tiềm tàng của mình... và... hiểu con người thực của mình trước... và... trở thành một người hoàn toàn... ừm... một con người có nhân sinh quan toàn diện.”

Giọng tôi yếu ớt dần và tôi bắt gặp ánh mắt hơi lạ của Luke lộ ra chút bướng bỉnh.

“Anh hiểu rồi,” anh nói, gật đầu. “ừm, nghe có vẻ rất thấu tình đạt lý.” Anh nhìn cái pha cocktail trong tay mình, rồi đặt nó xuống. “Anh nên đi đóng gói đồ đạc.”

Lẽ ra anh phải không đồng tình với tôi.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Chúng tôi đặt chân xuống sân bay Heathrow vào lúc 7 giờ sáng hôm sau và nhận chiếc xe mình đã thuê. Khi chúng tôi lái xe về nhà bố mẹ Suze ở Hampshire, tôi lơ đãng ngó qua cửa sổ, nhìn ngắm vùng nông thôn phủ đầy tuyết, những hàng rào cây, những cánh đồng và những ngôi làng nhỏ, cứ như thể trước đây tôi chưa từng nhìn thấy. So với Manhattan, trông mọi thứ thật nhỏ bé và xinh xắn. Lần đầu tiên tôi hiểu ra tại sao người Mỹ lại cứ gọi mọi thứ ở Anh là “cổ kính”.

“Bây giờ đi đường nào?” Luke hỏi, khi chúng tôi lại một lần nữa dừng ở một ngã tư nhỏ.

“Ừm, chắc chắn anh nên rẽ trái ở đây. Ý em là... rẽ phải. Không, ý em là trái.”

Khi ô tô quay tròn, tôi lục túi xách để tìm thiệp mời, chỉ để xem lại địa chỉ chính xác.

Ngài Gilbert và Quý Cô Cleath-Stuart trân trọng kính mời quý vị...

Tôi nhìn chằm chằm, như bị thôi miên, vào nét chữ loằng ngoằng uốn lượn. Chúa ơi, tôi vẫn chưa thể tin được Suze và Tarquin lại sắp cưới.

Ý tôi là, tất nhiên tôi tin. Xét cho cùng, họ cũng đã hẹn hò hơn một năm nay, và về căn bản Tarquin đã chuyển vào căn hộ mà trước đây tôi ở cùng với Suze - mặc dù có vẻ như họ sẽ ở Scotland ngày càng nhiều. Cả hai người họ thật ngọt ngào và sống thật thoải mái, và mọi người đều đồng ý rằng họ là một cặp tuyệt vời.

Nhưng chỉ đôi lúc, khi tôi không tập trung lắm, đầu óc tôi bỗng hét lên, “Cái gì cơ sở? Suze và Tarquin sao?”

Ý tôi là, Tarquin đã từng là ông anh họ kì quặc đến lập dị của Suze. Đã nhiều năm nay anh ấy chỉ là cái gã vụng về ở một xó mặc áo khoác cổ lỗ sĩ và lúc nào cũng ngân nga hát nhạc Wagner ở những chỗ công cộng. Anh ấy là gã trai hiểm khi dám mạo hiểm bước ra khỏi cái vỏ trú ẩn an toàn là ngôi biệt thự kiểu Scotland của mình - và khi anh chàng làm vậy thì đó là cái lần dẫn tôi tới cuộc hẹn hò tồi tệ nhất trong đời tôi (mặc dù chúng tôi không bao giờ nói về chuyện đó nữa).

Nhưng bây giờ anh ấy... ừm, anh ấy là bạn trai của Suze. Vẫn hơi ngượng ngùng một tẹo, và vẫn luôn mặc mấy cái áo len chui đầu do bà vú già đan cho. Vẫn là những cái riềm áo rách rưới. Nhưng Suze yêu anh ấy, và đó mới là điều quan trọng.

Ôi Chúa ơi, tôi không thể bật khóc được. Tôi phải tự thích nghi với chuyện này.

“Lâu đài Harborough,” Luke đọc, dừng lại ở chỗ hai cột đá đổ nát. “Nó đây à?”

“Ừm...” tôi hít thở, và cố tỏ ra tập trung. “Vâng, nó đây. Cứ lái vào trong đi anh.”

Trước đây tôi từng đến nhà Suze nhiều lần, nhưng tôi luôn quên rằng nó hoành tráng thế nào. Xe chúng tôi lăn bánh xuống một đại lộ dài rộng, hai bên trồng toàn cây và tiến vào đường xe vào nhà lượn vòng quanh có rải sỏi. Ngôi nhà lớn, màu ghi xám, nhìn thật cổ kính, với những cột đá ở phía trước và thường xuân mọc trùm kín.

“Nhà đẹp đấy,” Luke nói khi chúng tôi tiến về phía cánh cửa trước to đùng. “Nó bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”

“Không biết,” tôi nói mơ hồ. “Gia đình họ sở hữu nó nhiều năm nay rồi.” Tôi giật mạnh cái chuông cửa để xem liệu có mấy máy cơ hội nào nó được sửa chưa - nhưng hiển nhiên là chưa. Tôi gõ cửa vài lần bằng cái vòng sắt nặng trĩu - và khi cũng chẳng có ai trả lời, tôi cứ đi vào sảnh của cái lâu đài lát đá khổng lồ đó, nơi một con chó già giống Labrador đang nằm ngủ bên lò sưởi kêu tí tách.

“Xin chào?” Tôi hét to. “Suze có nhà không?”

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy bố Suze cũng đang ngủ cạnh lò sưởi, trong một cái ghế bành lớn đu đưa. Tôi hơi sợ bố của Suze, thật sự là vậy. Chắc chắn tôi không muốn đánh thức bác ấy dậy.

“Suze ơi.” Tôi nói, nhỏ nhẹ hơn.

“Bex! Mình nghĩ nghe thấy tiếng gì đó!”

Tôi ngẩng lên - và Suze đang đứng ở bậc tam cấp, trong một cái váy dài bằng vải len kẻ ô vuông, mái tóc vàng thả dài sau lưng và nở nụ cười rạng rỡ, vui sướng.

“Suze!”

Tôi bước nhanh lên cầu thang và ôm chầm lấy cô. Khi buông nhau ra, mắt của cả hai chúng tôi đều đỏ hoe, và tôi cười run rẩy. Chúa ơi, tôi đã luôn nhớ Suze, thậm chí hơn tôi tưởng rất nhiều.

“Lên phòng mình đi!” Suze nói, kéo mạnh tay tôi. “Lên đây xem váy của mình!”

“Nó thực sự rất đáng yêu đúng không?” Tôi hào hứng nói. “Nhìn trong ảnh nó rất tuyệt.”

“Nó thật hoàn hảo! Nhưng cậu phải xem, mình có cái áo coóc xê tuyệt cú mèo của Rigby và Peller... và cả cái quần lót chen gối rất yêu...”

Luke háng giọng và cả hai chúng tôi ngoảnh lại.

“Ôi!” Suze nói. “Xin lỗi, Luke. Có cà phê, bánh và các thứ ở trong bếp, đi lối đằng kia ạ.” Cô chỉ xuống phía hành lang. “Anh có thể dùng thịt xông khói và trứng nếu anh thích! Bà Gearing sẽ làm cho anh.”

“Bà Gearing xem ra có vẻ là tuýp phụ nữ của anh,” Luke mỉm cười nói. “Anh gặp em sau nhé.”

Phòng của Suze sáng sủa, lộng gió và nhìn ra một khu vườn. Tôi nói là vườn. Nó rộng khoảng mười hai ngàn héc ta, với những bãi cỏ chạy từ sau nhà đến tận những rừng tuyết tùng và một cái hồ, nơi mà Suze suýt chết đuối khi lên ba. Phía bên trái còn có một vườn hồng được rào xung quanh, với những luống hoa, con đường rải sỏi và bờ giậu, nơi Tarquin đã cầu hôn với Suze. (Hắn là anh ấy đã quỳ một gối xuống và khi đứng lên thì sỏi bám đầy vào quần. Đúng kiểu Tarquin.) Phía bên phải có một sân quần vợt cũ rồi đến một bãi cỏ lõm chồm, trải đến tận hàng rào, phía bên kia là sân nhà thờ của làng. Ngay bây giờ khi nhìn ra cửa sổ, tôi có thể thấy một cái rạp khổng lồ bằng vải phía sau ngôi nhà, và một lối đi có mái che đang được dựng lên, lối đi này sẽ vòng quanh sân quần vợt và qua cả bãi cỏ, chạy đến tận cổng nhà thờ.

“Cậu không định đi bộ đến nhà thờ chứ?” Tôi nói, bỗng nhiên sợ thay cho đôi giày Emma Hope của Suze.

“Không đâu, ngốc ạ! Mình sẽ ngồi trên xe ngựa. Nhưng tất cả khách khứa sẽ đi bộ quay trở lại nhà, và sẽ có người đưa cho họ những cốc whisky nóng trên đường đi.”

“Chúa ơi, thế thì thật hoành tráng!” Tôi nói, quan sát một ông mặc quần jeans bắt đầu đóng cọc xuống đất. Và tôi không ngăn mình, cưỡng lại được cảm giác hơi ghen tị một chút. Tôi luôn mơ ước có một đám cưới thật lớn và tuyệt vời, với ngựa và xe ngựa và rất nhiều trò huyền ảo, kể từ khi...

Ừm, kể từ...

Nói một cách hoàn toàn thành thực, kể từ đám cưới của công nương Diana. Lúc đó tôi sáu tuổi, tất cả chúng tôi quây quần bên nhau cùng xem bên nhà cô hàng xóm Janice, và tôi vẫn nhớ mình đã trợn tròn mắt lên nhìn khi công nương bước ra khỏi xe ngựa trong chiếc váy đó. Cứ như Lọ Lem hiện hữu giữa đời thực. Còn đẹp hơn cả Lọ Lem. Tôi đã muốn là cô ấy biết bao. Mẹ mua cho tôi một cuốn sách kỉ niệm gồm rất nhiều bức ảnh tên là Ngày trọng đại của Diana - và ngày hôm sau tôi dành rất nhiều thời gian để làm phiên bản của riêng tôi có tên Ngày trọng đại của Becky, với rất nhiều tranh vẽ tôi trong chiếc váy xòe rộng, đội vương miện. (Và trong vài phiên bản khác, cầm một chiếc đuă thần.)

Có lẽ kể từ lúc đó tôi đã quên đi ít nhiều. Tôi không còn mơ mặc chiếc váy cưới màu kem xòe rộng nữa. Thậm chí tôi cũng đã từ bỏ việc sẽ cưới một người trong hoàng gia. Nhưng dù vậy, hễ nhìn thấy đám cưới là một phần trong tôi lại quay về là đứa trẻ lên sáu với đôi mắt long lanh mơ mộng đó.

“Mình biết! Không phải sẽ tuyệt lắm sao?” Suze nói hồ hởi hạnh phúc. “Bây giờ, mình phải đi đánh răng đây...”

Cô biến vào buồng tắm còn tôi thơ thẩn ở bàn trang điểm của cô, nơi cái thiệp thông báo lễ đính hôn của họ được nhét vào gương. Nữ Hầu tước Susan Cleath-Stuart và Hầu tước Tarquin Cleath-Stuart Blimey. Tôi luôn quên rằng Suze thật sự rất dòng dõi.

“Mình muốn có một tước hiệu,” tôi nói, khi Suze quay trở lại phòng trên tóc cài một cái lược. “Mình thấy lạc lõng quá. Làm thế nào để có một cái?”

“Ôi không, cậu không muốn có đâu,” Suze nói, chun mũi lại. “Chúng thật vớ vẩn. Người ta gửi thư cho cậu và viết Kính gửi bà Hầu tước.”

“Ừ thì thế cũng hay. Mình có thể được gọi là gì?”

“Ừm...” Suze lôi mạnh một mớ tóc rối ra. “Nữ Bá tước Becky Bloomwood thì sao?”

“Cái tước hiệu đó làm mình nghe như 93 tuổi vậy,” tôi nói đầy hoài nghi. “Thế... Hiệp sĩ Đế chế Anh Becky Bloomwood thì sao? Mấy cái tước vị hiệp sĩ đế chế Anh này có vẻ khá dễ để có được, đúng không?”

“Dễ kinh khủng,” Suze nói đầy tự tin. “Cậu có thể có một cái vì phục vụ trong một ngành nào đó hoặc một sự vụ gì đó. Mình sẽ đề cử cậu, nếu cậu thích. Thôi nào, bây giờ thì mình muốn xem cái váy của cậu!”

“OK!” Tôi nhắc va li lên giường, bật ra, và cẩn thận lôi tác phẩm của Danny ra. “Cậu nghĩ sao?” Tôi tự hào giơ nó lên, áp sát vào người và quần thân áo bằng lụa màu vàng quanh người. “Nó khá tuyệt, đúng không?”

“Tuyệt cú mèo!” Suze nói, mắt mở to nhìn chằm chằm vào nó. “Mình chưa bao giờ nhìn thấy cái nào như thế này!” Cô sờ những đồng xê quin trên vai của cái váy. “Cậu kiếm nó ở đâu đấy? Có phải từ cửa hàng Barneys không?”

“Không, nó là của Danny. Nhớ không, mình đã kể với cậu là anh ấy đang may váy ỉnh ấy?”

“Ừ...” Cô nhăn mặt. “Danny nào nhỉ,” nói lại xem.

“Anh hàng xóm ở trên nhà mình ấy,” tôi nhắc cô. “Cái anh chàng thiết kế. Cái anh mà chúng ta vô tình gặp khi đi lên cầu thang lần trước ấy?”

“Ồ, đúng,” Suze nói, gật đầu. “Mình nhớ rồi.”

Nhưng qua cái cách cô nói, tôi biết cô thực sự không nhớ.

Tôi đâu thể trách cô - cô chỉ gặp Danny có khoảng hai phút. Lúc đó anh đang định đi thăm bố mẹ ở Connecticut còn cô thì hơi mệt vì bay quá lâu và họ gần như không nói chuyện. Nhưng mà. Cũng hơi lạ khi nghĩ rằng Suze không thực sự biết Danny, và anh không biết cô, trong khi họ đều rất quan trọng đối với tôi. Cứ như thể tôi đã sống hai cuộc đời hoàn toàn tách biệt vậy, và tôi càng ở New York lâu thì chúng dường như càng tách xa nhau hơn.

“OK, đây là váy của mình,” Suze hào hứng nói.

Cô mở tủ quần áo và mở khóa một cái túi vải in hoa ra - đó là một cái váy đẹp mê hồn, may bằng lụa trắng và nhung với tay dài và đuôi váy dài kiểu truyền thống.

“Ôi Chúa ơi, Suze,” tôi thở gấp, cổ họng nghẹn lại. “Cậu sẽ rất rất xinh đẹp. Mình vẫn không thể tin được cậu sắp cưới! ‘Bà Cleath-Stuart.’”

“Ôi, đừng gọi mình như thế!” Suze nhăn mũi nói. “Nghe cứ như mẹ mình vậy. Nhưng thực tình kể ra cũng tiện khi cưới một ai đó trong gia đình,” cô nói tiếp, đóng tủ quần áo lại, “bởi vì mình vẫn có thể giữ lại tên của mình và đồng thời có cả tên của anh ấy. Vì thế mình sẽ vẫn giữ kí hiệu S-C-S cho những cái khung ảnh của mình.” Cô với tay lấy một hộp các tông và kéo ra một cái khung ảnh bằng thủy tinh cực đẹp, hình xoắn ốc. “Nhìn này, đây là dòng sản phẩm mới...”

Công việc của Suze là thiết kế khung ảnh, những thứ này được bán khắp cả nước, và năm ngoái cô đã làm các sản phẩm đa dạng hơn, cả album ảnh, giấy gói quà, và cả hộp quà nữa.

“Chủ đề là hình vỏ sò,” cô nói đầy tự hào. “Cậu thích chứ?”

“Đẹp đấy!” Tôi nói, lướt ngón tay quanh vòng tròn xoắn ốc. “Làm thế nào cậu có ý tưởng này?”

“Thực ra là mình có ý tưởng nhờ Tarkie! Một hôm bọn mình đang đi dạo, anh ấy kể khi còn nhỏ đã từng sưu tập vỏ sò và nói về những hình dạng khác nhau rất thú vị trong tự nhiên... thế là mình bỗng có ý tưởng đó!”

Tôi nhìn khuôn mặt đầy hào hứng của cô, và đột nhiên mừng tượng ra cảnh cô và Tarquin tay trong tay đi trên những cánh đồng hoang đầy gió, vận áo len dài tay có tim của The Scotch House.

“Suze này, cậu sẽ rất hạnh phúc với Tarquin,” tôi nói đầy xúc động.

“Cậu nghĩ thế à?” Cô đỏ mặt vì vui sướng. “Thật chứ?”

“Chắc chắn rồi. Ý mình là, nhìn cậu mà xem! Cậu đang rất rạng ngời!”

Điều này đúng. Trước đây tôi chưa từng nhận ra điều đó, nhưng trông cô hoàn toàn khác với Suze của ngày xưa. Vẫn cái mũi thanh tú và đôi gò má cao đó, nhưng khuôn mặt cô tròn hơn, và có vẻ dịu dàng. Tuy cô vẫn mảnh khảnh, nhưng có một cái gì đó đầy đặn... gần như là một... Ánh mắt tôi đưa xuống phía dưới thân hình cô và dừng lại.

Chờ chút.

Không. Chắc chắn...

Không.

“Suze này?”

“Gì đấy?”

“Suze này, cậu...” Tôi nuốt khan. “Cậu không... có bầu đấy chứ?”

“Không!” Cô đáp lại đầy phẫn nộ. “Tất nhiên là không! Thành thực mà nói, dù điều gì khiến cậu...” Cô bắt gặp ánh mắt của tôi, đột nhiên ngừng lại và nhún vai. “Ôi, thôi được rồi, đúng thế. Sao cậu đoán được thế?”

“Sao mình đoán được à? Từ cách cậu... Ý mình là, nhìn cậu có bầu mà.”

“Không, mình không như thế! Chưa ai từng đoán ra cả!”

“Chắc chắn là có. Nó rất hiển nhiên mà!”

“Không, không phải!” Cô thót bụng vào và tự nhìn mình trong gương. “Cậu thấy chưa? Và một khi mình đã mặc áo nịt của Rigby và Peller vào rồi...”

Tôi không thể tưởng tượng nổi chuyện này. Suze đang có bầu!

“Vây - đây là chuyện bí mật à? Bố mẹ cậu không biết đấy chứ?”

“Ôi không! Không ai biết. Kể cả Tarkie.” Cô xì mặt ra. “Việc này hơi khó xử, có bầu trong ngày cưới, cậu không nghĩ thế sao? Mình đã nghĩ mình sẽ giả vờ như đó là một em bé từ chuyển trăng mặt.”

“Nhưng chắc chắn ít ra cậu cũng phải có được ba tháng rồi.”

“Bốn tháng. Mình sẽ sinh vào đầu tháng sáu.”

Tôi nhìn cô chăm chăm. “Vậy làm cách quái nào cậu định giả vờ là một em bé từ chuyển trăng mật chứ?”

“Ừm...” Cô nghĩ một lúc. “Có thể nó sinh hơi thiếu tháng một tẹo.”

“Cả bốn tháng sao?”

“Ừm, được rồi. Mình sẽ nghĩ cách khác,” Suze nói nhẹ như không. “Còn khối thời gian. Thôi dù sao thì điều quan trọng là không được nói với ai.”

“OK, mình sẽ không nói.” Đây thật trọng, tôi với tay sờ bụng cô. Suze đang có em bé. Cô sắp làm mẹ. Và Tarquin sắp làm bố. Chúa ơi, cứ như thể tự nhiên tất cả chúng tôi trưởng thành hay cũng đại loại như thế.

Ít nhất Suze cũng đứng ở một điểm. Một khi cô mặc áo coóc xê vào rồi thì bạn không tài nào trông thấy chỗ phồng lên kia. Thật ra, khi chúng tôi cùng ngồi xuống bàn trang điểm của cô vào sáng hôm cô cưới, hơn hờ cười với nhau, cô thực sự nhìn còn gầy hơn cả tôi, điều này hơi bị bất công.

Chúng tôi đã có vài ngày rất tuyệt, nghỉ ngơi, xem lại những cuốn video cũ và ăn không biết bao nhiêu KitKats mà kể. (Suze đang ăn cho hai người, và tôi cần năng lượng sau chuyến bay vượt đại dương của mình.) Luke đã mang theo ít tài liệu và dành hầu hết thời gian trong thư viện - nhưng lần này tôi không thấy phiền. Thật tuyệt khi có thể dành thời gian bên Suze. Tôi đã được kể tất cả về căn hộ mà cô và Tarquin mua ở London, đã xem những bức ảnh về cái khách sạn tuyệt đẹp ở Antigua nơi mà cô và Tarquin sẽ đi nghỉ tuần trăng mật, và tôi đã thử hầu hết quần áo mới trong tủ của cô.

Có hàng tá việc đang diễn ra khắp nơi trong nhà, người ở tiệm hoa, người phục vụ đồ ăn và họ hàng đến mỗi lúc một đông. Có điều hơi lạ một chút là không ai trong gia đình có vẻ đặc biệt bối rối. Mẹ của Suze vẫn ra ngoài đi sẵn cả hai ngày tôi ở đây, và bố cô thì ở tịt trong phòng đọc. Bà Gearing, quản gia của họ, là người sắp xếp rạp để tổ chức tiệc, hoa và mọi thứ - mà thậm chí bà ấy có vẻ khá thư thái. Khi tôi hỏi Suze về việc này thì cô chỉ nhún vai nói, “Mình đoán nhà mình đã quen với việc tổ chức các bữa tiệc lớn rồi.”

Tối hôm qua có một bữa tiệc ngọt hoành tráng cho họ hàng của Suze và Tarquin đến từ Scotland, và tôi đã mong chờ ít ra mọi người sẽ nói chuyện về đám cưới vào lúc đó. Nhưng cứ mỗi lần tôi cố gắng làm mọi người hứng thú về những bông hoa, hay mọi chuyện mới lãng mạn làm sao thì tôi chỉ nhận được những cái nhìn trống rỗng. Chỉ khi Suze đề cập đến việc Tarquin sẽ mua cho cô một con ngựa để làm quà cưới thì tất cả bọn họ đột nhiên trở nên năng động, và bắt đầu nói về những người nuôi ngựa mà họ biết, những con ngựa mà họ đã mua, và bằng cách nào người bạn thân thiết tuyệt vời của họ có được một con ngựa cái lông màu hạt dẻ rất đẹp mà có lẽ Suze sẽ quan tâm.

Ý tôi là, thiệt tình. Thậm chí không ai thêm hỏi tôi váy của tôi như thế nào.

Thôi kệ. Tôi không quan tâm, bởi vì nhìn nó tuyệt vời. Cả hai chúng tôi nhìn đều tuyệt vời. Cả hai chúng tôi đều sẽ được trang điểm nhờ chuyên gia trang điểm tuyệt vời, và tóc của chúng tôi sẽ được búi cao lên tuyệt đẹp. Nhiếp ảnh gia sẽ chụp được bức ảnh có thể nói là “rất chân thực” cảnh tôi cài cúc cho Suze khi mặc váy cưới (anh ta đã bắt chúng tôi làm lại ba lần, thực ra là lúc cuối hai cánh tay tôi mỗi nhừ). Bấy giờ trong lúc Suze đang ừm ừm à về những chiếc vương miện của sáu gia đình thì tôi nhâm nhi mấy ngụm champagne. Chỉ để giúp tôi bớt căng thẳng.

“Mẹ cô thì sao?” người làm tóc nói với Suze khi cô ấy vén mấy sợi tóc xoăn màu vàng hoe lòe xòe trước mặt. “Bác ấy có muốn sấy tóc khô không?”

“Chắc không đâu,” Suze nói, mặt xị ra. “Mẹ tôi thực sự không quan tâm đến mấy việc đó.”

“Mẹ cậu sẽ mặc gì?” Tôi hỏi.

“Chúa mới biết,” Suze nói. Có lẽ là bất cứ cái gì tiện tay. Cô nhìn tôi, và tôi cũng xị mặt ra đầy cảm thông. Tối qua mẹ của Suze đi xuống dưới nhà để uống gì đó trong cái chân váy xòe rộng thùng thình và cái áo len chui đầu đầy hoa văn, và một cái gài áo kim cương to đùng ở phía trước. Xin thứ lỗi, mẹ của Tarquin trông còn tệ hơn. Tôi thực sự không hiểu Suze cố gắng xoay sở ở đâu ra gu thẩm mỹ của mình.

4. Chương 02 Phần 2

“Bex, cậu có thể đi xem để đảm bảo mẹ mình không mặc một cái váy làm vườn cũ kĩ kinh tởm được không?” Suze nói. “Mẹ mình sẽ nghe lời cậu, mình biết mẹ mình sẽ làm thế.”

“Ừm... OK,” tôi hoài nghi nói. “Mình sẽ cố.”

Khi đi ra khỏi phòng, tôi trông thấy Luke đi dọc hành lang trong bộ lễ phục.

“Trông em đẹp lắm,” anh vừa nói vừa mỉm cười.

“Thật chứ?” Tôi quay nhẹ một vòng. “Cái váy dễ thương phải không anh? Và nó cũng rất vừa vặn nữa...”

“Anh đang không nhìn cái váy,” Luke nói. Mắt anh bắt gặp mắt tôi, lóe lên sự tinh quái và tôi cảm thấy khá vui sướng. “Suze đã chỉnh tề rồi chứ?” anh nói thêm. “Anh chỉ muốn chúc mừng cô ấy.”

“À vâng,” tôi nói. “Anh cứ vào đi. Ngày Luke, anh sẽ không bao giờ đoán được đâu!”

Tôi hẳn sẽ chết mất trong hai ngày vừa qua vì không kể cho Luke về em bé của Suze, và bây giờ những lời đó tuôn ra trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Giữ bí em?”

“Cậu ấy...” Tôi không thể nói với anh, tôi không thể. Suze sẽ giết tôi mất. “Cậu ấy... có cái váy cưới thực sự rất đẹp,” tôi lấp liếm.

“Tốt!” Luke nói, nhìn tôi tò mò. “Có một điều ngạc nhiên, ừm, anh sẽ vào trong và nói vài câu thật nhanh. Gặp em sau nhá.”

Tôi thận trọng đi đến phòng ngủ của mẹ Suze và nhẹ nhàng gõ cửa. “Ai đấy?” một giọng nói thét lên trả lời, và cánh cửa ra vào được Caroline, mẹ Suze, mở tung ra. Bà cao khoảng 1m8 với đôi chân dài, thẳng tắp, mái tóc bạch kim được buộc lại, và khuôn mặt sạm nắng vừa gượng cười khi nhìn thấy tôi.

“Rebecca!” bà nói oang oang, và nhìn đồng hồ đeo tay. “Chưa đến giờ đúng không?”

“Chưa ạ!” Tôi bẽn lèn cười và đảo mắt qua một lượt bộ cánh của bà gồm một cái áo khoác màu xanh lính thủy khá cũ, quần kị sĩ, và đôi bốt cưới ngựa. Bà có một thân hình tuyệt vời so với phụ nữ ở độ tuổi bà. Thảo nào Suze lại mảnh khảnh đến thế. Tôi liếc quanh phòng, nhưng không hề thấy túi đựng đồ vest hay cái hộp đựng mũ nào cả.

“Vâng, ừm, bác Caroline... Cháu chỉ đang băn khoăn hôm nay bác định mặc gì ạ. Với tư cách là mẹ của cô dâu!”

“Mẹ của cô dâu à?” Bà nhìn tôi chằm chằm. “Ôi Chúa nhân từ, bác đoán bác đúng là như vậy. Chưa từng nghĩ đến điều đó.”

“Đúng thế! Vậy thì bác... đã có bộ cánh đặc biệt nào chưa ạ?”

“Giờ mà thay quần áo thì hơi sớm nhỉ?” Caroline nói. “Bác chỉ việc khoác cái gì đó lên người trước khi chúng ta đi thôi mà.”

“Vâng, vậy sao bác không để cháu chọn giúp ạ?” Tôi khẳng khái, và tiến đến tủ quần áo. Tôi mở tung cánh tủ ra, chuẩn bị tinh thần để khỏi sốc - và há hốc mồm vì ngạc nhiên.

Đây chắc hẳn là bộ sưu tập quần áo độc đáo nhất mà tôi từng nhìn thấy. Bộ quần áo đi ngựa, những chiếc váy dạ hội, và ba chục bộ vest chen lẫn đôi chỗ với những chiếc sari của Ấn Độ, áo poncho của Mexico... và một khay đựng toàn đồ trang sức dân tộc rất độc đáo.

“Những bộ đồ này!” Tôi hồn hển.

“Bác biết.” Caroline nhìn chúng đầy chán nản. “Toàn một đồng giả rách cũ kĩ, thật đấy.”

“Giẻ rách cũ kĩ ă? Ôi Chúa ơi, nếu bác tìm được bất cứ món nào trong số này ở một cửa hiệu bán đồ cổ ở New York...” Tôi kéo một cái áo khoác bằng xa tanh màu xanh da trời nhạt cổ riềm ruy băng ra. “Cái này thật quá tuyệt.”

“Cháu thích nó không?” Caroline ngạc nhiên nói. “Cầm lấy đi.”

“Cháu không thể!”

“Cháu yêu quý, bác không muốn mặc nó nữa mà.”

“Nhưng chắc chắn giá trị tinh thần... Ý cháu là, những kỉ niệm của bác...”

“Những kỉ niệm của bác nằm ở đây.” Bà gõ nhẹ vào đầu. “Không phải ở đó.” Bà xem xét đồng quần áo lộn xộn, rồi cầm một mẫu xương nhỏ cột một sợi dây da lên. “Ngay lúc này, đây là cái bác khá thích.”

“Cái đó ă?” Tôi nói, cố gắng bày tỏ một chút đồng cảm. “Ừm, cái đó...”

“Một tộc trưởng bộ tộc Masai đã tặng nó cho bác, đến nay cũng đã nhiều năm rồi. Lúc bình minh, bọn bác đang lái xe đi tìm đàn voi thì một tù trưởng ra hiệu cho bọn bác dừng lại. Một phụ nữ của bộ tộc đang bị sốt cao sau khi sinh. Bọn bác đã giúp cho cô ấy hạ nhiệt và bộ lạc đã tặng bọn bác những món quà. Cháu đã từng đến Masai Mara chưa Rebecca?”

“Ừm... chưa ă. Cháu chưa từng bao giờ thực sự đi...”

“Và món quà xinh xắn đáng yêu này.” Bà nhặt một cái ví thêu tay lên. “Bác đã mua cái này ở trong chợ ở Konya. Đổi lấy nó bằng tút thuốc lá cuối cùng của bác trước khi bọn bác đi bộ đến bộ tộc Nemrut Dagı. Cháu đã từng đến Thổ Nhĩ Kỳ chưa?”

“Chưa, chỗ đó cũng chưa ă,” tôi nói, cảm thấy hơi thua thiệt. Chúa ơi, tôi cảm thấy mình đi du lịch ít quá. Tôi cố gắng lục lọi khắp đầu óc xem có chỗ nào tôi đã từng đi mà có thể làm bác ấy ấn tượng không - nhưng giờ nghĩ tới thì chuyện này khá vớ vẩn. Đi Pháp vài lần, Tây Ban Nha, Hy Lạp... và chỉ có thế. Tại sao tôi chưa từng đến đâu thú vị nhỉ? Tại sao tôi chưa từng đi bộ quanh Mông Cổ nhỉ?

À phải rồi, đã có một lần tôi định đi Thái Lan. Nhưng rồi tôi quyết định đi Pháp và tiêu toàn bộ số tiền tôi tiết kiệm được vào cái túi Lulu Guinness.

“Cháu thực sự không đi du lịch nhiều,” tôi ngại ngần thú nhận.

“Ừm, cháu phải đi, cháu gái yêu quý ă!” Caroline nói oang oang. “Cháu phải mở rộng tầm nhìn của mình. Phải học về cuộc sống từ những con người thực. Một trong những người bạn thân thiết nhất của bác trên thế giới này là một phụ nữ nông thôn Bolivia. Bọn bác đã cùng trồng ngô trên thảo nguyên ở Llanos.”

“Ôi.”

Một cái đồng hồ xinh xắn đặt ở bệ lò sưởi đánh chuông cứ nửa tiếng một lần và tôi chợt nhận ra chúng tôi sẽ chẳng đi đến đâu cả.

“Vậy thì... bác có ý tưởng nào về bộ trang phục cho đám cưới chưa ă?”

“Một cái gì đó ấm áp và sắc sảo một chút,” Caroline nói, với tay lấy một cái áo pon àu đỏ và vàng khá dày.

“Ừm... Cháu không chắc cái đó có hoàn toàn phù hợp không...” Tôi tách đồng áo khoác và vấy ra, và bỗng nhiên nhìn thấy một vật lạ màu mơ. “Ôi! Cái này đẹp quá.” Tôi lôi nó ra - và tôi không thể tin được. Váy của Balenciaga.

“Đó là bộ mặc đi xa của bác,” Caroline nói như đang hồi tưởng lại.

“Bọn bác đã đi du lịch trên chuyến tàu Orient Express để đến Venice, rồi đã khám phá những hang động ở Postojna. Cháu có biết chỗ đó không?”

“Bác phải mặc cái này mới được!” Tôi nói, giọng rít lên vì phấn khích. “Trông bác sẽ rất tuyệt đấy. Và nó cũng rất lãng mạn, mặc bộ cánh dùng để đi xa của bác đi ă!”

“Bác nghĩ trông nó sẽ khá nhộn.” Bà giơ nó lên, áp vào người bằng hai cánh tay đỏ và rám nắng làm tôi nhìn mặt mỗi khi nhìn thấy. “Chắc là vẫn vừa nhỉ? Nào, phải có cái mũ nào ở quanh đây chứ...” Bà đặt bộ cánh xuống và bắt đầu lục quanh giá.

“Vây - chắc hẳn bác rất mừng cho Suze,” tôi nói, nhặt một cái gương cầm tay nạm ngọc lục bảo lên và sẫm soi nó.

“Tarquin là một chàng trai tốt.” Bà quay lại và gõ gõ cái mũi khoằm của mình khá cẩn trọng. “Được thừa kế rất tốt.”

Điều này đúng. Tarquin là người giàu thứ 15 ở đất nước này, hay đại loại thế. Nhưng tôi hơi ngạc nhiên khi mẹ Suze lại đề cập đến chuyện này.

“Dạ, đúng thế...” Tôi nói. “Mặc dù cháu không nghĩ Suze thực sự cần tiền...”

“Bác đang không nói đến tiền bạc!” Bà mỉm cười với tôi đầy ngụ ý và bỗng nhiên tôi hiểu ra điều bà muốn nói.

“Ồ!” Tôi cảm thấy mặt mình đang đỏ lựng lên. “Đúng thế! Cháu hiểu!”

“Tất cả những người đàn ông trong dòng họ Cleath-Stuart đều giống nhau. Họ đều nổi tiếng về chuyện đó. Chưa bao giờ có một vụ li dị nào trong gia đình,” bà nói thêm, đặt búp một cái mũ rộng vành màu xanh lá cây lên đỉnh đầu.

Chúa ơi. Bây giờ tôi phải nhìn nhận Tarquin hơi khác đi.

Cũng phải mất một lúc tôi mới thuyết phục được Caroline bỏ cái mũ rộng vành màu xanh lá cây và thay bằng cái mũ chụp màu đen rất thanh lịch. Khi đi trên hành lang về phía phòng Suze, tôi nghe thấy vài giọng nói khá quen thuộc ở tiền sảnh của ngôi nhà.

“Đó là kiến thức phổ thông thôi mà. Bệnh lở mồm long móng là do những con chim bồ câu đưa thư gây ra.”

“Chim bồ câu à? Bà đang bảo với tôi là cái bệnh dịch khủng khiếp đã tiêu diệt gần như tất cả các đàn gia súc ở khắp châu Âu là do mấy con chim bồ câu vô hại gây ra sao?”

“Vô hại sao? Graham, chúng là loài chim gây hại đấy!”

Bố mẹ! Tôi vội vã đi về phía cầu thang - và kia là họ, đang đứng bên cạnh lò sưởi. Bố mặc bộ lễ phục với cái mũ kẹp vào tay, còn mẹ mặc áo khoác màu xanh tím than, chân váy hoa, đi đôi giày màu đỏ tươi, có vẻ như không hợp với cái mũ đỏ của bà lắm.

“Mẹ ơi.”

“Becky!”

“Mẹ ơi! Bố ơi!” Tôi vội vã đi xuống cầu thang và ôm chầm lấy cả hai người, hít hương thơm quen thuộc của bột tan dùng khi tắm của hãng Yardley và Tweed.

Chuyến đi này càng lúc càng thêm xúc động. Tôi chưa từng gặp bố mẹ mình kể từ khi họ đến thăm tôi ở New York vào bốn tháng trước. Và ngay cả khi đó, hai người cũng chỉ ở lại ba ngày trước khi bay đi Florida để gặp gia đình Everglade.

“Mẹ ơi, trông mẹ tuyệt quá! Mẹ đã làm gì với mái tóc của mình thế?”

“Maureen đã nhuộm highlight vài chỗ,” bà nói, trông vẻ rất hài lòng. “Và sáng nay mẹ ghé sang nhà Janice ở kế bên để cô ấy trang điểm ẹ. Con biết đấy, cô ấy đã tham gia một khóa trang điểm chuyên nghiệp. Cô ấy thực sự là một chuyên gia!”

“Con có thể... thấy thế!” tôi yếu ớt nói, nhìn vào mấy vệt má hồng gợn ghê và màu nhũ bóng được trát lên má mẹ. Có lẽ tôi sẽ phải giả vờ vô tình lau chúng đi.

“Vây Luke đang ở đây à?” mẹ tôi nói, nhìn xung quanh với đôi mắt sáng rỡ, cứ như thể một con sóc đang tìm kiếm củ lạc vậy.

“Đâu đó quanh đây ạ,” tôi nói - và bố mẹ tôi đưa mắt nhìn nhau. “Cậu ta ở đây đấy chứ?” Mẹ tôi nhún cười khá căng thẳng. “Cả hai bay cùng một chuyến bay đấy chứ?”

“Mẹ ơi, mẹ đừng lo. Anh ấy ở đây. Thật mà.”

Mẹ tôi có vẻ vẫn chưa được thuyết phục lắm - và thật lòng mà nói tôi không thể trách bà được. Sự thật là, có một sự cố nho nhỏ ở đám cưới lần trước mà chúng tôi cùng dự. Luke đã không xuất hiện, và tôi đã thảm hại vô cùng, và tôi đã phải viện đến kể... ừm...

Thôi. Đó cũng chỉ là một lời nói vô hại con con thôi mà. Ý tôi là, anh có thể đã ở đó, nhập bọn ở một nơi nào đó. Nếu họ không phải chụp cái bức ảnh tập thể ngu ngốc đó thì không ai biết được.

“Bác Jane! Bác Graham! Chào hai bác!”

Đó là Luke, đang sải bước qua cửa ra vào. Cảm ơn Chúa.

“Luke!” Mẹ tôi bật cười nhẹ nhõm. “Cháu đây rồi! Graham, cậu ấy ở đây rồi!”

“Tất nhiên là cậu ấy ở đây rồi!” Bố tôi nói, đảo mắt. “Thế bà nghĩ cậu ấy ở đâu chứ? Ở trên mặt trăng sao?”

“Bác có khỏe không bác Jane?” Luke vừa nói vừa mỉm cười, và hôn lên má mẹ tôi.

Khuôn mặt mẹ tôi hồng lên vì hạnh phúc, và bà đang bám lấy cánh tay của Luke như thể sợ anh sẽ tan biến như một làn khói. Anh khẽ cười với tôi, và tôi sung sướng cười đáp lại. Tôi đã mong mỗi ngày này từ rất lâu rồi. Và bây giờ nó thực sự đã đến. Cứ như thể Giáng sinh vậy. Thực ra còn thú vị hơn cả Giáng sinh. Nhìn qua cánh cửa ra vào mở toang, tôi có thể thấy khách mời đến dự đám cưới vận lễ phục và đội mũ rất lịch thiệp đang đi qua cái sân rải sỏi đầy tuyết. Từ đằng xa, chuông nhà thờ đang ngân lên, và bầu không khí dường như náo nhiệt, háo hức mong chờ.

“Và cô dâu bên lên của chúng ta đâu rồi?” Bố tôi hỏi.

“Cháu đây,” giọng của Suze cất lên. Tất cả chúng tôi đều ngẩng lên - và cô ấy kia rồi, đang lướt trên cầu thang, tay cầm một bó hoa đẹp mê hồn gồm hoa hồng và hoa thường xuân.

“Ôi, Suze,” mẹ tôi nói, và lấy một tay che miệng. “Ôi, cái váy đó! Ôi... Becky! Con sẽ...” Mẹ quay lại phía tôi với đôi mắt dịu dàng và lần đầu tiên bà có vẻ nhận ra tôi đang mặc gì. “Becky này... con định mặc cái váy đó à? Con sẽ chết cóng mất!”

“Không, con không sao. Nhà thờ được sưởi ấm mà.”

“Nó đáng yêu đúng không ạ?” Suze nói. “Rất khác lạ.”

“Nhưng nó chỉ là cái áo sơ mi thôi mà!” Mẹ kéo mạnh tay áo và không hài lòng. “Và cái đồng tua rua này là gì vậy? Nó chưa được may xong hoàn chỉnh!”

“Nó được thiết kế riêng,” tôi giải thích. “Nó hoàn toàn độc nhất vô nhị.”

“Độc nhất vô nhị sao? Con không cần mặc cho hợp với những cô phù dâu khác à?”

“Sẽ không có một cô phù dâu nào khác ạ,” Suze giải thích. “Một người duy nhất nữa mà cháu đã nhờ là em gái của Tarquin, Fenny. Nhưng con bé nói nếu nó làm phù dâu một lần nữa thì nó sẽ bị xúi quẩy không lấy chồng được. Mọi người biết đấy, người ta nói, ‘Quá tam ba bận làm phù dâu mà’, ừm, và con bé làm phù dâu có lẽ đến chín mươi ba lần rồi cũng nên! Và cô nàng đang để ý đến một gã làm việc trong ủy ban Thành phố, vì vậy nó không muốn bất cứ rủi ro nào.”

Im lặng một lúc. Tôi có thể thấy bộ não của mẹ tôi đang làm việc rất vất vả. Ôi Chúa, ơi, làm ơn đừng...

“Becky yêu dấu, con đã làm phù dâu bao nhiêu lần rồi?” bà nói, có vẻ khá tự nhiên. “Cái lần ở đám cưới của chú Malcolm và dì Sylvia... nhưng mẹ nghĩ chỉ có thể thôi, đúng không?”

“Và của Ruthie và Paul nữa,” tôi nhắc mẹ nhớ.

“Lần đó con không làm phù dâu,” mẹ tôi nói ngay lập tức. “Con chỉ là... cô bé phụ trách cầm hoa. Vì vậy mới có hai lần kể cả lần hôm nay. Đúng, chỉ có hai lần.”

“Luke, cháu nghe thấy chưa?” Bố tôi nói, và cười thật lớn. “Mới hai lần.”

Thành thực mà nói, bố mẹ tôi thế nào ấy nhỉ?

“Ừm, thế nào cũng được!” Tôi nói, cố gắng nhanh chóng nghĩ ra một chủ đề khác. “Vây... ờ...”

“Tất nhiên rồi ạ, Becky còn hẳn mười năm nữa mới phải lo lắng đến việc như thế...” Luke nói thoải mái.

“Cái gì cơ?” Mẹ tôi chết lặng, và mẹ tôi hết nhìn Luke rồi lại nhìn tôi và ngược lại. “Cháu nói gì cơ?”

“Becky muốn chờ ít nhất mười năm nữa mới cưới,” Luke nói. “Không đúng sao, Becky?”

Một khoảng lặng chết người. Tôi có thể cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên.

“Ừm...” Tôi hắng giọng và cố gắng nở một nụ cười thật bình thản. “Đúng... đúng thế.”

“Thật sao?” Suze nói, nhìn tôi chằm chằm, mắt mở to. “Mình chưa bao giờ biết điều đó đấy! Tại sao?”

“Để mình có thể... ừm... khám phá hết khả năng tiềm ẩn của mình,” tôi lảm bảm, không dám nhìn vào mắt mẹ. “Và... để biết con người thật của chính mình.”

“Để biết con người thật của chính mình sao?” Giọng mẹ tôi hơi rít lên. “Làm sao con lại cần đến mười năm để làm việc đó? Mẹ có thể cho con thấy trong vòng mười phút!”

“Nhưng Bex này, mười năm nữa cậu sẽ bao nhiêu tuổi chứ?” Suze nói, chau mày lại.

“Mình cũng không nhất thiết phải cần chính xác mười năm,” tôi nói, cảm thấy hơi bối rối. “Cậu biết đấy, có thể là... tám năm là đủ rồi.”

“Tám năm?” Mẹ tôi nhìn như thể bà muốn khóc òa.

“Luke này,” Suze nói, nhìn đầy lo sợ. “Anh có biết việc này không?”

“Hôm trước bọn anh có thảo luận về chuyện này,” Luke nói với một nụ cười rất bình tĩnh.

“Nhưng em không hiểu,” cô khẳng định. “Thế còn chuyện...”

“Đến lúc rồi?” Luke ngay lập tức chặn cô lại rất khéo. “Em nói đúng. Anh nghĩ rất cả chúng ta nên đi rồi. Mọi người biết đấy, năm phút nữa là đến hai giờ rồi.”

“Năm phút nữa sao?” Suze bỗng như chết sững người. “Thật sao? Nhưng em vẫn chưa sẵn sàng! Bex ơi, hoa của cậu đâu?”

“Ồ... trong phòng cậu, mình nghĩ vậy. Mình đặt chúng ở đâu đó...”

“Ừ, đi lấy ngay đi! Và bố tớ đâu nhỉ? Ôi chết tiệt, tớ muốn một liều thuốc.”

“Suze, cậu không thể hút thuốc!” Tôi hoảng sợ nói. “Nó sẽ hại đến...” Tôi chặn mình lại đúng lúc.

“Đến cái váy?” Luke gợi ý rất hợp lí.

“Đúng. Cô ấy có thể... làm rơi tàn thuốc lên đó.”

Đến lúc tôi tìm thấy hoa của mình trong phòng Suze, thoa lại son môi, và đi xuống cầu thang lần nữa thì chỉ còn lại mỗi Luke ở tiền sảnh.

“Bố mẹ em đã qua bên đó cả rồi,” anh nói. “Suze bảo chúng ta cũng nên qua bên đó, còn cô ấy sẽ đi với bố bằng xe ngựa. Và anh đã tìm được cái áo khoác cho em,” anh nói thêm, nhẹ nhàng đưa cái áo khoác lông cừu cho tôi. “Mẹ em nói đúng, em không thể cứ đi bộ sang bên đó như thế kia.”

“OK,” tôi miễn cưỡng đồng ý. “Nhưng em sẽ cởi nó ra khi vào đến nhà thờ.”

“Nhân tiện đây em có biết là cái váy của em đang bị rách bung ra ở phía sau lưng không?” anh nói khi khoác áo lên người tôi.

“Thật sao?” Tôi nhìn anh bối rối. “Trông nó có tệ không anh?”

“Trông rất đẹp.” Miệng anh cố nặn ra một nụ cười. “Nhưng có lẽ em cần một cái ghim băng sau khi cử hành lễ.”

“Danny chết tiệt!” Tôi lắc đầu. “Em biết lẽ ra em nên chọn Donna Karan mà.”

Khi tôi và Luke đi qua sân rải sỏi đến lối đi đã được căng bạt, không khí thật tĩnh lặng, im ắng và mặt trời chói chang bắt đầu ló ra. Tiếng chuông nhà thờ ngân vang như nhỏ dần chỉ còn là tiếng ngân nhỏ, và không có ai ở quanh ngoại trừ một anh chàng phục vụ bàn chạy qua chạy lại. Những người khác ắt hẳn đã vào hết bên trong.

5. Chương 02 Phần 3

“Xin lỗi nếu lúc này anh đề cập đến một chủ đề nhạy cảm,” Luke nói khi chúng tôi bắt đầu tiến về phía nhà thờ.

“Nhạy cảm ă?” Tôi nhướn mày. “Ôi, chuyện gì, à chuyện đó. Chuyện đó thì có gì mà nhạy cảm!”

“Mẹ em có vẻ hơi buồn...”

“Mẹ em á? Thực sự mẹ em không hề thấy phiền đâu. Thực ra là... mẹ em chỉ nói đùa thôi!”

“Nói đùa sao?”

“Đúng thế!” Tôi nói, hơi ương ngạnh. “Chỉ là nói đùa.”

“Anh hiểu.” Luke cầm lấy tay tôi khi tôi vấp phải tấm thảm. “Thế em vẫn cương quyết đợi tám năm nữa rồi mới cưới à.”

“Chính xác.” Tôi gật đầu. “Ít nhất tám năm nữa.”

Từ đằng xa tôi có thể nghe thấy tiếng vó ngựa trên sân sỏi, chắc hẳn đó là tiếng xe ngựa của Suze dừng lại.

“Hay, anh biết không, có lẽ sáu năm,” tôi nói thoải mái. “Hay... năm năm, có lẽ thế. Còn phụ thuộc nhiều thứ.”

Một khoảng im lặng khá lâu, chỉ bị phá vỡ bởi âm thanh êm dịu, đầy nhịp điệu của tiếng bước chân của hai chúng tôi trên đường. Một bầu không khí rất lạ đang lớn dần lên giữa hai chúng tôi, và tôi hoàn toàn không dám nhìn vào mắt Luke. Tôi hắng giọng và vuốt mũi, cố nghĩ ra một lời nhận xét nào đó về thời tiết.

Khi chúng tôi đặt chân đến cửa nhà thờ, và Luke quay lại nhìn tôi - bỗng nhiên vẻ chế nhạo thường lệ trên khuôn mặt anh biến mất.

“Nghiêm túc nhé, Becky,” anh nói. “Có thực sự em muốn đợi năm năm nữa không?”

“Em... em không biết,” tôi nói, bối rối. “Còn anh?”

Có một khoảng im lặng giữa hai chúng tôi, và tim tôi bắt đầu đập thành thịch.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Có lẽ anh ấy sắp... Có lẽ anh ấy chuẩn bị...

“A! Phù dâu đến rồi!” Cha xứ hét lên ở phía cổng vòm và cả Luke với tôi giật nảy cả mình. “Tất cả xong xuôi để chuẩn bị bước đi giữa hai hàng ghế rồi chứ?”

“Con, ờ... nghĩ vậy,” tôi nói, nhận thấy Luke đang nhìn mình chằm chằm. “Vâng.”

“Tốt rồi! Các con nên vào phía trong nhà thờ!” cha xứ nói tiếp với Luke. “Con không muốn bỏ lỡ giây phút này đâu!”

“Phải,” anh nói, sau khi im lặng. “Phải, con không muốn vậy.”

Anh hôn lên vai tôi và bước vào trong mà không nói gì thêm nữa, còn tôi nhìn chăm chăm phía sau anh, vẫn hoàn toàn không hiểu gì.

Có phải chúng tôi vừa nói về... Có phải Luke thực sự nói...

Rồi tiếng vó ngựa vang lên, và tôi tỉnh khỏi cơn mộng. Tôi quay lại nhìn cỗ xe ngựa của Suze đang đi xuống con đường cứ như vừa xuất hiện từ trong truyện cổ tích vậy. Voan che mặt của cô tung bay trong gió, cô mỉm cười rạng rỡ với vài người dừng lại để xem đám cưới, và tôi chưa bao giờ thấy cô ấy đẹp hơn thế.

Thú thực tôi chưa bao giờ định khóc. Thực tình tôi đã chuẩn bị sẵn kế hoạch để ngăn mình làm vậy, bằng cách đọc ngược bảng chữ cái bằng giọng kiểu Pháp. Nhưng khi tôi giúp Suze chỉnh cho thẳng lại đuôi váy, tôi cảm thấy mắt mình đang ướt nhem. Và khi tiếng nhạc organ ngân lên và chúng tôi bắt đầu từ từ tiến vào nhà thờ đông chật người, tôi phải hít vào thật sâu cứ hai nhịp một lần theo tiếng đàn organ. Suze đang bám chặt cánh tay bố cô ấy và đuôi váy của cô ấy quét dài trên nền nhà bằng đá cũ kĩ. Tôi đi phía sau, cố gắng không làm cho gót giày cao gót kêu lộc cộc, và hi vọng không ai nhận ra váy của tôi đang rách bung ra.

Chúng tôi tiến đến phía trên - ở đó Tarquin đang chờ, với chàng phù rể. Anh cao và gầy gơ xương như mọi khi, và khuôn mặt anh luôn khiến tôi nghĩ đến loài chồn ecmin, nhưng tôi phải thú nhận rằng anh nhìn khá ấn tượng trong chiếc váy và túi da đeo phía trước váy của người Scotland. Anh đang nhìn Suze với tình yêu trong sáng và sự ngưỡng vọng đến mức tôi có thể cảm thấy mũi mình đang sụt sịt trở lại. Anh quay thật nhanh, nhìn vào mắt tôi, và mỉm cười đầy lo lắng - và tôi cũng ngưỡng ngừng cười lại với anh. Thú thực, tôi sẽ không bao giờ có thể nhìn lại vào mặt anh mà không thôi nghĩ về điều mà Caroline đã nói.

Cha sứ bắt đầu bài diễn văn “Những con chiên yêu quý” của ngài, và tôi cảm thấy thật dễ chịu, sung sướng. Tôi sắp được thưởng thức từng từ từng chữ quen thuộc. Cứ như thể đang xem phần mở đầu của một bộ phim yêu thích mà trong đó hai người bạn thân nhất của tôi đang thủ vai chính.

“Susan, con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng hợp pháp của mình không?” Cha xứ có một cặp lông mày rậm rạp và vĩ đại, ông rướn mày mỗi khi đặt ra một câu hỏi, cứ như thể ông ấy sợ câu trả lời có thể là không. “Con sẽ yêu thương, an ủi, tôn trọng và chở che anh ấy cả khi ốm đau lẫn khi khỏe mạnh; và chỉ thủy chung với một mình anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người chứ?”

Dừng một lúc - rồi Suze nói, “Con đồng ý,” giọng cô rõ ràng như tiếng chuông vậy.

Tôi ước mấy cô phù dâu cũng được nói gì đó. Cũng không cần phải cái gì to tát đâu, chỉ cần nói “Vâng” hoặc “Con hứa”.

Khi đến đoạn Suze và Tarquin nắm tay nhau, Suze đưa cho tôi bó hoa của cô, và tôi có cơ hội quay lại và lên nhìn toàn thể giáo đường. Chỗ này chật cứng như hũ nút, thật ra không có đủ chỗ cho tất cả mọi người ngồi xuống. Có rất nhiều quý ông cao to vạm vỡ mặc những chiếc váy Scotland và những người phụ nữ mặc bộ vest nhung, và kia là Fenny với nguyên một đám đông những cô bạn đến từ London của con bé, tất cả đều đội mũ của Philip Treacy, có vẻ như thế. Và kia là mẹ, đang ép sát vào người bố, với một cái giấy thấm vào hai mắt. Mẹ nhìn lên, trông thấy tôi và tôi khẽ mỉm cười - nhưng rồi bà lại nức nở.

Tôi quay lại, Suze và Tarquin đang quỳ xuống, và cha xứ trịnh trọng tuyên bố, “Những người này đã được Chúa gắn kết và không ai có thể chia lìa.”

Tôi nhìn Suze khi cô mỉm cười rạng rỡ với Tarquin. Cô hoàn toàn chìm đắm trong anh. Giờ đây cô đã thuộc về anh. Và thật ngạc nhiên, tôi bỗng cảm thấy hơi trống trải trong lòng. Suze đã cưới. Tất cả đã thay đổi.

Đã một năm kể từ khi tôi chuyển đến New York, và tôi yêu từng giây phút ở đó. Tất nhiên tôi thấy thế. Nhưng trong tiềm thức, tôi nhận ra rằng, tự trong sâu thẳm tôi, tôi luôn nghĩ rằng nếu mọi chuyện không tốt đẹp, tôi có thể về Fulham và trở lại cuộc sống cũ của tôi cùng với Suze.

Suze không còn cần tôi nữa rồi. Cô đã có người khác, người này luôn chiếm vị trí số một trong cuộc đời cô. Tôi quan sát khi cha xứ đặt tay lên đầu Suze và Tarquin để ban phước cho họ - và cổ họng tôi hơi nghẹn lại khi tôi nhớ lại những lúc chúng tôi bên nhau. Cái lần tôi nấu món cari khủng khiếp để tiết kiệm tiền và cô đã không ngừng nói nó ngon như thế nào ngay cả khi miệng cô bỗng lên. Cái lần cô cố quỳ rũ chủ ngân

hàng của tôi để ông ấy gia hạn thêm khoản thấu chi cho tôi. Mỗi lần tôi tự đưa mình vào rắc rối, cô luôn ở bên tôi.

Và bây giờ tất cả mọi chuyện đã qua rồi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy cần được trấn an. Tôi quay lại và nhanh chóng rà soát một lượt khách mời, tìm kiếm khuôn mặt của Luke. Mãi một lúc lâu mà tôi không thể tìm thấy anh, và mặc dù vẫn giữ nụ cười tự tin, tôi cảm thấy sự hoảng loạn đến nực cười đang dâng lên trong lòng tôi, cứ như một đứa trẻ vừa nhận ra rằng nó đã bị bỏ rơi ở trường; rằng mọi người khác đã được đón về trừ nó.

Chỉ đến khi bỗng nhiên tôi nhìn thấy anh. Đứng phía sau cái cột ở phía sau nhà thờ, cao và rậm nắng và vững chắc, ánh mắt anh chỉ tập trung vào nhìn tôi. Nhìn tôi và không ai khác. Tôi cảm thấy bình tâm lại. Tôi cũng đã được đón; thế là ổn rồi.

Chúng tôi ra khỏi nhà thờ, tiếng chuông nhà thờ vang vọng sau lưng, và một đám đông đang tụ tập lại ở phía ngoài đường để chúc mừng.

“Chúc mừng cậu!” Tôi khóc, ôm lấy Suze thật chặt. “Và cả anh nữa, Tarquin ạ!”

Tôi vẫn luôn cảm thấy hơi ngại ngùng một chút khi ở cạnh Tarquin. Nhưng bây giờ tôi thấy anh bên cạnh Suze – cưới Suze - sự ngại ngùng kia như tan biến.

“Em biết là hai người sẽ rất hạnh phúc,” tôi nói chân thành, và hôn lên má anh, và cả hai chúng tôi đều cười lớn khi ai đó tung hoa giấy vào người chúng tôi. Những người khách đã kéo nhau ra khỏi nhà thờ cứ như những viên kẹo lăn ra khỏi cái hũ kẹo vậy. Nói chuyện và cười đùa và hét lên gọi nhau bằng giọng đầy hào hứng. Họ vây quanh Suze và Tarquin, hôn và ôm và bắt tay, và tôi lùi xa một tẹo, bắn khoăn không hiểu Luke ở đâu.

Cả sân nhà thờ đầy áp người, và tôi không thể không nhìn chằm chằm vài người họ hàng của Suze. Bà của cô ấy đang đi ra khỏi nhà thờ rất chậm rãi và kiểu rất quý tộc, tay cầm một chiếc gậy, và đi theo sau là một chàng trai trẻ trong bộ lễ phục trông rất khuôn phép. Một cô gái gầy và xanh xao với đôi mắt to đang đội một cái mũ đen to đùng, ôm một con chó púc[*] và hút thuốc liên tục. Có cả một đội các chàng trai gần như giống hệt nhau đang mặc váy Scotland đứng ở cổng nhà thờ, và tôi nhớ ra Suze đã kể cho tôi về dì của cô ấy, người đã sinh sáu cậu con trai rồi cuối cùng để được hai cô con gái sinh đôi.

[*] Chó púc là giống chó lùn, mặt ngắn.

“Đây. Em mặc vào đi.” Giọng Luke bỗng thì thầm bên tai tôi, và tôi ngoảnh lại, nhìn thấy anh cầm chiếc áo khoác lông cừu. “Chắc em đang chết cứng.”

“Đừng lo. Em ổn mà!”

“Becky này, trên mặt đất có tuyết rồi kìa,” Luke nói cương quyết, và che cái áo lên vai tôi. “Đám cưới rất hay,” anh nói tiếp.

“Vâng.” Tôi chăm chú ngược lên nhìn anh, bắn khoăn không biết liệu có may mắn cơ hội nào quay lại chủ đề chúng tôi nói trước khi cử hành lễ không. Nhưng giờ đây Luke đang nhìn Suze và Tarquin chụp ảnh dưới gốc cây sồi. Suze nhìn thật rạng rỡ nhưng Tarquin nhìn như thể anh đang đối mặt với nòng súng vậy.

“Anh ấy là một chàng trai tốt,” anh nói, hất đầu về phía Tarquin. “Hơi kì lạ nhưng tốt bụng.”

“Vâng. Anh ấy rất tốt. Luke này...”

“Anh chị dùng một li whisky nóng chứ?” một người phục vụ cắt ngang, tiến đến với một cái khay. “Hay champagne ạ?”

“Whisky nóng,” tôi nói đầy biết ơn. “Cảm ơn anh.” Tôi uống vài ngụm và nhắm mắt lại khi hơi ấm lan tỏa khắp cơ thể. Giá mà nó có thể lan tỏa xuống bàn chân tôi, thú thực, chân tôi đang lạnh cóng.

“Phù đầu!” bỗng nhiên Suze hét lên. “Bex đâu rồi? Bọn tớ đang cần cậu để chụp ảnh!”

Mắt tôi mở to.

“Mình đây,” tôi hét lên, thả cái áo lông cừu ra khỏi vai. “Luke, cầm hộ đồ uống cho em...”

Tôi nhanh chóng đến chỗ đám đông, nhập bọn với Suze và Tarquin. Và thật buồn cười, nhưng bây giờ khi tất cả những người này đang nhìn tôi, tôi không cảm thấy lạnh nữa. Tôi cười nụ cười rạng rỡ nhất của mình, và ôm bó hoa của tôi thật đẹp, và ngoắc tay vào tay Suze khi thợ ảnh bảo tôi làm vậy, và, giữa các lần chụp thì vẫy tay với bố mẹ tôi, hai người vừa cố chen lấn để ra khỏi đám đông.

“Chúng ta sẽ nhanh chóng quay trở lại nhà,” bà Gearing nói, tiến đến hôn Suze. “Mọi người đang bắt đầu lạnh cóng. Các cháu có thể dừng vụ chụp ảnh ở đây.”

“OK,” Suze nói. “Nhưng chụp nốt vài kiểu cháu và Bex đã.”

“Hay đấy!” Tarquin ngay lập tức nói, và nhẹ nhõm tiến lại nói chuyện với bố của anh, bác ấy giống hệt như Tarquin nhưng già hơn bốn mươi tuổi. Nhiếp ảnh gia chụp vài kiểu tôi và Suze đang cười phớt lờ với nhau, rồi dừng lại để nạp lại máy ảnh. Suze nhận một li whisky nóng từ tay người phục vụ và tôi lén lút cho tay ra sau để xem váy mình bị rách đến đâu rồi.

“Bex này, nghe đây,” một giọng nói thỏ thẻ vào tai tôi. Tôi quay lại, và Suze đang nhìn tôi rất chân thành. Cô đứng gần đến mức tôi có thể nhìn thấy từng miếng kim sa lấp lánh trong nhũ mắt của cô. “Mình cần hỏi cậu điều này. Cậu thực sự không muốn đợi đến mười năm nữa mới cưới đúng không?”

“Ừ... không,” tôi thú nhận. “Không hẳn thế.”

“Và cậu có nghĩ Luke đúng là người mình muốn cưới không? Hãy... thành thật đi. Chỉ hai chúng ta biết thôi.”

Im lặng một lúc lâu. Tôi nghe phía sau tôi có người nói, “Tất nhiên, nhà của chúng tôi khá hiện đại. Tôi nghĩ nó được xây vào năm 1853...”

“Ừ,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng, cảm thấy hai má tôi ngày càng đỏ hơn. “Ừ. Anh ấy đúng là người đó.”

Suze nhìn tôi như xuyên thấu một lúc lâu - rồi đột ngột đưa ra một quyết định. “Được rồi!” cô nói, đặt li whisky xuống. “Tớ ném hoa cưới.”

“Cái gì?” Tôi nhìn cô chăm chăm, không hiểu gì cả. “Suze này, đừng ngốc nghếch. Cậu chưa thể ném hoa cưới vào lúc này!”

“Được, tớ có thể! Tớ có thể ném nó khi nào tớ thích.”

“Cậu nên ném nó khi nào cậu chuẩn bị rời đi trắng mặt!”

“Tớ không quan tâm,” Suze ngoan cố nói. “Tớ không thể đợi lâu hơn nữa. Tớ sẽ ném nó ngay bây giờ.”

“Nhưng cậu phải ném nó vào cuối bữa tiệc!”

“Ai là cô dâu? Cậu hay tớ? Nếu tớ đợi đến cuối bữa tiệc thì sẽ chẳng có gì thú vị! Ngay bây giờ, hãy đứng ra phía kia.” Cô chỉ tay ra hiệu cái bãi cỏ phủ đầy tuyết. “Và đặt hoa của cậu xuống. Cậu sẽ không thể bắt được nó nếu cầm các thứ khác. “Tarkie?” Cô gọi to. “Em sẽ ném hoa cưới bây giờ, OK?”

“OK!” Tarquin hào hứng hét trả lời. “Ý hay đấy!”

“Nhanh lên, Bex!”

“Thành thực mà nói tớ chưa muốn bắt nó!” Tôi nói, hơi gắt gỏng.

Nhưng tôi nghĩ mình là cô phù dâu duy nhất - vì thế tôi đặt hoa xuống bãi cỏ, và đi đến cái đám cỏ như được yêu cầu.

“Tôi muốn chụp kiểu ảnh này,” Suze nói với nhiếp ảnh gia. “Và Luke đâu rồi?”

Điều hơi lạ là không ai khác ra đó cùng tôi. Mọi người khác đều tản ra. Bỗng nhiên tôi nhận ra Tarquin và anh chàng phù rể của anh ấy đang đi quanh thì thầm vào tai mọi người, và dần dần tất cả khách khứa quay về phía tôi với khuôn mặt rạng rỡ và chờ đợi.

“Sẵn sàng chưa Bex?” Suze hét lên.

“Chờ đã!” Tôi gào lên. “Cậu chưa có đủ người mà! Phải có rất nhiều người, tất cả cùng đứng ở đây...”

Tôi cảm thấy khá ngốc nghếch, cứ đứng đây một mình. Thiệt tình, Suze đang làm sai hết cả chuyện này rồi. Cô ấy chưa từng đi dự đám cưới nào sao?

“Chờ đã, Suze!” Tôi lại hét lên, nhưng đã quá muộn.

“Bắt lấy, Bex!” Cô hét lên. “Bắắắ lấy!”

Bó hóa bay thật cao trong không trung, và tôi phải hơi nhảy lên để bắt được nó. Nó to và nặng hơn rất nhiều so với tôi tưởng, và trong một lúc tôi vẫn nhìn chăm chăm sững sờ vào nó, nửa thắm vui mừng nửa thực sự bức tức Suze.

Rồi mắt tôi dán vào. Và tôi có thể nhìn thấy một cái phong bì nho nhỏ đề Gửi Becky.

Một cái phong bì đề gửi cho tôi trong bó hoa cưới của Suze sao?

Tôi ngẩng lên nhìn Suze bối rối, và với một khuôn mặt rạng ngời cô khẽ gật đầu về phía chiếc phong bì.

Tay run run, tôi mở phong bì ra. Có một cái gì phồng phồng ở bên trong. Nó là...

Nó là một cái nhẫn, được bọc trong một miếng len. Tôi lấy nó ra, cảm thấy choáng váng. Có một lời nhắn trong phong bì, được viết bằng nét chữ của Luke. Và nó viết...

Nó viết Em sẽ...

Tôi nhìn nó chăm chăm không hiểu gì, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng thế giới đang lung linh, và máu trong người tôi đang bốc lên đến tận đầu.

Tôi ngẩng lên bối rối, và kia là Luke, đang bước ra từ đám đông, khuôn mặt anh nghiêm nghị nhưng ánh mắt thật ấm áp.

“Becky...” anh cất tiếng, và cả sân nhà thờ như nín lặng. “Em sẽ...”

“Vâng! Vânggggggggg!” tôi nghe thấy tiếng nói vui vẻ vang qua sân nhà thờ trước khi tôi kịp nhận ra mình vừa mới mở miệng. Trong tôi tràn ngập cảm xúc, giọng tôi thậm chí nghe cũng không giống tôi mọi khi. Thậm chí, giọng tôi giống như...

Mẹ tôi.

Tôi không thể tin được.

Khi tôi quay ngoắt ra nhìn thì mẹ tôi lấy một tay che miệng đầy lo sợ. “Xin lỗi!” bà thì thầm, và một tràng cười lan tỏa khắp đám đông.

“Bác Bloomwood, cháu rất vinh hạnh,” Luke nói, mắt anh nheo lại như đang cười. “Nhưng cháu tin bác đã có chủ.”

Rồi anh lại nhìn tôi.

“Becky, nếu anh phải chờ năm năm nữa thì anh vẫn chờ. Hay tám - hay thậm chí mười.” Anh ngừng lại, và một khoảng im lặng tuyệt đối ngoại trừ tiếng gió thổi khe khẽ, tiếng hoa giấy bay khắp sân nhà thờ. “Nhưng anh hi vọng rằng một ngày nào đó - anh mong là sớm hơn mười năm - em sẽ cho anh vinh hạnh được cưới em làm vợ chứ?”

Cổ họng tôi nghẹn lại, tôi không nói được gì. Tôi chỉ khẽ gật đầu, và Luke nắm lấy tay tôi. Anh duỗi các ngón tay tôi ra và bỏ cái nhẫn ra. Tim tôi đập thành thịch. Luke muốn cưới tôi. Anh chắc hẳn đã lên kế hoạch chuyện này từ rất lâu rồi. Mà không hề nói điều gì.

Tôi nhìn cái nhẫn, và cảm thấy mắt mình bắt đầu nhòa đi. Đó là một cái nhẫn kim cương cổ, đánh bằng vàng, với những cái mấu nhỏ tí xíu uốn lượn. Tôi chưa từng nhìn thấy cái nào như thế. Nó thật hoàn hảo.

“Anh đeo cho em được chứ?”

“Vâng,” tôi thì thầm, và nhìn anh trượt nó vào ngón tay tôi. Anh lại nhìn tôi, đôi mắt anh dịu dàng hơn bao giờ hết, rồi hôn tôi, và mọi người bắt đầu ồ lên.

Tôi không tin được. Tôi đã đính hôn.

6. Chương 03 Phần 1

Chương 3

OK. Bây giờ, có lẽ tôi đã đính hôn nhưng tôi sẽ không để chuyện này kéo tôi đi xa đâu.

Không đời nào.

Tôi biết một vài cô gái sẽ phát điên lên, lên kế hoạch cho đám cưới lớn nhất hành tinh và không nghĩ về bất cứ việc gì khác... Nhưng tôi sẽ không thể. Tôi sẽ không để chuyện này chế ngự cuộc sống của tôi. Ý tôi là, hãy đề ra những thứ ưu tiên của chúng tôi ngay bây giờ. Thứ quan trọng nhất không phải là váy cưới, hay đôi giày, hay sẽ dùng loại hoa nào, đúng không? Mà đó là việc giao ước suốt đời với nhau. Đó là việc chứng minh lòng chung thủy với nhau.

Tôi dừng lại, đang bôi dờ kem dưỡng ẩm và nhìn vào gương trong phòng ngủ. “Tôi, Becky,” tôi lẩm bẩm một cách long trọng. “Tôi, Rebecca. Nguyễn coi anh Luke.”

Những lời lẽ giả cổ đó chỉ làm cho ta rộn sống lưng, đúng không? “Là... là... chồng... của tôi. Dù lúc sung sướng, hay khi giàu có...” Tôi dừng lại, nhăn mặt vì không hiểu gì. Nghe có vẻ không đúng lắm. Nhưng tôi có thể học nó trôi chảy khi đến gần lúc đó. Vấn đề là, những lời thề này mới là thứ quan trọng, không gì khác cả. Chúng tôi không cần làm gì hoành tráng quá mức. Chỉ là một tiệc cưới đơn giản, sang trọng. Không ồn ào, không huyền ảo. Ý tôi là, Romeo và Juliet đâu cần một bữa tiệc cưới lớn với hạt hạnh nhân tẩm đường và món vol-au-vent, đúng không?

Thực ra, có lẽ chúng tôi nên cưới bí mật, giống như họ! Bỗng nhiên tôi thấy thích thú với hình ảnh tôi và Luke quỳ trước mặt một vị linh mục người Ý trong đêm tối mịt mùng, ở một thánh đường nhỏ bằng đá nào đó. Chúa ơi, như thế sẽ rất lãng mạn. Và khi đó theo kiểu gì đó, Luke nghĩ tôi đã chết, nên anh tự tử, rồi tôi cũng thế, và sẽ vô cùng bi kịch, và mọi người sẽ nói chúng tôi làm thế vì tình yêu và cả thế giới sẽ học từ tấm gương của chúng tôi...

“KaraOKe không em?” Giọng Luke ở ngoài cửa buồng ngủ đã kéo tôi trở lại đời thực. “Vâng, chắc hẳn đó là một sự lựa chọn rồi...”

Cánh cửa mở ra và anh đưa cho tôi một cốc cà phê. Anh và tôi đã ở nhà bố mẹ tôi kể từ đám cưới của Suze, và khi tôi rời bàn ăn sáng thì anh làm trọng tài cho bố mẹ tôi vì họ tranh cãi liệu việc đặt chân lên mặt trăng có thực sự xảy ra không.

“Mẹ em đã tìm được ngày có thể tổ chức cưới rồi,” anh nói. “Em nghĩ sao về ngày...”

“Luke!” Tôi giơ một tay lên để chặn anh lại. “Luke này. Chúng ta hãy đi từng bước một, được chứ?” Tôi hiện từ cưới với anh. “Ý em là chúng ta chỉ vừa mới đính hôn. Chúng ta hãy chỉ nghĩ đến chuyện đó đã. Không cần phải hấp tấp nghĩ đến việc chọn ngày cưới đâu ạ.”

Tôi liếc nhìn mình trong gương, cảm thấy mình khá trưởng thành và tự hào về bản thân. Lần duy nhất trong đời tôi cảm thấy mình không bị quá phần khích.

“Em nói đúng,” Luke nói sau khi im lặng một lát. “Không, em nói đúng. Thế thì ngày mẹ em gợi ý sẽ là gấp gáp khủng khiếp.”

“Thật sao?” Tôi trầm tư uống một ngụm cà phê. “VẬY... tò mò chút thôi... khi nào vậy?”

“Ngày 22 tháng Sáu. Năm nay.” Anh lắc đầu. “Điên mất, thật đấy. Chỉ còn có vài tháng nữa thôi.”

“Điên thật!” Tôi nói, mắt tròn xoe. “Ý em là cũng không vội gì đúng không?”

Ngày 22 tháng Sáu. Thiệt tình! Mẹ tôi nghĩ gì thế không biết?

Tuy nhiên... Tôi nghĩ đám cưới vào mùa hè theo lí thuyết thì sẽ tuyệt.

Thực sự không có gì ngăn cản chúng tôi cưới năm nay.

Và nếu chúng tôi quyết định tháng Sáu, tôi có thể bắt đầu đi xem váy cưới ngay lập tức. Tôi có thể bắt đầu thử vương miện. Tôi có thể bắt đầu đọc tạp chí Cô dâu được rồi! Đúng thế!

“Tuy nhiên,” tôi nói rất tự nhiên, “Thực sự không có lí do nào để trì hoãn, đúng không anh? Ý em là, bây giờ chúng ta đã quyết định, nói cách khác, chúng ta chỉ việc... tiến hành thôi. Tại sao phải lần lữa?”

“Em chắc không? Becky, anh không muốn làm em cảm thấy bị ép buộc...”

“Không sao mà. Em khá chắc chắn đấy. Cưới vào tháng Sáu đi!” Tôi nói đầy hứng khởi. “Hôm nay đi đăng kí luôn đi anh.”

Ôi. Cái đó dường như buột ra khỏi miệng tôi.

“Hôm nay á?” Luke nói, nhìn hơi sững sốt. “Em đùa à?”

“Tất nhiên là không!” Tôi cười hồn nhiên. “Em đang đùa mà! Tuy nhiên, anh biết đấy, chúng ta có thể đi và bắt đầu xem vài thứ, thuận tiện để tham khảo thôi...”

“Becky này, hôm nay anh bận rồi, em nhớ chứ?” Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Thực ra, anh phải chuẩn bị đi rồi.”

“À vâng,” tôi nói, cố gắng tỏ ra đồng cảm. “Vâng, anh không muốn bị muộn đúng không ạ?”

Luke sẽ dành cả ngày với mẹ anh, Elinor, bà vừa ghé qua London trên đường đến Thụy Sĩ. Nguyên văn là bà ấy muốn đến đó để chơi với mấy người bạn cũ và “tận hưởng không khí trên núi.” Tất nhiên ai cũng biết bà ấy thực sự phải đi căng da mặt đến lần thứ tí.

Rồi chiều nay, bố mẹ tôi và tôi sẽ đến gặp họ để uống trà ở Claridges. Mọi người đều kêu rằng thật là sự trùng lặp đầy may mắn khi Elinor đến đây, vì thế hai gia đình có thể gặp nhau. Nhưng cứ mỗi lần nghĩ về việc này, ruột gan tôi rối bời. Tôi sẽ không e ngại nếu đó là bố mẹ thực sự của Luke - bố anh ấy và mẹ kế, họ thực sự rất đáng yêu và sống ở Devon. Nhưng họ lại vừa đi Úc, nơi em gái Luke vừa chuyển đến, và có lẽ họ sẽ không về cho đến tận khi chúng tôi cưới. Vì thế người duy nhất đại diện cho gia đình bên Luke là Elinor.

Elinor Sherman. Mẹ chồng tương lai của tôi.

OK... thôi đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

“Luke này...” tôi dừng lại, cố gắng tìm từ phù hợp. “Anh nghĩ việc này sẽ thế nào? Bố mẹ chúng ta gặp nhau lần đầu ấy. Anh biết đấy - mẹ anh... và mẹ em... ý em là, họ không hẳn giống nhau lắm, đúng không?”

“Sẽ ổn thôi! Họ sẽ ăn ý một cách tuyệt vời thôi, anh chắc chắn đấy.” Anh thực tình chẳng hiểu tôi đang nói gì.

Tôi biết việc Luke yêu quý mẹ anh ấy là rất tốt. Tôi biết các cậu con trai nên yêu quý mẹ mình. Và tôi biết anh hiếm khi gặp mẹ khi còn nhỏ xíu, và anh đang cố bù đắp lại khoảng thời gian đã mất... nhưng... Làm sao anh ấy có thể tận tụy với Elinor như thế chứ?

Khi tôi đi xuống cầu thang vào bếp, mẹ tôi đang dọn dẹp đồ ăn sáng bằng một tay và tay kia đang cầm điện thoại di động.

“Vâng,” bà đang nói. “Đúng rồi. Bloomwood, B-l-o-o-m-w-o-o-d. Ở Oxshott, Surrey. Và cô sẽ fax cái đó qua nhà tôi chứ? Cảm ơn.”

“Tốt.” Mẹ tôi cất điện thoại đi và hào hứng nói với tôi. “Đây là thông báo gửi cho Nhật báo của Surrey.”

“Một thông báo khác sao? Mẹ này, mẹ đã gửi bao nhiêu thông báo rồi?”

“Chỉ là con số theo chuẩn thông thường mà!” Mẹ chống chế. “Times, Telegraphy Oxshott Herald, và Esher Gazette.”

“Và cả Surrey Post.”

“Ừa. Vậy là chỉ có... năm.”

“Năm thôi!”

“Becky, con chỉ kết hôn có một lần trong đời thôi!” mẹ tôi nói.

“Con biết. Nhưng thú thực...”

“Nào, nghe này.” Mặt mẹ tôi hơi đỏ lên. “Con là con gái duy nhất của bố mẹ, Becky ạ, và bố mẹ sẽ không xót một xu nào đâu. Bố mẹ muốn con có đám cưới trong mơ của mình. Dù đó là việc thông báo, hay là hoa cưới, hay là một con ngựa và cỗ xe ngựa như Suzie... bố mẹ muốn con có nó.”

“Mẹ à, con đã muốn nói với bố mẹ về chuyện đó,” tôi ngượng ngịu nói. “Luke và con sẽ đóng góp vào chi phí...”

“Vớ vẩn!” Mẹ tôi nói dứt khoát. “Bố mẹ sẽ không nghe về chuyện đó nữa.”

“Nhưng...”

“Chúng ta luôn luôn hi vọng một ngày nào đó có thể chi trả ột đám cưới. Chúng ta đã để dành tiền chỉ để dành cho dịp này từ nhiều năm nay rồi.”

“Thật sao?” Tôi nhìn mẹ chằm chằm, bỗng nhiên cảm thấy xúc động tràn trề. Bố và mẹ đã để dành tiền suốt bao nhiêu năm, và họ chưa bao giờ nói một lời. “Con... con không hề biết gì.”

“Ừ. Đúng thế. Bố mẹ đã không định nói với con, đúng không nào? Nào!” Mẹ tôi nhanh chóng quay lại công việc. “Thế Luke đã nói với con chúng ta đã chọn được ngày chưa? Con biết đấy, việc này không phải dễ! Mọi nơi đều đã được đặt trước. Nhưng mẹ đã nói chuyện với Peter ở nhà thờ, vừa có một đám chỗ ông ấy phải hủy, và ông ấy có thể xếp cho chúng ra vào lúc 3h chiều hôm thứ Bảy đó. Nếu không là phải chờ đến tận tháng Mười Một.”

“Tháng Mười Một sao?” Tôi xị mặt ra. “Nghe không có vẻ gì là dịp để cưới cả.”

“Chính xác! Vì thế mẹ đã nói với ông ấy cứ đánh dấu vào ngày đó. Mẹ cũng đã viết vào lịch này, nhìn đi.”

Tôi liếc mắt nhìn cái lịch trên tủ lạnh, trên đó cứ mỗi tháng lại có một công thức sử dụng Nescafé khác nhau. Và thật tình, kia kìa, ở tháng Sáu có cụm từ “ĐÁM CƯỚI CỦA BECKY” viết bằng bút dạ.

Tôi nhìn chằm chú, cảm thấy hơi lạ. Tôi sắp lấy chồng. Đó là điều mà tôi luôn thầm nghĩ lâu nay - và bây giờ nó thực sự đang diễn ra.

“Mẹ cũng có vài ý tưởng về vụ dựng rạp vải bạt,” mẹ nói tiếp. “Mẹ nhìn thấy một cái sọc kẻ rất đẹp đâu đó trong một cuốn tạp chí, và mẹ nghĩ, ‘Mình phải cho Becky xem cái này...’”

Bà với tay ra đằng sau và lôi một chồng tạp chí bóng loáng lên. Cô dâu. Cô dâu hiện đại. Hôn nhân và Gia đình. Tất cả đều bóng nhoáng, hấp dẫn và mời gọi, cứ như một đĩa bánh rán nóng hổi vậy.

“Trời!” Tôi nói, cố không inh nhào ra vỗ lấy một tờ một cách thềm muốn. “Con chưa từng đọc bất kì cái nào liên quan đến chuyện cưới xin cả. Con thậm chí không biết trông chúng ra làm sao!”

“Mẹ cũng vậy,” mẹ tôi nói ngay lập tức, trong khi lật qua một cuốn Hôn nhân và Gia đình một cách chuyên nghiệp. “Không hẳn là ổn lắm. Mẹ cũng chỉ liếc qua để xem có ý tưởng nào độc đáo không. Ý mẹ là, mấy cuốn này chủ yếu quảng cáo...”

Tôi do dự, ngón tay tôi lướt qua bìa cuốn Bạn và đám cưới của bạn. Tôi khó có thể tin được bây giờ mình thực sự được phép đọc những thứ này. Công khai! Tôi không phải lén lút đi đến sạp báo và lén lút tội lỗi xem, cứ như thể tôi vừa nuốt một cái bánh quy vào miệng và suốt thời gian đó cắn khoăn liệu có ai trông thấy không.

Thói quen đó đã ăn sâu đến mức tôi gần như không thể bỏ được, mặc dù bây giờ trên ngón tay tôi đã có chiếc nhẫn đính hôn.

“Con nghĩ liếc qua cũng được,” tôi nói một cách tự nhiên. “Mẹ biết đấy, chỉ là xem những thông tin cơ bản... chỉ để biết có thứ gì trên thị trường...”

Ồi, quỷ tha ma bắt! Mẹ thậm chí không thèm nghe, thôi thế cũng được, tôi có thể thôi trò giả vờ mình sẽ không đọc ngẫu nhiên toàn bộ dù chỉ một cuốn trong số tạp chí này. Thật sung sướng, tôi ngồi xuống ghế tựa và với tay lấy một cuốn Cô dâu, và mười phút tiếp theo cả hai chúng tôi hoàn toàn im lặng, ngẫu nhiên mấy bức ảnh.

“Đấy đấy!” mẹ tôi bỗng lên tiếng. Mẹ xoay cuốn tạp chí lại cho tôi nhìn một bức ảnh chụp một cái bát lớn, gấp thành sóng to, kẻ trắng và bạc. “Cái này mà không đẹp à?”

“Rất đẹp.” Tôi thích thú liếc xuống chỗ bức ảnh mấy cái váy dành cho phù dâu, và hoa cô dâu... và rồi mắt tôi mới nhìn vào phần in ngày ra báo.

“Mẹ!” Tôi hét lên. “Cái này từ năm ngoái rồi! Làm sao mẹ lại xem tạp chí cưới của năm ngoái được chứ!”

“Mẹ không biết!” mẹ nói có vẻ không đáng tin lắm. “Chắc hẳn mẹ nhặt nó ở phòng chờ của bác sĩ hay đại loại thế. Sao cũng được. Con đã có ý tưởng gì chưa?”

“Ừm... con không biết,” tôi mơ hồ nói. “Con nghĩ con chỉ muốn cái gì đó đơn giản thôi.”

Hình ảnh tôi trong một chiếc váy màu trắng thật lớn và một cái vương miện lấp lánh chợt nảy ra trong đầu tôi. Bước ra từ một chiếc xe ngựa ở thánh đường St. Paul... và một chàng hoàng tử đẹp trai đang chờ tôi... đám đông hò hét...

OK, dừng ngay. Tôi sẽ không để chuyện này đi quá xa. Tôi đã quyết định thế rồi.

“Mẹ đồng ý,” mẹ tôi nói. “Con muốn một thứ sang trọng và thú vị. Ồi, nhìn này, những quả nho được bọc bằng lá vàng. Chúng ta có thể làm như thế!” Mẹ tôi lật trang tạp chí. “Nhìn này, một đôi phù dâu sinh đôi! Nhìn có đáng yêu không này? Con có biết ai có chị em sinh đôi không, con yêu?”

“Không ạ,” tôi nói đầy hối tiếc. “Chắc là không, úi, mẹ có thể mua một cái đồng hồ đếm ngược đặc biệt dành cho đám cưới! Và một cuốn sổ sắp xếp việc cho đám cưới đi kèm một cuốn nhật kí cô dâu để ghi những kỉ niệm đặc biệt. Mẹ có nghĩ con nên mua một trong những thứ này không?”

“Chắc chắn thế rồi,” mẹ nói. “Nếu con không mua thì con sẽ chỉ ước là con đã làm thế thôi.” Bà đặt cuốn tạp chí của mình xuống. “Con biết không, Becky, có một điều mẹ muốn nói với con là, đừng làm việc này một cách sơ sài. Hãy nhớ rằng con chỉ cưới một lần...”

“Xin chào!” Cả hai chúng tôi ngẩng lên khi có tiếng gõ cửa sau nhà. “Tôi đây mà!” Đôi mắt sáng rực của Janice nhìn qua cửa kính, và cô ấy đang khe khẽ vẫy tay. Janice là hàng xóm sát vách của chúng tôi và tôi đã biết cô lâu lắm rồi. Cô đang mặc một cái áo sơ mi hoa thắt eo màu xanh lam, đánh phấn mắt rất hợp tông, và kẹp một tập tài liệu dưới nách.

“Janice!” mẹ tôi hét lên. “Vào chơi uống một tách cà phê nào!”

“Vâng,” Janice nói. “Tôi cũng mang theo chai Canderel[*] đây.” Cô đi vào và ôm lấy tôi. “Và đây là cô gái đặc biệt của chúng ta! Becky cháu yêu, chúc mừng cháu!”

[*] Canderel là một loại nước tạo ngọt cho đồ uống.

7. Chương 03 Phần 2

“Cám ơn cô,” tôi nói, với một nụ cười khá bền lên.

“Hãy nhìn cái nhẫn kia!”

“Hai carat,” mẹ tôi nói ngay. “Đồ cổ. Đó là đồ gia truyền.”

“Đồ gia truyền sao?” Janice cao giọng như hực hơi. “Ồi, Becky!” cô cầm một cuốn Cô dâu hiện đại lên và khẽ thở dài buồn bã. “Nhưng cháu định tổ chức đám cưới và sống ở New York sao?”

“Becky không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì,” mẹ tôi quả quyết. “Tôi có thể chuẩn bị mọi thứ. Đó là phong tục rồi.”

“Ừm, cháu biết tìm cô ở đâu nếu cần được giúp bất cứ việc gì,” Janice nói. “Cháu đã định ngày cưới chưa?”

“Ngày 22 tháng Sáu,” mẹ tôi hét lên át tiếng máy xay cà phê. “Ba giờ chiều ở St. Marys!”

“Ba giờ chiều!” Janice nói. “Tuyệt quá!” Cô đặt cuốn tạp chí xuống và bỗng nhiên nhìn tôi rất chân tình. “Này, Becky, có điều này cô muốn nói. Với cả hai người.”

“VẬY sao?” Tôi nói, hơi lo lắng, và mẹ tôi đặt bình đựng cà phê xuống.

Janice hít sâu. “Sẽ là vinh hạnh rất lớn cho cô nếu cháu để cô trang điểm cô dâu cho cháu. Cháu và toàn bộ các phù dâu.”

“Janice!” mẹ tôi reo lên vui sướng. “Cô thật là chu đáo! Hãy nghĩ về đề nghị đó, Becky. Trang điểm chuyên nghiệp!”

“Ừ... tuyệt quá!”

“Cô đã học được rất nhiều từ khóa học, tất cả các mảnh của việc này. Cô có một bộ ảnh đầy đủ mà cháu có thể xem qua để chọn phong cách của mình. Thực ra cô có mang theo đây, xem này!” Janice mở tạp tài liệu ra và bắt đầu lật nhanh ảnh chụp các phụ nữ nhìn như thể họ trang điểm theo phong cách của thập niên 70 vậy. “Đây là phong cách Nữ hoàng dạ hội, dùng cho những cô gái trẻ,” cô nói như hực hơi. “À, đây rồi chúng ta có Cô dâu mùa xuân rạng ngời, với mascara chống nước. Hay Cleopatra, nếu cháu muốn một cái gì đó kịch tính hơn?”

“Tuyệt quá!” Tôi yếu ớt nói. “Có lẽ đến gần lúc đó cháu sẽ xem.”

Có đến một triệu năm nữa thì tôi cũng không cho Janice lại gần mặt tôi.

“Và chị sẽ đặt Wendy làm bánh cưới chứ?” Janice hỏi mẹ tôi khi mẹ đặt cốc cà phê trước mặt cô.

“Ồ, chắc chắn rồi,” mẹ tôi nói. “Wendy Prince, sống ở đại lộ Maybury,” mẹ nói thêm cho tôi biết. “Con nhớ không nhỉ, cô ấy đã làm cái bánh hôm bố nghỉ hưu với cái máy xén cỏ trên đó ấy. Cô ấy có thể làm mấy việc đó dễ như trở bàn tay!”

Tôi vẫn nhớ cái bánh đó. Phần kem phủ trên bánh màu xanh lá cây và cái máy xén cỏ được làm bằng một hộp diêm được tô màu. Bạn có thể nhìn thấy nguyên vết bút chì màu Swan từ cái màu xanh lá cây đó.

“Mẹ biết đấy, có mấy cái bánh cưới rất tuyệt ở đây này,” tôi nói, ngập ngừng đưa một cuốn tạp chí Cô dâu ra. “Có một chỗ rất đặc biệt ở London làm. Có lẽ chúng ta nên đến đó xem thử.”

“Ồi, nhưng con yêu à, chúng ta phải nhờ Wendy!” mẹ tôi ngạc nhiên nói. “Cô ấy sẽ chết mất nếu chúng ta không làm thế. Con biết đấy, chồng cô ấy vừa bị đột quỵ. Mấy bông hoa hồng bằng đường đó là thứ giúp cô ấy tiếp tục sống đấy.”

“À, vâng.” Tôi nói, đặt cuốn tạp chí xuống một cách đầy ăm năn. “Con không biết. Ừm... thôi được rồi ạ. Con chắc là nó sẽ rất đáng yêu.”

“Nhà cô đã rất hài lòng với bánh cưới của Tom và Lucy.” Janice thở dài. “Nhà cô đã giữ lại tầng trên cùng của bánh cho lễ rửa tội đầu tiên. Cháu biết không, bây giờ hai đứa cũng đang ở cùng cô đấy. Chúng sẽ đến để chúc mừng cháu, cô chắc chắn thế. Cháu có tin được chúng nó cưới nhau được một năm rồi không?”

“VẬY à?” Mẹ tôi uống một ngụm cà phê và khẽ mỉm cười. “Đám cưới của Tom và Lucy vẫn còn là một nỗi đau kha khá đối với gia đình chúng tôi. Ý tôi là, chúng tôi yêu quý cô Janice và chú Martin lắm lắm vì vậy chúng tôi không bao giờ nói gì cả, nhưng thành thực mà nói, không ai trong gia đình tôi thích Lucy cả.”

“Có bất cứ dấu hiệu nào về việc...” mẹ tôi bắt đầu dùng cách nói khá mơ hồ và có phần hoa mỹ. “Bắt đầu một gia đình nhỏ,” mẹ tôi nói nhỏ thêm.

“Vẫn chưa.” Janice khẽ cười. “Martin và tôi nghĩ có lẽ chúng muốn tận hưởng tự do trước đã. Chúng nó đúng là một đôi trẻ hạnh phúc. Chúng nó mê nhau như điên rồi! Và tất nhiên, Lucy còn có sự nghiệp của nó...”

“Tôi cũng nghĩ thế,” mẹ tôi nói ra chiều rất thấu hiểu. “Dù như vậy cũng không cần đợi quá lâu...”

“Ừm, tôi hiểu,” Janice đồng tình. Cả hai người họ quay ra nhìn tôi - và đột nhiên tôi nhận ra họ đang suy tính cái gì.

Vì Chúa, tôi mới chỉ đính hôn một ngày! Hãy cho tôi cơ hội đi!

Tôi lần ra ngoài vườn và lang thang một chút, nhâm nhi cà phê. Tuyết bắt đầu tan ở ngoài sân, và ta có thể thấy những thảm cỏ xanh mướt và mấy bụi hoa hồng. Tôi thong thả bước trên cái sân rải sỏi, nhận thấy mình đang nghĩ thật tuyệt khi lại ở trong một khu vườn kiểu Anh, mặc dù hơi lạnh một tẹo. Manhattan làm gì có cái vườn nào như thế này. Có Công viên Trung tâm, và có một khoảnh trống hoa khá nhỏ và hơi kì kì. Nhưng nó không có cái vườn nào kiểu Anh chính thống cả, với những thảm cỏ và cây cối và những luống hoa.

Tôi đến chỗ rặng hồng và ngoảnh lại để nhìn ngôi nhà, hình dung xem cái rạp bạt sẽ thế nào trên thảm cỏ, thì bỗng nhiên có tiếng nói chuyện từ khu vườn nhà bên cạnh. Tôi đang băn khoăn liệu đó có phải là chú Martin không, và đang định ngó đầu qua hàng rào nói “Chào chú!” thì có một giọng con gái vọng ra rất rõ từ chỗ đồng tuyết, nói rằng, “Hoàn toàn lạnh lẽo! Bởi vì nếu anh hỏi em...”

Đó là Lucy. Và cô ta có vẻ đang nổi cơn tam bành! Có một giọng nói lẩm bẩm đáp lại, chắc chỉ có thể là Tom.

“Và anh đúng là chuyên gia chết tiệt đúng không?”

Lẩm bẩm, lẩm bẩm.

“Thôi, để cho tôi yên!”

Tôi lên tiến sát về phía hàng rào, khao khát muốn nghe xem cả hai phía nói gì.

“Ừ, được rồi, có lẽ chúng ta cần biết thế nào là cuộc sống, có lẽ thỉnh thoảng anh nên thực sự sắp xếp một cái gì đó, có lẽ chúng ta không nên mắc kẹt trong cái đồng hỗn độn đáng ghét này...”

Lucy quát tháo ầm ầm. Và bây giờ Tom cũng hét lên chống trả.

“Chúng ta đi ra ngoài để... tất cả những gì em làm là than vãn... em nỗ lực thật đấy...”

Rắc!

Chết tiệt. Chết tiệt. Tôi vừa mới giẫm lên một cành cây con.

Ngay lập tức tôi định bỏ chạy. Nhưng đã quá muộn, cả hai bọn họ đã thò đầu qua hàng rào, mặt Tom đỏ bừng bừng và đau khổ, còn Lucy thì giận dữ đùng đùng.

“Ô, xin chào!” Tôi nói, cố tỏ ra thoải mái. “Hai người khỏe chứ? Tôi chỉ... ừm... đang đi dạo một chút... và đánh rơi... cái khăn mùi soa...”

“Khăn mùi soa à?” Lucy nhìn xuống dưới đất đầy hoài nghi. “Tôi không thấy cái khăn mùi soa nào cả.”

“Vâng... ừm... Vâng... cuộc sống hôn nhân thế nào ạ?”

“Tốt đẹp,” Lucy nói cộc lốc. “À nhân tiện, chúc mừng cô.”

“Cám ơn cô.”

Có một khoảng lặng vụng về, và tôi nhận ra mắt mình đang dò xét bộ cánh của Lucy, bắt đầu từ cái áo (áo Polo màu đen, có lẽ của M&S), quần (Earl Jeans, khá được, thực sự), và đôi boot (cao gót, có dây buộc, hiệu Russell & Bromley).

Đây là việc từ trước đến giờ tôi vẫn làm, kiểm tra quần áo của mọi người và liệt kê đồ trên người họ như tạp chí thời trang vẫn làm. Tôi đã nghĩ mình là người duy nhất làm việc này. Nhưng rồi khi tôi chuyển đến

New York thì ở đó, mọi người đều làm thế. Nói một cách nghiêm túc, tất cả mọi người. Lần đầu tiên bạn gặp ai đó, dù đó là một quý bà ở tầng lớp trên hay một người gác cửa, họ đều nhìn lướt thật nhanh từ đầu đến chân bạn khoảng 3 giây. Bạn có thể thấy họ đang tính giá toàn bộ trang phục của bạn đến từng đồng đô la trước khi chào. Tôi gọi đó là Thẩm định kiểu Manhattan.

“Vậy New York thế nào?”

“Rất tuyệt! Thực sự sôi động... Tôi yêu công việc của mình... đó là một nơi tuyệt vời để sống!”

“Anh chưa từng đến đó,” Tom buồn bã nói. “Anh đã muốn đến đó để nghỉ tuần trăng mật.”

“Tom, đừng có nói lại chuyện đó,” Lucy nói ngay lập tức. “Được chứ?”

“Có lẽ anh nên đến thăm,” Tom nói. “Anh có thể đến vào dịp cuối tuần.”

“Ừm... vâng! Có thể! Cả hai người có thể cùng đến...” Giọng tôi yếu dần khi Lucy trợn mắt và rầm rầm đi về nhà. “Dù sao thì rất vui được gặp hai người và em mừng là cuộc sống hôn nhân đều suôn sẻ... ừm... suôn sẻ, dù sao cũng thế.”

Tôi vội đi vào bếp, muốn kể ẹ những gì tôi nghe thấy đến chết đi được, nhưng bếp trống không.

“Mẹ ơi, mẹ!” Tôi gọi. “Con vừa mới gặp Tom và Lucy!”

Tôi vội vã lên lầu, và mẹ tôi đang trèo xuống một cái thang từ gác xép, kéo xuống một cái bọc to màu trắng được gói kín trong túi nhựa. “Cái gì đấy mẹ?” tôi hỏi, giúp bà trèo xuống.

“Đừng nói gì cả,” bà đáp, với sự phẫn khích dồn nén. “Chỉ là...” Bàn tay bà run lẩy bẩy khi mở khóa cái túi nhựa đó. “Cứ... nhìn thôi!”

“Đó là váy cưới của mẹ!” Tôi sững sờ nói khi bà kéo cái dải đăng ten bông bành ra. “Con không nghĩ mẹ vẫn giữ nó!”

“Tất nhiên mẹ vẫn giữ!” Bà rút mấy tờ giấy ăn. “Ba mươi năm rồi, nhưng vẫn tốt như đồ mới. Nào, Becky, mẹ chỉ nghĩ...”

“Nghĩ gì ạ?” Tôi nói, giúp bà kéo đuôi váy ra.

“Có lẽ nó không vừa với con...”

Chậm chậm tôi ngẩng lên nhìn bà. Mẹ tôi nói nghiêm túc.

“Thực sự, con không nghĩ nó vừa,” tôi nói, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên. “Con chắc ngày xưa mẹ gầy hơn con! Và... thấp hơn nữa.”

“Nhưng bây giờ chúng ta cao bằng nhau!” mẹ tôi bối rối nói. “Thôi nào, thử nó đi Becky!”

Năm phút sau tôi nhìn mình chằm chằm trong gương ở phòng ngủ của mẹ tôi. Trông tôi như một cuộn xúc xích gói ghém rườm rà. Cái áo lót chật cứng và nhiều đăng ten, hai tay váy được xếp nếp và cái cổ cũng được xếp nếp. Nó ôm sát người xuống đến tận hông tôi, chỗ này còn nhiều bèo hơn nữa, và rồi nó xòe rộng ra thành nhiều tầng ở phía dưới.

Tôi chưa từng mặc thứ gì rườm rà như cái này trong suốt cuộc đời mình.

“Ôi, Becky!” Tôi ngẩng lên - và thật đáng sợ, mẹ tôi đang khóc. “Mẹ thật quá ngốc nghếch!” bà nói, cười lớn và dụi dụi mắt. “Đúng là... con gái nhỏ của mẹ, trong chiếc váy mẹ đã từng mặc...”

“Ôi mẹ...” Ngay lập tức tôi ôm chầm lấy mẹ. “Nó... là một chiếc váy thực sự rất đáng yêu...”

Tôi còn biết nói thêm gì nữa. Nhưng mình sẽ không mặc nó đâu, đúng không?

“Và nó vừa người con như in,” mẹ tôi ghen ngào, và tìm giấy ăn.

“Nhưng quyền quyết định là ở con.” Bà xì mũi. “Nếu con nghĩ nó không hợp... hãy cứ nói ra. Mẹ sẽ không buồn đâu.”

“Con... ừm...”

Ồi Chúa ơi.

“Con sẽ... nghĩ về việc này,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng, và khẽ mỉm cười với mẹ.

Chúng tôi cho cái váy cưới vào túi, ăn vài cái bánh kẹp cho bữa trưa, và xem một phần cũ của bộ *Changing Rooms* trên kênh truyền hình cáp bố mẹ tôi vừa mới lắp đặt. Và rồi, mặc dù vẫn hơi sớm, tôi đi lên cầu thang và bắt đầu mặc quần áo sẵn sàng để đi gặp Elinor. Mẹ của Luke là một trong những người phụ nữ Manhattan luôn luôn nhìn không hề có chút tí vết nào, và hôm nay chứ không phải hôm nào khác, tôi muốn đồng điệu với phong cách lịch lãm của bà ta.

Tôi mặc bộ vest DKNY tôi đã tự mua ình vào dịp Giáng sinh, một đôi tất bó mới tinh, và đi đôi giày mới hiệu Prada mua trong đợt giảm giá hàng mẫu vừa rồi. Sau đó tôi rà soát lại ngoại hình của mình thật kĩ lưỡng, nhìn xem có chỗ nào bị dính bẩn hay bị nhăn nhúm không. Lần này tôi sẽ không để bị tóm đầu. Tôi sẽ không để có sợi chỉ lòng thòng hay vết nhàu nào mà cái đôi mắt sáng chói, soi như tia X-quang của bà ta có thể nhìn xuyên thấu.

Tôi vừa có vẻ quyết định như mình nhìn cũng OK rồi thì mẹ bất thành linh đi vào phòng ngủ của tôi. Bà mặc thật lịch lãm trong một bộ vest màu tím hiệu Windsmoor và khuôn mặt bà ánh lên niềm vui sướng.

“Trông mẹ thế nào?” bà nói và khẽ cười. “Có đủ lịch lãm để đến Claridges[*] không?”

[*] Claridges là khách sạn sang trọng ở trung tâm thủ đô.

“Nhìn mẹ tuyệt lắm, mẹ ạ! Màu đó thực sự hợp với mẹ đấy. Để con xem chút xiu...”

Tôi với tay lấy giấy ăn, làm ẩm nó bằng vòi nước máy, và lau hai má mà bà vừa bắt chước kiểu đánh má hồng của cô Janice.

“Rồi. Hoàn hảo.”

“Cảm ơn con yêu!” Mẹ tôi ngấm mình trong cái gương ở tủ quần áo. “Ừm, như thế này đẹp rồi. Cuối cùng cũng gặp mẹ của Luke.”

“Ừm,” tôi lảng đi.

“Mẹ hi vọng mẹ và bà ấy có thể trở thành những người bạn khá tốt! Như việc cùng nhau chuẩn bị cho đám cưới... Con biết đấy, cô Margot ở bên đường bên kia đã trở thành bạn tốt với bà thông gia bên chàng rể, họ đã cùng nhau đi nghỉ. Cô ấy bảo cô ấy không mất đi một đứa con gái mà thậm chí còn được thêm một người bạn!”

Nghe mẹ tôi nói có vẻ rất háo hức. Làm sao tôi có thể chuẩn bị tâm lí cho bà biết sự thật đây?

“Chắc hẳn Elinor phải đáng mến lắm! Cái cách Luke miêu tả bà ấy cho thấy điều đó. Nó có vẻ rất yêu bà ấy!”

“Vâng,” tôi miễn cưỡng thú nhận. “Yêu khủng khiếp.”

“Sáng nay nó kể với bố mẹ về công việc từ thiện tuyệt vời mà bà ấy đang làm. Bà ấy chắc hẳn phải có một trái tim vàng!”

Khi mẹ tôi đang thao thao bất tuyệt thì tôi xao nhãng và chỉ nhớ đến cuộc trò chuyện với mẹ kế của Luke, Annabel. Bà ấy khác hẳn với Elinor, nhẹ nhàng và ít nói hơn nhiều, nhưng nụ cười dễ mến làm sáng bừng cả khuôn mặt của bà. Bà và bố của Luke sống ở một vùng yên tĩnh ở Devon, gần bãi biển, và tôi thực sự ước chúng tôi có thể dành nhiều thời gian hơn cho họ. Nhưng Luke đi xa khỏi nhà từ khi 18 tuổi, và anh hầu như không trở lại bao giờ. Thực ra, tôi có cảm giác anh nghĩ bố anh ấy đã hơi phỉ phàm đời mình khi làm một luật sư địa phương, thay vì việc thống lĩnh cả thế giới.

Khi họ đến New York, Annabel và tôi cuối cùng cũng có một buổi chiều chỉ có hai người. Chúng tôi đi dạo ở Công viên Trung tâm và nói về tỉ thứ chuyện, và dường như chẳng có chuyện gì là đủ cả. Vì vậy cuối cùng tôi cũng hít thở thật sâu và hỏi bà về điều mà tôi hằng muốn hỏi - đó là làm cách nào mà bà có thể chịu đựng được cái việc Luke lúc nào cũng bị hoa mắt bởi Elinor. Ý tôi là, Elinor có thể là mẹ đẻ của Luke, nhưng Annabel mới là người lúc nào cũng ở bên anh ấy. Bà là người đã chăm sóc cho anh khi anh bị ốm, giúp anh làm bài tập về nhà và nấu bữa tối cho anh hằng ngày. Và giờ đây bà đang bị gạt ra ngoài rìa.

Bỗng nhiên tôi có thể nhìn thấy nỗi đau trên khuôn mặt Annabel. Nhưng rồi bà chỉ mỉm cười và nói bà hoàn toàn hiểu điều đó. Đó là vì ngay từ khi còn bé tí xít, Luke đã luôn khao khát được biết mẹ đẻ của mình, và bây giờ khi có điều kiện dành thời gian bên bà, Luke nên được phép tận hưởng nó.

“Hãy thử tưởng tượng khi bà mẹ nhân từ của con xuất hiện,” bà nói. “Liệu con có choáng ngợp không? Liệu con có quên hết những người khác một thời gian không? Nó cần có thời gian với bà ấy.”

“Bà ta không phải một bà mẹ nhân từ!” Tôi vặc lại. “Bà ta là một mẹ phù thủy già độc ác!”

“Becky, bà ấy là mẹ đẻ của nó,” Annabel nói, với lời lẽ hết sức nhã nhặn. Rồi bà chuyển chủ đề. Bà không muốn bị làm phiền bởi Elinor hay bất cứ điều gì.

Annabel là một vị thánh.

“Thật là đáng tiếc khi họ không có cơ hội gặp nhau khi Luke đang dậy thì!” Mẹ tôi nói. “Thật là một câu chuyện buồn.” Mẹ tôi hạ giọng, mặc dù Luke đã ra khỏi nhà. “Mới chỉ sáng nay Luke kể với mẹ là mẹ nó đã khao khát được đưa nó cùng sang Mỹ biết bao. Nhưng ông chồng mới người Mỹ của bà ta không cho phép! Người đàn bà tội nghiệp. Chắc hẳn bà ấy đau khổ lắm. Bỏ con ở lại cơ mà!”

“Ừm, đúng vậy, có lẽ thế,” tôi nói, cảm thấy hơi phần nộ. “Ngoại trừ việc... bà ấy không phải rời đi, đúng không ạ? Nếu bà ấy thực sự đau khổ nhiều như vậy thì sao bà ấy không nói ông chồng mới xéo đi?”

Mẹ tôi ngạc nhiên nhìn tôi. “Như vậy thật tàn nhẫn, Becky ạ.”

“Ôi... con cũng nghĩ vậy.” Tôi khẽ nhún vai và với tay lấy cái kẻ viền môi.

Tôi không muốn làm xáo trộn mọi thứ lên trước khi chúng tôi bắt đầu. Vì thế tôi sẽ không nói tôi thực sự nghĩ gì, rằng Elinor không bao giờ tỏ ra thích thú với Luke cho đến khi công ti PR của anh bắt đầu ăn nên làm ra ở New York. Luke đã luôn khao khát được gây ấn tượng với bà ấy - thực ra, đó là lí do thực sự ngay từ đầu anh muốn mở rộng công ti sang New York, dù anh sẽ không chịu thú nhận. Nhưng bà ta hoàn toàn tăng lời anh, bà ta vẫn là con bò cái như thường lệ, cho đến khi anh bắt đầu giành được một vài hợp đồng lớn và được nhắc đến trên các báo, và bà ấy bỗng nhận ra anh có thể mang lại lợi ích ỉnh. Ngay trước Giáng sinh, bà ta bắt đầu công việc từ thiện của riêng mình - Quỹ Elinor Sherman - và phong Luke làm giám đốc. Rồi bà ra tổ chức một đêm hòa nhạc để khai trương nó - và đoán xem ai đã dành tới 25 giờ một ngày để giúp bà ta tổ chức, đến mức anh gần như kiệt quệ, Giáng sinh tan thành mây khói luôn đây?

8. Chương 03 Phần 3

Nhưng tôi không thể nói với anh bất cứ điều gì về việc này. Cứ khi nào tôi gọi tới chủ đề này thì Luke lại chống chế và nói tôi luôn luôn có vấn đề với mẹ anh (điều này đại loại cũng đúng) và bà đã phải hi sinh vô số thời gian của mình để giúp đỡ những người cần giúp đỡ thế thì tôi còn muốn cái quái gì nữa?

Với câu hỏi như vậy tôi thực không thể tìm ra câu trả lời.

“Bà ấy có lẽ là một phụ nữ rất cô đơn,” mẹ tôi trầm ngâm. “Khổ thân thật, chỉ có một mình, sống trong một căn hộ nhỏ. Bà ấy chắc nuôi mèo để có người bầu bạn chứ?”

“Mẹ ơi...” tôi đưa tay ôm đầu. “Elinor không sống trong một ‘căn hộ nhỏ’. Đó là căn hộ đôi trên Park Avenue.”

“Một căn hộ đôi sao? Có phải là một ngôi nhà nhỏ không?” Mẹ tôi xị mặt ra đầy cảm thông. “Ôi, cũng chẳng đẹp đẽ gì, đúng không?”

Ôi, tôi đầu hàng. Vô vọng.

Khi chúng tôi đi vào tiền sảnh khách sạn Claridges, toàn những người lịch thiệp đang dùng trà ở đó. Những người hầu bàn vận áo khoác dài màu ghi xám đang đi đi lại lại với những ấm trà kẻ màu xanh lá cây và trắng, và mọi người đang tán gẫu rôm rả, tôi không thể nhìn thấy Luke hay Elinor ở đâu cả. Trong khi nhìn,

đột nhiên một hi vọng bùng lên trong tôi. Có lẽ họ không đến. Có lẽ Elinor không thu xếp được! Chúng tôi chỉ việc đến uống một tách trà ngon một mình thôi! Ôn Chúa vì...

“Becky ơi!”

Tôi quay người và tìm tôi thất lại. Họ kia rồi, trên ghế sofa ở góc tiền sảnh. Luke mang khuôn mặt rạng rỡ đó bất cứ khi nào anh gặp mẹ, và Elinor đang ngồi ở mép ghế trong bộ đầm vest kẻ ca rô đen trắng được trang trí lông vũ. Mái tóc của bà ta trông như một cái mũ bảo hiểm làm bằng sơn mài cứng ngắc còn đôi chân thì được bọc trong đôi tất quần màu khói, có vẻ như đã gầy đi một chút. Bà ta ngẩng lên, hoàn toàn vô cảm - nhưng tôi có thể thấy trong khóe mắt của bà ta, bà ta đang tặng cả hai bố mẹ tôi một cuộc Thăm định kiểu Manhattan.

“Có phải bà ấy không?” mẹ tôi sững sốt hỏi, khi chúng tôi đang cởi áo khoác ra. “Chúa ơi! Bà ấy... trẻ quá!”

“Không, bà ấy không trẻ,” tôi lẩm bẩm. “Bà ấy đã cần rất nhiều sự trợ giúp.”

Mẹ ngẩng ra nhìn tôi một lúc trước khi ngộ ra sự thật. “Ý con là... bà ấy đi nâng mặt à?”

“Không chỉ một lần. Nhưng mẹ tránh chủ đề đó ra nhé. Được không mẹ?”

Cả hai chúng tôi đứng đợi bố đưa áo khoác, và tôi có thể thấy não mẹ tôi đang hoạt động, xử lý cái mẫu thông tin kia, cố gắng lắp ghép nó vào chỗ nào đó.

“Người đàn bà tội nghiệp,” bà bỗng nhiên nói. “Chắc hẳn kinh khủng lắm, cảm thấy bất an lắm. Mẹ chắc sống ở Mỹ đối với con cũng thế.”

Khi chúng tôi tiến đến ghế sofa, Elinor ngẩng lên và miệng bà ta nhếch ra ba milimét, chắc đó tương đương với một nụ cười mỉm.

“Chào Becky. Và xin có lời chúc mừng lễ đính hôn của cháu. Rất bất ngờ.”

Câu đó có ý gì nhỉ?

“Cám ơn bác nhiều!” Tôi nói, gượng cười. “Bác Elinor, cháu xin được giới thiệu bố mẹ cháu, Jane và Graham Bloomwood.”

“Xin chào chị.” Bố tôi nói, cười thân thiện, và đưa tay bắt tay bà. Nhìn bố thật nổi bật trong bộ vest màu ghi sẫm, tôi cảm thấy hơi tự hào. Bố thực sự rất đẹp trai, bố tôi, ngay cả khi mái tóc của ông đã bắt đầu ngả bạc.

“Graham, không cần câu nệ vậy đâu!” mẹ tôi reo lên. “Chúng ra sắp thành một gia đình rồi mà!” Trước khi tôi có thể ngăn bà lại, bà đã dang rộng tay ôm chầm lấy Elinor khiến bà ta giật mình. “Chúng tôi vô cùng vui sướng được gặp chị, Elinor ạ! Luke đã kể cho chúng tôi rất nhiều về chị.” Và khi bà đứng lên lần nữa, tôi nhìn thấy bà làm nhàu cổ áo của Elinor, và không ngừng cười khúc khích.

“Không phải rất tốt sao?” Mẹ tôi tiếp tục khi bà ngồi xuống. “Rất tuyệt vời!” Bà nhìn quanh và mắt bà sáng lên. “Bây giờ chúng ta dùng gì chứ? Một tách trà ngon, hay một cái gì đó mạnh hơn để ăn mừng chăng?”

“Trà, tôi nghĩ vậy,” bố tôi nói. “Luke...”

“Con sẽ đi xem thế nào,” Luke nói, rảo bước thật nhanh.

Tôi ghét cái kiểu anh cư xử mỗi khi bên mẹ anh ấy. Bình thường anh mạnh mẽ và quyết đoán. Nhưng với Elinor thì cứ như kiểu bà ta là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ti xuyên quốc gia nào đó và anh chỉ là một thuộc hạ tầm thường. Anh thậm chí còn chưa chào tôi.

“Này, chị Elinor,” mẹ tôi nói. “Tôi vừa mua cho chị một món quà nhỏ. Tôi nhìn thấy chúng ngày hôm qua và tôi không thể cưỡng lại được!”

Mẹ lôi ra một gói được bọc giấy màu vàng đồng và đưa cho Elinor.

Hơi lạnh lùng, Elinor mở gói quà - và lôi ra một cuốn sổ màu xanh nước biển, trên bìa trước ghi “Mẹ chú rể” bằng nét chữ uốn lượn màu bạc. Bà ta nhìn nó chăm chăm như thể mẹ tôi vừa tặng bà ta một con chuột chết vậy.

“Tôi cũng có một cái theo cặp!” mẹ tôi nói mãn nguyện. Bà lục túi và lấy ra một cuốn “Mẹ cô dâu” màu hồng. “Chúng được gọi là sổ tay kế hoạch của các bà mẹ! Có chỗ trống để chúng ta viết thực đơn, danh sách khách mời... màu sắc chủ đạo... và đây là một cái túi nhựa đựng các mẫu vải, hãy nhìn xem... Bằng cách này chúng ta có thể hợp tác với nhau! Và đây là trang ghi các ý tưởng... Tôi đã ghi vài ý vào đó rồi, vì thế nếu chị muốn đóng góp thêm bất cứ ý gì... hay nếu có bất cứ món ăn nào chị đặc biệt thích... Vấn đề là, chúng tôi muốn chị đóng góp ý kiến càng nhiều càng tốt.” Bà vỗ vỗ lên tay của Elinor. “Thực ra, nếu chị muốn đến thăm và ở lại một thời gian thì chúng ta sẽ thực sự hiểu nhau hơn...”

“Lịch của tôi khá kín rồi, tôi e vậy,” Elinor nói và mỉm cười lạnh lùng khi Luke xuất hiện trở lại, tay cầm điện thoại di động.

“Trà đang đến rồi. Và... con vừa có một cuộc điện thoại khá dễ chịu.” Anh nhìn quanh và nín cười: “Bọn con vừa giành được Ngân hàng North West làm khách hàng. Bọn con sẽ tổ chức buổi khánh thành một phòng giao dịch mới toanh của họ. Chắc hẳn vụ này sẽ rất lớn.”

“Luke!” Tôi reo lên. “Thật tuyệt vời!”

Luke đã ra sức theo đuổi Ngân hàng NorthWest từ lâu lắm rồi, và tuần trước anh thừa nhận anh nghĩ đã mất họ vào tay một công ti quảng cáo khác. Vì thế việc này thật quá tuyệt.

“Tốt lắm, Luke,” bố tôi nói.

“Thật tuyệt vời, cháu yêu!” mẹ tôi hòa theo.

Người duy nhất không nói gì là Elinor. Bà ta thậm chí không hề quan tâm, nhưng lại nhìn vào cái túi Hermès của mình.

“Bác nghĩ sao ạ, bác Elinor?” Tôi thận trọng nói. “Đó là một tin tốt đúng không ạ?”

“Mẹ hi vọng việc này sẽ không ảnh hưởng đến công việc của con dành cho Quý,” bà ta nói, và đóng cái túi lại.

“Chắc không sao đâu ạ,” Luke vô tư nói.

“Tất nhiên, công việc của Luke dành cho quý của bác là tình nguyện,” tôi chỉ ra một cách ngọt ngào. “Còn đây là công việc chính của anh ấy.”

“Thực ra,” Elinor nhìn tôi lạnh như băng, “Ừm, Luke này, nếu con không có thời gian...”

“Tất nhiên con có thời gian,” Luke nói, ném cho tôi một cái nhìn khó chịu. “Sẽ không thành vấn đề ạ.”

Tuyệt thật. Bây giờ thì cả hai bọn họ đều khó chịu với tôi.

Mẹ tôi này giờ quan sát lời qua tiếng lại với thái độ hơi ngờ ngàng, và khi trà được mang tới thì khuôn mặt bà như giãn ra nhẹ nhõm.

“Đúng như những gì bác sĩ yêu cầu!” bà reo lên khi người hầu bưng đặt ấm trà và đĩa bánh bằng bạc xuống bàn chúng tôi. “Elinor này, tôi rót trà cho chị nhé?”

“Chị dùng một cái bánh nướng nhé,” bố tôi hớn hậu nói với Elinor. “Và thêm chút kem nữa.”

“Tôi không nghĩ vậy.” Elinor hơi khom người lại cứ như thể các phân tử kem đang bay lượn trong không trung và xâm nhập cơ thể bà ta vậy. Bà ta uống một ngụm trà, rồi nhìn đồng hồ. “Tôi e là tôi phải đi.”

“Gì cơ?” Mẹ tôi ngẩng lên ngạc nhiên. “Đã đi rồi sao?”

“Luke, con đi lấy xe chứ?”

“Chắc chắn rồi,” Luke nói, uống cạn cốc trà.

“Sao cơ?” Bây giờ đến lượt tôi nhìn chăm chăm. “Luke, chuyện gì diễn ra vậy?”

“Anh sẽ lái xe đưa mẹ anh ra sân bay,” Luke nói.

“Tại sao? Tại sao mẹ anh không thể đi taxi?”

Khi những lời này tuột ra khỏi miệng tôi thì tôi nhận ra rằng có vẻ như mình nói khá thô lỗ - nhưng rất thực lòng. Lẽ ra đây phải là một buổi gặp mặt gia đình vui vẻ. Chúng tôi mới chỉ đến đây được khoảng ba giây.

“Có một vài điều tôi cần trao đổi với Luke,” Elinor nói, cầm túi xách của bà ta lên. “Chúng tôi có thể trao đổi ở trong xe.” Bà ta đứng lên và phúi một mẩu bánh trong tường tượng khỏi đùi. “Rất vui được gặp anh chị,” bà ta nói với bố mẹ tôi.

“Chúng tôi cũng thế!” mẹ tôi reo lên, cố gắng hết sức để bày tỏ sự thân thiện ở những phút cuối cùng. “Rất tuyệt khi được gặp chị, Elinor ạ! Tôi sẽ lấy số điện thoại của chị từ Becky và chúng ta có thể tán gẫu vui vẻ về chuyện mình sẽ mặc gì! Chúng ta không nên đối chọi nhau quá, đúng không?”

“Đúng vậy,” Elinor nói, liếc nhìn đôi giày của mẹ tôi. “Tạm biệt, Rebecca.” Elinor gật đầu với bố tôi. “Và Graham nữa.”

“Tạm biệt chị Elinor,” bố tôi nói bằng giọng hết sức lịch sự - nhưng khi tôi liếc mắt nhìn ông thì tôi có thể thấy ông không hề bị gây ấn tượng. “Hẹn gặp cháu sau nhé Luke.” Khi họ đi khỏi cánh cửa ra vào, ông nhìn đồng hồ. “Mười hai phút.”

“Ý ông là sao?” mẹ tôi nói.

“Đó là thời gian bà ta dành cho chúng ta.”

“Graham! Tôi chắc bà ấy không cố ý...” Mẹ tôi im lặng khi nhận ra cuốn sổ “Mẹ chú rể” màu xanh nước biển vẫn còn nằm trên bàn giữa đồng giấy gói quà. “Elinor đã để quên cuốn sổ kế hoạch đám cưới lại rồi!” mẹ tôi gào lên, chộp lấy nó. “Becky, đuổi theo bà ấy đi.”

“Mẹ ơi...” Tôi hít thở sâu. “Con sẽ không làm vậy. Con không chắc bà ấy quan tâm vậy đâu.”

“Tôi sẽ không tin bà ta giúp được gì,” bố tôi nói. Ông với tay lấy kem và đổ khá nhiều lên cái bánh nướng của mình.

“Ôi.” Mẹ nhìn tôi rồi lại nhìn bố - rồi chậm rãi ngồi phịch xuống ghế, cầm chặt lấy cuốn sổ. “Ôi, tôi hiểu rồi.”

Bà uống một ngụm trà, và tôi có thể thấy bà đang rất nỗ lực nghĩ ra một điều gì đó tốt đẹp để nói.

“Ừm... có lẽ bà ấy chỉ không muốn can thiệp!” cuối cùng bà cũng lên tiếng. “Điều đó hoàn toàn dễ hiểu.”

Nhưng chính bà cũng có vẻ không bị thuyết phục. Chúa ơi, tôi ghét Elinor.

“Mẹ ơi, mình uống hết trà,” tôi nói. “Rồi hai mẹ con mình đi mua đồ giảm giá đi?”

“Ừ,” mẹ tôi nói sau khi im lặng một lúc. “Ừ, ta đi đi! Bây giờ con nói mẹ mới thấy muốn mua găng tay mới.” Bà uống một ngụm trà và nhìn có vẻ vui hơn. “Và có lẽ một cái túi đẹp nữa.”

“Chúng ta sẽ thật vui vẻ,” tôi nói, và nắm chặt cánh tay mẹ. “Chỉ chúng ta thôi.”

FRANTON, BINTON VÀ OGLEBY

VĂN PHÒNG LUẬT SƯ

739 ĐẠI LỘ BA, CĂN HỘ 503

NEW YORK, NY 10017

Cô Rebecca Bloomwood

251 Phố 11 Tây, Căn hộ B

New York, NY 10014

Ngày 11 tháng Hai năm 2002

Kính gửi cô Bloomwood,

Xin cho phép chúng tôi là những người đầu tiên được chúc mừng lễ đính hôn của cô với ông Luke Brandon, chúng tôi được biết qua thông báo trên tờ The New York Observer. Chắc hẳn đây là thời gian rất hạnh phúc của cô, và chúng tôi xin gửi đến cô những lời chúc tốt đẹp nhất từ đáy lòng.

Chúng tôi chắc chắn rằng tại thời điểm này, cô sẽ ngập trong những lời đề nghị không mong muốn, thậm chí vô vị. Tuy nhiên, chúng tôi xin được giới thiệu một dịch vụ độc đáo và hết sức riêng tư mà chúng tôi nghĩ có thể sẽ thu hút được sự chú ý của cô.

Với tư cách là những luật sư chuyên giải quyết li hôn với hơn 30 năm kinh nghiệm, chúng tôi biết sự khác biệt mà một luật sư giỏi có thể mang lại. Hãy để chúng tôi hi vọng và cầu nguyện rằng cô và ông Brandon sẽ không bao giờ phải gặp khoảnh khắc đau đớn đó. Nhưng nếu hai người gặp phải tình huống này thì chúng tôi là những chuyên gia trong những lĩnh vực sau:

- Thảo các hợp đồng tiền hôn nhân
- Thỏa thuận tiền cấp dưỡng cho vợ sau li hôn
- Nhận các lệnh cấm của tòa án
- Điều tra thông tin (với sự giúp đỡ của các thám tử tư thuộc văn phòng luật của chúng tôi)

Chúng tôi không dám mong cô sẽ liên lạc với chúng tôi bây giờ. Cô chỉ cần đặt lá thư này cùng với những ghi chú khác dành cho đám cưới - và nếu cô có nhu cầu, cô sẽ biết tìm chúng tôi ở đâu.

Một lần nữa xin được gửi đến cô những lời chúc mừng!

Ernest p. Franton

Phó Phụ trách Văn phòng Luật

NGHĨA TRANG NƠI AN NGHỈ CUỐI CÙNG CỦA CÁC THIÊN THẦN

ĐỒI WESTCHESTER, HẠT WESTCHESTER, NEW YORK

Cô Rebecca Bloomwood

251 Phố 11 Tây, Căn hộ B

New York, NY 10014

Ngày 13 tháng Hai năm 2002

Kính gửi cô Bloomwood,

Xin cho phép chúng tôi là những người đầu tiên được chúc mừng lễ đính hôn của cô với ông Luke Brandon, chúng tôi được biết qua thông báo trên tờ The New York Observer. Chắc hẳn đây là thời gian rất hạnh phúc của cô, và chúng tôi xin gửi đến cô những lời chúc tốt đẹp nhất từ đáy lòng.

Chúng tôi chắc chắn rằng tại thời điểm này, cô sẽ ngập trong những lời đề nghị không mong muốn, thậm chí vô vị. Tuy nhiên, chúng tôi xin được giới thiệu một dịch vụ độc đáo và hết sức riêng tư mà chúng tôi nghĩ có thể sẽ thu hút được sự chú ý của cô.

Một món quà cưới thực sự khác biệt.

Còn cách nào hay hơn nếu các khách mời của quý vị muốn bày tỏ sự trân trọng của họ trước tình yêu mà hai người dành cho nhau mà không phải là tặng cho hai người hai nắm mộ liền kề? Trong khu vườn yên tĩnh, thanh bình và được chăm sóc tỉ mỉ của chúng tôi, cô và chồng cô sẽ được an nghỉ bên nhau như khi sống cùng, mãi mãi.*

Một đôi mộ trong Khu vườn của Đấng cứu thế danh giá hiện đang có giá đặc biệt là 6.500 đô la. Tại sao không cho thêm khoản này vào danh sách những thứ cần thiết cho đám cưới - và để những người thân yêu của quý vị tặng món quà sẽ tồn tại vĩnh viễn này?*

Một lần nữa, xin gửi đến cô thêm nhiều lời chúc mừng, và chúc quý vị có một cuộc sống hôn nhân dài lâu và hạnh phúc bên nhau.

Hank Hamburg

Giám đốc Bán hàng.

*Trong trường hợp li hôn, các nắm mộ sẽ được chuyển đến phía bên kia của nghĩa trang.

** Công ti Mai táng Gia đình Hamburg bảo lưu quyền phân chia lại khu mộ, quý vị chỉ cần thông báo trước 30 ngày trong việc quy hoạch lại đất (xem điều khoản và điều kiện đính kèm).

9. Chương 04

Chương 4

Ai quan tâm đến cái bà Elinor chết tiệt cơ chứ?

Chúng tôi sẽ có một đám cưới hay ho, dù bà ta có giúp đỡ hay không. Như mẹ tôi nói, đó là thiệt thòi của bà ta, và bà ta sẽ hối tiếc vào ngày đó, khi bà ta không cảm thấy mình là một phần của buổi lễ. Thực sự chúng tôi vui vẻ hơn khá nhiều sau khi rời Claridges. Chúng tôi đến chương trình giảm giá của Selfridges và mẹ mua được một cái túi mới rất đẹp còn tôi mua mascara làm dày mi, trong khi đó bố tôi đi làm một vại bia, như mọi khi. Rồi tất cả chúng tôi đi ăn tối ở ngoài, và lúc về đến nhà, tất cả chúng tôi đã vui vẻ hơn nhiều và nhận thấy toàn bộ chuyện này khá buồn cười.

Hôm sau, khi Janice ghé sang uống cà phê, chúng tôi kể cho cô ấy tất cả về việc đi uống trà cùng Elinor và cô ấy thực sự phẫn nộ thay cho chúng tôi và nói, nếu Elinor nghĩ có thể được trang điểm miễn phí thì bà ta nên nghĩ lại đi! Rồi bố tôi cũng tham gia vào và bắt chước rất đạt điệu bộ của Elinor khi nhìn vào cốc sữa đặc cứ như thể nó sắp bóp cổ bà ta đến nơi và tất cả chúng tôi đều cười nghiêng ngả - chỉ đến khi Luke đi xuống cầu thang và hỏi có chuyện gì vui vậy thì chúng tôi phải giả vờ đang cười vì một chuyện vui trên đài.

Tôi thực sự không biết phải làm gì về chuyện của Luke và mẹ anh. Một phần trong tôi nghĩ mình nên thành thực. Tôi nên nói với anh bà ta đã làm tất cả chúng tôi buồn, và mẹ tôi đã cảm thấy thực sự tổn thương như thế nào. Nhưng vấn đề là, hồi xưa tôi đã cố gắng thành thật với anh ấy khi nói về Elinor và nó luôn luôn dẫn đến một trận cãi nhau lớn. Và tôi thực sự không muốn cãi nhau vào lúc này, khi chúng tôi đã đính hôn, mọi thứ quá hạnh phúc và hân hoan sung sướng. Vì thế tôi không nói gì cả.

Hôm sau chúng tôi quay lại New York, và khi chúng tôi chào tạm biệt, mẹ tôi đã ôm Luke thật chặt và nồng ấm, cứ như thể bù đắp cho cảm giác bà đã dành cho Elinor. Dù sao thì anh cũng đâu thể làm gì khi mẹ mình như vậy? Rồi bà ôm tôi, viết lại số fax của tôi lần thứ tí tít và hứa sẽ giữ liên lạc ngay khi bà nói chuyện với người phục vụ đồ ăn.

Ngoại trừ sự cố nhỏ với Elinor thì mọi thứ đều diễn ra hoàn hảo. Chỉ để chứng minh điều đó, trên máy bay về New York, tôi đã làm trắc nghiệm “Bạn đã sẵn sàng cho hôn nhân chưa?” trong tờ Hôn nhân và Gia đình. Và chúng tôi đã đạt điểm cao nhất! Nó đã viết rằng, “Chúc mừng hai bạn! Các bạn là một cặp đôi đang yêu và có ý định hết sức nghiêm túc, có thể vượt qua các vấn đề của mình. Các bạn khá cởi mở trong giao tiếp với nhau và đồng điệu với nhau trong hầu hết mọi vấn đề.”

OK, có lẽ tôi đã gian lận chút xíu. Chẳng hạn câu hỏi “Phần nào trong lễ cưới của mình khiến bạn mong chờ nhất?” Tôi đã định chọn là (a) “Chọn giày” cho đến khi tôi nhìn thấy câu (c) “Cam kết trọn đời với nhau” đạt 10 điểm trong khi (a) chỉ được 2.

Nhưng mà, tôi chắc những người khác cũng lén nhìn đáp án thôi. Có lẽ kiểu gì đó họ cũng gian lận ít nhiều.

Ít ra tôi cũng không chọn câu (d) “Món trắng miệng” (0 điểm).

“Becky này?”

“Vâng.”

Chúng tôi về đến căn hộ từ một giờ trước và Luke đang xem xét đồng thư từ.

“Em có nhìn thấy bản sao kê tài khoản chung của chúng ta không? Anh phải gọi điện cho họ thôi.”

“Ôi, nó đến rồi. Xin lỗi, em quên không nói với anh.”

Tôi vội vã đi vào phòng ngủ và lấy tờ sao kê từ chỗ giấu ra, cảm thấy hơi sợ hãi.

Nghĩ đến chuyện này, có một câu hỏi về vấn đề tài chính trong trắc nghiệm đó. Tôi nghĩ đã đánh dấu câu (b) “Chúng tôi có cùng cách chi tiêu và tiền chưa bao giờ là vấn đề giữa hai chúng tôi.”

“Đây ạ,” tôi nhẹ nhàng nói, đưa cho anh tờ sao kê.

“Anh chỉ không hiểu tại sao tài khoản của chúng ta cứ bị thiếu chi,” Luke nói. “Các chi phí sinh hoạt của chúng ta không thể tăng lên hàng tháng được...” Anh ấy liếc nhìn trang giấy, nó bị dính đầy đốm trắng dày. “Becky... tại sao bản sao kê này lại đầy bút xóa thế?”

“Em biết!” Tôi nói đầy hối lỗi. “Em xin lỗi về việc đó. Cái lọ bút xóa ở đó, em đang di chuyển mấy cuốn sách, và nó... đổ lên.”

“Nhưng gần như không đọc được nữa!”

“Thế sao?” Tôi nói như vô tội. “Chán quá. Thôi không sao. Chuyện như này vẫn xảy ra mà...” Và tôi chuẩn bị giật nó khỏi tay anh thì anh bắt ngờ nheo mắt lại.

“Có phải nó viết...” Anh bắt đầu lấy móng tay cạy tờ sao kê, và đột nhiên một cái đốm bút xóa rơi ra.

Chết tiệt. Lẽ ra tôi nên dùng nước xốt cà chua như tháng trước. “Miu Miu. Anh nghĩ vậy. Becky này, sao lại có Miu Miu ở đây?” Anh lại cạy, và các vết bút xóa bắt đầu rơi lả tả như tuyết khỏi tờ sao kê. Chúa ơi. Làm ơn đừng trông thấy...

“Sephora... và Joseph... Thảo nào chúng ta lại bị thiếu chi!” Anh nhìn tôi cáu tiết. “Becky, tài khoản này lập ra là để cho chi tiêu sinh hoạt gia đình. Không phải mấy cái chân váy của Miu Miu!”

OK. Cãi lộn hay lộn luôn.

Tôi khoanh tay trước ngực bướng bỉnh và hất hàm lên. “VẬY... chân váy không phải là chi tiêu gia đình. Có phải anh đang nói thế không?”

Luke nhìn tôi chằm chằm. “Tất nhiên đó là điều anh đang nói!”

“Ừm, anh biết không, có lẽ đó là vấn đề. Có lẽ cả hai chúng ta cần làm rõ các định nghĩa của chúng ra một chút.”

“Hiểu rồi,” Luke nói sau khi im lặng một lúc, và tôi có thể thấy miệng anh ấy hơi chu lại. “VẬY em đang muốn nói với anh là em xếp chân váy Miu Miu vào chi tiêu sinh hoạt gia đình.”

“Có lẽ... thế! Nó ở trong ‘hộ gia đình’, đúng không? Mà,” tôi nhanh nhẩu nói tiếp. “Mà, cuối cùng thì chuyện này có gì quan trọng chứ? Có tí gì trong chuyện này quan trọng không? Chúng ta có sức khỏe, chúng ta có nhau, chúng ta có... vẻ đẹp của cuộc sống. Những điều đó mới quan trọng. Không phải tiền. Không phải tài khoản ngân hàng. Không phải những thứ nhỏ nhặt tầm thường giết chết tâm hồn.” Tôi cứ khua khua tay, cảm thấy như mình đang phát biểu khi đoạt giải Oscar. “Chúng ta ở trên hành tinh này quá ngắn ngủi, Luke ạ. Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi. Và khi chúng ta qua đời, điều gì quan trọng hơn chứ? Một con số trên mẫu giấy - hay tình yêu giữa hai người? Biết vài con số vô nghĩa - hay biết rằng ta là người ta đã muốn trở thành?”

Khi đi đến đoạn kết, tôi choáng váng vì chính sự thông minh của mình. Tôi ngẩng lên trong trạng thái mơ hồ, nửa trông chờ Luke sẽ ngăn lệ và thì thầm, “Em có anh nữa ở chỗ ‘Và’ ”

“Rất xúc động,” Luke quả quyết. “Cần phải nói lại cho chính xác, trong sách của anh ‘chi phí sinh hoạt gia đình’ nghĩa là tất cả các chi phí dùng để duy trì căn hộ và các sinh hoạt của chúng ta. Đồ ăn, ga, sản phẩm để cọ rửa, và các thứ khác.”

“Được!” Tôi nhún vai. “Nếu đó là cái định nghĩa bó hẹp... nói thật là quá hạn chế mà anh muốn dùng thì được thôi.”

Chuông cửa reo lên và tôi mở ra thì thấy Danny đang đứng ở hành lang.

“Danny, chân váy Miu Miu có phải là chi tiêu gia đình không?” tôi nói.

“Chắc chắn rồi,” Danny nói, đi vào phòng khách.

“Anh thấy chưa?” Tôi nhướn mày nhìn Luke. “Nhưng được, chúng ta sẽ dùng định nghĩa của anh...”

“Vậy hai người nghe thấy gì chưa?” Danny buồn bã nói.

“Nghe chuyện gì?”

“Bà Watts đang định bán nhà.”

“Cái gì?” Tôi nhìn anh chằm chằm. “Cậu nói thật đấy chứ?”

“Ngay khi hợp đồng thuê hết hạn, chúng ta bị tống ra ngoài.”

“Bà ta không thể làm thế!”

“Bà ta là chủ nhà. Bà ta có thể làm việc gì bà ấy thích.”

“Nhưng...” tôi nhìn Danny đầy thất vọng, rồi quay sang nhìn Luke, anh đang bỏ tài liệu vào túi. “Luke này, anh có nghe thấy không? Bà Watts sắp bán nhà!”

“Anh biết.”

“Anh đã biết rồi à? Sao anh không nói cho em?”

“Xin lỗi. Anh đã định nói.” Luke nhìn có vẻ không lo lắng gì.

“Chúng ta sẽ làm gì?”

“Chuyển nhà.”

“Nhưng em không muốn chuyển. Em thích ở đây!”

Tôi đau đớn nhìn quanh căn phòng. Đây là nơi tôi và Luke đã sống hạnh phúc trong năm vừa qua. Tôi không muốn bị nhổ rễ khỏi đây.

“Vậy cậu có muốn nghe chuyện gì xảy ra với tớ không?” Danny nói. “Randall với bạn gái anh ấy sẽ mua căn hộ.”

Tôi nhìn anh sững sốt. “Anh ấy tống cổ cậu ra khỏi nhà sao?”

“Gần như thế. Anh ấy bảo tớ phải bắt đầu đóng góp nếu không thì tớ phải chuẩn bị tìm chỗ ở mới đi. Vậy tớ phải làm gì đây?” Danny giơ tay lên. “Chừng nào tớ chưa làm xong bộ sưu tập mới thì việc đó đúng là không thể. Anh ấy có lẽ... đã đặt cho tớ một thùng các tông rồi.”

“Vậy, ờ... thế bộ sưu tập mới đến đâu rồi?” Tôi thận trọng hỏi.

“Cậu biết đấy, làm một nhà thiết kế không dễ như mọi người tưởng đâu,” Danny chống chế. “Cậu không thể sáng tạo nếu bị ra lệnh, vấn đề là phải có cảm hứng.”

“Có lẽ cậu nên tìm việc,” Luke nói, với tay lấy áo khoác.

“Một công việc sao?”

“Chắc chắn họ đang cần nhà thiết kế ở, tôi không biết nữa, Gap à?”

“Gap sao?” Danny nhìn anh chăm chăm. “Anh nghĩ tôi nên dành cả đời mình thiết kế áo phông sao? Nghe thử nhé, ôi, hai tay áo ở ngay đây, ba cúc áo ở đường xẻ, đường may chần ở đâu đó... Làm sao tôi có thể áp ủ niềm đam mê của mình chứ?”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì?” Tôi buồn rầu nói với Luke.

“Về chuyện Danny sao?”

“Về căn hộ của chúng ta!”

“Chúng ta sẽ tìm chỗ nào đó,” Luke bình tĩnh đáp. “Anh nhớ ra là hôm nay mẹ anh muốn ăn trưa với em.”

“Bác ấy về rồi sao?” Tôi nói đầy thất vọng. “Ý em là... bác ấy đã về!”

“Họ phải hoãn việc phẫu thuật của mẹ anh.” Luke hơi xị mặt xuống. “Khi mẹ anh đến thì bệnh viện đó đang bị các nhà chức trách trong ngành y Thụy Sĩ kiểm tra và tất cả các thủ tục bị trì hoãn. Vì thế... lúc một giờ em đến La Goulue nhé?”

“Vâng.” Tôi nhún vai không mấy hào hứng.

Rồi, khi cánh cửa đóng lại sau lưng Luke, tôi cảm thấy khá tệ. Có lẽ Elinor đã đổi ý. Có lẽ bà ta muốn giảng hòa và tham gia chuẩn bị cho lễ cưới. Ta chẳng bao giờ biết được việc gì sẽ xảy ra.

Tôi định tỏ ra bình thản và chỉ nói với mọi người rằng tôi đã đính hôn nếu họ hỏi tôi “Chuyến đi của chị thế nào?”

Nhưng đến lúc đó tôi nhận thấy mình đang lao vào trung tâm mua sắm cá nhân ở Barneys nơi tôi đang làm việc, chìa tay ra, và hét lên “Nhìn này!”

Erin, đồng nghiệp của tôi, giật thót mình ngẩng lên, liếc nhìn tay tôi, rồi đưa tay lên che miệng. “Lạy Chúa tôi! Lạy Chúa tôi!”

“Tôi biết!”

“Cô đính hôn rồi sao? Với Luke à?”

“Vâng, tất nhiên là với Luke! Bọn tôi sẽ cưới vào tháng Sáu!”

“Cô định mặc gì?” cô lấp bắp. “Tôi ghen tị quá! Cho tôi xem cái nhẫn nào! Cô đã mua nó ở đâu đấy? Khi đính hôn, tôi sẽ đến thẳng Harry Winstons. Và quên ngay một tháng lương, bọn tôi đang nói ít nhất ba năm...” Giọng cô nhỏ dần lại khi sẫm soi cái nhẫn của tôi. “Ồi chào.”

“Nó là vật gia bảo trong nhà Luke,” tôi nói. “Của bà anh ấy.”

“Ồi, đúng thế. Vậy... nó không mới à?” Mặt cô hơi xị xuống. “Ồi, ừm...”

“Nó... cổ mà,” tôi thận trọng nói - và cả khuôn mặt chị ấy tươi tỉnh hẳn lên.

“Cổ! Đó là một cái nhẫn cổ! Thật là một ý tưởng thú vị!”

“Chúc mừng, Becky,” Christina, sếp của tôi, nói và mỉm cười thật ấm áp. “Tôi biết cô với Luke sẽ rất hạnh phúc bên nhau.”

“Tôi đeo thử được không?” Erin nói. “Không! Tôi xin lỗi. Tôi quên mất cô đã nói điều đó. Tôi chỉ... Một cái nhẫn cổ!”

Cô ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào nó khi khách hàng đầu tiên của tôi, Laurel Johnson, bước vào khu mua sắm. Laurel là chủ tịch của một công ti chuyên cho thuê máy bay trực thăng riêng và là một trong những khách hàng yêu thích của tôi, mặc dù lúc nào cô cũng nói với tôi, cô nghĩ mọi thứ trong cửa hàng này đều quá đắt và cô sẽ mua tất cả quần áo từ Kmart nếu không phải vì công việc của mình.

“Tôi đang nhìn thấy gì thế này?” cô ấy nói, cởi áo khoác và hất mái tóc xoăn màu đen sẫm ra sau.

“Tôi đã đính hôn!” Tôi nói, mỉm cười hồ hởi.

“Đính hôn!” Cô ấy đến bên và nhìn kĩ cái nhẫn với đôi mắt thông minh, đen láy. “Ừm, tôi hi vọng cô sẽ hạnh phúc. Tôi chắc chắn cô sẽ hạnh phúc. Tôi chắc chắn chồng cô sẽ đủ tỉnh táo để không bị cám dỗ bởi một con nhỏ tóc vàng đến thực tập ở chỗ anh ta và nói với anh ta rằng trước đây nó chưa từng gặp một người đàn ông nào làm cho nó ngưỡng mộ như thế. Ngưỡng mộ. Tôi hỏi cô cái. Cô đã bao giờ nghe thấy chuyện...” Cô dừng lại giữa chừng, lấy tay bịt nhanh miệng lại, và nhìn tôi rầu rĩ. “Chết tiệt.”

“Không sao,” tôi an ủi. “Cô đã bị kích động.”

Laurel vừa mới đưa ra quyết tâm dành cho năm mới là không nói về chồng cũ và bồ của gã, bởi vì bác sĩ trị liệu tâm lí của cô, Hans, nói rằng thế không tốt cho sức khỏe. Thật không may, cô nhận thấy quyết tâm này khá khó thực hiện. Không phải tôi chê trách gì cô cả. Ông ta nói ngu như lợn.

“Cô biết tuần trước Hans nói gì với tôi không?” cô nói khi tôi mở cửa phòng thử đồ. “Ông ta bảo tôi viết một danh sách tất cả những điều tôi muốn nói về con đàn bà đó - sau đó xé tan ra. Ông ta nói tôi sẽ cảm thấy được tự do.”

“Ồ đúng thế,” tôi hào hứng nói. “Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi đã viết tất cả ra,” Laurel nói. “Rồi tôi gửi cho cô ta.”

“Laurel!”

“Tôi biết. Tôi biết. Không ích gì.”

“Ừm, vào trong này đi ạ,” tôi nói, cố gắng không cười to, “Và kể cho tôi nghe cô định làm gì. Sáng nay tôi hơi uể oải một tẹo...”

Một trong những điều thích nhất khi làm người tư vấn bán hàng cá nhân là ta thực sự gần gũi với khách hàng của mình. Thực ra, một vài người trong số họ cứ như bạn bè. Khi tôi gặp Laurel lần đầu, cô vừa chia tay với chồng. Lúc đó cô thực sự rất suy sụp và mức độ tự tin vào bản thân là zero. Quả tình, không phải tôi đang cổ ba hoa, nhưng khi tôi tìm cho cô cái váy Armani tuyệt đẹp để mặc đi dự buổi biểu diễn ba lê gala hoành tráng mà gã kia cũng sẽ có mặt - khi tôi nhìn cô ngẩng mình trong gương, cảm hất lên, mỉm cười và cảm thấy mình đã quyến rũ trở lại - thì thành thực mà nói tôi cảm thấy mình vừa tạo ra một sự thay đổi đối với cuộc đời cô ấy.

Sáng nay Laurel đang tìm một vài bộ vest để mặc đi làm. Bây giờ tôi hiểu cô rất rõ nên dễ dàng tìm ngay được đồ gì trông sẽ ngon lành trên thân hình cao ráo của cô. Chúng tôi vui vẻ tán gẫu và nói về bộ phim mới của Brad Pitt, và Laurel kể cho tôi về cái anh chàng huấn luyện viên golf mới rất sexy của cô.

“Cả trận đấu của tôi như tan thành mây khói,” cô nói, mặt xỉn ra. “Tôi không còn hứng thú với việc đánh bóng vào lỗ nữa. Tôi chỉ chăm chăm vào việc sao cho trông mình thật gầy và quyến rũ còn quả bóng muốn đi đâu thì đi.”

Khi cô thay lại bộ quần áo mặc ban ngày, tôi đi ra khỏi phòng thử đồ, cầm theo một đồng quần áo.

“Tôi chắc không mặc cái đó được đâu,” một giọng nghèn nghẹt vang ra từ phòng của Erin.

“Chị cứ mặc thử đi...” Tôi nghe thấy Erin nói.

“Cô biết là tôi không bao giờ mặc cái màu đó!” Cái giọng đó lại rú lên, và tôi chết cứng.

Đó là giọng Anh.

“Tôi không muốn mất thời gian của mình thêm nữa! Nếu cô mang cho tôi những thứ tôi không thể mặc được...”

Những con nhện nhỏ như đang bò lên bò xuống lưng tôi. Tôi không thể tin được. Đó không thể là...

“Nhưng chị nói muốn có một diện mạo mới!” Erin vô vọng nói.

“Hãy gọi cho tôi khi cô có thứ mà tôi yêu cầu.”

Và trước khi tôi kịp cử động, thì cô ta đây rồi, đang bước ra khỏi phòng của Erin, vắn cao và tóc vàng hoe và không tì vết như trước đây, môi vẫn luôn nở cái nụ cười khinh người ấy. Tóc cô ta bóng mượt, đôi mắt xanh nước biển vẫn sáng ngời và trông cô ta cứ như ở trên đỉnh thế giới.

Alicia Billington.

Alicia Quỳ cái Chân dài.

Tôi bắt gặp ánh mắt của cô ta - và cả thân người tôi như bị điện giật vậy. Tôi có thể cảm thấy chân mình bắt đầu run rẩy trong cái quần màu ghi xám may đo. Tôi không gặp Alicia Billington chắc phải đến hơn một năm rồi. Lẽ ra tôi phải xử lý được việc này. Nhưng thời gian có vẻ như chẳng có ích gì. Kí ức về những đụng độ giữa chúng tôi như càng mãnh liệt và đau đớn hơn bao giờ hết. Những gì cô ta đã làm với tôi. Những gì cô ta đã cố làm với Luke.

Cô ta vẫn đang nhìn tôi với cái thái độ bề trên như hồi cô ta làm PR còn tôi là làm phóng viên tài chính mới toe. Và mặc dù tôi tự nhủ một cách kiên định rằng tôi đã trưởng thành hơn hồi đó rất nhiều, rằng tôi đã là một phụ nữ mạnh mẽ với một sự nghiệp thành công và không cần chứng minh... tôi vẫn cảm thấy mình đang co rút lại. Quay trở lại là một cô gái có vẻ như mong manh yếu đuối, một người chưa từng biết phải nói gì cho đúng.

“Rebecca!” cô ta nói, nhìn tôi như thể thích thú cao độ. “Không thể ngờ được!”

“Chào, Alicia,” tôi nói, và phần nào ép bản thân cười lịch sự. “Cô khỏe chứ?”

“Tôi nghe bảo cô đang làm ở một cửa hàng, nhưng tôi cứ nghĩ đó chắc là đùa thôi.” Cô ta khẽ cười. “Nhưng... cô ở đây rồi. Thực sự dễ hiểu.”

Tôi không chỉ “làm ở một cửa hàng”! Tôi muốn hét lên giận dữ. Tôi là người tư vấn bán hàng cá nhân! Đó là một nghề cần có kĩ năng! Tôi giúp mọi người!

“Mà cô với Luke vẫn yêu nhau chứ?” Cô ta ném cho tôi cái nhìn lo lắng đầy mỉa mai. “Công ti của anh ấy cuối cùng đã trở lại bình thường chưa? Tôi biết anh ấy đã trải qua một thời gian khó khăn.”

Tôi không tin nổi cô gái này. Cô ta chính là người ngấm cổ găng phá hoại công ti của Luke. Chính cô ta là người đã sắp xếp một công ti đối thủ trong lĩnh vực PR mà công ti này đã vỡ nợ. Chính cô ta là người đã làm bạn trai mình mất sạch tiền - và hiển nhiên được bố mình bảo lãnh ra khỏi tù.

Và bây giờ cô ta đang cư xử như thể cô ta chiến thắng.

Tôi nuốt nước bọt mấy lần, cố tìm một lời đáp lại thích hợp. Tôi biết mình ở đẳng cấp cao hơn Alicia. Lẽ ra tôi nên nghĩ ra lời trả đũa nào hoàn hảo, lịch sự nhưng vẫn rất hóm hỉnh chứ. Nhưng chẳng hiểu sao nó chẳng xuất hiện.

“Giờ tôi cũng đang sống ở New York đây,” cô ta vô tư nói. “Vì thế tôi hi vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Biết đâu cô sẽ bán cho tôi một đôi giày.” Cô ta lại cười kiêu bề trên với tôi lần cuối, khoác túi Chanel lên vai, đi ra khỏi cửa hàng.

Khi cô ta đã đi khỏi, cả không gian xung quanh im lặng.

“Ai thế?” cuối cùng Laurel cũng lên tiếng, cô đã bước ra khỏi phòng thử đồ, vẫn chưa mặc xong áo quần, mà tôi không để ý thấy.

“Đó là... Alicia Quỳ cái Chân dài,” tôi nói, vẫn chưa hết sững sờ.

“Alicia Quỳ cái Mông to thì đúng hơn,” Laurel nói. “Tôi vẫn luôn nói, không có con quỳ cái nào giống một con quỳ cái Anh quốc,” Laurel nói. Cô ôm lấy tôi. “Đừng lo. Dù cô ta là ai, cô ta cũng chỉ đang ghen tị thôi.”

“Cảm ơn chị,” tôi nói, và bóp đầu, cố gắng gạt mọi suy nghĩ đi. Nhưng tôi vẫn hơi sốc, thành thực mà nói. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải giáp mặt Alicia lần nữa.

“Becky, tôi rất lấy làm tiếc!” Erin nói, khi Laurel quay trở lại phòng thử đồ. “Tôi không hề biết cô và Alicia biết nhau đấy!”

“Tôi cũng không hề biết cô ta là khách hàng của cô!”

“Cô ta không hay xuất hiện lắm.” Erin xị mặt ra. “Tôi chưa từng gặp người nào khó tính như cô ta. Vậy chuyện giữa hai người thế nào?”

Ồi, không gì cả! Tôi muốn nói. Cô ta đã bán đứng tôi ấy báo lá cải và gần như hủy hoại sự nghiệp của Luke, và ngay từ lần đầu tiên tôi gặp cô ta, cô ta đã đối xử với tôi rất khốn nạn. Không có gì đáng nói.

“Tôi và cô ra cũng có chút liên quan trong quá khứ,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Cô có biết cô ta cũng đính hôn rồi không? Với Peter Blake. Một đại gia già.”

“Tôi không hiểu.” Tôi nhú mày. “Tôi tưởng năm ngoái cô ta lấy chồng rồi. Với một gã người Anh. Ed... gì đó?”

“Cô ta đã lấy gã! Ngoại trừ việc cô ta không làm thế. Ôi Chúa ơi, vậy cô không hề biết chuyện à?” Một vài khách hàng đi ngang qua khu vực tư vấn bán hàng cá nhân, và Erin hạ giọng. “Họ đã cưới nhau và đang ở tiệc cưới - thì Peter Blake bước tới với tư cách là bạn trai của ai đó. Alicia không hề biết ông ta cũng đến, nhưng rõ ràng ngay giây phút cô ta phát hiện ra ông ta là ai, cô ta hoàn toàn cho ông ta vào tầm ngắm. Rồi họ bắt đầu tán gẫu và rất hợp nhau - kiểu thực sự rất hợp ấy... nhưng Alicia làm được gì chứ, cô ta đã cưới!” Mặt Erin rạng ngời sung sướng. “Vậy là cô ta đã đi thẳng lên chỗ cha xứ và nói muốn hủy bỏ hôn lễ.”

“Cô ta làm gì cơ?”

“Cô ta yêu cầu được hủy hôn! Ngay tại tiệc cưới của chính mình! Cô ta nói họ chưa hề động phòng nên chuyện cưới xin không tính.” Erin khẽ cười rúc rích. “Cô có tin được không?”

Tôi không nhin nổi cười sung sướng đáp lại. “Tôi có thể tin mọi điều về Alicia.”

“Cô ta nói luôn đạt được thứ mình muốn. Hiển nhiên đám cưới là thứ mà cô ta muốn đến chết mất. Nhưng cô ta phát điên lên vì chuyện cưới xin. Chẳng hạn như việc cô ta đã gần như ép người dẫn chỗ trong đám cưới phải đi sửa mũi, rồi cô ta đã sa thải gần như toàn bộ người cung cấp hoa ở New York... Người tổ chức đám cưới phát điên lên! Ai là người lên kế hoạch cưới cho cô vậy?”

“Mẹ tôi,” tôi đáp, và mắt Erin mở to.

“Mẹ cô làm nghề tổ chức cưới sao? Tôi chưa bao giờ biết điều đó đấy!”

“Không, ngốc ạ!” Tôi cười khúc khích, bắt đầu cảm thấy vui hơn. “Mẹ tôi đang tổ chức cho đám cưới. Mẹ tôi có vẻ đã hoàn toàn kiểm soát mọi thứ.”

“Ồ được.” Erin gật đầu. “Ừm... việc đó có lẽ làm mọi thứ dễ dàng hơn. Vậy cô cũng đỡ phải cố gắng lên.”

“Vâng. Đám cưới thực sự đơn giản. Hi vọng thế!” Tôi nói thêm, và cả hai chúng tôi cùng cười.

10. Chương 05

Chương 5

Tôi đặt chân đến La Goulue đúng 1 giờ, nhưng Elinor vẫn chưa đến. Tôi được dẫn đến một bàn và ngồi uống nước lọc trong lúc đợi bà ta. Chỗ này đông thật, vào giờ này thì lúc nào quán cũng thế, toàn những quý bà ăn vận sang trọng. Bao quanh tôi là tiếng chuyện trò và tia sáng lấp lánh của những hàm răng và trang sức đắt tiền, và tôi nhân cơ hội này nghe lén chuyện của họ mà không biết xấu hổ. Ở bàn kế bên bàn tôi, một phụ nữ đánh viên mắt rất đậm và đeo một cái gài áo to đùng đang nói rất hùng hồn, “Thời buổi này không ai trang hoàng lại nổi căn hộ mà dưới một trăm ngàn đô cả.”

“Thế là em mới nói với Edgar, ‘Tôi là con người’,” một cô gái tóc đỏ phía bên kia tôi nói.

Bạn của cô nàng nhai một cọng cần tây và nhìn cô nàng với đôi mắt sáng rực, thèm thuồng. “Rồi anh ta nói sao?”

“Một phòng thôi, cô phải chi tầm ba mươi ngàn.”

“Anh ta nói, ‘Hilary...’ ”

“Rebecca?”

Tôi ngẩng lên, hơi khó chịu vì bỏ lỡ điều Edgar nói, thấy Elinor đang tiến lại bàn, mặc áo khoác màu kem với những cái cúc to màu đen và cầm một cái ví cầm tay cùng tông màu. Thật ngạc nhiên bà ta không đi một mình. Một người phụ nữ tóc màu hạt dẻ, búi cao, mặc một bộ vest màu xanh tím than và cầm một cái túi Coach lớn, đang đi cùng bà ta.

“Rebecca, để bác giới thiệu Robyn de Bubern,” Elinor nói. “Một trong những người tổ chức đám cưới tuyệt nhất New York.”

“Ồ,” tôi nói, hơi lưỡng lự. “Ừm... Xin chào!”

“Rebecca,” Robyn nói, cầm cả hai tay tôi và chăm chú nhìn vào mắt tôi. “Cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau. Tôi rất vui được gặp cô. Rất vui!”

“Tôi cũng vậy!” Tôi nói, cố gắng tỏ ra rạng rỡ cho hợp với chị ta đồng thời nặn óc nghĩ ngợi. Elinor có nhắc gì đến vụ gặp người tổ chức đám cưới à? Lẽ ra tôi nên biết vụ này ư?

“Khuôn mặt yêu quá!” Robyn nói, không hề bỏ tay tôi ra. Chị ta đang soi tôi từng milimet, và tôi nhận ra mình cũng đang làm vậy. Chị ta tầm bốn mươi, trang điểm hoàn hảo với đôi mắt màu nâu lục nhạt, gò má cao, và nụ cười rạng rỡ phô ra một hàm răng hoàn hảo. Sự nồng nhiệt của chị ta như lan tỏa, nhưng ánh mắt nhìn tôi xét đoán khi chị ta đứng lùi lại và nhìn khắp người tôi một lượt.

“Đúng là một gương mặt tươi trẻ. Rebecca thân mến, cô sẽ là một cô dâu tuyệt vời. Cô đã biết mình sẽ mặc gì trong ngày cưới chưa?”

“Ừm... một cái váy cưới chẳng?” Tôi ngu ngốc nói, và Robyn phá lên cười.

“Hài hước ghê!” chị ta rú lên. “Đúng là phụ nữ Anh! Bà nói rất đúng,” chị ta nói với Elinor, bà này gật đầu lịch thiệp.

Elinor nói đúng sao? Về chuyện gì?

Họ đã nói chuyện về tôi sao?

“Cảm ơn!” Tôi nói, cố gắng lùi lại một bước khá khiêm nhường. “Chúng ta...” Tôi gật đầu về phía bàn.

“Đi nào,” Robyn nói, cứ như thể tôi vừa đưa ra một gợi ý thông minh nhất mà chị ta từng nghe thấy. “Làm vậy đi.” Khi chị ta ngồi xuống tôi nhận thấy chị ta đeo một cái ghim cài áo làm từ cặp nhẫn cưới được gắn vào nhau, nạm kim cương.

“Cô thích cái này à?” Robyn nói. “Nhà GilbroOK đã tặng cho tôi sau khi tôi tổ chức đám cưới cho con gái họ. Chuyện đó kịch tính ghê luôn! Khổ thân cái móng tay của Bitty GilbroOK bị gãy đúng vào phút cuối và chúng tôi đã phải cử một trục thăng để chở người làm móng cho cô ấy đến...” Chị ta ngừng lại như thể chìm trong kí ức, rồi ngay lập tức lại nói tiếp. “Vậy, Rebecca.” Chị ta hồ hởi nói với tôi và tôi không thể không hồ hởi lại. “Cô gái may mắn, quá may mắn. Nói cho tôi đi, cô có tận hưởng từng phút giây không?”

“Ừm...”

“Như tôi vẫn luôn nói, tuần đầu tiên sau khi đính hôn sẽ là khoảng thời gian quý giá nhất. Cô cần nhắm nháp nó.”

“Thực ra, bây giờ đã là vài tuần rồi...”

“Hãy nhắm nháp nó,” Robyn nói, giơ một ngón tay lên. “Hãy đắm mình trong đó! Như tôi vẫn luôn nói, không ai khác có thể có được những kí ức này cho cô.”

“Vâng, được thôi!” Tôi cười toe toét nói. “Tôi sẽ... đắm mình trong đó!”

“Trước khi chúng ta bắt đầu,” Elinor nói, “bác phải đưa cho cháu cái này.” Bà ta lục túi và đặt một cái thiệp mời lên bàn.

Cái gì đây?

Bà Elinor Sherman

trân trọng kính mời quý vị...

Ồi chào. Elinor sẽ tổ chức một bữa tiệc đính hôn! Cho chúng tôi!

“Chúa ơi!” Tôi ngẩng lên. “Ừm... cảm ơn bác. Cháu không biết là chúng ta sẽ tổ chức tiệc đính hôn!”

“Bác đã bàn với Luke.”

“Thật sao? Anh ấy chưa bao giờ nói lại với cháu.”

“Chắc nó quên mất.” Elinor cười lịch sự và lạnh lùng với tôi. “Bác sẽ chuyển một tập thể này đến căn hộ của hai đứa và cháu có thể mời một vài người bạn. Khoảng... 10 người đi.”

“Ừm... ờ... cảm ơn bác.”

“Bây giờ, chúng ra sẽ uống một chút champagne để chúc mừng chứ?”

“Đúng là một ý tưởng đáng yêu!” Robyn nói. “Như tôi vẫn luôn nói, nếu không ăn mừng vì đám cưới thì ăn mừng vì cái gì chứ?” Chị ta mỉm cười rạng rỡ với tôi và tôi cười lại. Tôi có thiện cảm với người phụ nữ này. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu chị ta làm gì ở đây.

“Ừm... tôi đang băn khoăn, Robyn ạ,” tôi ngần ngại nói. “Chị ở đây với tư cách... một nhà tổ chức chuyên nghiệp à?”

“Ồ không. Không, không, khoooooông.” Robyn lắc đầu. “Đây không phải chuyện công việc. Đây là chuyện thăm hỏi. Thời giờ tôi đặt vào... tình yêu trọn vẹn tôi đặt vào công việc...”

“Đúng thế.” Tôi ngập ngừng liếc nhìn Elinor. “Ừm, vấn đề là... tôi không chắc mình có cần giúp đỡ hay không. Mặc dù chị thật tốt...”

“Không cần giúp sao?” Robyn ngả đầu ra sau khúc khích cười. “Cô sẽ không cần giúp sao? Thôi mà! Cô có biết chuẩn bị ột đám cưới mất công thế nào không?”

“Ừm...”

“Cô đã làm việc này bao giờ chưa?”

“Chưa, nhưng...”

“Có rất nhiều cô gái cũng nghĩ như cô,” Robyn nói, gạt gù. “Cô có biết những cô gái này là ai không?”

“Ừm...”

“Họ là những người cuối cùng vực mặt vào bánh cưới của mình khóc nức nở, vì đã bị căng thẳng đến mức không tận hưởng được niềm vui! Cô có muốn trở thành bọn họ không?”

“Không!” Tôi hốt hoảng nói.

“Đúng thế! Tất nhiên cô không muốn thế!” Chị ta ngồi lại, nhìn cứ như thể một cô giáo mà lớp học của mình cuối cùng cũng làm được phép tính 2 cộng 2. “Rebecca này, tôi sẽ giúp cô gạt bỏ gánh nặng đó. Tôi sẽ chịu đựng những cơn đau đầu, công việc nặng nhọc, nỗi căng thẳng tột cùng của việc tổ chức... À, champagne đến rồi!”

Có lẽ chị ta có lí, tôi nghĩ trong lúc người phục vụ bàn rót champagne cho ba chúng tôi. Có lẽ nhận sự giúp đỡ một chút cũng hay. Mặc dù không hiểu chị ta sẽ hợp tác với mẹ tôi thế nào...

“Tôi sẽ trở thành người bạn tốt nhất của cô, Becky ạ,” Robyn nói, mỉm cười rạng rỡ với tôi. “Đến lúc cô cưới, tôi sẽ hiểu cô hơn cả người bạn thân nhất của cô. Mọi người vẫn gọi phương pháp của tôi là không chính thống; họ bảo tôi trở nên gần gũi quá. Nhưng khi họ thấy kết quả...”

“Robyn không có đối thủ trong thành phố này,” Elinor nói, uống một ngụm champagne, và Robyn mỉm cười khiêm tốn.

“Vậy bắt đầu từ những việc căn bản nhất nhé,” chị ta nói, và lôi ra một cuốn sổ bìa da to đùng. “Đám cưới vào ngày 22 tháng Sáu...”

“Vâng.”

“Rebecca và Luke...”

“Vâng.”

“Tại khách sạn Plaza...”

“Sao cơ?” Tôi nhìn chị ta trừng trừng. “Không, đó không phải...”

“Vậy là cả tiệc ăn và làm lễ ở đó?” Chị ta ngẩng lên nhìn Elinor.

“Tôi nghĩ thế,” Elinor nói, gật đầu. “Như vậy sẽ dễ dàng hơn.”

“Xin lỗi...”

“Vậy lễ cưới sẽ ở Phòng Đại tiệc chứ?” Chị ta viết nguệch ngoạc gì đó một lúc. “Và rồi sẽ dùng tiệc ở Ballroom. Tuyệt quá. Bao nhiêu người?”

“Chờ chút!” tôi nói, đặt tay lên cuốn sổ ghi chép của chị ta. “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Đám cưới của cháu,” Elinor. “Với con trai bác.”

“Ở khách sạn Plaza,” Robyn hào hứng nói. “Tôi không cần nói với cô là cô may mắn thế nào khi chọn được ngày mong muốn chứ! Thật may mắn một khách hàng của tôi vừa hủy, vì thế tôi mới có thể thu xếp ngay cho cô và...”

“Tôi sẽ không cưới ở khách sạn Plaza!”

Robyn nhìn Elinor sắc lạnh, mày nhướng lên lo lắng. “Tôi nghĩ bà đã nói chuyện với John Ferguson rồi?”

“Tôi nói rồi,” Elinor quả quyết nói. “Tôi nói chuyện với ông ta hôm qua.”

“Tốt rồi! Bởi như hai vị biết đấy, chúng tôi luôn kín lịch. Một đám cưới ở Plaza trong vòng chưa đến năm tháng nữa sao? Vài nhà tổ chức đám cưới khác sẽ đơn giản nói là không thể! Tôi không phải nhà tổ chức cưới đó. Tôi đã từng tổ chức một đám cưới trong có ba ngày. Ba ngày! Tất nhiên, đó là một đám cưới trên biển, việc đó cũng hơi khác...”

“Ý bác là gì, sao khách sạn Plaza lại được đặt rồi?” Tôi xoay người trên ghế. “Bác Elinor, chúng cháu sẽ cưới ở Oxshott. Bác biết bọn cháu định thế mà.”

“Oxshott à?” Robyn nhún mày. “Tôi không biết chỗ đó. Chỗ đó ở nông thôn à?”

“Chỉ là vài kế hoạch nhất thời,” Elinor thô bạo nói. “Mấy cái đó hủy dễ dàng thôi mà.”

“Đó không phải là kế hoạch nhất thời!” Tôi nhìn Elinor chằm chằm đầy giận dữ. “Và mấy cái đó không thể bị hủy bỏ.”

“Hai người biết đấy, tôi cảm thấy không khí ở đây hơi căng thẳng,” Robyn vui vẻ nói. “Vì thế tôi sẽ đi gọi vài cuộc điện thoại...” Chị ta cầm điện thoại di động lên và đi ra phía ngoài nhà hàng, còn lại Elinor và tôi nhìn nhau chằm chằm.

Tôi hít thở thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. “Bác Elinor này, cháu sẽ không cưới ở New York. Cháu sẽ cưới ở nhà cháu. Mẹ cháu đã bắt đầu tổ chức rồi. Bác biết mẹ cháu đã chuẩn bị rồi.”

“Hai đứa sẽ không tổ chức đám cưới ở một sân vườn không ai biết nào đó ở Anh,” Elinor quả quyết. “Cháu biết Luke là ai không? Cháu biết bác là ai không?”

“Việc đó thì có liên quan gì chứ?”

“Với một người có trí thông minh tới thiếu thối, cháu cũng đã là quá ngớ nghếch rồi.” Elinor uống một ngụm champagne. “Đây là sự kiện xã hội quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta. Nó phải được tổ chức hoàn hảo. Một cách phung phí. Khách sạn Plaza là địa điểm lí tưởng để tổ chức đám cưới. Cháu hẳn biết điều đó chứ.”

“Nhưng mẹ cháu đã bắt đầu tổ chức việc cưới rồi.”

“Thì bà ấy có thể dừng việc chuẩn bị lại. Rebecca, mẹ cháu sẽ rất biết ơn nếu có thể trút bỏ được việc tổ chức này. Không cần phải nói, bác sẽ tài trợ toàn bộ sự kiện này. Bà ấy có thể tham dự với tư cách khách mời.”

“Mẹ cháu sẽ không muốn tham dự với tư cách khách mời. Đó là đám cưới của con gái bà! Bà muốn là chủ tiệc cưới! Bà muốn tổ chức nó!”

“Vây,” một giọng nói vui vẻ chen ngang. “Chúng ta đã thống nhất chưa?” Robyn quay trở lại bàn, cắt đi động đi.

“Tôi đã hẹn để chúng ta đến xem Phòng Đại tiệc sau bữa trưa hôm nay,” Elinor lạnh lùng nói. “Tôi sẽ lấy làm vui mừng nếu ít nhất cô đủ lịch sự đi cùng với chúng tôi xem nó thế nào.”

Tôi nhìn bà ta đầy chống đối, rất muốn ném khăn ăn của mình và nói không đời nào. Tôi không thể tin nổi Luke đã biết về việc này. Thực ra, tôi thấy muốn gọi ngay cho anh và nói với anh chính xác những gì tôi đang nghĩ.

Nhưng rồi tôi nhớ ra anh ấy đang đi ăn trưa với ban giám đốc... và rồi cũng nhớ anh ấy đã yêu cầu tôi ẹ anh ấy một cơ hội. Ừm, được rồi. Tôi sẽ cho bà ta một cơ hội. Tôi sẽ đi cùng và xem cái phòng đó, và đi loanh quanh và gặt đầu lịch sự và không nói gì cả. Rồi tối nay, tôi sẽ nói với bà ta một cách lịch sự không kém rằng tôi sẽ vẫn cưới ở Oxshott.

“Được ạ,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Tốt!” Miệng Elinor nhích ra vài milimét. “Chúng ta gọi món chứ?”

Trong suốt bữa trưa, Elinor và Robyn nói chuyện về tất cả các đám cưới ở New York mà họ đã từng đến, còn tôi lặng lẽ ăn, kháng cự lại tất cả những lời mời gọi của bọn họ để kéo tôi vào cuộc nói chuyện đó. Ở bên ngoài tôi điềm đạm thể nhưng trong lòng tôi đang giận sôi lên sùng sục. Sao Elinor dám áp đặt? Sao bà ta dám tự thuê nhà tổ chức cưới mà không thêm hỏi ý kiến tôi? Sao bà ta dám gọi khu vườn của mẹ tôi là “một cái sân vườn không ai biết” chứ?

Bà ta đúng là một con bò cái thích thọc mũi vào chuyện của người khác, và nếu bà ta nghĩ tôi sẽ lấy chồng ở một khách sạn hoành tráng, xa lạ nào đó ở New York thay vì tổ chức ở nhà với tất cả bạn bè và người thân trong gia đình thì bà ta phải nghĩ lại.

Chúng tôi ăn trưa xong, từ chối khâu cà phê, và tiến thẳng ra ngoài. Đó là một ngày trong lành và gió thổi hiu hiu với những đám mây lướt nhanh trên bầu trời xanh ngắt.

Khi chúng tôi đi bộ đến khách sạn Plaza, Robyn mỉm cười với tôi. “Tôi có thể hiểu được nếu cô hơi căng thẳng một chút. Chuyện cưới xin rất căng thẳng, đặc biệt cưới ở New York. Một vài khách hàng của tôi trở nên rất dễ... xúc động, chúng ta có thể nói như vậy.”

Tôi không định tổ chức đám cưới ở New York! Tôi muốn hét lên. Tôi đang chuẩn bị đám cưới ở Oxshott! Nhưng thay vì đó tôi chỉ mỉm cười và nói, “Chắc vậy.”

“Tôi có một khách hàng đặc biệt rất khó tính...” Robyn thở dài. “Nhưng như tôi nói, đó là một việc rất căng thẳng... À. Chúng ta tới rồi! Không phải một khung cảnh rất ấn tượng sao?”

Khi ngẩng lên nhìn mặt tiền sang trọng của khách sạn Plaza, tôi phải miễn cưỡng thú nhận rằng nhìn nó khá được. Nó sừng sững nằm trên Quảng trường Plaza như cái bánh cưới vậy, với những lá cờ bay phấp phới phía trên cổng vào đồ sộ có mái vòm.

“Cô đã bao giờ đi đám cưới ở đây chưa?” Robyn hỏi.

“Chưa. Tôi chưa bao giờ vào bên trong cả.”

“À! Nào... chúng ta vào trong đi...” Robyn nói, dẫn Elinor và tôi lên các bậc tam cấp, đi qua mấy người gác cửa mặc đồng phục, qua cửa xoay tròn, và đi vào tiền sảnh rộng thênh thang có trần cao và trang trí rất công phu, sàn nhà bằng đá cẩm thạch, và những cột mạ vàng khổng lồ. Ngay trước mặt chúng tôi là một khu vực sáng sủa được trang trí bằng những cây cọ và giàn mắt cáo nơi người ta uống cà phê, một cái đàn hạc đang vang tiếng và những người phục vụ bàn mặc đồng phục màu ghi xám đi lại vội vã với những âm cà phê bằng bạc.

Tôi nghĩ, nếu tôi thành thực, cảnh này cũng thực sự rất ấn tượng.

“Đến đây đi,” Robyn nói, cầm lấy tay tôi và dẫn chúng tôi đến cái cầu thang được rào dây bảo vệ. Chị ta tháo một sợi dây bảo vệ rất nặng ra và chúng tôi đi lên cái cầu thang hoành tráng, rồi đi qua một cái hành lang đồ sộ bằng đá cẩm thạch khác. Mọi nơi tôi nhìn thấy đều được trang trí công phu, đồ cổ, các bức tranh treo tường, những cái đèn chùm to nhất mà tôi từng nhìn thấy...

“Đây là ông Ferguson, giám đốc điều hành của bộ phận phục vụ.”

Không hiểu từ đâu ra, một người đàn ông bảnh bao vận áo khoác vừa xuất hiện. Ông ta bắt tay tôi và mỉm cười hồ hởi với tôi.

“Chào mừng cô đến với khách sạn Plaza, cô Rebecca! Và cho phép tôi được nói, cô vừa mới ra một quyết định rất sáng suốt. Không có gì trên đời này sánh được với một đám cưới ở Plaza.”

“Đúng vậy!” tôi lịch sự nói. “Ừm, nó có vẻ là một khách sạn rất đẹp...”

“Cho dù ước vọng của cô là gì, dù giấc mơ đáng mến của cô là gì, chúng tôi sẽ làm mọi thứ có thể để thực hiện nó giúp cô. Phải không, Robyn?”

“Đúng thế!” Robyn nói đầy tự hào. “Cô không thể giao nó cho ai tốt hơn đâu.”

“Chúng ta sẽ đi xem Đại sảnh trước chứ?” Mắt ông Ferguson ánh lên. “Đây là căn phòng nơi diễn ra lễ cưới. Tôi nghĩ cô sẽ thích nó.”

Chúng tôi quay lại hành lang đồ sộ bằng đá cẩm thạch và ông ta mở một cánh cửa hai lớp, rồi chúng tôi bước vào một căn phòng khổng lồ, xung quanh là những bao lơn trắng. Ở đằng kia là một đài phun nước bằng đá cẩm thạch, có những bậc thềm lên một khu vực cao hơn. Khắp nơi tôi nhìn, mọi người đang đi lại vội vã, cắm hoa và treo rèm che và đặt những chiếc ghế tựa mạ vàng thành từng hàng trên một tấm thảm được dệt họa tiết rất cầu kì.

Ồi chào.

Thực sự nơi này... khá được.

Ồi, quý tha ma bắt. Nó tuyệt cú mèo.

“Cô thật may mắn!” Ông Ferguson hồ hởi nói. “Chúng tôi có một đám cưới vào thứ Bảy, vì thế cô có thể xem căn phòng ‘đang hoạt động’, như là lúc nó được tổ chức.”

“Hoa đẹp quá,” Robyn lịch sự nói, rồi rướn về phía tôi thì thầm, “Chúng tôi còn có nhiều loại đặc biệt hơn như thế này rất nhiều.”

Đặc biệt hơn thế này sao? Chúng là những bó hoa to nhất, hoành tráng nhất mà tôi được nhìn thấy trong đời. Những bông hồng, tulip, và hoa lys... và những bông phong lan đang rủ xuống kia sao?

“Vây, cô sẽ đi qua những cái cửa hai lớp này,” Robyn nói, dẫn tôi đi dọc đại sảnh, “Và rồi dàn kèn sẽ chơi... hoặc là kèn trompet... cô thích gì cũng được... Cô sẽ dừng lại ở trước cửa, chỉnh lại đuôi váy, chụp vài kiểu ảnh. Và rồi dàn nhạc giao hưởng bộ dây sẽ bắt đầu...”

“Dàn nhạc giao hưởng bộ dây sao?” Tôi nói to, đầy ngờ ngác.

“Tôi đã nói chuyện với dàn nhạc New York Phil,” chị ta nói với Elinor. “Họ đang kiểm tra lại lịch lưu diễn của họ, vì vậy, hãy cầu may thôi...”

Dàn nhạc New York Phil sao?

“Cô dâu vào thứ Bảy sẽ có bảy người chơi đàn hạc,” ông Ferguson nói. “Và một tay solo soprano từ ban The Met.”

Robyn và Elinor nhìn nhau.

“Này, đó cũng là một ý tưởng,” Robyn nói, với tay lấy sổ ghi chép. “Tôi sẽ nghĩ xem thế nào.”

“Chúng ta sẽ đi xem căn phòng Baróc bây giờ chứ?” Ông Ferguson gợi ý, và dẫn chúng tôi đến một cái thang máy cổ, khá lớn.

“Đêm trước hôm cưới cô sẽ muốn một căn hộ suite trên lầu và tận hưởng các thiết bị spa,” ông ta vui vẻ nói khi chúng tôi đi lên. “Rồi vào ngày đó, cô có thể đưa những người làm tóc và trang điểm chuyên nghiệp của riêng mình đến.” Ông ta mỉm cười. “Nhưng tôi nghĩ cô đã nghĩ đến việc đó rồi.”

“Tôi... ờ...” Tôi điên cuồng nghĩ đến hình ảnh Janice và phong cách trang điểm tươi tắn cho cô dâu mùa xuân. “Chắc thế...”

“Các khách mời sẽ được phục vụ cocktail khi đi qua hàng lang,” Robyn giải thích khi chúng tôi rời thang máy. “Và đây là căn phòng Baróc, nơi các món khai vị nguội sẽ được phục vụ trước khi chúng ta đi vào Phòng Khiêu vũ Lớn. Tôi hi vọng cô chưa nghĩ đến món khai vị nguội.”

“Vâng... ừm... cô biết đấy...” Tôi đang định nói ai cũng thích xúc xích loại mini.

“Chẳng hạn như,” chị ta nói tiếp, “cô có thể cân nhắc món trứng cá muối, hào nướng, một bàn toàn món Địa Trung Hải, sushi, có thể...”

“Đúng thế,” tôi ghen thờ. “Nghe... nghe được đó.”

“Và toàn bộ không gian có thể được trang trí lại theo bất cứ chủ đề nào mà cô muốn.” Chị ta chỉ quanh căn phòng. “Chúng tôi có thể biến nó thành một carnaval ở Venice, một khu vườn Nhật Bản, một dạ tiệc thời Trung cổ... bất cứ nơi nào theo trí tưởng tượng của cô!”

“Và rồi đi vào phòng Phòng Khiêu vũ Lớn để tổ chức tiệc cưới chính!” Ferguson sôi nổi nói. Ông ta đẩy cánh cửa hai lớp ra và... ôi Chúa ơi. Căn phòng này tráng lệ nhất trong tất cả các phòng. Nó được sơn toàn màu trắng và vàng, với trần cao và những sân khấu nhỏ, và những chiếc bàn được đặt trên sàn nhảy bóng loáng, rộng thênh thang.

“Đó là nơi cô và Luke sẽ dẫn vũ hội,” Robyn vui vẻ nói. “Tôi luôn luôn nói, đó là khoảnh khắc tôi thích nhất trong lễ cưới. Bước nhảy đầu tiên.”

Tôi liếc nhìn sàn nhà bóng loáng, và bỗng nhiên mừng tượng cảnh Luke và tôi xoay tròn giữa ánh nến và mọi người đều trầm trồ.

Và bảy cái đàn hạc.

Và dàn nhạc New York Phil.

Và trứng cá muối... và hào... và cocktail...

“Rebecca, cô ổn chứ?” ông Ferguson hỏi, đột nhiên nhìn nét mặt tôi.

“Tôi nghĩ cô ấy hơi bị choáng ngợp,” Robyn nói và khẽ cười. “Cảm nhận quá nhiều thứ, phải không?”

“Ừm... đúng. Tôi nghĩ thế.”

Tôi hít thở thật sâu và quay đi một lúc. OK, đừng để bị dụ dỗ. Tất cả những thứ này hào nhoáng thật, nhưng tôi sẽ không bị lay động tẹo nào đâu. Tôi đã quyết định sẽ cưới ở Anh - và tôi sẽ làm thế. Kết thúc câu chuyện.

Ngoại trừ việc... hãy nhìn tất cả những thứ này đi.

“Cô lại ngồi xuống đi,” Robyn nói, vỗ nhẹ vào cái ghế mạ vàng bên cạnh chị ta. “Nào, tôi biết là cô nghĩ mọi việc chắc vẫn còn xa vời lắm. Nhưng chúng tôi khá kín lịch... vì thế tôi chỉ muốn nói với cô về kế hoạch tổng thể đám cưới của cô. Mong muốn của cô là gì? Cái gì, đối với cô, là biểu tượng của sự lãng mạn thuần

khuyết? Rất nhiều khách hàng của chúng tôi nói Scarlett và Rliett, hay Fred và Ginger...” Chị ta nhìn tôi với ánh mắt sáng rực, chiếc bút của chị ta đặt ở tư thế sẵn sàng trên trang giấy.

Chuyện này đi đủ xa rồi. Tôi phải nói với người phụ nữ này rằng chẳng có việc nào trong những chuyện này sẽ thành hiện thực, cổ lên, Becky. Hãy quay lại thực tại đi.

“Tôi...”

“Vâng.”

“Tôi luôn luôn yêu cái kết của chuyện Công chúa ngủ trong rừng, khi họ nhảy cùng nhau,” tôi nghe mình đang nói.

“Vở ba lê,” Elinor tán thành.

“Không, thực ra, ý cháu là... bộ phim của Disney.”

“Ôi!” Robyn nhìn bối rối một lúc. “Tôi cần phải xem lại cái đó lần nữa! Ừm... tôi chắc chắn nó sẽ rất truyền cảm...”

Chị ta bắt đầu viết vào sổ và tôi cắn môi.

Tôi phải dừng tất cả chuyện này lại. Cổ lên. Nói gì đó đi!

Vì một lí do nào đó miệng tôi ngậm chặt lại. Tôi nhìn quanh, nhìn cái trần nhà uốn lượn; lớp mạ vàng; những chiếc đèn chùm lấp lánh.

Robyn dõi theo ánh mắt của tôi và mỉm cười. “Becky, cô biết không, cô thực sự là một cô gái rất may mắn.” Chị ta nồng nhiệt siết chặt tay tôi. “Chúng ta sẽ rất vui đấy!”

THƯỢNG VIỆN ANH

ỦY BAN TIẾP DÂN

PHIẾU ĐỀ CỬ

Hãy giải thích ngắn gọn tại sao cô lại thích hợp để được đề cử trở thành một ứng cử viên phi đảng phái chính trị và cá nhân cô sẽ đóng góp thế nào cho sự phát triển của Thượng viện Anh. Hãy gửi kèm một Sơ yếu lí lịch trong đó chỉ ra cụ thể những đóng góp lớn của cô và làm nổi bật những kĩ năng và kinh nghiệm liên quan.

PHIẾU THAM GIA DỰ TUYỂN LÀM MỘT THÀNH VIÊN TRỌN ĐỜI

Họ tên: Rebecca Bloomwood

Địa chỉ: Căn hộ B

251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Tước hiệu mong muốn nhận được: Nữ Nam tước Rebecca Bloomwood vùng Harvey Nichols

Những thành tích nổi bật:

Lòng yêu nước

Tôi đã phục vụ Vương Quốc Anh nhiều năm nay, ủng hộ nền kinh tế thông qua kênh bán lẻ.

Quan hệ thương mại

Kể từ khi sống ở New York tôi đã phát triển quan hệ thương mại quốc tế giữa Anh và Mỹ, chẳng hạn như việc tôi thường xuyên mua chè nhập khẩu của hãng Twinings và sản phẩm của hãng Marmire.

Nói trước công chúng

Tôi đã xuất hiện trên truyền hình với vai trò dẫn các buổi thảo luận về các sự kiện đương thời (trong thế giới thời trang).

Am hiểu về văn hóa

Tôi là một nhà sưu tập đồ cổ và các tác phẩm nghệ thuật, nổi bật nhất là những chiếc tủ rượu độc đáo và đồ dùng để pha rượu thời kì thập niên 30 của thế kỉ 20.

Đóng góp cá nhân nếu được trúng tuyển:

Với tư cách là một thành viên mới của Thượng viện Anh, cá nhân tôi sẽ sẵn sàng nhận nhiệm vụ là một nhà tư vấn thời trang, một ngành cho đến nay vẫn chưa được chú trọng - nhưng lại vô cùng thiết yếu đối với sự sống còn của chế độ dân chủ.

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEWYORK, NY 10005

Ngày 21 tháng Hai, năm 2002

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B 251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Kính gửi cô Bloomwood,

Cám ơn về lá thư ngày 20 tháng Hai của cô.

Tôi e là tôi không thể cho ý kiến liệu một cái chân váy của hãng Miu Miu là một chi phí sinh hoạt gia đình hay không.

Trân trọng,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch vụ Khách hàng.

11. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Tôi sẽ không cưới ở New York. Tất nhiên tôi sẽ không làm vậy. Điều đó là không tưởng. Tôi sẽ tổ chức cưới ở nhà, như đã dự định, với một cái rạp vải thật đẹp ở trong vườn. Hoàn toàn không có lý do gì để thay đổi kế hoạch của tôi cả. Hoàn toàn không.

Ngoại trừ... nó sẽ rất tuyệt. Bước đi giữa hai hàng ghế trước sự chứng kiến của bốn trăm người, theo tiếng nhạc của dàn nhạc giao hưởng bộ dây, với hoa bài trí đẹp đẽ ở khắp nơi. Tôi vẫn luôn mơ ước có một đám cưới hoành tráng, đẹp như mơ, giống của công nương Diana nhưng nghĩ rằng việc đó nằm ngoài tầm với của mình. Ý tôi là, giấc mơ Ngày trọng đại của Becky đã biến thành sự thật.

Rồi tất cả chúng tôi cùng ngồi xuống ăn bữa tối tuyệt vô cùng... Robyn đưa cho tôi mấy mẫu thực đơn tối, và đồ ăn này! Tôm hùm của bang Maine làm thành hình hoa hồng... Nước dùng làm từ nước hấp chim ăn kèm với thịt chim trĩ băm viên... Gạo trắng trộn với hạt thông...

Tôi biết hãng phục vụ đồ ăn cao cấp Oxshott và Ashtead tốt - nhưng tôi không chắc họ biết hạt thông là gì đâu. (Thú thực, tôi cũng không biết. Nhưng đâu có gì quan trọng.)

Và có lẽ Elinor có lí, mẹ tôi sẽ cảm thấy biết ơn nếu chúng tôi trút bỏ mọi khó khăn khỏi tay bà. Đúng. Có lẽ bà đang cảm thấy việc chuẩn bị này mệt mỏi hơn bà tưởng. Có lẽ lúc này bà đã ước rằng mình đã không tình nguyện làm hết mọi việc. Nếu chúng tôi cưới ở khách sạn Plaza thì bà sẽ không phải làm gì cả, chỉ việc có mặt. Thêm nữa bố mẹ sẽ không phải trả cho bất cứ thứ gì. Ý tôi là, việc đó cũng giúp bố mẹ nhiều mà!

Vì vậy ngay khi quay lại Barneys, tôi lấy điện thoại di động ra và bấm số gọi về nhà. Khi mẹ trả lời tôi có thể văng vẳng nghe thấy tiếng nhạc kết thúc của phim Truy bắt tội phạm, và bỗng nhiên tôi thấy nhớ nhà. Tôi hình dung ra cảnh bố mẹ ngồi đó, rèm cửa được kéo lại và lò sưởi chạy bằng gas đang lập lòe thật ấm cúng.

“Con chào mẹ.”

“Becky à!” mẹ tôi reo lên. “Mẹ rất vui vì con gọi điện! Mẹ đang cố fax cho con mấy cái thực đơn từ phía công ti phục vụ đồ ăn, nhưng cái máy fax của con bị hỏng. Bố hỏi gần đây con đã kiểm tra lại các giấy tờ chưa?”

“Ừm... con không biết. Mẹ ơi con bảo này...”

“Này con nghe này! Chị dâu của cô Janice quen với một người làm việc ở công ti in lên bóng bay! Cô ấy nói nếu chúng ta mua hai trăm quả bóng hoặc hơn thế thì chúng ta có thể được bơm bóng miễn phí!”

“Tuyệt quá! Mẹ nghe này, con vừa suy nghĩ về đám cưới, thực ra là...”

Sao đột nhiên tôi lại cảm thấy lo lắng thế này?

“Sao con? Graham, vắn nhỏ ti vi cái.”

“Bắt chợt con nghĩ... có khả năng” - tôi rú lên cười - “con và Luke sẽ cưới ở Mỹ!”

“Ở Mỹ sao?” Mẹ tôi im lặng một lúc lâu. “Con nói thế là sao, ở Mỹ sao?”

“Con chỉ mới nghĩ thế thôi! Mẹ biết đấy, vì con và Luke đã sống ở đây rồi...”

“Con mới chỉ sống ở đó một năm thôi Becky ạ!” Mẹ tôi nói có vẻ khá sốc. “Đây mới là nhà của con!”

“Ừm, vâng... nhưng con chỉ nghĩ...” tôi nói yếu ớt.

Không biết sao chứ tôi đang hi vọng mẹ sẽ nói “Thật là một ý tưởng tuyệt vời!” và mọi việc sẽ trở nên thực sự dễ dàng.

“Làm sao chúng ta có thể tổ chức một đám cưới ở Mỹ được?”

“Con không biết!” Tôi nuốt khan. “Có lẽ chúng ta có thể làm ở một... một khách sạn lớn.”

“Khách sạn à?” nghe mẹ tôi nói cứ như thể tôi bị điên vậy.

Và có lẽ Elinor sẽ giúp... Tôi cố gắng nói tiếp. “Con chắc chắn là bà ấy sẽ đóng góp... mẹ biết đấy, nếu chi phí đắt đỏ hơn...”

Có một tiếng hít vào thật mạnh đầu dây bên kia và tôi nhả mặt. Chết tiệt. Lẽ ra tôi không bao giờ nên nhắc đến Elinor.

“Ừm. Bố mẹ không cần bà ta đóng góp, cảm ơn con. Bố mẹ có thể tự xoay sở tốt. Mà đây có phải ý tưởng của Elinor không, chuyện khách sạn đó? Bà ta nghĩ bố mẹ không thể tổ chức một lễ cưới ra hồn à?”

“Không!” Tôi vội vã nói. “Chỉ là... chẳng có gì cả! Con chỉ...”

“Bố nói, nếu bà ta thích khách sạn thế thì bà ta có thể ở một cái nào đó thay vì ở với chúng ta.”

Ôi Chúa ơi. Tôi chỉ đang làm mọi việc tồi tệ đi.

“Thôi mẹ... quên chuyện này đi. Đó chỉ là một ý tưởng ngốc nghếch.” Tôi xoa mặt. “VẬY... kế hoạch tiến triển thế nào rồi mẹ?”

Chúng tôi tán gẫu vài phút nữa, và tôi nghe mọi chuyện về một ông tốt bụng từ công ti cho thuê rạp vải và báo giá của ông ta rất hợp lí ra sao, và con trai ông ta học cùng trường với em họ Alex, không phải thế giới nhỏ lắm sao? Đến cuối cuộc nói chuyện, mẹ tôi nghe có vẻ hoàn toàn ngoài ngai và toàn bộ việc nói về khách sạn ở Mỹ đã bị quên lãng.

Tôi chào tạm biệt, tắt điện thoại, và thở hắt ra. Đúng. Được, quyết định thế đi. Có lẽ tôi sẽ gọi cho Elinor và nói cho bà ta. Lần nữa chẳng ích gì.

Tôi bật điện thoại lên lần nữa, bấm hai số, và rồi lại dừng lại.

Tuy nhiên - vội vã ra quyết định thì có ích gì chứ?

Ý tôi là làm sao mà mình biết được. Có lẽ tối nay bố mẹ tôi sẽ bàn bạc chuyện này và đổi ý. Có lẽ họ sẽ sang đây xem thế nào. Có lẽ nếu họ thực sự nhìn thấy khách sạn Plaza... nếu họ nhìn thấy chuyện này sẽ kì diệu thế nào... xa hoa thế nào... đẹp mê hồn thế nào... tôi không thể đầu hàng được. Chưa thể làm vậy.

Khi tôi về nhà, Luke đang ngồi ở bàn, nhăn mặt xem giấy tờ.

“Anh về sớm thế!” Tôi nói, hài lòng.

“Anh có vài tài liệu cần xem qua,” Luke nói. “Anh nghĩ có thể bình tâm và hưởng chút yên tĩnh ở đây.”

“Đúng thế.”

Khi lại gần tôi nhìn thấy mọi giấy tờ đều có tiêu đề “Quỹ Elinor Sherman.” Tôi mở mồm định nói gì đó - rồi ngậm lại ngay.

“Vây,” anh nói, ngẩng lên rồi khẽ mỉm cười, “em nghĩ thế nào về khách sạn Plaza?”

“Anh đã biết chuyện đó sao?” Tôi nhìn anh chằm chằm.

“Ừ. Tất nhiên rồi. Nếu không phải có hẹn ăn trưa thì anh đã đi cùng em.”

“Nhưng, Luke này..” Tôi hít thở sâu, cố gắng không tỏ ra thái quá. “Anh biết đấy, mẹ em định tổ chức cưới ở Anh”

“Có sớm quá không, đúng vậy chứ?”

“Lẽ ra anh không nên lên kế hoạch gấp như thế!”

“Mẹ anh chỉ nghĩ đó là cách tốt để làm em ngạc nhiên. Anh cũng nghĩ vậy.”

“Làm em sững sốt, ý anh là thế à?” Tôi giận dữ đáp trả, và Luke nhìn tôi, bối rối.

“Em không thích khách sạn Plaza sao? Anh đã nghĩ em sẽ bị choáng ngợp cơ đấy!”

“Tất nhiên em thích nó. Nhưng vấn đề không phải ở đó.”

“Anh biết em đã luôn mong muốn có một đám cưới thật lớn, hoành tráng. Khi mẹ anh đề nghị sẽ đứng ra tổ chức một đám cưới ở khách sạn Plaza, việc đó như một món quà vậy. Thực ra, làm em ngạc nhiên là ý tưởng của anh. Anh đã nghĩ em sẽ thấy thích thú.”

Nhìn anh hơi mất hứng và ngay lập tức cảm giác tội lỗi lan tỏa khắp người tôi. Chưa bao giờ tôi nghĩ Luke đã quan tâm đến toàn bộ chuyện này.

“Luke, em thấy thích thú mà! Chỉ vì... em không nghĩ mẹ em sẽ vui lắm nếu chúng ta tổ chức cưới ở Mỹ đâu.”

“Em không làm bà đổi ý được à?”

“Không dễ thế đâu. Mẹ anh hơi bị cao tay đấy, anh biết không...”

“Cao tay? Bà chỉ cố gắng giúp chúng ta tổ chức một đám cưới tuyệt vời thôi”

“Nếu thực sự mẹ anh muốn vậy, bà có thể giúp chúng ta tổ chức một đám cưới tuyệt vời ở Anh,” tôi chỉ ra. “Hoặc bà có thể giúp bố mẹ em - và tất cả họ có thể cùng tổ chức một đám cưới tuyệt vời! Nhưng thay vào

đó, bà lại nói cái vườn của họ là ‘một cái sân vườn không tên tuổi!’” Cảm giác oán giận bùng cháy trong tôi lần nữa khi tôi nhớ lại cái giọng thô lỗ của Elinor.

“Anh chắc bà không cố ý...”

“Chỉ vì nó không ở trung tâm New York! Ý em là, bà ấy không hề biết gì về nó cả!”

“OK, được rồi,” Luke vội vã nói. “Anh hiểu ý em rồi. Em không muốn đám cưới đó. Nhưng nếu em hỏi anh thì anh sẽ nói mẹ anh đang cực kỳ hào phóng. Việc yêu cầu được chi trả ột đám cưới ở Plaza cộng thêm việc bà đang tổ chức cho chúng ta một tiệc mừng đính hôn khá xa hoa...”

“Ai nói em muốn một tiệc đính hôn xa hoa chứ?” Tôi trả miếng trước khi kịp ngăn mình lại.

“Thế không phải hơi thô lỗ sao?”

“Có lẽ em không quan tâm đến sự hào nhoáng và xa hoa và... về những thứ vật chất! Có lẽ gia đình quan trọng hơn đối với em! Và truyền thống... và... và danh dự. Anh biết không, Luke, chúng ta chỉ ở trên hành tinh này rất ngắn ngủi thôi...”

“Đủ rồi!” Luke giận dữ nói. “Em thắng rồi! Nếu việc này thực sự là vấn đề, hãy quên nó đi! Nếu em không muốn đến bữa tiệc mừng đính hôn em có thể không cần phải đến và chúng ta sẽ cưới ở Oxshott. Giờ thì vui chưa?”

“Em...” Tôi đuối dần, và xoa mũi. Tất nhiên, đó là một lời đề nghị khá tuyệt. Và nếu tôi có thể bằng cách nào đó thuyết phục được bố mẹ, có lẽ tất cả chúng tôi sẽ có thời gian tuyệt vời nhất trong đời.

“Chuyện tổ chức cưới ở Oxshott không phải là vấn đề quan trọng,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Vấn đề là... là... đưa ra một quyết định đúng. Nghe em này, chính anh là người nói không phải vội vàng gì mà...”

Về mặt Luke dịu lại, và anh đứng lên.

“Anh biết.” Anh ấy thở dài. “Nghe này, Becky, anh xin lỗi.”

“Em cũng xin lỗi,” tôi lẩm bẩm.

“Ôi, chuyện này thật nực cười.” Anh vòng tay quanh người và hôn lên trán tôi. “Tất cả những gì anh muốn là tổ chức cho em một đám cưới mà em hằng mơ. Nếu em thực sự không muốn cưới ở khách sạn Plaza thì tất nhiên chúng ta sẽ không cưới ở đó.”

“Thế còn mẹ anh?”

“Chúng ta chỉ việc giải thích với bà về cảm giác của em.” Luke nhìn tôi một lúc. “Becky này, anh không quan trọng chúng ta cưới ở đâu. Không quan trọng chúng ta sẽ có hoa màu hồng hay hoa màu xanh. Điều quan trọng đối với anh là chúng ta thành một đôi - và cả thế giới sẽ biết điều đó.”

Nghe giọng anh thật chắc chắn và vững tâm, tôi bỗng cảm thấy nghẹn ngào nơi cổ họng.

“Đó cũng mới là điều quan trọng đối với em,” tôi nói, và nghẹn ngào. “Đó là điều quan trọng nhất.”

“OK. Vậy chúng ta thống nhất nhé. Em có thể ra quyết định. Chỉ cần nói cho anh chỗ anh cần có mặt - và anh sẽ ở đó.”

“OK.” Tôi mỉm cười lại với anh. “Em hứa sẽ báo trước cho anh ít nhất bốn mươi tám tiếng đồng hồ.”

“Hai tư tiếng là được rồi.” Anh lại hôn tôi rồi chỉ tay về phía tủ búp phê. “Nhân tiện, cái đó vừa đến. Quà mừng đính hôn.”

Tôi liếc sang và há hốc mồm. Đó là một cái hộp màu xanh lơ, được cột bằng ruy băng màu trắng. Một món quà từ Tiffany!

“Em mở ra được chứ?”

“Mở đi.”

Rất háo hức tôi tháo ruy băng ra, mở chiếc hộp và thấy cái bát thủy tinh màu xanh nước biển được bọc trong lớp giấy ăn, và một tấm thiệp viết “Với những lời chúc tốt đẹp nhất từ Marty và Alison Gerber”.

“Ôi chào! Cái này đẹp quá! Gia đình Gerber là ai vậy anh?”

“Anh không biết. Bạn của mẹ anh.”

“Vậy... mọi người đến dự tiệc đều mang theo quà tặng chúng ta sao anh?”

Trời ơi. Khi Tom và Lucy tổ chức tiệc mừng đính hôn, chỉ có khoảng ba người mang theo quà tặng. Và chắc hẳn mấy món đó không phải từ Tiffany. Tôi nghĩ ngợi nhìn cái bát, chạm nhẹ ngón tay lên bề mặt bóng loáng của nó.

Bạn biết đấy, có lẽ Luke nói đúng. Có lẽ sẽ hơi thô lỗ nếu quẳng sự hào phóng của Elinor thẳng vào mặt bà ta.

OK, việc tôi sẽ làm là, tôi sẽ chờ cho đến khi tiệc mừng đính hôn xong xuôi. Và khi đó tôi sẽ quyết định.

Bữa tiệc đính hôn diễn ra vào sáu giờ tối thứ Sáu tuần sau. Tôi định đến đó sớm nhưng rồi chúng tôi có một ngày điên cuồng ở chỗ làm, có tận ba vụ khẩn cấp cần giải quyết - một vụ liên quan đến vị khách hàng minh tinh khó tính nhất của chúng tôi, cô ta chắc hẳn chưa vượt qua vụ chia tay mới đây của mình, dù cô ta có nói gì trên tạp chí People thì cũng thế thôi. Thôi, dù sao thì tôi cũng có mặt ở đó lúc sáu giờ mười, cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng được cái tôi đang mặc một bộ đầm để vai trần màu đen đẹp tuyệt và rất vừa vặn. (Thực ra nó được dành cho Regan Hartman, một trong những khách hàng của tôi. Nhưng tôi sẽ chỉ việc nói với cô ấy rằng tôi nghĩ nó không hợp với cô ấy tẹo nào.)

Căn hộ cao cấp của Elinor nằm trong một tòa nhà to vĩ đại ở Park Avenue với sảnh vào rộng mênh mông được lát đá cẩm thạch và trong thang máy có đặt cây óc chó luôn tỏa ra mùi hương thật đắt tiền. Khi bước ra khỏi tầng sáu tôi có thể nghe thấy sự huyền ảo và tiếng đàn dương cầm văng vẳng. Có một hàng dài người đang đứng xếp hàng ở cửa, và tôi lịch sự đợi phía sau một đôi vợ chồng cao tuổi đang mặc áo khoác lông cùng tông màu. Tôi có thể nhìn thấy căn hộ bật sáng đèn và có vẻ đã chật ních người.

Thành thực mà nói, tôi chưa bao giờ thực sự thích căn hộ của Elinor. Cả căn hộ được sơn màu xanh nhạt, với những chiếc sofa bọc vải lụa và rèm cửa nặng trĩu và những bức tranh buồn tẻ nhất thế giới treo trên tường. Tôi không tin bà ta thực sự thích bất cứ bức nào trong đó. Thực ra, tôi nghĩ bà ta thậm chí không nhìn vào bất cứ bức nào.

“Xin chào.” Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi và tôi nhận ra mình đã tiến lên phía đầu hàng. Một phụ nữ vận quần áo vest đen, tay cầm một bìa kẹp hồ sơ, đang mỉm cười rất chuyên nghiệp với tôi.

“Làm ơn cho tôi biết quý danh của cô.”

“Rebecca Bloomwood,” tôi nói rất khiêm nhường, hi vọng cô ta sẽ há hốc mồm ra, hay thậm chí vui sướng vì nhận ra tôi.

“Bloomwood... Bloomwood...” Cô này nhìn xuống danh sách, lật sang trang khác, rồi lần ngón tay xuống phía dưới trước khi ngẩng lên. “Tôi không tìm thấy tên cô.”

“Thật sao?” Tôi nhìn cô ta chằm chằm. “Chắc chắn nó phải ở đâu đó!”

“Tôi sẽ tìm lại lần nữa...” Người phụ nữ lại lần lên phía đầu danh sách và đảo mắt thật chậm. “Không có,” cuối cùng cô ta cũng lên tiếng. “Xin lỗi, tôi e là không có.” Cô ta quay sang phía một phụ nữ tóc vàng vừa bước lại gần. “Xin chào! Làm ơn cho tôi biết quý danh của cô.”

“Nhưng... nhưng... bữa tiệc này dành cho tôi!”

“Vanessa Dillon.”

“À vâng,” người phụ nữ gác ở cửa nói, và cười tươi rồi gạch tên của bà ta. “Xin mời vào trong. Người phục vụ sẽ có cất áo khoác cho cô. Cô làm ơn bước sang một bên được chứ?” cô ta lạnh lùng nói với tôi. “Cô đang chắn lối đi đấy.”

“Cô phải cho tôi vào! Tôi phải có trong danh sách!” Tôi liếc vào bên trong, hi vọng sẽ nhìn thấy Luke, hay thậm chí là Elinor cũng được - nhưng chỉ là một đám người tôi không hề quen biết. “Làm ơn đi! Thành thực tôi phải ở đây!”

Người phụ nữ mặc đồ đen thờ dài. “Cô có mang theo giấy mời không?”

“Không! Tôi không có giấy mời. Tôi là... người đính hôn!”

“Là ai cơ?” Cô ta nhìn tôi không hiểu gì.

“Bữa tiệc này dành cho tôi! Và Luke... ôi Chúa ơi...” Tôi lại nhìn vào bên trong lần nữa và đột nhiên tôi nhìn thấy Robyn, đang mặc một áo đính cườm màu bạc và một chân váy bông bồng.

“Robyn!” Tôi gọi, dè dặt nhất có thể. “Robyn! Họ không cho tôi vào!”

“Becky!” Mặt Robyn rạng rỡ hẳn lên. “Cuối cùng thì cô cũng tới!” Chị ta vẫy tay ra hiệu thật vui vẻ với li champagne trong tay, còn tay kia đẩy hai người đàn ông mặc đồ dạ tiệc ra khỏi đường của tôi. “Nhanh lên nào người đẹp của đêm dạ tiệc!”

“Cô thấy chưa?” Tôi khoái trá nói. “Tôi không cố vào chui! Bữa tiệc này được tổ chức dành cho tôi.”

Người phụ nữ tóc vàng hoe nhìn tôi chằm chằm một hồi lâu - rồi nhún vai. “OK. Cô có thể vào trong. Người phục vụ sẽ cất áo khoác cho cô. Cô có mang theo quà chứ?”

Quà à? Cô ta không nghe thấy tôi nói gì từ nãy đến giờ sao? “Không, tôi không mang.”

Người phụ nữ đó trợn mắt cứ như thể muốn nói “Điều đó cũng dễ hiểu” - rồi quay sang người tiếp theo trong hàng, còn tôi vội vã đi vào trước khi cô ta đổi ý.

“Tôi không thể ở lại lâu được,” Robyn nói khi tôi đi cùng chị ta. “Tôi còn phải đi đến ba bữa tiệc diễn tập nữa. Nhưng tôi thực sự muốn gặp cô tối nay, vì tôi có một tin rất thú vị. Một người tổ chức sự kiện tài năng sắp bắt tay vào đám cưới của cô! Sheldon Lloyd, không phải ai khác!”

“Chào!” tôi nói, cố gắng cho hòa nhịp với tông giọng của chị ta mặc dù tôi không biết Sheldon Lloyd là ai. “Chúa ơi.”

“Cô rất sững sốt, đúng không? Điều tôi vẫn luôn nói là, nếu bạn muốn làm gì đó thì hãy làm ngay lúc này! Vì vậy tôi đã nói chuyện với Sheldon và chúng tôi đã trao đổi vài ý tưởng. Anh ấy nghĩ ý tưởng Nàng công chúa ngủ trong rừng của cô thật đỉnh, thật đấy. Thật sự rất độc đáo.” Chị ta nhìn quanh và hạ giọng xuống. “Ý tưởng của anh ấy là... chúng ta sẽ biến Phòng Đại tiệc thành một khu rừng bị phù phép.”

“Thật sao?”

“Đúng thế! Tôi thực sự rất thích thú, tôi phải cho cô xem ngay!” Chị ta mở túi xách ra lôi ra một bức phác họa, và tôi nhìn nó chằm chằm như không thể tin nổi.

“Chúng ta sẽ mua những cây bulô nhập khẩu từ Thụy Sĩ và những vòng hoa được kết bằng đèn lung linh như trong truyện cổ tích. Cô sẽ bước đi trên con đường hai bên trồng rất nhiều cây, những cành cây rủ trên đầu cô. Lá thông sẽ tỏa ra hương thơm tuyệt vời khi cô bước đi, những bông hoa sẽ nở ra một cách thật kì diệu khi cô đi ngang qua, và những con chim được huấn luyện sẽ hót trên đầu cô... Cô nghĩ sao về một con sóc điện tử được làm như thật?”

“Ừm...” tôi hơi xị mặt ra.

“Không, tôi cũng không chắc lắm về điều đó. OK... bỏ qua mấy sinh vật ở rừng vậy.” Chị ta lấy cái bút ra và viết thêm một mục vào. “Nhưng có lẽ... nó sẽ rất rất tuyệt. Cô nghĩ thế không?”

“Tôi...Ừm...”

Liệu tôi có nên nói với chị ta rằng tôi vẫn chưa quyết định có cưới ở New York hay không?

Ôi, nhưng tôi không thể. Chị ta sẽ dừng việc chuẩn bị mọi thứ lại ngay lập tức. Chị ta sẽ đi nói với Elinor, và sẽ loạn hết cả lên.

Và vấn đề là, tôi chắc chắn rốt cuộc thì chúng tôi cũng đi theo hướng khách sạn Plaza. Chỉ cần tôi nghĩ ra cách thuyết phục mẹ tôi. Ý tôi là, chúng tôi đúng là bị điên nếu không chọn Plaza.

“Cô biết đấy, Sheldon đã làm cho rất nhiều ngôi sao Hollywood,” Robyn nói, hạ giọng thậm chí còn nhỏ hơn. “Khi chúng ta gặp anh ta, cô có thể xem hồ sơ của anh ta. Tôi muốn nói rằng, nó khá được đấy.”

“Thật sao?” Tôi cảm thấy phấn khích tột cùng. “Nghe toàn bộ chuyện này... rất tuyệt!”

“Tốt rồi!” Chị ta nhìn đồng hồ đeo tay. “Bây giờ, tôi phải đi đây. Nhưng tôi sẽ liên lạc lại.” Chị ta siết chặt tay tôi, bỏ li champagne xuống, rồi vội vã đi về phía cửa ra vào - và tôi nhìn theo chị ta chăm chăm, cảm thấy hơi choáng váng.

Ngôi sao Hollywood! Ý tôi là, nếu mẹ tôi biết việc đó, liệu bà có nhìn toàn bộ sự việc khác đi không nhỉ? Liệu bà có nhận ra đây là một cơ hội tuyệt vời không nhỉ?

12. Chương 06 Phần 2

Vấn đề rắc rối là tôi hoàn toàn không thể lấy nổi dũng khí để đề cập đến chủ đề đó một lần nữa. Tôi thậm chí còn không dám nói cho bà biết về bữa tiệc này. Bà sẽ chỉ tức giận đáp, “Không phải Elinor nghĩ chúng ta không thể tổ chức một bữa tiệc mừng đính hôn chứ?” hay đại loại như vậy. Và rồi tôi thậm chí sẽ còn cảm thấy tội lỗi hơn. Ôi Chúa ơi. Tôi chỉ cần một cách để đưa cái ý tưởng này vào đầu mẹ tôi một lần nữa, mà không làm cho bà phát cáu ngay lập tức. Có lẽ tôi nên nói chuyện với Janice... nếu tôi nói với cô ấy về các ngôi sao Hollywood...

Một tràng cười ngay gần chỗ tôi chen ngang mọi suy nghĩ của tôi, và tôi nhận ra mình đang đứng trơ một mình. Tôi uống một ngụm champagne và tìm ai đó để nhập bọn. Có điều hơi lạ, đây đáng lý ra phải là một bữa tiệc dành cho tôi và Luke. Nhưng chắc hẳn phải có ít nhất một trăm người ở đây, và tôi không quen ai cả. Chỉ ít, tôi cũng mơ hồ nhận ra một khuôn mặt xa lạ ở đây và ở kia - nhưng không thực sự đủ thân thiết để có thể lao tới chào hỏi. Tôi thử cười với một người phụ nữ đang tiến lại gần, nhưng cô ta nhìn tôi ngờ vực và đi thật nhanh ra phía một nhóm đang đứng gần cửa sổ. Bạn biết đấy, dù ai đã nói người Mỹ thân thiện hơn người Anh thì chắc hẳn người đó chưa từng đặt chân đến New York.

Danny có lẽ đang ở đâu đây thôi, tôi nghĩ thế và nhìn vào đám đông. Tôi cũng mời cả Erin và Christina nữa - nhưng cả hai đều đang bận tối tăm mặt mũi khi tôi rời Barneys. Tôi hi vọng họ cũng sẽ có mặt ở đây.

Ôi thôi nào, tôi phải nói chuyện với ai đó. Ít nhất tôi nên để Elinor biết tôi có mặt ở đây. Tôi đang lảo lách tìm đường đi qua một nhóm các bà mặc đồ Armani màu đen đồng phục thì nghe thấy ai đó nói, “Chị có biết cô dâu không?”

Tôi đứng như trời trồng sau một cái cột, cổ gãi vờ như tôi đang không nghe trộm.

“Không. Có ai biết không?”

“Họ sống ở đâu?”

“Khu West Village gì đó. Nhưng hiển nhiên là họ sẽ chuyển về đây rồi.”

Tôi nhìn cái cột đá chăm chăm như chết đuối người. Chuyện gì thế?

“Ôi thật à? Tôi nghĩ việc dọn về đây là không thể.”

“Trừ khi chị có họ hàng với Elinor Sherman!” Một người phụ nữ đó cười vui vẻ rồi tiến ra chỗ đám đông, còn tôi nhìn vô hồn vào mấy cái vòng xoắn trang trí.

Chắc họ nhầm đấy chứ. Không đời nào chúng tôi dọn đến đây. Không đời nào.

Tôi đi lang thang vài phút nữa, tự tìm ình một li champagne, và cố gắng giữ một nụ cười vui vẻ trên gương mặt. Nhưng tôi càng cố thì nó càng nhạt đi. Đây đích thực không phải là những gì tôi hình dung về bữa tiệc mừng đính hôn của mình. Đầu tiên mấy người gác cửa ngăn không cho tôi vào tng. Rồi tôi không biết bắt cứ ai. Rồi những thứ duy nhất tôi ăn là mấy mẩu cá ít chất béo và giàu ptein - và rồi thậm chí mấy người phục vụ bàn nhìn khá ngạc nhiên khi ta thực sự ăn mấy thứ đó.

Tôi không thể không băng khuông nhớ lại tiệc mừng đính hôn của Tom và Lucy. Tất nhiên, nó không thể hoành tráng như bữa tiệc này. Cô Janice đã làm một bát to đựng rượu pân và có đồ nướng, và chú Martin

hát bài “Are You Lonesome Tonight?” trên đầu karaOKe. Nhưng dù sao thì chí ít cũng vui. Ít nhất tôi cũng biết mọi người. Tôi biết nhiều người ở bữa tiệc đó hơn ở đây...

“Becky! Tại sao em lại trốn vậy?” Tôi ngẩng lên và cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Đó là Luke.

“Luke! Cuối cùng em cũng tìm được anh!” tôi nói, tiến về phía trước - rồi há hốc mồm vì vui sướng khi tôi nhìn thấy một người đàn ông quen thuộc, hơi đầu, tầm trung niên đang đứng cạnh anh ấy, cười toe toét vui vẻ với tôi. “Michael!” Tôi dang tay ra và ôm anh ấy thật chặt.

Michael Ellis chắc hẳn là một tng những người tôi yêu thích nhất trên thế giới này. Anh ấy ở Washington, nơi anh phụ trách một công ti quảng cáo thành công tuyệt vời. Anh ấy cũng là cộng sự của Luke ở chi nhánh Công ti Truyền thông Brandon tại Mỹ, và cũng luôn là nơi Luke tìm đến khi cần tư vấn. Và cả với tôi nữa, cái lần đó đó. Nếu không phải vì mấy lời Michael đã khuyên tôi lâu lâu rồi thì không đời nào tôi lại chuyển đến New York.

“Luke nói là anh sẽ đến!” Tôi nói, cười thật tươi với anh.

“Em nghĩ là anh sẽ bỏ lỡ dịp này sao?” Michael nháy mắt với tôi. “Chúc mừng em!” Anh nâng li với tôi. “Em biết đấy Becky, anh cực là lúc này em cảm thấy hối hận vì đã không nhận công việc đó. Em đã có thể có nhiều cơ hội tốt ở Washington. Nhưng thay vì đó...” Anh ấy lắc đầu. “Hãy nhìn xem mọi việc diễn ra thế nào với em này. Công việc tuyệt vời, có người đàn ông của đời mình, một đám cưới ở khách sạn Plaza...”

“Ai đã kể cho anh về khách sạn Plaza thế?” tôi ngạc nhiên nói.

“Ôi, gần như mọi người anh nói chuyện. Nghe có vẻ như nó sẽ là một sự kiện lớn.”

“Ừm...” Tôi bẽn lén nhún vai.

“Mẹ em có hào hứng với việc này không?”

“Em... ờ... ừm...” tôi uống một ngụm champagne để tránh phải trả lời câu hỏi đó.

“Bà không có ở đây tối nay, anh nói đúng không nhỉ?”

“Không. Vâng, cũng xa xôi mà anh!” Tôi cười hơi the thé, và uống một ngụm nữa, cạn li luôn.

“Để anh lấy cho em một li khác,” Luke nói, cầm lấy li của tôi. “Và anh sẽ đi tìm mẹ anh. Bà đã hỏi anh là em ở đâu... anh vừa đề nghị Michael làm phù rể,” anh nói thêm khi bước đi. “Thật may mắn anh ấy đồng ý.”

“Thật sao?” tôi nói, và cười thật tươi với Michael. “Tuyệt quá! Em không thể nghĩ ra sự lựa chọn nào tốt hơn thế.”

“Anh rất vinh dự được mời làm phù rể,” Michael nói. “Tất nhiên là trừ khi em muốn anh làm lễ cho đám cưới em. Anh hơi lỗi thời nhưng có lẽ anh nhớ mấy lời đó...”

“Thật sao?” tôi ngạc nhiên nói. “Anh bí mật làm mục sư cùng các việc khác à?”

“Không.” Anh ngả đầu ra sau cười lớn. “Nhưng vài năm trước, một vài người bạn muốn anh làm lễ cưới của họ. Anh cũng thử xem sao và đăng kí làm một tu sĩ hành lễ.”

“Vâng, em nghĩ anh sẽ là một mục sư tuyệt vời đấy! Cha Michael. Mọi người sẽ đổ hết về nhà thờ của anh.”

“Một mục sư vô thần.” Michael nhướn mày. “Anh đoán mình không phải người đầu tiên đâu.” Anh uống thêm một ngụm champagne nữa. “Vậy công việc tư vấn mua sắm của em thế nào rồi?”

“Rất tuyệt, cảm ơn anh.” Tôi hào hứng nói với anh.

“Em biết đấy, anh đã giới thiệu em với tất cả những người anh gặp. ‘Nếu bạn cần quần áo, đến chỗ Becky Bloomwood ở Barneys đi’. Anh nói cả với những người thu vé xe buýt, doanh nhân, vài người ngẫu nhiên anh gặp trên phố...”

“Em đang băn khoăn tại sao suốt ngày em gặp toàn những người kì lạ.” Tôi mỉm cười với anh.

“Thực sự anh đang muốn nhờ em giúp một chút.” Michael hơi hạ giọng xuống. “Anh sẽ rất biết ơn nếu em có thể giúp cô con gái của anh, Lucy. Nó vừa chia tay với một gã và anh nghĩ nó đang trải qua giai đoạn hơi mất tự tin vào bản thân. Anh đã nói với nó anh biết người có thể giúp nó thay đổi.”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, lòng thấy cảm động. “Em rất vui được giúp cháu.”

“Nhưng em đừng làm nó phá sản đấy nhé. Bởi vì nó chỉ đang ăn lương luật sư thôi.”

“Em sẽ cố gắng,” tôi nói, cười lớn. “Thế còn anh thì sao?”

“Em nghĩ anh cần giúp sao?”

“Thành thực mà nói, nhìn anh khá ổn rồi.” Tôi ra dấu về bộ lê màu ghi sẫm nuột nà của anh, tôi chắc chắn nó phải lấy đi của anh không dưới 3000 đô.

“Anh luôn ăn mặc đẹp để khi biết mình sắp được gặp những người xinh đẹp,” Michael nói. Anh nhìn quanh bữa tiệc với vẻ thích thú, và tôi dõi theo ánh nhìn của anh ấy. Một nhóm phụ nữ trung tuổi gồm sáu cô đang nói chuyện với nhau rất sinh động, dường như không thờ. “Mấy người đó là bạn em à?”

“Không hẳn,” tôi thú nhận. “Em không biết nhiều người ở đây.”

“Anh cũng đoán được phần nào.” Anh mỉm cười tinh quái với tôi và uống một ngụm champagne. “Vây... quan hệ của em với mẹ chồng tương lai thế nào?” Mặt anh khá ngây ngô làm tôi muốn cười phá lên.

“Ôi, giống như một ngôi nhà đang cháy,” tôi nói, cười toe toét. “Anh không nhận thấy thế sao?”

“Hai người đang nói chuyện gì đó?” Luke nói, đột nhiên xuất hiện ngay cạnh tôi. Anh đưa cho tôi một li champagne và tôi liếc Michael thật nhanh.

“Bọn tôi vừa nói chuyện về kế hoạch đám cưới,” Michael đáp một cách thoải mái. “Hai người đã quyết định đi trăng mật ở đâu chưa?”

“Bọn em chưa thực sự bàn về chuyện đó.” Tôi nhìn Luke. “Nhưng em có vài ý hay. Bọn em cần đi đâu đó thực sự đẹp và nóng bỏng. Và quyến rũ. Và một nơi nào đó em chưa từng đến.”

“Em biết đấy, anh không chắc có thể sắp xếp để đi trăng mật không,” Luke nói và hơi nhăn trán. “Bọn anh vừa giành được hợp đồng với NorthWest và điều đó đồng nghĩa với việc bọn anh cần phải mở rộng hơn nữa. Vây nên chúng ta phải chờ đến khi nào có kì nghỉ cuối tuần dài dài để đi thôi.”

“Một kì nghỉ cuối tuần dài sao?” tôi nhìn anh đầy thất vọng. “Thế không phải là trăng mật!”

“Luke này,” Michael nói như quả trách. “Như thế không được đâu. Cậu phải đưa vợ đi một chuyến trăng mật thật tuyệt. Với tư cách là phù rể, tôi cương quyết đề nghị như vậy. Em đã từng đi những đâu rồi, Becky? Venice chưa? Rome chưa? Ấn Độ chưa? Châu Phi chưa?”

“Em chưa đi bất cứ đâu anh kể!”

“Anh hiểu rồi.” Michael nhướn mày. “Thế thì đi đâu đó vào dịp trăng mật này đi.”

“Mọi người đều được nhìn cả thế giới rồi trừ em. Em chưa bao giờ được nghỉ ngơi dù chỉ một năm. Em chưa bao giờ đến Úc, hay Thái Lan...”

“Anh cũng thế,” Luke nói, nhún vai.

“Em chưa từng đi đâu cả! Anh biết không, người bạn thân nhất trên thế giới của mẹ Suze là một nông dân Bolivia.” Tôi nhìn Luke kiểu rất bị ấn tượng. “Họ đã cùng xay ngô trên những cánh đồng Llamos!”

“Có vẻ như nơi đó ở Bolivia,” Michael nói với Luke.

“Em cũng muốn đi xay ngô tng kì trăng mật của chúng ta sao?”

“Em chỉ nghĩ có lẽ chúng ta nên mở rộng chân trời của mình một chút. Chẳng hạn như... đi du lịch ba lô.”

“Becky này, em có hiểu khái niệm đi du lịch ba lô là thế nào không?” Luke ôn tồn nói. “Tất cả hành lí của em sẽ nằm tng một cái ba lô. Cái mà em sẽ phải tự vác. Không có FedEx.”

“Em có thể làm vậy!” tôi bực bội nói. “Dễ thôi mà! Và chúng ta sẽ gặp khối người thú vị...”

“Anh đã biết đầy người thú vị rồi.”

“Anh chỉ biết các ông chủ ngân hàng và những người làm PR thôi! Anh có biết người nông dân Bolivia nào không? Anh có biết những người vô gia cư không?”

“Anh không thể nói là anh biết,” Luke nói. “Thế còn em?”

“Ừm... không,” tôi thú nhận sau khi im lặng một hồi. “Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó. Chúng ta nên biết!”

“OK, Becky,” Luke giơ tay lên. “Anh đã có một giải pháp. Em tổ chức kì trăng mật. Bất kì đâu em muốn, bao lâu cũng được miễn là không quá hai tuần.”

“Thật không?” tôi há hốc mồm. “Anh chắc chứ?”

“Anh chắc. Em nói đúng, chúng ta không thể cưới mà không đi nghỉ trăng mật cho tử tế.” Anh mỉm cười với tôi. “Hãy làm anh ngạc nhiên nhé.”

“Vâng, OK. Em hứa.”

Tôi uống một ngụm champagne, cảm thấy lâng lâng vui sướng. Việc này mới tuyệt làm sao. Tôi được chọn địa điểm trăng mật! Có lẽ chúng tôi nên đi đến điểm spa tuyệt vời ở Thái Lan, hay đại loại thế. Hay đi săn ở một nơi nào đó hoành tráng...

“Nói về những người vô gia cư,” Luke nói với Michael, “bọn em cũng sắp bị tống cổ ra đường vào tháng Chín này rồi.”

“Thật à?” Michael nói. “Có chuyện gì thế?”

“Giá thuê căn hộ của bọn em tăng cao - và chủ nhà đòi bán nhà. Mọi người ra đường.”

“Ôi!” tôi nói, bỗng nhiên sao nhãng khỏi viễn cảnh tuyệt vời tôi và Luke đứng trên đỉnh một kim tự tháp. “Nhân tiện anh nói em mới nhớ. Luke này, em đã nghe thấy một cuộc nói chuyện rất lạ vừa mới đây thôi. Một vài người nói rằng chúng ta sắp chuyển về sống ở tòa nhà này. Họ nghe thấy chuyện đó từ đâu vậy?”

“Cũng có thể như thế,” Luke nói.

“Cái gì?” Tôi dờ dẩn nhìn anh. “Ý anh là sao, cũng có thể thế là sao? Anh có bị điên không đấy?”

“Tại sao không?”

Tôi hạ giọng xuống một chút. “Anh có thực sự nghĩ em muốn sống tng tòa nhà ngột ngạt toàn những bà già đáng sợ, nhìn anh như thể anh bốc mùi không?”

“Becky...” Michael ngắt lời, lắc đầu đầy ảm ý.

“Đúng thế mà!” Tôi quay về phía anh ấy. “Không một ai sống tng cái tòa nhà này tử tế cả! Em đã gặp bọn họ rồi, và bọn họ thực sự...”

Bỗng nhiên tôi phanh lại, khi tôi nhận ra điều mà Michael cố gắng nói với tôi.

“Ngoại trừ... ngoại trừ... mẹ của Luke,” tôi nói thêm, cố gắng nghe tự nhiên nhất có thể. “Tất nhiên là thế.”

“Xin chào, Rebecca,” một giọng nói lạnh lùng cất lên phía sau lưng tôi, và tôi đứng dậy, hai má tôi nóng bừng bừng.

Bà ta đứng ngay sau tôi, mặc một váy dài màu trắng, kiểu Hy Lạp, được xếp li và dài quét đất. Bà ta thật gầy và xanh xao, trông cứ như một tng những cái cột tng nhà bà ta vậy.

“Xin chào bác Elinor,” tôi lịch sự nói. “Trông bác thật tuyệt. Cháu xin lỗi vì đến hơi muộn một chút.”

“Rebecca này,” bà ta đáp, và hôn vào má tôi. “Bác hi vọng từ nãy đến giờ cháu đi lại làm quen chứ? Không phải chỉ ngồi đây với Luke chứ?”

“À... vâng...”

“Đây là một cơ hội tốt để cháu gặp gỡ những nhân vật quan trọng,” bà ta nói. “Chủ tịch của tòa nhà này chẳng hạn.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu. “Vâng, ờ... có lẽ vậy.”

Có lẽ đây không phải là lúc nói cho bà ta rằng không đời nào dù là một triệu năm nữa tôi chuyển đến cái tòa nhà này.

“Bác sẽ giới thiệu cháu cho bà ấy sau. Còn bây giờ hãy nâng li chúc mừng,” bà ta nói. “Cả hai con sẽ cùng lên bục sân khấu chứ?”

“Tuyệt quá!” tôi nói, cố gắng tỏ ra nhiệt tình, và uống một ngụm to champagne.

“Mẹ này, mẹ đã gặp Michael rồi nhỉ,” Luke nói.

“Chắc chắn rồi,” Elinor nói và cười thật lịch thiệp. “Mọi chuyện tốt chứ?”

“Rất tốt, cảm ơn bác,” Michael vui vẻ nói. “Cháu định đến dự lễ ra mắt tổ chức từ thiện của bác nhưng thật không may cháu không sắp xếp để bay từ Washington sang được. Nhưng cháu nghe nói mọi việc diễn ra rất tốt, đúng không ạ?”

“Đúng vậy. Cảm ơn cậu.”

“Và bây giờ lại đến một dịp đặc biệt khác.” Anh chỉ căn phòng. “Cháu vừa mới nói với Luke rằng cậu ấy thật may mắn biết mấy khi tìm được một cô gái xinh đẹp, tài năng, hoàn hảo như Becky.”

“Đúng vậy.” Nụ cười của Elinor hơi lạnh lùng.

“Nhưng chắc hẳn bác cũng cảm thấy vậy chứ.”

Im lặng một lúc.

“Tất nhiên rồi,” cuối cùng Elinor cũng lên tiếng. Bà ta dang rộng tay ra, và sau một hồi lưỡng lự tí chút, bà ta đặt tay lên vai tôi.

Ôi Chúa ơi. Mấy ngón tay của bà ta lạnh ngắt. Cứ như thể tôi vừa bị nữ hoàng băng tuyết chạm vào vậy. Tôi liếc mắt nhìn Luke, và anh ấy đang rạng rỡ hạnh phúc.

“Vậy chúng ta cùng nâng li chúc mừng nào!” Tôi vui vẻ nói. “Bác hãy dẫn đường ạ!”

“Gặp anh sau nhé Michael,” Luke nói.

“Vui vẻ nhé,” Michael đáp lại, và nháy mắt thật nhanh với tôi. “Luke này,” anh nói khe khẽ khi bà ta đã đi khỏi, “về việc quỹ từ thiện của mẹ cậu, tôi muốn có vài lời sau nhé.”

“Được mà,” Luke nói sau khi im lặng một lúc. “Tốt thôi.”

Có phải tôi đang tưởng tượng hay nhìn anh ấy có vẻ khó chịu nhỉ?

“Nhưng chúng ta hãy cứ nâng li trước đã,” Michael vui vẻ nói. “Chúng ta không đến đây để bàn về công việc.”

Khi tôi bước đi dọc căn phòng cùng với Luke và Elinor, tôi có thể nhìn thấy mọi người bắt đầu quay ra thì thầm. Một cái bục phát biểu được đặt ở cuối căn phòng, và khi chúng tôi bước lên đó, tôi cảm thấy hơi lo lắng một chút. Cả căn phòng như im phăng phắc và toàn thể khách mời đang nhìn chúng tôi.

Hai trăm con mắt, tất cả đều đang cho tôi cuộc Thẩm định kiểu Manhattan.

Cố gắng không tỏ ra e thẹn, tôi nhìn quanh đám đông để tìm kiếm những khuôn mặt thân quen. Nhưng ngoại trừ Michael ở đằng kia thì không có mấy may một gương mặt nào quen thuộc.

Tôi vẫn mỉm cười, nhưng tng lòng cảm thấy hơi buồn. Bạn bè tôi đâu cả rồi? Tôi biết Christina và Erin đang trên đường đến - nhưng Danny đâu rồi? Anh ấy đã hứa sẽ đến mà.

“Thưa quý ông, quý bà,” Elinor lịch thiệp nói, “Chào mừng đã đến đây. Thật là vinh hạnh lớn cho tôi được chào đón quý vị đến đây đêm nay tng dịp vô cùng hạnh phúc này. Tôi xin gửi lời cảm ơn đặc biệt đến bà Marcia Fox, chủ tịch của tòa nhà này, và Guinevere von...”

“Tôi không quan tâm đến cái danh sách ngớ ngẩn của cô!” một giọng nói the thé vang lên từ phía cửa ra vào, và vài cái đầu ở phía sau khán phòng ngoái lại xem.

“... von Landlenburg, đối tác của quỹ từ thiện Elinor Sherman...” Elinor nói, hàm của bà ta càng ngày càng rần lại.

“Cho tôi vào, cái con bò cái ngu ngốc này!”

Có tiếng lộn xộn và tiếng hét nhỏ, và cả khán phòng quay lại xem có chuyện gì đang diễn ra.

“Bỏ cái tay cô ra khỏi người tôi ngay. Tôi đang có bầu, OK? Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ kiện!”

“Mình không thể tin được!” Tôi hét lên sung sướng, và nhảy xuống khỏi bục phát biểu. “Suze!”

“Bex!” Suze xuất hiện ở cửa ra vào, nhìn thật rám nắng và khỏe mạnh, với những hạt cườm trên tóc và cái bụng lùm lùm khá to lộ rõ khi cô mặc váy. “Ngạc nhiên chưa?”

13. Chương 07 Phần 1

Chương 7

“Bọn mình tưởng làm cậu ngạc nhiên chứ!” Suze nói sau khi vụ lộn xộn lắng xuống và Elinor tuyên bố xong - trong bài phát biểu bà ta nhắc đến tôi và Luke một lần, và quỹ Elinor Sherman đến sáu lần. “Tận hưởng nốt những ngày trăng mật cuối cùng và bọn mình đã có mặt ở căn hộ của cậu...”

“Và lúc đó tớ đang chuẩn bị đi đến nơi rồi...” Danny chèn thêm vào, mỉm cười toe toét như để xin lỗi.

“Vì thế Danny rủ bọn mình đi cùng đến bữa tiệc và làm cậu choáng đấy.”

“Gặp được cậu tuyệt quá.” Tôi ôm lấy cô thật tình cảm. “Cả Tarqn nữa.” Tất cả chúng tôi đều liếc mắt nhìn về phía Tarqn, anh ấy đang bị vây quanh bởi một nhóm các quý bà New York hâm mộ nhiệt tình.

“Anh sống trong lâu đài sao?” Tôi có thể nghe một trong số bọn họ nói.

“Vâng... ừm, đúng vậy. Thực ra đúng như vậy.”

“Anh có biết Thái tử Charles không?” một người khác nói và trợn tròn mắt lên.

“Chúng tôi chơi khúc côn cầu với nhau một hay hai lần gì đó...” Tarqn nhìn quanh, như đang khao khát được tẩu thoát.

“Anh phải gặp con gái tôi mới được,” một quý bà lên tiếng, đặt cánh tay như cái bàn kẹp lên vai anh ấy. “Nó rất yêu nước Anh. Nó đã thăm Hampton Court sáu lần rồi.”

“Anh ấy thật hoành tráng,” một giọng nói khe khẽ vang lên trong tai tôi, và tôi quay lại thì thấy Danny đang liếc qua vai tôi để nhìn Tarqn. “Siêu hoành tráng. Anh ấy là người mẫu à?”

“Anh ấy là cái gì cơ?”

“Ý tớ là chuyện kể rằng anh ấy là một nông dân.” Danny rít một hơi thuốc. “Chuyện nhảm nhí, đúng không?”

“Cậu nghĩ Tarqn có thể làm người mẫu á?” Tôi không thể ngăn cho cả thân mình rung lên vì cười.

“Gì thế?” Danny tức tối nói. “Anh ấy nhìn quá tuyệt. Tớ có thể thiết kế cho anh ấy hẳn một bộ sưu tập. Gặp Thái tử Charles... rồi gặp Rupert Everett nữa...”

“Danny, cậu biết là anh ấy không bị bóng chứ?”

“Tất nhiên tớ biết anh ấy không phải dân bóng! Thế cậu tưởng tớ định làm gì?” Danny im lặng khá trầm tư. “Nhưng anh ấy đã đi học ở trường nội trú của Anh Quốc đúng không?”

“Danny!” Tôi xô cậu ta một cái rồi ngẩng lên. “Chào anh Tarqn! Cuối cùng anh cũng thoát được!”

“Chào em!” Tarqn nói, hơi bối rối. “Suze, em yêu, em đã đưa cho Becky thứ mẹ cô ấy gửi chưa?”

“Ôi, để quên ở khách sạn rồi,” Suze nói, rồi quay sang tôi. “Bex này, bọn mình đã ghé thăm bố mẹ cậu trên đường ra sân bay. Hai bác bị ám ảnh quá mức ấy!” Cô cười khúc khích. “Hai bác không thể nói gì khác ngoài chuyện đám cưới.”

“Tớ không ngạc nhiên đâu,” Danny nói. “Có vẻ như mọi chuyện sẽ rất tuyệt đấy. Catherine Zeta-Jones, héo hơn mòn mỏi vì sầu đau.”

“Catherine Zeta-Jones?” Suze nói về thích thú. “Thế nghĩa là sao?”

Tôi cảm thấy người mình như tê cứng. Chết tiệt. Nghĩ đi.

“Danny này,” tôi nói một cách tự nhiên. “Tớ nghĩ tổng biên tập của báo Women’s Wear Daily ở đằng kia kia.”

“Thật à? Ở đâu?” Cái đầu của Danny quay tít thò lò. “Tớ sẽ quay lại ngay.” Anh biến mất vào đám đông và tôi cảm thấy nhẹ cả người.

“Khi bọn tớ ở đó, hai bác đang tranh luận nảy lửa về kích cỡ của cái rạp vải,” Suze vừa nói vừa cười khúc khích. “Hai bác còn bắt bọn tớ ngồi lên bãi cỏ giả vờ làm khách mời.”

Tôi không muốn nghe đến chuyện này nữa. Tôi uống thêm một ngụm champagne nữa và cố gắng nghĩ ra một chủ đề khác.

“Em đã kể cho Becky toàn bộ chuyện xảy ra chưa?” Tarqn nói, bỗng nhiên nghiêm nghị.

“Ồ... chưa, chưa ạ,” Suze nói như có lỗi, và Tarqn thở dài thườn thượt, trông có vẻ nghiêm trọng.

“Becky này, Suze có một việc cần thú tội.”

“Đúng đấy.” Suze mím môi và nhìn rất luống cuống. “Bọn mình đã ở nhà bố mẹ cậu, và mình đã xin phép được xem cái váy cưới của mẹ cậu. Và khi tất cả mọi người đang chiêm ngưỡng nó, mình cầm một cốc cà phê...” Cô ấy cúi đầu xuống. “Và rồi - mình không biết làm sao nó lại xảy ra nữa, nhưng mình làm đổ cà phê lên cái váy.”

Tôi nhìn cô ấy chằm chằm đầy ngờ vực. “Lên cái váy á? Cậu nói thật đấy chứ?”

“Tất nhiên bọn anh đã đề nghị được giặt sạch nó,” Tarqn nói. “Nhưng anh không chắc nó còn mặc được nữa không. Bọn anh cảm thấy cực kì có lỗi, Becky ạ. Và tất nhiên bọn anh sẽ mua một cái váy khác cho em.” Anh ấy nhìn cái li không của mình. “Anh uống thêm một li nữa được chứ?”

“Váy là cái váy... đã bị hỏng rồi sao?” Tôi hỏi lại cho chắc.

“Ừ, và việc đó không hề dễ dàng, xin nói với cậu là thế!” Suze nói ngay khi Tarqn đi ra ngoài hẳn. “Lần đầu tiên mình thử mẹ cậu đã kéo nó ra khỏi kịp thời. Rồi bà bắt đầu tỏ ra rất lo lắng và nói bà nên cất nó đi. Mình đã phải cố tình ném cả cốc cà phê lên cái váy khi mẹ cậu đóng gói nó - thậm chí cốc cà phê chỉ kịp làm hồng phần đuôi váy. Tất nhiên, bây giờ thì mẹ cậu ghét mình rồi,” cô buồn bã nói. “Mình nghĩ có khi sẽ không được mời đến đám cưới của cậu mất.”

“Ôi, Suze. Chắc chắn mẹ mình không ghét cậu đâu. Và cảm ơn cậu rất nhiều. Cậu là một ngôi sao thực thụ. Mình thực sự không nghĩ cậu có thể làm được việc này.”

“Ừm, mình không thể để cậu nhìn như một món cật lết cừu được, đúng không?” Suze cười toe toét. “Cái lạ ở đây là, trong những tấm ảnh cưới mẹ cậu nhìn thực sự rất đáng yêu khi mặc nó. Mà sao trong đời thực thì...” Cô xì mặt ra.

“Chuẩn. Ôi, Suze này, mình thực sự rất vui khi cậu ở đây.” Tôi ôm chầm lấy cô. “Mình cứ tưởng cậu chỉ biết... có gia đình. À mà cuộc sống hôn nhân thế nào vậy?”

“Cũng chẳng có gì khác,” Suze nói sau khi im lặng một lúc. “Ngoại trừ việc bọn mình có nhiều bát đĩa hơn...”

Tôi cảm thấy có ai đó vỗ lên vai mình và tôi ngẩng lên thì thấy một phụ nữ tóc đỏ đang mặc một bộ vest bằng lụa tơ tằm màu nhạt.

“Laura Redburn Seymour,” bà ta nói và chìa tay ra. “Chồng tôi và tôi phải đi rồi, nhưng tôi chỉ muốn nói tôi vừa nghe về kế hoạch cưới của cô. Tôi đã làm đám cưới ở cùng chỗ đó, mười lăm năm trước. Và nghe này cô gái, khi bước đi giữa hai hàng ghế đó, cô sẽ cảm thấy không có gì tuyệt hơn thế.” Bà ta vỗ tay và mỉm cười với chồng, nhìn ông này giống hệt Clark Kent.

“Trời,” tôi nói. “Vâng... cảm ơn bà!”

“Bà cũng lớn lên ở Oxshott ă?” Suze v v về hỏi. “Thật là tình cờ!” Ôi, chết tiệt.

“Tôi xin lỗi.” Laura Redburn Seymour nói.

“Oxshott!” Suze nói. “Bà biết mà!”

“Ox? Ox gì cơ?” Laura Redburn Seymour bối rối nhìn chồng mình. “Chúng tôi không thích săn bắn,” Clark Kent nói hơi lạnh lùng. “Xin chào. Và chúc mừng cô một lần nữa,” ông ta nói với tôi.

Và khi cả hai bước đi, Suze nhìn tôi chằm chằm không hiểu. “Bex. Nghe cái đó có nghĩa gì không?”

“Mình... ừm...” Tôi xoa xoa mũi, như để câu giờ.

Tôi thực sự không biết tại sao, nhưng tôi có một cảm giác cực kì mãnh liệt là tôi không muốn nói với Suze về khách sạn Plaza.

OK. Tôi đã biết tại sao. Bởi vì tôi biết chính xác cô ấy sẽ nói gì.

“Ừ.” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Mình nghĩ nó có nghĩa đấy chứ, đại khái thế.”

“Không, nó chẳng có nghĩa gì cả! Bà ta không cưới ở Oxshott. Tại sao bà ta lại nghĩ cậu sẽ bước đi giữa hai hàng ghế giống như bà ta chứ?”

“Ừm... cậu biết đấy... họ là người Mỹ mà. Không có gì họ nói mà có nghĩa cả... Vì thế, ừm... hãy đi mua váy cưới nào! Mai mình đi mua nhé?”

“Ôi, chắc chắn rồi!” Suze nói, hai chân mày ngay lập tức giãn ra. “Chúng ta sẽ đi đâu nhỉ? Barneys có gian hàng váy cưới không?”

Ồn Chúa vì Suze thật quá ngọt ngào và không nghi ngờ gì.

“Có, có chứ,” tôi nói. “Mình cũng đã xem qua rồi, nhưng chưa thử cái nào cả. Vấn đề là, mình chưa hẹn trước, mà ngày mai lại là thứ Bảy.” Tôi nhúu mày. “Chúng ta có thể thử đi Vera Wang nhưng có lẽ chỗ đó đã được đặt trước hết rồi...”

“Mình cũng muốn đi mua đồ cho em bé. Mình có danh sách rồi đây.”

“Mình cũng mua được vài thứ rồi,” tôi nói, trêu mếu nhìn vào cái bụng lùm lùm của cô. “Cậu biết đấy. Chỉ là mấy món quà nho nhỏ thôi.”

“Mình muốn mua một cái di động thật đẹp...”

“Đừng lo, mình vừa mua cho cậu một cái rồi. Với cả mấy bộ quần áo rất yêu nữa!”

“Bex! Cậu đâu cần làm vậy!”

“Cửa hàng Baby Gap giảm giá mà!” Tôi thanh minh.

“Xin lỗi.” Một giọng nói cắt ngang, cả hai chúng tôi đều ngẩng lên và nhìn thấy một quý bà trong bộ đồ đen và đeo ngọc trai đang đi tới. “Tôi không thể không nghe thấy chuyện hai cô vừa nói. Tên tôi là Cynthia

Harrison. Tôi là một bạn tốt của Elinor và cũng là của Robyn, người tổ chức cưới của cô. Cô đang được chăm sóc rất tốt đấy!”

“Ồ, vâng!” Tôi lịch sự nói. “Rất v khi nghe thấy điều đó!”

“Nếu cô đang tìm váy cưới thì cho phép tôi được mời cả hai cô đến boutique váy cưới của tôi có tên là Dream Dress được chứ?” Cynthia Harrison cười v về với tôi. “Tôi đã bán váy cưới hai mươi năm nay rồi, và ngay trong tuần này tôi sẽ khai trương một cửa hiệu ở đại lộ Madison. Chúng tôi có một bộ sưu tập vĩ đại gồm rất nhiều váy cưới hàng hiệu, giày, và cả phụ trang đi kèm. Dịch vụ tư vấn riêng trong một không gian rất xa hoa. Tất cả các nhu cầu dù lớn dù nhỏ của cô dâu đều được đáp ứng.”

Bà ta đột nhiên dừng lại cứ như thể vừa mới đọc xong một tấm quảng cáo vậy.

“Vâng... OK! Ngày mai chúng tôi sẽ đến!”

“Chúng ta hẹn lúc 11 giờ nhé?” Cynthia đề xuất, và tôi liếc nhìn Suze, cô gật đầu.

“11 giờ. Cảm ơn bà rất nhiều!”

Khi Cynthia Harrison vừa đi khỏi, tôi cười toe toét sung sướng với Suze. Nhưng cô đang liếc sang phía bên kia căn phòng.

“Luke làm sao ấy nhỉ?” cô ấy nói.

“Ý cậu là sao?” Tôi quay lại và nhìn chằm chằm. Luke và Michael đang ở góc phòng, cách xa hẳn mọi người và trông như họ đang cãi nhau.

Khi tôi quan sát thì Luke đang lên giọng rất gay gắt, và tôi có thể đoán được mấy từ “để nhìn xa trông rộng, vì Chúa!”

“Họ đang nói chuyện gì thế nhỉ?” Suze nói.

“Mình chẳng biết nữa!”

Tôi căng tai ra nhưng cũng chỉ nghe được mấy từ rất khó hiểu.

“... chỉ đơn giản vì không cảm thấy... thích hợp...” Michael đang nói.

“... ngắn hạn... cảm thấy hoàn toàn thích hợp...”

Luke nhìn thực sự rất lo lắng.

“... ấn tượng không tốt... lạm dụng quyền...”

“... đủ rồi!”

Tôi ngơ ngác nhìn khi Luke bước nhanh ra khỏi phòng. Michael hoàn toàn ngạc nhiên trước phản ứng của anh ấy. Trong một lúc anh đứng sững - rồi anh với lấy li rượu và uống một ngụm đầy whisky.

Tôi không thể tin được. Tôi chưa từng thấy Luke và Michael nặng lời với nhau bao giờ. Ý tôi là, Luke ngưỡng mộ và yêu quý Michael. Anh ấy gần như coi Michael như cha của mình. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

“Một phút nữa mình sẽ quay trở lại,” tôi thì thầm với Suze, và vội vã nhưng kín đáo hết sức, lại chỗ Michael đang đứng, anh ấy vẫn đang nhìn mãi vào một khoảng không vô định.

“Chuyện này là thế nào vậy ạ?” Tôi hỏi ngay khi lại gần anh ấy. “Tại sao anh và Luke lại cãi nhau?”

Michael ngẩng lên, lo lắng - rồi nhanh chóng cố gắng mỉm cười. “Chỉ là một chút bất đồng trong công việc thôi,” anh nói. “Không có gì đáng lo đâu. Vậy em đã quyết định được địa điểm trăng mật chưa?”

“Michael, thôi mà. Em chứ ai đâu! Nói cho em biết chuyện gì đang diễn ra đi.” Tôi hạ giọng. “Ý anh là sao khi anh nói Luke đang lạm dụng quyền của mình? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Im lặng một hồi lâu và tôi có thể thấy Michael đang cân nhắc liệu có nên nói cho tôi hay không.

“Em có biết chuyện,” cuối cùng anh cũng lên tiếng, “rằng ít nhất một nhân viên của Công ti Truyền thông Brandon vừa mới được luân chuyển sang làm cho Quỹ từ thiện Elinor Sherman không?”

“Cái gì cơ?” tôi nhìn anh ấy chăm chăm vì sốc. “Anh nói thật đấy chứ?”

“Gần đây anh phát hiện ra một trợ lý mới của công ti vừa được bổ nhiệm làm việc ẹ của Luke. Công ti Truyền thông Brandon vẫn đang trả lương cho cô ta - nhưng đáng nói là cô ta lại đang làm đầy tớ cả ngày cho Elinor. Tất nhiên cô ấy không sung sướng gì khi phải làm thế cả.” Michael thở dài. “Tất cả những gì anh muốn làm là đưa chuyện này ra, nhưng Luke tỏ ra rất cứng đầu.”

“Anh ấy không hề nói gì với em!” tôi nói về không tin nổi.

“Cậu ấy không hề nói với bất kì ai. Anh chỉ phát hiện ra vì tình cờ người trợ lý này biết con gái anh, và cảm thấy cô ấy cần gọi cho anh.” Michael hạ giọng. “Mối đe dọa thực sự là cô ta có thể than vãn với các nhà đầu tư. Rồi thì Luke sẽ gặp rắc rối.”

“Là mẹ anh ấy rồi,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Anh biết không, bà ta như có một sức mạnh khổng lồ chế nào đó với anh ấy. Anh ấy làm mọi thứ chỉ để gây ấn tượng với bà ấy.”

“Anh biết,” Michael nói. “Và anh có thể hiểu điều đó. Mọi người đều có gót chân Asin.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay. “Anh phải đi đây, anh e là thế.”

“Anh không thể đi được! Khi mà chưa nói chuyện lại với anh ấy!”

“Anh không chắc việc đó bây giờ đã là tốt đâu.” Michael nhìn tôi thật hiền lành. “Becky này, đừng để chuyện này làm hỏng buổi tối của em nhé. Và đừng đi gây khó dễ với Luke nhé. Hiển nhiên chủ đề này khá nhạy cảm rồi? Anh nắm chặt lấy cánh tay tôi. “Anh chắc chắn mọi việc sẽ ổn thôi.”

“Em sẽ không làm vậy đâu. Em hứa đấy!” Tôi gượng cười thật tươi. “Và cảm ơn vì đã đến, anh Michael. Điều này rất có ý nghĩa đối với bọn em. Cả hai bọn em.”

Tôi ôm anh thật chặt và nhìn anh bước đi. Rồi khi anh đi khỏi, tôi đi ra khỏi phòng. Tôi phải nói chuyện với Luke thật nhanh mới được.

Hiển nhiên là Michael nói rất có lí. Đây là một chủ đề rất nhạy cảm vì thế tôi không nên đổ thêm dầu vào lửa. Tôi sẽ chỉ hỏi vài câu thăm dò thật khéo léo, và nhẹ nhàng đưa anh ấy vào đúng hướng. Giống như cách mà người vợ tương lai nên làm.

Cuối cùng thì tôi cũng tìm thấy anh ở trên lầu, ngồi trong một cái ghế tựa ở phòng ngủ của mẹ anh, nhìn vào khoảng không vô định.

“Luke này, em vừa nói chuyện với Michael!” Tôi reo lên. “Anh ấy nói với em rằng anh cử nhân viên của Công ti Truyền thông Brandon sang làm việc cho quỹ từ thiện của mẹ anh à!”

Chết rồi. Câu đó có vẻ tuôn ra không đúng lắm.

“Một trợ lý,” Luke nói mà không hề quay đầu lại. “Được chưa?”

“Sao mẹ anh không tự thuê trợ lý riêng? Luke này, điều gì xảy ra nếu các nhà đầu tư phát hiện ra?”

“Becky này, anh hoàn toàn không ngu đến thế đâu. Tất cả cái vụ từ thiện này sẽ tốt cho công ti.” Cuối cùng thì anh cũng quay đầu lại nhìn tôi. “Kinh doanh quan trọng nhất là hình ảnh. Khi anh chụp ảnh trao vài tấm séc khổng lồ nào đó ột tổ chức từ thiện uy tín thì hiệu quả sẽ rất lớn. Ngày nay, người ta muốn liên kết với các công ti có khả năng mang lại cho họ điều gì đó. Anh đã lên kế hoạch chụp hình đăng trên báo New York Post trong vài tuần tới cộng thêm vài chuyên mục đặc biệt đặt ở những báo khác. Hiệu quả của việc quảng bá thương hiệu của bọn anh sẽ là rất lớn!”

“Vậy thì tại sao Michael lại không nhìn ra điều đó?”

“Anh ấy không chịu nghe. Tất cả những điều anh ấy nói là anh đã tạo ra một tiền lệ xấu như thế nào.”

“Ừm, có lẽ anh ấy có lí! Ý em là, chắc hẳn anh thuê nhân viên để làm việc cho anh, chứ không phải cử sang công ti khác...”

“Việc này chỉ xảy ra có một lần,” Luke bực dọc nói. “Và theo anh thì lợi nhuận đến với công ti sẽ vượt xa chi phí bỏ ra.”

“Michael là cộng sự của anh! Anh nên lắng nghe anh ấy. Anh nên tin tưởng anh ấy.”

“Và anh ấy nên tin tưởng anh!” Luke giận dữ vạch lại. “Sẽ chẳng có vấn đề gì với các nhà đầu tư đâu. Tin anh đi, khi họ nhận ra sức ảnh hưởng đối với công chúng mà anh tạo ra thì họ chỉ có v trở lên. Nếu Michael chỉ cần hiểu được điều đó thì đã không chỉ trích mấy cái việc vụn vặt... À mà anh ấy đâu rồi?”

“Michael phải đi rồi,” tôi nói - và mặt Luke đanh lại vì sốc.

“Anh ấy bỏ đi rồi sao. Ừ, được rồi. Tuyệt thật đấy.”

“Không phải như thế đâu. Anh ấy phải đi mà.” Tôi ngồi xuống giường và cầm lấy tay của Luke. “Luke này, đừng cãi nhau với Michael nữa nhé. Anh ấy thực sự là một người bạn rất tốt. Thôi nào, hãy nhớ những gì anh ấy từng làm cho anh đi. Anh có nhớ bài phát biểu của anh ấy hôm sinh nhật anh chứ?”

Tôi đang cố xoa dịu bầu không khí nhưng Luke dường như không quan tâm. Khuôn mặt anh căng thẳng và sừng lên như tự vệ, hai vai anh khom lại. Anh không định nghe một lời nào tôi nói đâu. Tôi thở dài và uống một ngụm champagne. Tôi cần phải chờ đến lúc nào đó thuận lợi hơn.

Chúng tôi im lặng vài phút - và chỉ một lúc sau là cả hai đã thấy nhẹ nhõm. Như thể chúng tôi đã quyết định ngừng bắn.

“Em phải đi đây,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Suze không biết ai dưới đó cả.”

“Cô ấy ở New York trong bao lâu?” Luke hỏi, ngẩng lên nhìn.

“Chỉ vài ngày thôi.”

Tôi vu vơ nhìn quanh căn phòng. Tôi chưa từng vào phòng ngủ của Elinor. Nó miễn chê, cũng như phần còn lại của ngôi nhà, với những bức tường màu nhạt và rất nhiều đồ đạc nội thất đặt riêng nhìn đã thấy đắt tiền.

“Này, anh đoán xem,” tôi nói, sực nhớ ra. “Suze và em định ngày mai sẽ đi chọn váy cưới!”

Luke nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Anh tưởng em sẽ mặc váy cưới của mẹ em chứ.”

“Vâng, ừm.” Tôi nhăn mặt. “Vấn đề là có một tai nạn khủng khiếp..”

Và tất cả những gì tôi có thể nói là ơn Chúa. Ơn Chúa vì Suze và cốc cà phê có chủ định của cô ấy.

Khi chúng tôi đặt chân đến trước gian trưng bày của cửa hàng Dream Dress trên Đại lộ Madison sáng hôm sau, tôi bỗng nhận ra việc mẹ tôi yêu cầu tôi làm là thế nào. Làm sao bà có thể mong muốn tôi mặc một cái váy xếp tầng màu trắng thay vì một trong số những cái váy đẹp lộng lẫy, tuyệt vời, trông như được tạo ra chỉ để cho những người vừa thắng giải Oscar như thế này chứ? Chúng tôi mở cửa ra và lặng lẽ ngắm nhìn gian trưng bày yên lặng, với những tấm thảm màu rượu champagne và những đám mây vẽ trên trần nhà nhìn như thật - và dọc hai bên phòng là những chiếc váy cưới được treo trên những cái thanh sáng loáng, lấp lánh, và rực rỡ.

14. Chương 07 Phần 2

Tôi có thể cảm thấy sự phấn khích tột độ đang dâng lên trong mình như một cái đài phun nước. Tôi sợ mình cười rít lên mất.

“Rebecca này!” Cynthia đã nhìn thấy chúng tôi và đang vừa đi đến vừa cười hớn hở. “Tôi rất vui vì các cô đã tới. Chào mừng tới Dream Dress, khẩu hiệu của chúng tôi là...”

“Ồ, tôi cực là tôi biết!” Suze cắt ngang. “Nó là ‘Hãy biến ước mơ thành hiện thực ở Dream Dress’ đúng không?”

“Không. Không phải vậy.” Cynthia mỉm cười.

“Nó là ‘Mọi ước mơ đều biến thành sự thật ở Dream Dress’ đúng không?”

“Không.” Nụ cười của Cynthia có phần đã giảm tươi tắn. “Nó là ‘Chúng tôi sẽ tìm ra Chiếc váy trong mơ của bạn.’”

“Ôi, đáng yêu quá!” Suze lịch sự đồng tình.

Cynthia dẫn chúng tôi vào căn phòng yên tĩnh và mời chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa màu kem. “Tôi sẽ quay lại với các cô ngay,” bà ta vui vẻ nói. “Hãy nhìn qua mấy tạp chí này một lúc.” Suze và tôi cười rạo rỡ với nhau - rồi cô với tay lấy cuốn *Cô dâu đương đại*, và tôi cầm một cuốn *Những đám cưới của Martha Stewart*.

Tôi rất thích *Những đám cưới của Martha Stewart*.

Bí mật nhất, tôi cũng muốn có một đám cưới như trong *Những đám cưới của Martha Stewart*. Tôi chỉ muốn bỏ vào bên trong những trang tạp chí với những cô dâu xinh đẹp cưới ở Nantucket và Nam California và cưới ngựa đến nhà thờ và làm khay đựng thiệp ghi chỗ ngồi trong đám cưới từ những quả táo đông lạnh màu nâu đỏ nhạt.

Tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp một cặp rất đẹp đôi đang đứng trên cánh đồng cây anh túc đỏ rực, phía sau là những rặng núi đẹp choáng ngợp. Bạn biết đấy, có lẽ chúng tôi cũng nên cưới ở một cánh đồng hoa anh túc, tôi có thể đội một vòng lúa mạch lên tóc và Luke có thể tự tay làm một cái ghế thật đáng yêu cho hai chúng tôi vì gia đình anh ấy đã làm nghề mộc được sáu thế hệ rồi. Rồi chúng tôi sẽ trở về nhà trong một chiếc xe bò cũ...

“Dịch vụ ‘Găng tay trắng kiểu Pháp’ là gì vậy?” Suze nói, nhìn chăm chăm vào một mục quảng cáo vẽ khó hiểu.

“Mình không biết.” Tôi ngẩng lên bối rối. “Này, Suze, nhìn cái này đi. Mình có nên tự làm hoa cưới không nhỉ?”

“Làm gì cơ?”

“Nhìn này!” tôi chỉ vào một trang báo. “Bạn có thể tự làm những bông hoa từ giấy xếp và tạo ra một bó hoa cưới rất sáng tạo và độc đáo.”

“Cậu á? Làm hoa giấy á?”

“Mình làm được mà!” Tôi nói, cảm thấy hơi tức tối với cái giọng điệu của cô. “Cậu biết mình là một người rất sáng tạo mà.”

“Vậy nếu trời mưa thì sao?”

“Trời sẽ không mưa đâu...” Tôi đột ngột dừng lại.

Tôi đang định nói, “Trời sẽ không mưa ở khách sạn Plaza.”

“Mình chỉ... biết trời sẽ không mưa,” tôi đành nói vậy, và nhanh chóng lật một trang tạp chí. “Ôi, nhìn mấy đôi giày kia đi!”

“Các quý cô! Hãy bắt đầu đi.” Cả hai chúng tôi cùng ngẩng lên và nhìn thấy Cynthia đã quay lại, tay cầm kẹp tài liệu. Bà ta ngồi xuống cái ghế nhỏ mạ vàng và cả hai chúng tôi cùng tập trung nhìn bà ta.

“Không có việc gì trong đời cô,” bà ta nói, “có thể chuẩn bị tâm thế cho cô khi đi mua váy cưới. Cô có thể nghĩ mình biết mua quần áo.” Cynthia khẽ mỉm cười và lắc đầu. “Mua một cái váy cưới lại khác. Ở cửa hàng Dream Dress của chúng tôi, chúng tôi luôn nói, bạn không chọn cái váy cưới của mình...”

“Mà cái váy của bạn sẽ chọn bạn?” Suze gợi ý.

“Không,” Cynthia nói và tỏ ra hơi khó chịu. “Bạn không chọn cái váy của mình,” bà ta lặp lại, quay về phía tôi, “bạn gặp gỡ cái váy của mình. Cô đã gặp được người đàn ông của mình... bây giờ đã đến lúc gặp cái váy của mình. Và để tôi khẳng định với cô một lần nữa, có một chiếc váy đang chờ đợi cô. Nó có thể là chiếc đầu tiên cô thử.” Cynthia chỉ chiếc váy bó sát hở vai và lưng đang treo gần đó. “Nó có thể là chiếc thứ hai mươi. Nhưng khi cô mặc được chiếc váy dành ỉnh... nó sẽ đập vào cô ở ngay đây này.” Bà ta vỗ vào chỗ bụng phía dưới xương sườn. “Việc này cũng như việc phải lòng nhau vậy. Cô sẽ biết ngay thôi.”

“Thật sao?” Tôi nhìn quanh, cảm thấy phần khích ghê gớm. “Làm sao tôi biết được?”

“Hãy cứ chờ... cô sẽ biết mà.” Bà ta mỉm cười thông thái. “Cô đã có ý tưởng nào chưa?”

“Ừm, tất nhiên tôi có một vài ý tưởng...”

“Tốt! Sẽ tốt hơn nếu chúng ta thu hẹp phạm vi tìm kiếm lại một chút. Vậy trước khi bắt đầu, cho tôi hỏi cô vài câu cơ bản nhé.” Bà ta mở nắp bút ra. “Cô thích những gì đơn giản chứ?”

“Chính xác,” tôi nói, gật đầu. “Thực sự đơn giản và trang nhã. Hay không thì một cái gì đó hơi cầu kì một chút,” tôi nói thêm, mắt nhìn thấy một chiếc váy tuyệt đẹp có hoa hồng chạy dọc phía sau lưng.

“Đúng rồi. Thực sự... đơn giản hoặc cầu kì...” Bà ta viết nguệch ngoạc vào sổ ghi chép. “Cô thích loại đính cườm hay thêu chứ?”

“Có lẽ vậy.”

“OK... nào. Loại có tay hay vai trần?”

“Có thể là vai trần,” tôi trầm tư nói. “Hoặc loại có tay.”

“Cô có muốn có đuôi váy dài không?”

“Ôi, có!”

“Nhưng cậu không phiền nếu không có đuôi váy đúng không?” Suze nói thêm, cô ấy đang đọc qua tờ Tóc cô dâu. “Ý mình là, cậu luôn luôn có thể dùng một cái voan trùm đầu thật dài khi bước vào lễ đường mà.”

“Đúng thế. Nhưng tớ vẫn thích ý tưởng về cái đuôi váy dài...” tôi nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên bị thu hút bởi ý nghĩ đó. “Này, Suze, liệu mình có thể chờ vài năm nữa mới cưới, lúc đó con của cậu khoảng hai tuổi - và nó có thể nâng đuôi váy ỉnh đấy!”

“Ôi!” Suze lấy tay che miệng lại. “Việc đó thật tuyệt vời! Nhưng nhờ nó ngã lăn quay ra? Hoặc là hết thì sao?”

“Mình sẽ không phiền đâu! Và chúng ta sẽ sắm cho nó một bộ cánh thật xinh xắn, đáng yêu...”

“Liệu chúng ta quay lại chủ đề đang nói được chứ...” Cynthia mỉm cười với chúng tôi và kiểm tra lại cái kẹp tài liệu của mình. “Vây là chúng ta sẽ kiếm cái gì đó hoặc đơn giản hoặc cầu kì, có tay hoặc vai trần, có lẽ có đính cườm và hoặc thêu và hoặc có đuôi váy dài hoặc không.”

“Chính xác!” Mắt tôi dõi theo mắt bà ta và nhìn quanh cửa hàng. “Nhưng bà biết đấy, tôi khá linh hoạt.”

“Đúng vậy.” Cynthia lặng lẽ liếc nhìn ghi chép của mình một hồi lâu. “Đúng vậy,” bà ta lại nói. “Vâng, có một cách duy nhất để cô có thể biết mình muốn gì là thử vài cái váy... vậy chúng ta hãy bắt đầu nào!”

Tại sao tôi chưa từng làm việc này nhỉ? Thử váy cưới đích thị là việc vui nhất mà tôi từng làm trong suốt cuộc đời mình. Cynthia chỉ cho tôi vào phòng thử đồ rất rộng dán giấy dán tường màu trắng và vàng đồng vẽ hình các tiểu thiên sứ với một tấm gương to và đưa cho tôi cái áo lót bằng ren, đôi giày xa tanh cao gót để đi vào - và rồi nhân viên bán hàng của bà ta mang váy vào, cứ năm cái một lần. Tôi thử một cái váy lụa chiffon bó sát người với phần lưng khá trễ, những cái váy kiểu váy múa ba lê với phần thân bên trên bó sát và tầng váy làm bằng vải lưới mềm như lụa, những chiếc váy làm từ xa tanh cao cấp và ren, những chiếc váy trơn hoàn toàn với đuôi váy dài thướt tha, những chiếc váy đơn giản, những chiếc váy lấp lánh...

“Khi cô gặp chiếc váy dành ỉnh, cô sẽ biết,” Cynthia vẫn tiếp tục nói khi người nhân viên bán hàng treo những chiếc mắc áo lên móc. “Vây nên... cô cứ thử đi.”

“Tôi sẽ thử!” Tôi vui vẻ nói, và bước vào một cái váy vai trần với đăng ten được đính cườm và phần thân váy lờ xờ. Tôi bước ra ngoài và đi qua đi lại trước mặt Suze.

“Thật quá tuyệt!” cô ấy nói. “Thậm chí còn đẹp hơn cả cái váy có quai mảnh.”

“Mình biết! Nhưng mình vẫn khá thích cái váy có tay bằng đăng ten rơi xuống vai...” tôi tự ngắm mình trong gương. “Đến giờ mình đã thử bao nhiêu cái rồi?”

“Từ này đến giờ đã là... ba mươi lăm cái,” Cynthia nói, nhìn vào danh sách.

“Và có bao nhiêu cái tôi đánh dấu là có khả năng sẽ duyệt rồi?”

“Ba mươi hai.”

“Thật sao?” Tôi ngẩng lên đầy ngạc nhiên. “Tôi không thích cái nào vậy?”

“Hai cái váy màu hồng và một cái váy có áo khoác ở ngoài.”

“Ồ không, tôi vẫn khá thích cái váy có áo khoác ở ngoài đó. Hãy đánh dấu là có thể chọn đi.” Tôi đi đi lại lại một lúc nữa, rồi nhìn quanh cửa hàng, cố nhìn xem có cái gì tôi chưa xem nữa không. Tôi dừng lại đứng trước một dãy váy dài dành cho các cô bé sẽ rắc hoa trong đám cưới và thử dài, hơi nặng nề hơn tôi định. “Chúa ơi, việc này thật khó khăn, đúng không? Ý mình là... chỉ có một cái váy. Một cái.”

“Tôi nghĩ trước đây Becky chưa từng mua cái váy nào,” Suze nói với Cynthia. “Có lẽ hơi sốc văn hóa.”

“Mình không hiểu tại sao người ta không thể mặc nhiều hơn một cái nhỉ. Ý mình là, đó lẽ ra là ngày hạnh phúc nhất đời người, đúng không? Ta phải được phép mặc năm cái váy.”

“Việc đó sẽ rất tuyệt!” Suze nói. “Cậu có thể mặc một cái thực sự đáng yêu và lãng mạn khi bước vào lễ đường, rồi một cái trang nhã hơn khi bước ra khỏi lễ đường... rồi một cái khi dùng tiệc cocktail...”

“Và một cái thực sự sexy để khiêu vũ... và một cái khác để...”

“Để Luke xé toạc ra,” Suze nói, mắt cô sáng rực lên.

“Các quý cô,” Cynthia nói, khẽ cười ré lên. “Rebecca này. Tôi biết việc này khó... nhưng một lúc nào đó cô phải lựa chọn thôi! Đám cưới vào tháng Sáu, cô hơi bị muộn rồi đấy,”

“Làm sao tôi có thể muộn được chứ?” Tôi sưng sốt nói. “Tôi vừa mới đính hôn thôi mà!”

Cynthia lắc đầu. “Nếu nói đến việc chọn váy cưới thì như vậy là muộn. Chúng tôi luôn khuyên rằng nếu các cô dâu nghĩ giai đoạn đính hôn của họ ngắn thì họ nên bắt đầu tìm váy cưới trước khi đính hôn.”

“Ôi Chúa ơi.” Tôi thở dốc ra. “Tôi không biết rằng việc này lại khó khăn đến thế.”

“Thử nốt cái váy cưới kia đi,” Suze gợi ý. “Cái váy có tay bằng vải chiffon. Cậu chưa thử cái đó, đúng không?”

“Ồ,” tôi nói, nhìn nó thật ngạc nhiên. “Chưa, mình chưa thử.”

Tôi mang cái váy vào phòng thử đồ, lột cái váy có chân váy lờ xờ, và chui vào cái này.

Nó nhẹ nhàng trùm lên phần hông của tôi, ôm phần eo, và chiếc đuôi váy dài và nhỏ chảy xuống sàn nhà. Đường may ở cổ làm cho khuôn mặt tôi xinh hơn, còn màu váy thì tôn thêm nước da của tôi. Cảm giác rất dễ chịu. Nhìn cũng thích.

“Này,” Suze nói, ngồi thẳng lên khi tôi bước ra. “Đấy, nó đẹp quá.”

“Đẹp nhỉ?” Tôi nói, bước lên bục.

Tôi nhìn mình chăm chú trong gương và cảm thấy dễ chịu. Nó là một chiếc váy đơn giản - nhưng khi mặc nó trông tôi thật tuyệt. Nó làm tôi nhìn thực sự rất gầy! Nó làm cho làn da của tôi sáng hơn và... Chúa ơi, có lẽ nó đúng là cái dành cho tôi!

Cả cửa hàng im lặng.

“Cô có cảm thấy ở đây không?” Cynthia nói, và ôm chặt lấy bụng mình. “Tôi... không biết! Tôi nghĩ vậy!” Tôi khẽ cười sung sướng. “Tôi nghĩ có lẽ thế.”

“Tôi biết mà. Cô thấy chưa? Khi cô tìm được chiếc váy dành ỉnh, nó sẽ đánh gục cô. Cô không thể lên kế hoạch việc này, cô không thể diễn tả bằng câu chữ. Cô chỉ biết điều đó khi nó đúng là cái váy dành cho cô.”

“Mình đã tìm thấy váy cưới rồi!” Tôi vui vẻ nói với Suze. “Mình đã tìm thấy rồi!”

“Cuối cùng thì cũng thấy!” Trong giọng nói của Cynthia như có sự nhẹ nhõm. “Nào chúng ta hãy cùng nhau uống champagne ăn mừng nào!”

Khi bà ta đi khỏi, tôi lại cảm thấy tự phục mình. Nó cứ thế mà xảy ra, ta không biết trước được. Ai có thể nghĩ tôi lại thích một cái váy có tay bông chứ?

Một nhân viên bán hàng mang một chiếc váy khác đi ngang qua và tôi thoáng thấy chiếc áo lót bó sát bằng lụa được thêu, có thắt ruy băng.

“Này, cái kia nhìn đẹp quá,” tôi nói. “Cái đó là gì vậy?”

“Đừng quan tâm nó là cái gì!” Cynthia nói, đưa một li champagne cho tôi. “Cô đã tìm được chiếc váy của mình!” Bà ta nâng li lên nhưng tôi vẫn đang nhìn cái áo lót bó sát được thắt nơ.

“Có lẽ tôi nên thử cái đó. Nhanh thôi.”

“Cậu biết mình đang nghĩ gì không?” Suze nói, ngẩng lên từ tạp chí Cô dâu. “Có lẽ cậu nên mặc một cái váy nhìn không giống váy cưới. Một cái màu mè chẳng hạn!”

“Ôi chào!” Tôi nhìn Suze chằm chằm, thấy cực kì thích thú. “Chẳng hạn như màu đỏ hay đại loại vậy.”

“Hay một bộ quần áo vest!” Suze gợi ý, cho tôi xem một trang tạp chí. “Những cái này nhìn không hay sao?”

“Nhưng cô đã tìm thấy cái váy của mình rồi!” Cynthia xen vào, giọng bà ta hơi rít lên. “Cô không cần xem nữa đâu! Đây chính là cái cô cần rồi!”

“Ừm...” Tôi xị mặt ra. “Bà biết đấy... tôi không chắc có phải không.”

Trong một khoảnh khắc kinh khủng tôi nghĩ Cynthia sắp ném li champagne vào mặt tôi.

“Tôi tưởng đây là cái váy trong mơ của cô!”

“Đó là cái váy trong một vài giấc mơ của tôi thôi,” tôi giải thích. “Tôi có rất nhiều giấc mơ. Chúng ta có thể ghi lại là sẽ cân nhắc chọn nó không?”

“Được rồi,” cuối cùng bà ta cũng lên tiếng. “Một cân nhắc khác. Tôi sẽ viết lại.”

Khi bà ta đi khỏi, Suze rướn người về phía trước trên sofa và hớn hỏ nói với tôi. “Ôi, Bex, sẽ rất lãng mạn đấy! Tarkie và mình đã đi đến nhà thờ nơi cậu sẽ làm đám cưới. Nó đẹp lắm!”

“Nó đẹp mà,” tôi đồng tình, bỗng nhiên quặn lên cảm giác tội lỗi.

Mặc dù chưa có gì được quyết định cả. Tôi chưa hẳn đã chọn khách sạn Plaza. Chúng tôi có thể sẽ cưới ở Oxshott.

Có lẽ vậy.

“Mẹ cậu đã định đặt một cái vòm bằng hoa hồng lên trên cổng, và những bó hoa hồng ở tất cả chỗ ngồi trong nhà thờ... và rồi mọi người đều cài hoa hồng. Mẹ cậu nghĩ có thể dùng hoa hồng vàng, nhưng còn xem màu của các thứ khác thế nào đã...”

“Ồ, được đấy. Ừm, mình không chắc lắm...” tiếng tôi nhỏ dần khi thấy cửa ra vào cửa hiệu mở ra đằng sau tôi.

Robyn đang đi vào cửa hiệu, mặc một bộ vest màu hoa cà và tay cầm túi xách Mulberry. Chị ta bắt gặp ánh mắt của tôi trong gương và khẽ vẫy tay.

Robyn làm gì ở đây nhỉ?

“Và rồi trên các bàn, có lẽ sẽ có những chùm hoa nhỏ xinh xắn...”

Robyn đang tiến về phía chúng tôi. Tôi không chắc mình thích việc này lắm.

“Này, Suze!” Tôi quay người lại và mỉm cười thật tự nhiên (tôi hi vọng thế). “Sao cậu không đi xem mấy cái... ừm... gối để nhả ở đằng kia nhỉ?”

“Cái gì cơ?” Suze nhìn tôi chằm chằm như thể tôi đã mất trí. “Cậu không định dùng gối để nhả đấy chứ?” Làm ơn đừng bảo với mình là cậu biến thành người Mỹ rồi.”

“Ừm, vậy thì... mấy cái vương miện kia đi. Mình cũng định mua một cái!”

“Bex, có chuyện gì thế?”

“Không có gì!” Tôi vui vẻ nói. “Mình chỉ nghĩ có thể cậu muốn... ôi, xin chào Robyn!” Khi chị ta lại gần, tôi cố nặn ra một nụ cười thân thiện.

“Chào Becky!” Robyn nói, vỗ tay. “Cái váy đó không đẹp lắm sao? Trông cô không phải rất đáng yêu sao? Theo cô, đó có phải cái dành cho cô không?”

“Tôi chưa chắc lắm.” Miệng tôi căng ra, cảm giác thật đau đớn. “Robyn này, làm thế quái nào mà chị biết tôi ở đây thế? Chắc hẳn chị phải có khả năng ngoại cảm rồi!”

“Cynthia bảo tôi là cô đến đây mà. Cô ấy là bạn cũ của tôi.” Robyn quay về phía Suze. “Và đây là bạn thân của cô từ Anh sang đúng không?”

“Ồ... đúng vậy. Suze này, đây là Robyn, Robyn này, đây là Suze.”

“Suze à? Cô ấy chính là phù dâu của cô phải không? Ôi, thật vinh hạnh được gặp cô, Suze ạ! Trông cô sẽ rất tuyệt trong...” Chị ta ngừng lại ngay tức thì khi liếc nhìn cái bụng của Suze. “Ôi Suze thân mến, cô đang có bầu sao?”

“Chắc đến lúc đó tôi đã đẻ rồi,” Suze trấn an chị ta.

“Tốt rồi!” Khuôn mặt của Robyn như giãn ra. “Như tôi nói, trông cô sẽ rất tuyệt nếu mặc màu tím!”

“Màu tím sao?” Nhìn Suze thật bối rối. “Tôi tưởng tôi sẽ mặc màu xanh da trời.”

“Không, chắc chắn là màu tím.”

“Bex này, mình chắc chắn mẹ cậu nói...”

“Ừm, sao cũng được.” Tôi vội vã cắt ngang. “Robyn này. Lúc này tôi đang khá bận...”

“Tôi biết, và tôi không muốn làm mất thời gian của cô. Nhưng vì tôi ở đây rồi nên có vài điều... Hai giây thôi, tôi hứa đấy!” Chị ta lục túi và lôi ra cuốn sổ tay. “Đầu tiên, thật không may ban nhạc giao hưởng New York Philharmonic sẽ đi lưu diễn đúng vào khoảng thời gian diễn ra đám cưới, nhưng tôi đang tìm cách thay thế đây. Bây giờ, có điều...” Cô ta liếc nhìn cuốn sổ tay.

“Tuyệt vời!” Tôi liếc nhìn Suze thật nhanh, cô ấy từ nãy đến giờ vẫn nhăn nhó nhìn Robyn chằm chằm không hiểu gì. “Chị biết đấy, có lẽ chị nên gọi điện thoại cho tôi vào một lúc nào đó, và chúng ta có thể nói về chuyện này...”

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu! Và vấn đề kia là... chúng tôi đã lên lịch ném thử đồ ăn ở khách sạn Plaza vào ngày 23 tại phòng ăn của đầu bếp trưởng. Tôi đã chuyển lời nhận xét của cô về cá mặt quỷ và họ đang xem xét lại việc đó...” Robyn lật trang giấy. “Ồ, và tôi thực sự vẫn cần danh sách khách mời từ chỗ cô!” Chị ta ngẩng lên và lắc qua lắc lại ngón tay như quả trách tôi. “Chúng ta cũng cần xem xét đến thiệp mời trước khi có danh sách đó! Đặc biệt là với những vị khách từ nước ngoài!”

“OK. Tôi sẽ... tôi sẽ xem xét việc này,” tôi lắp bắp.

Tôi không dám nhìn sang Suze nữa.

“Tuyệt! Và tôi sẽ gặp cô ở cửa hiệu Antoine’s vào thứ Hai, lúc mười giờ. Mấy cái bánh đó... chắc cô sẽ ngắt đi vì xúc động mất. Bây giờ tôi phải đi ngay đây.” Chị ta đóng cuốn sổ tay lại và mỉm cười với Suze. “Rất vui được gặp cô, Suze ạ. Hẹn gặp lại cô ở đám cưới!”

“Hẹn gặp chị ở đó!” Suze nói bằng giọng vui quá đà. “Chắc chắn rồi.”

Cánh cửa khép lại sau lưng Robyn và tôi nghẹn ngào, mặt tôi ngứa ran lên.

“Vậy là, e hèm... có lẽ mình nên đi thay đồ.”

Tôi tiến về phía phòng thử đồ mà không nhìn vào mắt Suze. Một lát sau, cô cũng vào đó với tôi.

“Ai đấy?” cô nói nhẹ nhàng khi tôi đang cởi khóa chiếc váy.

“Đó là... Robyn! Chị ấy thật dễ chịu đúng không?”

“Và chị ta nói về chuyện gì vậy?”

“Chỉ là... chuyện tán gẫu vớ vẩn về đám cưới... cậu biết đấy... Cậu có thể giúp mình cởi cái áo lót này ra được không?”

“Tại sao chị ta lại nghĩ cậu sẽ tổ chức cưới ở khách sạn Plaza chứ?”

“Mình.., ừm... mình không biết!”

“Có cậu biết! Và cả cái bà ở bữa tiệc đính hôn nữa!” Bỗng nhiên giọng Suze nghiêm trọng hết mức có thể. “Bex này, có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả!”

Suze túm lấy vai tôi. “Bex này, thôi ngay đi! Cậu sẽ không cưới ở khách sạn Plaza. Đúng không?”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, cảm thấy mặt mình càng lúc càng nóng dần lên.

“Đó là... một lựa chọn,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Ý cậu là sao, sao nó lại là một lựa chọn?” Suze nhìn tôi chăm chăm, bàn tay cô ấy như buông lỏng ra khỏi người tôi. “Làm sao đó có thể là một lựa chọn được?”

Tôi chỉnh lại cái váy trên mắc áo, cố câu giờ, cố gắng kiềm chế cảm giác tội lỗi đang dâng lên trong lòng tôi. Nếu tôi cư xử như thế đây là một chuyện bình thường thì nó sẽ là một chuyện bình thường.

“Chỉ là... ừm, Elinor đã đề nghị được tổ chức một đám cưới thật hoành tráng ỉnh và Luke. Và mình chưa hoàn toàn quyết định xem có nên nhận lời bà ấy không.” Tôi có thể thấy thái độ của Suze. “Sao cơ?”

“Ý cậu là sao khi nói ‘sao cơ?’” Suze thẳng thắn vạch ra. “Thế còn (a) mẹ cậu đã và đang chuẩn bị đám cưới cho cậu? Thế còn việc (b) Elinor là một con bò cái đáng ghét? Thế còn (c) cậu bị mất trí rồi à? Làm thế quái nào mà cậu lại muốn cưới ở khách sạn Plaza chứ?”

“Bởi vì... bởi vì...” Tôi nhắm mắt lại thật nhanh. “Suze này, cậu phải nhìn thấy nó mới được. Bọn mình sẽ có dàn nhạc giao hưởng bộ dây, và trứng cá muối, và có hầu nữa này... và có khung ảnh của Tiffany ọi người ở trên bàn... và champagne Cristal... và cả chỗ đó sẽ được biến thành một khu vườn bị bỏ bùa mê thật huyền bí, và bọn mình sẽ có những cây bulô thật và chim chóc...”

“Những cây bulô thật à?” Suze xị mặt ra. “Cậu cần mấy cái đó làm gì chứ?”

“Nó giống như truyện Công chúa ngủ trong rừng mà! Và mình sẽ là công chúa, và Luke sẽ là...” Tôi nói nhỏ dần khi nhìn thấy Suze đang nhìn tôi như quả trách.

“Thế còn mẹ cậu thì sao?”

Lại im lặng, và tôi giả vờ đang mãi mê tháo cái áo lót ra. Tôi không muốn phải nghĩ đến mẹ tôi vào lúc này.

“Bex này! Thế còn mẹ cậu thì sao?”

“Mình sẽ phải... làm cho bà đổi ý,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Làm ẹ cậu đổi ý sao?”

“Bà đã tự nhủ mình không được phép tổ chức sơ sài!” Tôi chống chế. “Nếu bà đến và nhìn thấy khách sạn Plaza, và tất cả những kế hoạch này...”

“Nhưng mẹ cậu đã chuẩn bị được rất nhiều thứ rồi! Khi bọn mình ở đó bà đã không nói về chuyện gì khác. Mẹ cậu và... hàng xóm của cậu tên là gì ấy nhỉ?”

“Janice.”

“Đúng rồi. Họ gọi cái bếp nhà cậu là trung tâm chỉ huy. Có khoảng sáu cái bảng được dựng lên dùng để dính các tờ ghi chú, rồi các danh sách, và vật liệu ở khắp nơi... Và cả hai đang rất hạnh phúc khi làm việc đó.” Suze nhìn tôi tha thiết. “Becky này, cậu không thể bảo họ mọi chuyện chấm dứt được. Cậu không thể.”

“Elinor sẽ làm ọi người lên mây!” Giọng nói của tôi phảng phất sự hối lỗi, nhưng tôi giả vờ như không nghe thấy gì. “Ý mình là, mọi người sẽ rất vui vẻ! Đó sẽ là kỉ niệm chỉ có một lần trong đời ọi người mà! Họ có thể ở trong khách sạn Plaza, và nhảy cả đêm, và thăm New York... Họ sẽ có một kì nghỉ xa hoa nhất từ trước đến giờ!”

Tôi đang cố gắng hết sức để vẽ nên một bức tranh đẹp nhưng tận thâm tâm tôi biết điều đó không đúng. Khi nhìn vào mắt Suze tôi thấy cảm giác tội lỗi tràn ngập trong lòng, và tôi vội nhìn đi chỗ khác.

“Cậu đã nói chuyện này với mẹ cậu chưa?”

“Không. Mình... mình chưa nói gì với mẹ mình cả. Chưa. Chỉ đến khi nào mình chắc chắn 100% đã.” Cả hai chúng tôi im lặng và mắt Suze nheo lại.

“Bex này, cậu sẽ làm gì đó xử lí chuyện này chứ?” cô bỗng nhiên nói. “Hãy hứa với mình là cậu sẽ không giả cảm giả diếc và vờ như không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Thiệt tình! Mình sẽ không làm thế đâu!” Tôi phần nộ nói.

“Hãy nhớ là mình chứ không phải ai đâu nhé!” Suze vặc lại. “Mình biết cậu như thế nào mà! Cậu thường ném các sao kê ngân hàng vào sọt rác và hi vọng một người hoàn toàn xa lạ nào đó sẽ thanh toán hóa đơn cho cậu!”

Thế đấy. Ta kể cho bạn bè mình các bí mật riêng tư nhất, để rồi họ dùng chúng để chống lại ta.

“Kể từ lúc đó mình đã trưởng thành lên nhiều rồi,” tôi nói, cố gắng có vẻ tự tôn. “Và mình sẽ giải quyết được chuyện này. Mình chỉ cần... chỉ cần nghĩ kĩ một chút.”

Cả hai chúng tôi im lặng hồi lâu. Ngoài kia, tôi có thể nghe thấy Cynthia nói: “Tại cửa hàng Dream Dress của chúng tôi, khẩu hiệu của chúng tôi là, bạn không chọn chiếc váy của mình...”

“Nghe này, Bex,” cuối cùng Suze lên tiếng. “Mình không thể quyết định thay cho cậu. Không ai có thể làm vậy. Tất cả những gì mình muốn nói là, nếu cậu định rút khỏi đám cưới do mẹ cậu tổ chức thì cậu sẽ phải làm việc này thật nhanh.”

THE PINES

43 đường Elton

Oxshott,

Surrey

TIN NHẮN CHUYỂN BẰNG FAX

GỬI BECKY BLOOMWOOD

TỪ MẸ

Ngày 20 tháng Ba năm 2002

Becky, con yêu! Tin cực kì tốt lành đây!

Có thể con đã nghe việc Suze làm đổ cà phê lên chiếc váy cưới. Con bé thật hậu đậu, tội nghiệp nó.

Nhưng mẹ đã đưa cái váy đến tiệm giặt là... và họ đã làm việc thật tuyệt vời! Nó lại trắng phau như tuyết rồi và con vẫn sẽ mặc được nó!

Yêu con rất nhiều và hai mẹ con mình sẽ nói chuyện sớm nhé,

Mẹ xxxxxxxxxx.

15. Chương 08 Phần 1

Chương 8

OK. Suze nói đúng. Tôi không thể dùng dằng mãi được. Tôi phải quyết định thôi.

Ngay hôm sau khi cô ấy quay về nhà, tôi ngồi xuống trong phòng thay đồ của mình vào giờ nghỉ trưa với một mẩu giấy và một cây bút. Tôi sẽ chỉ cần làm việc này một cách logic thôi mà. Cần phải cân nhắc thiệt hơn, đánh giá toàn bộ - và sau đó đưa ra một quyết định dựa trên cân nhắc cẩn thận. Đúng vậy. Làm thôi.

Ủng hộ việc tổ chức ở Oxshott

1. Mẹ sẽ vui
2. Bố sẽ vui
3. Đó sẽ là một đám cưới đáng yêu

Tôi nhìn chăm chăm vào cái danh sách vài giây - rồi viết đề mục mới.

Ủng hộ việc tổ chức ở New York

1. Tôi sẽ có đám cưới hoành tráng nhất trên thế giới

Tôi úp mặt vào tay. Viết ra giấy cũng chẳng dễ dàng hơn.

Sự thực là khó hơn, bởi vì sự lưỡng lự đập thẳng vào mặt tôi, chứ không phải chỗ tôi muốn - trong cái hộp bé xíu phía sau não nơi mà tôi không phải nhìn vào.

“Becky à?”

“Vâng.” Tôi ngẩng lên, lập tức lấy tay che mảnh giấy kia. Đứng ở cửa phòng thử quần áo của tôi là Elise, một trong những khách hàng của tôi. Chị là một luật sư chuyên về luật doanh nghiệp, ba mươi lăm tuổi, vừa được cử sang Hồng Kông một năm. Tôi sẽ khá nhớ chị, thật đấy. Tán gẫu với chị lúc nào cũng thích, mặc dù chị không thực sự có khiếu hài hước. Tôi nghĩ chị rất muốn có khiếu hài hước - chỉ là chị hoàn toàn không hiểu chuyện cười để làm gì.

“Chào Elise!” tôi ngạc nhiên nói. “Chúng ta có hẹn với nhau không nhỉ? Em cứ nghĩ hôm nay chị sẽ đi chứ.”

“Ngày mai. Nhưng chị muốn mua cho em một món quà cưới trước khi chị đi.”

“Ôi! Chị không phải làm thế đâu!” Tôi reo lên, thắm vui.

“Chị chỉ cần tìm hiểu xem em lên danh sách quà cưới thế nào thôi mà.”

“Ừm, thực ra là, bọn em chưa lên danh sách,” tôi nói, cảm thấy hơi bực bội. Việc chúng tôi chưa lên danh sách quà tặng đám cưới không phải lỗi của tôi. Đó là lỗi của Luke! Anh ấy cứ nói bận quá nên không dành một ngày để lượn các cửa hàng được, thành thực mà nói, điều này thật vô lí.

“Vẫn chưa lên danh sách sao?” Elise nhăn mặt. “Vậy làm thế nào chị mua quà cho em được?”

“Vâng... ừm... chị chỉ việc... mua gì đó. Chắc thế.”

“Không có danh sách sao?” Elise nhìn tôi không hiểu gì. “Nhưng chị sẽ mua gì chứ?”

“Em không biết! Bất cứ thứ gì chị thích!” Tôi khẽ cười. “Có thể là một cái... lò nướng bánh.”

“Một cái lò nướng bánh. OK.” Elise lục tung túi xách của mình để tìm một mảnh giấy. “Model gì?”

“Em không biết gì đâu! Đó chỉ là thứ bất chợt xuất hiện trong đầu em thôi mà! Này, Elise, chỉ vì... em không biết, mua cho em cái gì đó ở Hồng Kông đi.”

“Em lên danh sách quà ở tận Hồng Kông sao?” Elise tỏ ra rất sẵn sàng. “Cửa hiệu nào thế?”

“Không! Ý em là...” Tôi thở dài. “OK, chị này. Khi nào bọn em lên danh sách quà thì em sẽ cho chị biết chi tiết nhé. Có thể chị làm việc đó qua mạng được mà.”

“Ừm. OK.” Elise cất mẫu giấy kia đi, nhìn tôi trách móc. “Nhưng thực sự em nên lên danh sách đi. Mọi người sẽ muốn mua quà cho em mà.”

“Em xin lỗi,” tôi nói. “Nhưng thôi, chị hãy thật vui vẻ ở Hồng Kông nhé.”

“Cảm ơn em.” Elise do dự, rồi ngượng ngùng tiến lên phía trước và hôn nhẹ lên má tôi. “Tạm biệt, Becky. Cảm ơn vì sự giúp đỡ của em.”

Khi chị ấy đi khỏi, tôi lại ngồi xuống và nhìn vào mẫu giấy, cố gắng tập trung.

Nhưng tôi không thể thôi nghĩ về điều Elise nói.

Nhờ chị ấy nói có lí thì sao? Biết đâu có hàng tá người ngoài kia đang cố gắng tìm quà tặng chúng tôi mà không thể được?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ hãi. Nhờ họ tức giận mà thôi không mua nữa thì sao? Hay nhờ tất cả bọn họ đều mua cho chúng tôi cái bình thủy tinh thon cổ màu xanh lá cây xấu hoắc, giống như cái dĩa Jean mua cho bố mẹ tôi mà bây giờ cứ đến Giáng sinh là chúng tôi lại đem ra dùng thì sao?

Việc này thật nghiêm trọng. Tôi cầm điện thoại lên và gọi nhanh cho Luke.

Khi điện thoại đổ chuông, tôi bỗng nhiên nhớ ra hôm trước đã hứa thôi không gọi điện đến chỗ làm của anh ấy nếu có mấy cái việc mà anh gọi là “chuyện tầm phào về đám cưới.” Tôi đã từng bắt anh phải giữ điện thoại nửa tiếng đồng hồ để nghe tôi miêu tả ba kiểu bàn ăn khác nhau và hiển nhiên là anh ấy đã bị lỡ một cuộc gọi quan trọng từ Nhật Bản.

Nhưng chắc chắn đây là ngoại lệ đúng không?

“Anh nghe này!” Tôi nói khẩn trương khi anh vừa nhấc máy lên. “Chúng ta cần lên danh sách quà cưới! Chúng ta không thể trì hoãn hơn được nữa!”

“Becky này, anh đang họp. Việc này để sau được không?”

“Không! Việc này quan trọng!”

Im lặng một lúc - rồi tôi nghe thấy Luke nói, “Các anh làm ơn chờ tôi một chút được không...”

“OK,” anh nói, quay lại với cái điện thoại. “Bắt đầu lại nhé. Có chuyện gì thế em?”

“Vấn đề là mọi người đang cố gắng mua quà tặng chúng ta! Chúng ta cần lên danh sách! Nếu không có gì để cho họ mua thì ai mà biết được họ sẽ mua gì cho chúng ta chứ!”

“Ừm, vậy thì lên danh sách thôi.”

“Em vẫn muốn làm việc này mà!” Tôi rít lên giận dữ. “Anh biết là em vẫn muốn mà! Em đã luôn mong mỏi và chờ đợi anh có một ngày rồi rồi hay thậm chí một buổi tối...”

“Anh bù đầu lên vì công việc,” anh nói, giọng hơi bao biện. “Lúc nào cũng thế mà.”

Tôi biết tại sao anh lại bao biện như vậy rồi. Đó là vì đêm nào anh cũng làm mấy cái việc quảng cáo vớ vẩn cho tổ chức từ thiện của Elinor. Và anh biết tôi nghĩ gì về việc này mà.

“Ừm, chúng ta cần phải bắt đầu việc này,” tôi nói. “Chúng ta cần quyết định cái chúng ta muốn.”

“Nghe này, Becky. Anh có thực sự cần phải đến đó không?”

“Tất nhiên anh cần phải đến đó rồi! Anh không quan tâm chúng ta sẽ có bất đũa gì sao?”

“Thành thực mà nói, không.”

“Không à?” Tôi hít thở sâu, chỉ để chuẩn bị tuôn ra một tràng, “Nếu anh không quan tâm đến bất đũa của chúng ta, vậy có lẽ anh cũng không quan tâm đến mối quan hệ của chúng ta đâu!”

Rồi thật kịp thời tôi nhận ra rằng, theo cách này tôi có thể chọn bất cứ thứ gì tôi muốn.

“Ừm, OK,” tôi nói. “Em sẽ làm việc này.”

“Tuyệt. Và anh đã nhận lời chúng ta sẽ đến uống trà với mẹ anh ở căn hộ của bà vào tối nay. Sáu giờ ba mươi.”

“Ồ,” tôi nói, xì mặt ra. “Được rồi. Hẹn gặp anh lúc đó. Vậy em gọi lại cho anh sau khi em đến Tiffany để cho anh biết em đã chọn gì được chứ?”

“Becky này,” Luke lạnh lùng nói. “Nếu em gọi cho anh thêm một lần nữa về mấy cái việc đám cưới này trong lúc anh đang làm việc thì chắc chắn là có thể chúng ta sẽ chẳng có đám cưới nào nữa đâu.”

“Được rồi!” Tôi nói. “Được rồi! Nếu anh không thích, em sẽ chỉ việc tổ chức tất và hẹn gặp anh ở buổi lễ, được chưa? Như vậy đã vừa ý anh chưa?”

Im lặng một hồi, và tôi có thể nhận thấy Luke đang cười lớn.

“Em muốn một câu trả lời thành thực hay một câu trả lời đạt điểm tuyệt đối cho câu hỏi ‘Người đàn ông của bạn có thực sự yêu bạn không?’ trên tạp chí Cosmos nào?”

“Cho em câu trả lời đạt điểm tuyệt đối đi,” tôi nói sau khi nghĩ một lát.

“Anh muốn tham gia vào từng việc nhỏ trong đám cưới của chúng ta,” Luke nói rất chân thành. “Anh hiểu rằng nếu anh tỏ ra thiếu quan tâm ở bất cứ giai đoạn nào thì đó là dấu hiệu anh chưa thực sự cam kết gắn bó đời mình với em, một phụ nữ xinh đẹp, chu đáo, và rất đặc biệt, và thành thực mà nói, anh không xứng đáng có được em.”

“Nghe cũng khá hay đấy, em nghĩ thế,” tôi nói, hơi miễn cưỡng. “Nào, bây giờ nói cho em câu trả lời thành thực đi.”

“Hẹn gặp em ở buổi lễ.”

“Ha ha ha. Được rồi, em chỉ muốn nói là, anh sẽ ân hận khi em bắt anh mặc lê cưới màu hồng.”

“Em nói đúng,” Luke nói. “Anh sẽ ân hận. Bây giờ anh phải đi rồi. Thật sự đấy. Anh sẽ gặp em sau nhé.”

“Bye.”

Tôi đặt điện thoại xuống, với tay lấy áo khoác, và cầm túi xách lên. Khi kéo khóa lại, tôi liếc nhìn mẫu giấy lần nữa và cắn môi. Có lẽ tôi nên ở đây mà nghĩ thêm chút nữa, và cố gắng đưa ra quyết định.

Nhưng rồi... dù cưới ở Anh hay ở Mỹ thì chúng tôi cũng cần danh sách quà tặng đám cưới, đúng không nhỉ? Vậy nên cũng có lí khi tôi chỉ việc đi chọn quà tặng đám cưới trước đã - và quyết định tôi sẽ cưới ở nước nào sau.

Chính xác.

OK, lẽ ra tôi nên nhận ra rằng rất nhiều cô dâu có thể muốn chọn quà ở Tiffany. Và đây là thời điểm rất đông khách trong ngày, và số lượng nhân viên bán hàng ở một thời điểm thì hạn chế. Tôi đã nói với bọn họ rằng đây là trường hợp khẩn cấp và tôi phải nói rằng, họ rất thông cảm, nhưng ngay cả khi họ rất thông cảm thì họ cũng không thể tiếp tôi vào lúc này. Họ hỏi liệu tôi có thể quay lại vào lúc hai giờ hoặc ngày mai được không.

Nhưng lúc hai giờ thì tôi phải làm việc. Và ngày mai tôi sẽ rất bận, tôi đã biết là mình không được nghỉ trưa tử tế mà. Chúa ơi, làm thế nào mà ta vừa chuẩn bị đám cưới lại vừa đi làm cùng một lúc được nhỉ? Khi đi bộ về Barneys, tôi bực dọc trong người. Đã quyết định sẽ lên danh sách quà cưới rồi thì tôi không thể chờ thêm một phút nào nữa. Tôi muốn làm ngay bây giờ, khi tôi đầy hứng thú, và trước khi ai đó đi mua cho chúng tôi một cái bình thon cổ màu xanh lá cây. Tôi đang băn khoăn liệu có nên gọi cho những người thân thiết để cho họ biết sẽ có danh sách quà cưới không thì... mắt tôi bị dán một quảng cáo của hãng Crate và Barrel. “Hãy bước vào và lên danh sách quà tặng,” dòng chữ viết phía trên bức ảnh một ấm đun trà to, bóng loáng.

Tôi dừng lại ngay ở giữa phố. Có một cửa hiệu Crare và Barrel lớn cách đây khoảng hai phút đi bộ. Ý tôi là, nó không phải là Tiffany - nhưng nó cũng là quà tặng, đúng không? Nó cũng có xoong chảo, và các thứ... Ôi, tôi đang đi. Tôi bắt đầu bước, mỗi lúc mỗi nhanh hơn, cho đến khi tôi gần như chạy trên vỉa hè.

Gần như tôi đang lao vào cửa hàng, thở gấp, và nhận ra mình không biết gì về việc lên danh sách quà cưới. Thực ra, tôi hoàn toàn không biết gì về danh sách cưới cả. Vụ đám cưới của Tom và Lucy tôi kế với bố mẹ, và mẹ đã chuẩn bị mọi thứ - và người duy nhất còn lại tôi quen mà đã cưới là Suze, cô ấy và Tarquin không có danh sách quà cưới.

Tôi thần thơ nhìn quanh cửa hàng, băn khoăn không biết bắt đầu từ đâu. Cửa hàng thật sáng sủa, với những cái bàn sắc sỡ kê chỗ này chỗ kia được xếp sắp như chuẩn bị ăn tối, và có bày rất nhiều li cốc sáng loáng, những giá đựng dao, và đồ làm bếp bằng thép không gỉ.

Khi đi lang thang đến chỗ chồng xoong nồi sáng bóng, tôi để ý thấy có một cô gái tóc đuôi gà lắc la lắc lư đang đi quanh đánh dấu các thứ trong một cái danh sách nào đó. Tôi tiến lại gần hơn, cố gắng nhìn xem cô ấy đang làm gì, và tia thấy dòng chữ “Phiếu lên danh sách quà tặng ở Crate và Barrel” trên tờ giấy. Cô ấy cũng đang lên danh sách quà tặng! OK, tôi có thể quan sát xem cô ấy làm gì.

“Chào,” cô ấy nói, ngẩng lên. “Chị có biết gì về đồ nấu ăn không? Chị có biết cái này gọi là gì không?”

Cô ấy cầm một cái chảo lên, và tôi không thể giấu được nụ cười của mình. Thiệt tình, mấy người Manhattan này chẳng biết gì cả. Cô ấy có lẽ chưa bao giờ nấu một bữa ăn nào trong suốt cuộc đời mình!

“Đó là một cái chảo rán,” tôi lịch sự nói. “Cô dùng nó để rán các thứ.”

“OK. Vậy cái này thì sao?”

Cô ấy cầm một cái chảo khác lên, cái này có bề mặt gợn sóng và có hai cái tay cầm to. Ôi. Cái đó để làm cái quái gì nhỉ?

“Tôi... ừm... tôi nghĩ đó là một cái... chảo... nướng... rán... ốp la...”

“À, ừ nhỉ.” Cô ấy nhìn nó băn khoăn và tôi nhanh chóng lảng ra chỗ khác. Tôi đi qua chỗ bày bát sứ để ăn ngũ cốc và dừng chân lại ở một quầy có ghi chữ “Quầy đăng kí quà tặng”. Có lẽ đây là nơi ta lấy mấy cái mẫu đăng kí.

“Chào mừng quý khách đến Crate và Barrel,” có một thông điệp vui vẻ trên màn hình máy tính. “Xin hãy nhập yêu cầu của quý khách vào máy.”

Tôi bấm điên cuồng vào màn hình mấy lần liền. Tôi còn hóng một đôi phía sau lưng tôi cãi nhau về mấy cái đĩa.

“Em chỉ không thích trở thành thứ đồ gốm màu nâu sẫm thôi,” cô gái đang nói gần như sắp khóc.

“Ừm, vậy em muốn thành cái gì?” chàng trai đáp trả.

“Em không biết!”

“Có phải em đang nói anh là thứ đồ gốm màu nâu sẫm không hả Marie?”

Ôi Chúa ơi, tôi phải thôi ngay cái vụ nghe lén này. Tôi nhìn xuống màn hình một lần nữa, và dừng lại vì ngạc nhiên. Tôi vừa mở trang ta có thể xem danh sách đăng kí của những người khác để biết sẽ mua cho họ quà gì. Tôi chuẩn bị ấn vào nút “Thoát” và bỏ đi thì lại dừng lại.

Sẽ rất tuyệt nếu xem được những người khác đăng kí cái gì, đúng không?

Thận trọng, tôi nhập tên “R. Smith” và ấn “Enter.”

Thật kinh ngạc, màn hình bắt đầu hiện ra một lô một lốc tên của các cặp đôi.

Rachel Smith và David Forsyth, Oak Springs, bang Miss.

Annie M. Winters và Rod Smith, Raleigh, bang N.c.

Richard Smith và Fay Bullock, Wheaton, bang Ill.

Leroy Elms và Rachelle F. Smith...

Cái này thật tuyệt! OK, để xem xem Rachel và David chọn gì nào. Tôi nhấn “Enter” và một lát sau cái máy bắt đầu nhả ra một mẫu giấy.

Đĩa thủy tinh để ăn Trứng cá muối/Tôm 4 cái

Đĩa đựng bánh có chân và có nắp chụp 1 cái

Bát thủy tinh đựng hoa quả 2 cái

Bình thon cổ kiểu cổ điển dung tích 28 oz.

Ôi, tất cả đều có vẻ rất tuyệt. Tôi chắc chắn muốn một cái bát thủy tinh đựng hoa quả. Và cái đĩa đựng tôm.

OK, bây giờ hãy xem Annie và Rod đã chọn gì nào. Tôi nhấn “Enter” lần nữa, và một danh sách khác bắt đầu hiện ra trước mắt tôi.

Trời ơi, Annie và Rod thích đồ dùng cho quây rượu! Tôi băn khoăn không hiểu tại sao họ lại muốn đến tận ba cái xô đựng đá.

Thế này thì đúng là nghiện ngập thật! Xem Richard và Fay sẽ mua gì nào. Và rồi Leroy và Rachelle... tôi in hết ra, và băn khoăn không hiểu có nên thử một cái tên khác không, như Brown chẳng hạn, thì một giọng nói vang lên, “Thưa chị, tôi có thể giúp gì cho chị ạ?” Tôi ngẩng đầu lên thấy một nhân viên bán hàng đeo biển tên là “Bud” đang mỉm cười với mình. “Có phải chị đang gặp khó khăn tìm danh sách quà tặng không?”

Tôi cảm thấy hơi ngượng.

Tôi không thể thú nhận mình chỉ đang thọc mũi vào chuyện của người khác.

“Tôi... thực ra... tôi vừa tìm ra rồi.” Tôi cầm đại cái danh sách của Richard và Fay lên. “Họ là bạn của tôi, Richard và Fay.” Tôi hắng giọng. “Tôi muốn mua cho họ một món quà cưới. Đó là lí do tại sao tôi ở đây. Thêm nữa, tôi muốn lên danh sách quà cưới cho chính mình.”

“Vâng, vậy mua quà tặng trước đã. Chị muốn mua gì ạ?”

“Ừm... vâng...” Tôi liếc xuống cái danh sách. “Ừm...”

Thôi nào. Tôi thực sự sẽ không mua một món quà ột cặp đôi lạ hoắc nào đó. Chỉ cần thú nhận sự thật. Tôi là kẻ thọc mạch.

“Thực ra... tôi nghĩ sẽ để hôm khác làm,” tôi nói. “Nhưng tôi muốn lên danh sách quà tặng cho bản thân đã.”

“Không sao ạ!” Bud vui vẻ nói. “Đây là mẫu đăng kí để chị điền vào khi đi loanh quanh đây... chị sẽ thấy hầu hết các sản phẩm của chúng tôi được chia nhỏ ra thành các mục khác nhau...”

“Ô, đúng vậy. Như là...”

“Đồ bếp, đồ dao đĩa, đồ bát đĩa, xoong nồi, đồ dùng cho quây rượu, cốc li uống rượu có chân, đồ thủy tinh...” Cậu ta dừng lại để thở. “Và rất nhiều loại khác nữa.”

“Đúng vậy...”

“Có thể việc này hơi khó khăn một chút, phải quyết định xem chị muốn gì cho ngôi nhà mới của mình.” Cậu ta mỉm cười với tôi. “Vậy nên tôi xin gợi ý là, chị nên bắt đầu với những thứ thiết yếu. Hãy nghĩ về những thứ cần thiết hàng ngày - và rồi tiếp tục từ đó. Nếu chị cần đến tôi, hãy cứ gọi nhé!”

“Tuyệt quá! Cảm ơn nhiều!”

Bud đi chỗ khác và tôi phần khích nhìn quanh cửa hàng, tôi chưa bao giờ hứng khởi như thế kể từ khi viết danh sách quà tặng cho ông già Noel. Và thậm chí ngay cả khi mẹ tôi dòm qua vai tôi mà nói những điều như kiểu “Mẹ không chắc ông già Noel có thể tặng con một đôi dép đi trong nhà bằng hồng ngọc thật đâu, con yêu ạ. Sao con không xin một quyển sách tập tô thật đẹp nhỉ?”

Bây giờ, không ai bảo tôi có thể hay không thể có gì. Tôi có thể viết bất cứ thứ gì tôi thích! Tôi có thể chọn mấy cái đĩa ô đặng kia... và cái bình kia... và cái ghế kia... Ý tôi là, nếu tôi muốn, tôi có thể chọn bất cứ cái gì! Cả cửa hàng này!

Bạn biết đấy. Theo lí thuyết là thế.

Nhưng tôi sẽ không bị phần khích quá mức đâu. Tôi sẽ bắt đầu với những nhu cầu hàng ngày, đúng như Bud gợi ý. Cảm thấy vui sướng vì đã trưởng thành, tôi tha thân tiến đến chỗ trưng bày dụng cụ nhà bếp và bắt đầu xem xét kĩ mấy cái giá bày hàng.

Ôi. Kẹp tôm hùm! Phải lấy mấy cái đó mới được. Và cả mấy cái bát đựng ngô bé xíu đáng yêu kia nữa. Và mấy bông hoa cúc bé xíu bằng nhựa dễ thương kia nữa. Tôi chẳng biết chúng để làm gì nhưng nhìn thật quá đồi đáng yêu!

Tôi ghi lại các số hiệu thật cẩn thận trên tờ danh sách của mình. OK. Còn gì nữa nhỉ? Khi nhìn quanh lần nữa, tôi như bị dây đồ crom sáng bóng hút hồn.

Ôi chao. Chúng tôi phải có máy làm đông sữa chua mới được. Và một máy làm bánh quế nữa. Và máy làm bánh mì, và máy ép hoa quả, và Lò nướng bánh chuyên nghiệp dùng cho các bếp trưởng kia nữa. Tôi viết tất cả các số hiệu lại và nhìn quanh thật hài lòng. Làm thế quái nào mà tôi lại chưa bao giờ làm cái việc lên danh sách quà tặng thế này chứ? Đi mua sắm mà không cần phải tiêu tiền!

Bạn biết đấy, lẽ ra tôi nên cưới lâu rồi mới phải.

“Xin lỗi.” Cái cô gái tóc đuôi gà đang ở bên quầy dao. “Chị có biết cái xén lông gia cầm để làm gì không?” Cô ấy cầm một cái dụng cụ gì đó lên, cái này tôi chưa bao giờ nhìn thấy trong đời.

“Chúng là... cái xén lông cho gia cầm... tôi đoán thế...”

Chúng tôiờ dẫ nhìn nhau một lúc, rồi cô gái nhún vai nói, “OK,” và viết nó vào danh sách.

Có lẽ tôi cũng nên lấy một vài cái xén lông đó. Và một trong những con dao thái rau thơm đáng yêu kia. Và một cái đèn hàn chuyên dụng để làm bánh crême brulee nữa.

Có thể giờ thì tôi chưa từng làm bánh crême brulee - nhưng biết đâu đấy. Khi kết hôn rồi, có thể tôi sẽ làm. Tôi bỗng hình dung ra cảnh tôi đeo tạp dề, một tay làm bánh brulee còn tay kia khuấy nước sốt hoa quả tự làm ở nhà, trong khi Luke và một hàng dài những vị khách vui tính đứng nhìn đầy ngưỡng mộ.

“Vậy chị còn lên danh sách ở đâu khác nữa?” cô gái hỏi, cầm một cái đánh trứng lên và nhìn chằm chằm vào nó.

Tôi nhìn cô ấy ngạc nhiên. “Ý cô là sao? Được phép có nhiều hơn một danh sách sao?”

“Tất nhiên! Tôi có ba cái này. Đây là của Williams-Sonoma, và Bloomies. Ở đó rất hay, chị có thể rà mọi thứ bằng một cái súng...”

“Ba danh sách sao!” Tôi không thể ngăn sự sung sướng lộ ra trong giọng mình.

Và thực sự, bạn cứ nghĩ mà xem, sao chỉ dừng lại ở ba?

Vì thế cho đến lúc tôi có mặt ở căn hộ của Elinor tối hôm đó, tôi đã hẹn để lên danh sách quà ở Tiffany, Bergdorf, Bloomingdale’s, và Barneys, đặt catalogue của Williams-Sonoma, và bắt đầu một danh sách quà cưới trên mạng.

Tôi chưa thể nghĩ đến việc sẽ cưới ở đâu - nhưng những việc cần làm trước thì nên làm trước.

Khi Elinor mở cửa, nhạc đang được mở và căn hộ có mùi hoa thơm thật dễ chịu. Elinor đang mặc một cái váy cuốn, và tóc bà ta nhìn hơi mềm hơn so với thường lệ - và khi bà ta hôn tôi, bà ta khẽ siết chặt lấy tay tôi.

“Luke đã đến rồi,” bà nói khi chúng tôi đi dọc theo hành lang. “Đôi giày khá đẹp đấy. Mới phải không?”

“Ồ, đúng thế ạ. Của Dolce & Gabbana ạ! Cảm ơn bác!” Tôi không thể ngăn mình há hốc mồm vì ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ được Elinor khen. Chưa từng một lần.

“Nhìn cháu có vẻ gầy đi một chút,” bà ta nói thêm. “Có vẻ hợp với cháu đấy.”

Tôi quá choáng nên đã đứng lại ngay giữa bậc cửa - rồi phải đi nhanh lên để đuổi kịp bà ta. Có phải cuối cùng thì Sherman, sau một thời gian tương đối dài, sẽ nỗ lực để đối xử tử tế với tôi không? Tôi không tin nổi chuyện này.

16. Chương 08 Phần 2

Nhưng thôi... cứ thử nghĩ mà xem, bà ta cũng khá tử tế vào lúc cuối bữa tiệc đính hôn đấy chứ. Bà ta nói đúng là một sai sót khi tên tôi không có trong danh sách vào cửa và bà ấy thực sự rất xin lỗi.

Thực ra không phải, bà ấy không hẳn đã nói xin lỗi - bà ấy sẽ kiện những người tổ chức tiệc. Nhưng thôi. Nghe như thế cũng là có quan tâm rồi, đúng không nhỉ?

Chúa ơi, có lẽ Elinor có một phần tốt đẹp đang ẩn giấu, tôi nghĩ. Có lẽ có một con người hoàn toàn khác dưới cái vỏ ngoài bằng giả kia. Đúng thế! Bà ấy yếu đuối và cảm thấy bất an nhưng lại cố tạo ra vỏ bọc bảo vệ bên ngoài. Và tôi là người duy nhất có thể nhìn dưới lớp vỏ bọc này, và khi tôi cởi bỏ được vỏ bọc đó và đưa Elinor thực sự ra với thế giới bên ngoài thì cả cộng đồng New York này sẽ vô cùng ngạc nhiên, và Luke sẽ yêu tôi hơn nữa, và mọi người sẽ gọi tôi là Cô gái đã làm thay đổi Elinor Sherman, và...

“Becky này?” Giọng Luke cắt ngang suy nghĩ của tôi. “Em ổn chứ?”

“Vâng,” tôi nói, giật mình nhận ra mình đã đắm vào bàn cà phê.

“Vâng, em ổn!”

Tôi ngồi cạnh anh trên ghế sofa, Elinor đưa cho tôi một cốc rượu ướp đá lạnh, và tôi uống một ngụm, liếc ra ngoài cửa sổ nhìn ánh đèn sáng lấp lánh ở khắp Manhattan. Elinor và Luke đang bàn luận dở về tổ chức từ thiện, còn tôi nhai một hạt hạnh nhân tẩm muối và dầu óc để đi đâu đó. Chẳng hiểu sao tôi lại hình dung ra cảnh tượng như trong mơ khi Elinor nói với đám đông, “Becky Bloomwood không chỉ là người con dâu mẫu mực mà còn là người bạn đáng quý,” và tôi mỉm cười thật khiêm nhường khi mọi người bắt đầu vỗ tay, rồi bỗng nhiên có một tiếng gì đó, và tôi tỉnh ra, làm sáng một ít rượu ra ngoài.

Elinor đóng cuốn sổ tay bằng da cá sấu mà bà vừa viết lại. Bà cất nó đi, vặn nhỏ nhạc lại một chút, và nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Rebecca này,” bà ta nói.

“Vâng ạ.”

“Bác yêu cầu cháu đến đây tối nay vì có một việc bác cần trao đổi với cháu.” Bà rót thêm rượu cho tôi và tôi mỉm cười với bà.

“Dạ, thế ạ?”

“Như cháu biết, Luke là một chàng trai trẻ giàu có.”

“Ồ. Vâng,” tôi nói, hơi ngượng ngùng, “Ừm... vâng, cháu nghĩ vậy.”

“Bác đã nói chuyện với các luật sư của mình... và cả với các luật sư của Luke... và tất cả đều thống nhất ý kiến. Vì thế bác muốn đưa cho cháu cái này...” Bà ta mỉm cười vui vẻ với tôi và đưa cho tôi một cái phong bì trắng khá dày - rồi đưa cho Luke một cái khác.

Khi nhận nó, tôi cảm thấy khá phấn khích. Bạn biết sao không? Elinor đang trở nên thân thiện hơn. Cái này đúng như phim Dallas vậy. Có lẽ bà ấy muốn cho tôi làm một thành viên của công ti gia đình hay đại loại như vậy, để chào đón tôi vào vương triều. Chúa ơi, đúng rồi! Và tôi sẽ dự các cuộc họp ban điều hành và tất cả mọi thứ và chúng tôi sẽ cùng tiếp quản công ti thật xuất sắc và tôi sẽ đeo đôi hoa tai cỡ bự...

Thật phấn khích, tôi mở phong bì và lôi ra một tập tài liệu dày, được đánh máy. Nhưng khi vừa đọc mấy dòng chữ thì tôi cảm thấy sự phấn khích đã tan biến đi đâu mất.

Bản thỏa thuận

Giữa Luke James Brandon (dưới đây gọi là “Chú rể”) và Rebecca fane Bloomwood (dưới đây gọi là “Cô dâu”) về việc...

Tôi không hiểu. Bản thỏa thuận về cái gì chứ? Đây có phải là...

Chắc chắn đây không phải là một...

Tôi ngơ ngẩn nhìn sang Luke, nhưng anh đang lật nhanh đồng giấy tờ, trông ngạc nhiên chẳng kém gì tôi.

“Mẹ, cái này là cái gì thế?” Luke hỏi.

“Chỉ là đề phòng thôi mà,” Elinor nói và cười lạnh lùng. “Một dạng bảo hiểm.”

Ôi Chúa ơi. Đúng là nó. Một hợp đồng tiền hôn nhân.

Cảm thấy hơi buồn nôn, tôi lật thật nhanh hợp đồng. Nó dài khoảng 10 trang, có mấy cái tiêu đề kiểu như “Phân chia tài sản trong trường hợp li hôn”.

“Chính xác là bảo hiểm khỏi cái gì mới được chứ?” Giọng Luke lú lú lại.

“Thôi đừng giả vờ như chúng ta đang sống trong thế giới của chuyện cổ tích nữa,” Elinor quả quyết. “Chúng ta đều biết chuyện gì có thể xảy ra mà.”

“Chính xác là chuyện gì chứ?”

“Đừng ấu trĩ thế Luke. Con biết chính xác mẹ muốn nói gì mà. Và hãy ghi nhớ rằng Rebecca... chúng ta nên nói thế nào nhỉ, có một quá khứ mua sắm thế nào chứ?” Bà ta liếc nhìn đôi giày của tôi đầy ngụ ý - và cảm thấy hơi bẽ mặt, tôi nhận ra lí do bà ta hỏi tôi về nó.

Bà ta không cố gắng tử tế. Bà ta tập hợp mọi chứng cứ để chống lại tôi.

Ôi, làm sao tôi lại ngu ngốc đến thế chứ? Làm sao Elinor lại tử tế được chứ. Chuyện đó chẳng bao giờ tồn tại.

“Để cháu nói cho rõ chuyện này ạ,” tôi nói, hít thật sâu. “Bác nghĩ cháu chạy theo Luke vì tiền à?”

“Becky, tất nhiên mẹ anh không nghĩ vậy,” Luke hét lên.

“Đúng, mẹ anh nghĩ vậy!”

“Một bản hợp đồng tiền hôn nhân chỉ đơn giản là một thủ tục hợp lí trước khi kết hôn.”

“Vâng, đó là một bước mà con thực sự nghĩ bọn con không cần làm,” Luke vừa nói vừa khẽ cười.

“Mẹ lại không tán thành ý kiến đó,” Elinor nói. “Mẹ chỉ đang cố gắng bảo vệ con. Cả hai đứa con,” bà ta thêm vào không thuyết phục tẹo nào.

“Bác nghĩ gì vậy, cháu sẽ... li hôn với Luke và cuỗm hết tiền của anh ấy à?”

Giống như bác đã làm với những người chồng của bác, tôi suýt nói thêm nhưng rồi kịp ngăn mình lại. “Bác nghĩ đó là lí do cháu muốn cưới anh ấy à?”

“Becky...”

“Có lẽ cháu có thể tranh thủ thời gian đọc kĩ bản hợp đồng đi...”

“Cháu không cần đọc kĩ.”

“Bác có thể hiểu là cháu từ chối kí nó chứ?” Elinor nhìn tôi vẻ đắc thắng cứ như thể tôi vừa khẳng định lại tất cả những nghi ngờ bà ta gán cho tôi.

“Không!” Tôi run rẩy nói. “Cháu không từ chối kí! Cháu sẽ kí bất cứ cái gì bác muốn! Cháu không thể để bác nghĩ cháu thêm tiền của Luke được!” Tôi chớp lấy cái bút trên bàn và giận dữ kí nguệch ngoạc lên tờ đầu tiên, mạnh đến nỗi tôi xé rách cả tờ giấy.

“Becky, đừng ngốc như thế!” Luke hét lên. “Mẹ...”

“Được rồi! Cháu sẽ kí từng cái tờ... chết tiệt...”

Mặt tôi nóng lên và mắt tôi hơi nhòe đi khi lật giở các tờ giấy, liên tục kí mà không thèm nhìn những dòng chữ phía trên. Rebecca Bloomwood, Rebecca Bloomwood.

“Được rồi, con sẽ không kí,” Luke nói. “Con chưa bao giờ muốn có cái bản thỏa thuận tiền hôn nhân này! Và con chắc chắn sẽ không kí cái gì mà con chưa từng nhìn thấy trong cuộc đời mình.”

“Được rồi. Xong rồi.” Tôi đặt bút xuống và cầm túi xách lên. “Cháu nghĩ cháu phải đi rồi. Tạm biệt bác, Elinor.”

“Becky này...” Luke nói. “Mẹ, cái quái gì khiến mẹ làm việc này?” Khi tôi ra khỏi căn hộ của Elinor, đầu tôi vẫn còn chao đảo. Tôi chờ thang máy vài giây - nhưng khi nó không lên, tôi tiến ra cầu thang bộ. Tôi cảm thấy người mình run lên vì giận dữ, cảm thấy mất thể diện. Bà ta nghĩ tôi là kẻ đào mỏ.

Đó có phải điều mà mọi người đều nghĩ không?

“Becky ơi!” Luke chạy xuống cầu thang bộ ngay sau tôi, ba bậc một lúc. “Becky này, đợi đã. Anh rất xin lỗi. Anh không biết gì...” Khi chúng tôi đi xuống tầng trệt, anh ôm chặt lấy tôi và tôi đứng đó bất động. “Hãy tin anh. Anh cũng sốc như em vậy.”

“Vâng... anh biết không... em nghĩ anh nên kí,” tôi nói, trần trối nhìn xuống sàn nhà. “Anh nên bảo vệ bản thân mình. Điều đó cũng hợp lí mà.”

“Becky. Đây là chuyện của anh. Đây là chuyện của chúng ta.” Anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên để tôi không thể nhìn đi đâu khác ngoại trừ cặp mắt đen của anh. “Anh biết em đang giận. Tất nhiên là em giận dữ. Nhưng em phải tha lỗi ẹ anh. Bà đã sống ở Mỹ quá lâu. Hợp đồng tiền hôn nhân là một vấn đề có tính chuẩn mực ở đây. Bà không có ý...”

“Có, mẹ anh có ý đó,” tôi nói, cảm thấy sự nhục nhã lại trào lên. “Đó đúng là những gì mẹ anh nghĩ. Bà nghĩ em có kế hoạch gì đó... muốn lấy hết tiền của anh và tiêu xài vào giày dép!”

“Đó chẳng phải kế hoạch của em sao?” Luke giả vờ bị sốc. “Em đang thú nhận với anh đấy à? Ừm, nếu em có ý định thay đổi một vài nguyên tắc cơ bản thì có lẽ chúng ta nên kí một bản hợp đồng tiền hôn nhân...”

Tôi cười nửa miệng - nhưng tôi vẫn cảm thấy lòng quặn lên.

“Em biết nhiều người ở đây kí hợp đồng tiền hôn nhân,” tôi nói. “Em biết điều đó. Nhưng mẹ anh không nên cứ thế... đưa ra một bản mà không hỏi ý kiến của chúng ta! Anh có biết bà làm em cảm thấy thế nào không?”

“Anh biết.” Luke nhẹ nhàng vỗ lưng tôi an ủi. “Anh cũng giận bà lắm.”

“Anh không giận.”

“Tất nhiên là anh giận.”

“Không, anh không giận! Anh chưa bao giờ nổi giận với mẹ anh! Đó mới là vấn đề đấy.” Tôi đẩy tay anh ra, cố giữ bình tĩnh.

“Becky này?” Luke nhìn tôi chằm chằm. “Còn chuyện gì khác không ổn à?”

“Không chỉ có chuyện này. Mọi chuyện... đều không ổn! Cách mẹ anh đòi cầm trịch đám cưới. Cách mẹ anh tỏ ra khinh khỉnh và cư xử thật tồi tệ với bố mẹ em...”

“Mẹ anh vốn là người rất trang trọng,” Luke bao biện. “Không phải mẹ anh cố tỏ ra khinh khỉnh. Nếu bố mẹ em biết mẹ anh lâu hơn...”

“Và cái cách mẹ anh lợi dụng anh!” Tôi biết mình đang ở thế nguy hiểm rồi - nhưng một khi đã bắt đầu thì tôi không thể ngăn ọi thứ tuôn ra. “Anh dành hàng giờ và hàng giờ ẹ anh. Anh cung cấp cả nhân viên cho tổ chức từ thiện của bà. Anh còn cãi nhau với Michael chỉ vì bà ấy. Em không hiểu nổi! Anh biết Michael quan tâm đến anh. Anh biết anh ấy chỉ có ý tốt. Nhưng chỉ vì mẹ anh mà anh thậm chí còn không nói chuyện với anh ấy nữa!”

Mặt Luke có vẻ ngần ngại, và tôi có thể thấy tôi đã chạm nọc anh rồi.

“Và bây giờ bà muốn chúng ta dọn về ở cùng nhà. Anh không thấy sao? Bà chỉ muốn kiểm soát anh! Bà sẽ bắt anh chạy cong đuôi lên theo bà cả ngày, và bà sẽ không để cho chúng ta yên đâu... Luke này, anh thực sự đã làm ẹ anh rất nhiều việc rồi!”

“Chuyện đó thì có gì sai?” Mặt của Luke dần dần căng ra. “Bà là mẹ anh.”

“Em biết bà là mẹ anh! Nhưng thôi nào. Bà ấy chưa bao giờ quan tâm đến anh cho đến khi anh thành công ở đây. Có nhớ chuyến đi đầu tiên của chúng ta đến New York không? Anh đã tha thiết muốn gây ấn tượng với bà ấy - vậy mà bà ấy thậm chí còn không buồn gặp anh! Nhưng bây giờ khi anh đã thành công ở đây, anh có danh tiếng, anh có các hợp đồng với giới truyền thông, anh có vốn - thì đột nhiên bà ấy muốn nhận lấy mọi thứ và chỉ việc lợi dụng anh...”

“Điều đó không đúng.”

“Đó là sự thật! Anh chỉ không nhận ra thôi! Anh bị bà ấy làm ờ mắt rồi!”

“Nghe này, Becky, em thì rất dễ chỉ trích,” Luke nóng giận nói. “Em có mối quan hệ tuyệt vời với mẹ em. Còn anh mới chỉ gặp lại mẹ khi đã trưởng thành rồi...”

“Chính xác!” tôi gào lên, trước khi kịp ngăn mình lại. “Đó là điều em muốn chứng minh! Bà ta không hề quan tâm quá gì đến anh lúc đó đúng không!”

Ôi, chết tiệt. Lẽ ra tôi không nên nói thế. Cảm giác đau đớn như hiện ra trong mắt của Luke và bỗng nhiên trông anh như một cậu bé mười tuổi.

“Em biết điều đó không đúng mà,” anh nói. “Mẹ anh muốn có anh. Đó không phải lỗi của mẹ.”

“Em biết. Em xin lỗi...” tôi tiến lại gần anh, nhưng anh lảng ra chỗ khác.

“Becky này, em hãy thử đặt mình vào vị trí của mẹ anh đi. Hãy nghĩ về những gì bà phải trải qua. Phải bỏ con ở lại, phải tỏ ra can đảm. Bà đã phải che giấu cảm xúc của mình quá lâu rồi, không ngạc nhiên khi cư xử của bà có phần gượng gạo.”

Nghe anh nói mà tôi muốn khóc. Anh đã cố lí giải được mọi thứ. Anh vẫn là một cậu bé cố gắng viện mọi lí do trên đời để biện minh cho việc mẹ mình không bao giờ đến thăm mình.

“Nhưng giờ đây anh và mẹ có cơ hội xây dựng lại mối quan hệ,” Luke nói. “Có lẽ bà chỉ hơi thiếu khéo léo lúc này hay lúc khác. Nhưng bà đang cố gắng hết sức rồi.”

Vâng, đúng rồi, tôi chỉ muốn nói. Bà ấy đã thực sự rất cố gắng xây dựng quan hệ với em.

Thay vì đó, tôi chỉ khẽ nhũn vai và lí nhí, “Em đoán vậy.”

Luke tiến lại gần và cầm tay tôi. “Đi lên tầng đi. Chúng ta sẽ lại uống rượu. Quên chuyện đã xảy ra đi nhé.”

“Không,” tôi thở gấp. “Em nghĩ em sẽ... về nhà. Anh cứ đi lên đi. Hẹn gặp anh sau nhé.”

Khi tôi đi trên đường về nhà, trời bắt đầu mưa, những hạt rất to, bắn tung tóe, tạo thành các vũng nước trên đường và những mái che cũng nhỏ từng giọt lớn. Chúng rơi lộp độp vào đôi má nóng ran của tôi, làm

ướt tóc tôi và làm đôi giày da lộn mới mua của tôi bị vấy bẩn. Nhưng tôi gần như không để ý. Tôi vẫn còn cảm thấy tổn thương bởi buổi tối hôm nay, bởi cái nhìn sắc lẹm của Elinor, bởi sự mất thể diện của chính mình, bởi sự giận dữ với Luke.

Đúng lúc tôi bước vào trong căn hộ thì có một tiếng sấm vang trời. Tôi bật tắt cả đèn và ti vi lên, và nhặt đồng thư từ. Có một phong bì mẹ tôi gửi và tôi mở nó ra đầu tiên. Một mảnh vải mẫu rơi ra và một bức thư dài phẳng phất mùi nước hoa của mẹ.

Becky, con yêu,

Hi vọng mọi việc ở New York vẫn ổn!

Đây là màu mẹ đang định chọn cho khăn ăn. Janice nói chúng ta nên chọn màu hồng nhưng mẹ nghĩ cái màu mận nhạt này rất đẹp, đặc biệt sẽ rất hợp với màu hoa mà mẹ đang nghĩ đến. Nhưng ẹ biết con nghĩ thế nào nhé, con là cô dâu mà con yêu!

Người thợ ảnh mà Dennis giới thiệu đã ghé thăm vào hôm qua và bố mẹ đã rất ấn tượng. Bố đã nghe rất nhiều điều tốt đẹp về anh ta ở câu lạc bộ golf, đó cũng là một dấu hiệu tốt.

Anh ta có thể chụp ảnh màu và ảnh đen trắng, và sẽ được khuyến mãi một album ảnh, có vẻ như vụ này rất hời. Ngoài ra, anh ta có thể biến bức ảnh con thích nhất thành một bộ xếp hình nhỏ gồm một trăm miếng để gửi tặng tất cả khách mời như lời cảm ơn nho nhỏ!

Điều quan trọng hơn cả, mẹ đã nói với anh ta rằng chúng ta sẽ chụp rất nhiều ảnh của con ở cạnh cây hoa anh đào. Bố mẹ đã trồng cái cây đó khi con được sinh ra, và mẹ luôn có một mơ ước thầm kín là bé Rebecca bé nhỏ sẽ trưởng thành và một ngày nào đó sẽ đứng bên cạnh cây hoa anh đào trong ngày cưới. Con là con gái duy nhất của bố mẹ và ngày này thực sự rất quan trọng đối với chúng ta.

Yêu con rất nhiều,

Mẹ của con.

Đọc đến cuối thư, tôi bật khóc. Tôi không hiểu sao tôi lại nghĩ là mình muốn cưới ở New York chứ. Tôi không biết tại sao lại để Elinor cho tôi xem cái khách sạn Plaza ngu ngốc kia. Tôi muốn tổ chức đám cưới ở nhà. Với bố mẹ, với cây hoa anh đào, với bạn bè tôi, và những thứ quan trọng đối với tôi.

Đúng thế, tôi đã quyết định.

“Becky này.”

Tôi giật nảy mình quay lại. Đó là Luke, anh đang đứng ở cửa ra vào, thở hổn hển và ướt nhẹp từ đầu đến chân. Tóc anh bết chặt vào da đầu và những hạt nước mưa vẫn chảy xuống mặt anh. “Becky...” anh khàn khản nói. “Anh xin lỗi. Anh rất xin lỗi. Lẽ ra anh không nên để em đi như thế. Anh đã thấy trời mưa... Anh không biết anh nghĩ gì nữa...” Anh dừng lại khi thấy khuôn mặt đẫm nước mắt của tôi. “Em ổn chứ?”

“Em ổn.” Tôi lau nước mắt đi. “Luke này... Em cũng rất xin lỗi.” Luke nhìn tôi một hồi lâu, mặt anh run lên, mắt anh như bùng cháy. “Becky Bloomwood,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Em là cô gái có tâm hồn rộng lượng nhất... vị tha nhất... đáng yêu nhất... anh không xứng đáng có được...”

Anh dừng lời và tiến đến gần tôi, khuôn mặt mãnh liệt đầy ham muốn. Khi anh hôn tôi, những giọt nước mưa rơi từ tóc anh xuống miệng tôi và hòa cùng vị mặn mòi của thân thể anh. Tôi nhắm mắt lại và để cơ thể mình chùng xuống, cảm giác dễ chịu dần dần xuất hiện. Tôi có thể nhận thấy anh rần rở và mãnh liệt, xiết chặt lấy hông tôi và ham muốn tôi ngay lúc này, ngay giây phút này, như để nói xin lỗi, để nói anh yêu tôi, để nói anh sẽ làm mọi thứ vì tôi...

Chúa ơi, con mê làm tình để làm hòa lắm.

17. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy toàn thân thoải mái, dễ chịu và hạnh phúc. Khi nằm trên giường, cuộn tròn bên cạnh Luke, tôi cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm. Tôi đã sắp xếp được các việc cần phải ưu tiên. Bây giờ thì không có gì thay đổi được ý định của tôi.

“Luke này?” Tôi nói, khi anh vừa trườn ra khỏi giường.

“Mmm?” Anh quay lại hôn tôi, anh thật ấm áp và đáng yêu.

“Anh đừng đi. Ở đây. Cả ngày luôn.”

“Cả ngày sao?”

“Mình có thể giả vờ bị ốm.” Tôi thoải mái ngả người ra trên gối. “Thực ra, em cảm thấy hơi mệt.”

“Ôi, thật sao? Ở chỗ nào thế?”

“Bụng... em.”

“Anh nhìn có vẻ ổn đấy chứ,” Luke nói, vén cái chăn lông vịt lên nhìn. “Ổn mà... Xin lỗi. Em không lừa được anh đâu.”

“Đồ phá đám.”

Tôi nhìn anh khi anh ra khỏi giường, mặc áo choàng tắm vào, và đi về phía buồng tắm.

“Luke này?” Tôi lại nói khi anh đến cửa buồng tắm.

“Gì em?”

Tôi mở miệng ra nói với anh tối qua tôi đã đưa ra một quyết định lớn. Rằng tôi muốn cưới ở Oxshott, đúng như lúc đầu chúng tôi đã dự định. Rằng tôi sẽ hủy tiệc ở khách sạn Plaza. Rằng nếu Elinor có giận dữ thì mặc kệ.

Nhưng rồi tôi ngậm miệng lại.

“Chuyện gì thế em?” Luke nói.

“Chỉ là... đừng dùng hết dầu gội đầu của em,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

Tôi không thể đối mặt với việc đưa chuyện đám cưới ra. Không phải lúc này, khi mọi thứ quá dễ thương và hạnh phúc với chúng tôi. Và dù sao thì, Luke không quan tâm chúng tôi sẽ cưới ở đâu. Chính anh đã nói thế mà.

Tôi đã xin nghỉ cả sáng để đi thử bánh kem với Robyn, nhưng cuộc hẹn của chúng tôi mãi tận lúc 10h. Vì vậy sau khi Luke đi, tôi chậm rãi đi lại trong căn hộ, tự làm đồ ăn sáng ỳnh, và nghĩ xem tôi sẽ nói gì với Elinor.

Phải đi thẳng vào vấn đề. Cương quyết và thẳng thắn nhưng khéo léo. Trưởng thành và chuyên nghiệp, như việc doanh nhân buộc phải sa thải doanh nhân khác. Bình tĩnh và sử dụng những cụm từ như “Chúng cháu đã quyết định đi theo hướng khác.”

“Chào bác Elinor,” tôi tự nói trong gương. “Cháu có việc cần nói với bác. Cháu đã quyết định sẽ đi theo hướng khác.”

Không. Bà ra sẽ nghĩ tôi đang trở thành les[*].

[*] Những người đồng tính nữ sẽ được gọi là “lesbian”, hay gọi tắt là “les”.

“Chào bác Elinor,” tôi thử lại. “Cháu vừa xem xét lại lời đề nghị của bác về kế hoạch tổ chức cưới. Và mặc dù nó có nhiều điều thú vị...”

OK, thôi nào. Cứ thế làm đi.

Mặc kệ cái bụng sôi ùng ục, tôi cầm điện thoại lên và bấm số của Elinor.

“Elinor Sherman không thể nhận cuộc gọi của bạn...”

Bà ta ra ngoài rồi.

Tôi không thể chỉ để lại một lời nhắn là hủy đám cưới. Được không nhỉ?

Tôi có thể không?

Không.

Tôi vội đặt điện thoại xuống, trước khi có tiếng bíp. OK. Tôi làm gì bây giờ?

Ừm, quá rõ ràng. Tôi sẽ gọi cho Robyn. Điều quan trọng là tôi cần nói cho ai đó, trước khi bắt cứ việc gì khác được làm xong.

Tôi sắp xếp các ý cần nói một lúc rồi bấm số điện thoại của Robyn.

“Xin chào! Có phải tôi đang nghe thấy tiếng chuông đám cưới không? Tôi hi vọng thế, vì tôi là Robyn de Bendor, câu trả lời cho các lời cầu nguyện về kế hoạch tổ chức cưới của bạn. Tôi e rằng lúc này tôi đang bận nhưng cuộc gọi của bạn rất quan trọng đối với tôi...”

Robyn có lẽ đã đang trên đường đến gặp tôi ở chỗ làm bánh, tôi chợt nghĩ ra. Tôi có thể gọi đến đó cho chị ta. Hoặc tôi có thể để lại tin nhắn.

Nhưng khi tôi nghe thấy giọng nói vui vẻ, ríu rít của chị ta, tôi bỗng cảm thấy có lỗi. Robyn đã đổ nhiều tâm sức vào chuyện này rồi. Thực ra, tôi đã cảm thấy khá quý chị ta rồi. Tôi chỉ không thể nói với chị ta rằng mọi chuyện đã chấm dứt qua điện thoại được. Bỗng nhiên cảm thấy cương quyết, tôi đặt điện thoại xuống và lục tìm trong túi xách.

Tôi sẽ là một người trưởng thành, đi thẳng đến chỗ làm bánh, và trực tiếp nói tin này với chị ta.

Và tôi sẽ giải quyết Elinor sau.

Thành thực mà nói, tôi không thích bánh cưới lắm. Tôi luôn ăn một miếng nhỏ vì nếu không thì sẽ bị xui xẻo hay đại loại vậy, nhưng thực sự mấy cái bánh hoa quả và bánh hạnh nhân và kem rươi như một tảng đá phần làm tôi hơi ngán. Và tôi quá lo lắng khi nghĩ đến việc sẽ phải nói với Robyn rằng mọi việc đã chấm dứt đến nỗi tôi không thể tưởng tượng mình ăn nổi một miếng nào.

Dù vậy, miếng tôi vẫn không thể ngừng chảy nước miếng khi tôi đặt chân đến tiệm bánh. Nó rộng và sáng sủa, với những cửa sổ rất lớn và mùi thơm ngọt ngào, quyến rũ của đường quện bơ phảng phất trong không khí. Rất nhiều chiếc bánh nhiều tầng được trưng bày, và những giá đựng hoa trang trí đựng trong những hộp trong suốt, những người ngồi ở bàn đá cẩm thạch cẩn thận làm các nụ hoa hồng bằng kem tươi và vẽ những sợi dây leo bằng đường.

Khi tôi đang vắn vơ ở cửa ra vào, một cô gái gầy đét mặc đồ jeans và đi giày cao gót nhiều dây buộc bị bà mẹ kéo ra, và họ đang cãi nhau.

“Con chỉ phải nếm thử một miếng,” bà mẹ giận dữ nói. “Chỗ đó thì tương đương bao nhiêu calo chứ?”

“Con không quan tâm,” cô gái nước mắt lưng tròng quắc lại bà mẹ. “Con phải giảm xuống size 2 vào ngày cưới nếu không con chết mất.”

Size 2!

Đầy lo lắng, tôi liếc nhìn cặp đùi mình. Liệu tôi có cần hướng tới mục tiêu size 2 không? Có phải đó là size mà các cô dâu đều muốn không?

“Becky!” Tôi ngẩng lên và thấy Robyn, chị ta có vẻ hơi bối rối. “Xin chào! Cuối cùng cô cũng tới.”

“Chào chị, Robyn.” Khi nhìn thấy chị ta, tôi thấy bụng mình quặn lên lo lắng. “Nghe này. Tôi cần nói chuyện với chị. Tôi đã cố gọi cho bác Elinor nhưng bác ấy... Thôi không sao. Có điều này tôi cần... nói với chị.”

“Chắc chắn rồi,” Robyn lơ đãng nói. “Antoine và tôi sẽ đến gặp cô trong chốc lát, nhưng chúng tôi đang gặp sự cố nhỏ nhỏ.” Chị ta hạ giọng xuống. “Có một tai nạn với một trong những cái bánh. Rất không may.”

“Cô Bloomwood à?” Tôi ngẩng lên và thấy một người đàn ông tóc bạc mắt lấp lánh mặc bộ quần áo đầu bếp màu trắng. “Tôi là Antoine Montignac. Người làm bánh xuất sắc trong những người làm bánh. Có lẽ cô đã nhìn thấy tôi trên chương trình truyền hình nào đó rồi chứ?”

“Antoine, tôi nghĩ chúng ta chưa giải quyết xong vấn đề với... khách hàng kia đâu...” Robyn lo lắng nói.

“Một lát nữa tôi tới.” Ông ta xua xua tay với chị ta. “Chào cô Bloomwood. Mời cô ngồi.”

“Thực sự, tôi không chắc tôi thực sự muốn...” tôi bắt đầu nói. Nhưng trước khi biết mình đang làm gì, tôi đã ngồi trên một chiếc ghế bọc nhung mềm tại một chiếc bàn bóng nhoáng, và Antoine đang giở một cuốn giới thiệu hào nhoáng ngay trước mặt tôi.

“Tôi có thể làm cho cô một chiếc bánh vượt trên tất cả mọi mơ ước của cô,” ông ta tuyên bố một cách khiêm nhường. “Không có hình ảnh nào vượt trên sức mạnh sáng tạo của tôi.”

“Thật vậy sao?” Tôi nhìn vào một tấm hình chụp một cái bánh kem sáu tầng hoành tráng được trang trí những bông tulip bằng đường, rồi lật sang trang tiếp theo và thấy một cái khác có hình năm chú bướm có hình thù khác nhau. Đây là những cái bánh vĩ đại nhất mà tôi từng nhìn thấy trong đời mình. Và cả những hình trang trí kia nữa!

“Vậy đây là bánh hoa quả à?”

“Bánh hoa quả? Không, không, không!” Antoine cười lớn. “Đúng là người Anh hay nghĩ thế, bánh hoa quả tại tiệc cưới. Cái bánh đặc biệt này...” Ông ta chỉ tay vào cái bánh hình chú bướm. “Đây là bánh Angel, làm từ lòng trắng trứng gà, mỗi tầng bánh có ba loại nhân khác nhau: caramel vị cam được đốt cháy, xoài và chanh leo, và quả óc khỉ được xay nhuyễn.”

Ồi giới.

“Nếu cô thích chocolate, chúng tôi có thể tạo ra một chiếc bánh thuần túy từ các loại chocolate khác nhau.” Ông ta lật sang một trang khác. “Đây là bánh Sponge chocolate đen và được phủ bằng fondant chocolate, kem chocolate trắng, và những viên chocolate mềm hiệu Grand Marnier được làm nhân bánh.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ bánh cưới lại có thể làm từ bất cứ thứ gì như thế này. Tôi choáng váng lật cuốn giới thiệu, nhìn hết cái bánh hoành tráng này đến cái khác.

“Nếu cô không muốn những tầng bánh làm theo kiểu truyền thống thì tôi có thể làm cho cô một cái bánh tượng trưng ột thứ cô yêu thích. Một bức tranh yêu thích... hay tượng điêu khắc...” Ông ta lại nhìn tôi. “Một cái va li của Louis Vuitton chẳng hạn...”

Một cái bánh cưới hình chiếc va li của Louis Vuitton sao? Như thế thì tuyệt đến cỡ nào chứ?

“Ông Antoine này? Liệu ông có thể ra đây một lát được không?” Robyn thò đầu ra khỏi cái phòng họp nhỏ phía bên phải - và mặc dù chị ta đang mỉm cười nhưng nghe giọng có vẻ khó chịu.

“Xin lỗi cô Bloomwood,” Antoine nói về xin lỗi. “Davina này, mang một cái bánh cho cô Bloomwood ném thử nhé.”

Một cô trợ lí miệng cười tươi xuất hiện ở giữa hai cánh cửa - rồi quay lại với một li champagne và một đĩa sứ đựng hai lát bánh kem với một bông lily làm bằng đường. Cô ta đưa cho tôi chiếc đĩa và nói, “Đây là bánh vị xoài và chanh leo, dâu tây, và nước sốt làm từ trái quýt, còn đây là kem caramel với quả hồ trăn và viên chocolate mềm vị mocha. Mời cô dùng thử!”

Ồi chao. Mỗi lát bánh là bánh Sponge với ba vị nhân khác nhau màu tuyền lam. Tôi không biết bắt đầu từ đâu!

OK... ăn viên chocolate mềm vị cà phê mocha trước.

Tôi ột miếng vào miệng và gần như bất tỉnh. Đây mới là bánh cưới chứ. Tại sao ở Anh chúng tôi không có loại này nhỉ?

Tôi uống vài ngụm champagne và nhâm nhi bông lily bằng đường, vị chua chua - rồi ăn miếng thứ hai và sung sướng nhai tóp tép, quan sát một cô gái gần đó khi cô cẩn thận làm một dải hoa lily chạy dọc thân bánh.

Bạn biết không, có lẽ tôi nên đặt cho Suze một cái bánh thật đẹp để mừng lễ rửa tội của nhóc nhà cô ấy. Ý tôi là, tôi sẽ vẫn mua cả quả nữa - nhưng tôi luôn có thể mua bánh như là món dính kèm mà.

“Chị có biết những cái bánh này giá bao nhiêu không?” tôi hỏi cô gái khi ăn sạch trơn miếng bánh thứ hai.

“Ừm... cũng còn tùy,” cô ta nói, ngẩng lên nhìn. “Nhưng tôi đoán chắc khoảng một ngàn đô trở lên.”

Tôi gần như sặc champagne. Một ngàn đô á? \$1000 trở lên á?

Cho một cái bánh kem á?

Ý tôi là, vậy thì, tôi vừa ăn hết bao nhiêu nhỉ? Chắc ít nhất cũng phải 50 đô cho lượng bánh trên đĩa của tôi!

“Cô có muốn dùng thêm một lát nữa không?” cô gái hỏi, và liếc mắt nhìn phòng họp. “Có vẻ như Antoine vẫn đang bận.”

“Ôi, được... Sao lại không nhỉ? Và tôi có thể ném thử một bông hoa tulip bằng đường được không? Chị biết đấy. Chỉ để nghiên cứu xem thế nào thôi.”

“Chắc chắn rồi,” cô gái vui vẻ nói. “Bất cứ thứ gì cô muốn.”

Cô ta đưa cho tôi một bông tulip với một dải hoa trắng nhỏ li ti và tôi ngấu nghiến ăn đầy hạnh phúc, vừa ăn vừa uống champagne.

Rồi tôi ngó xung quanh và tia được một bông hoa thật hoành tráng và cầu kì, màu vàng và trắng với những giọt sương nhỏ li ti. Ôi chao. Nhìn mới ngon làm sao. Tôi mon men đến chỗ bày những viên đường hình trái tim, cầm một viên lên, và gần như cho vào miệng rồi thì nghe thấy một tiếng hét.

“Dừng lạiiiiiii!” Một gã mặc đồ trắng đang tiến nhanh từ khu trưng bày về phía tôi. “Dừng ăn những bông hoa trường thọ ấy!”

“Úi!” tôi nói, dừng lại kịp thời. “Xin lỗi. Tôi không biết. Có phải nó đặc biệt lắm không?”

“Tôi phải mất ba giờ đồng hồ để làm đấy,” anh ta nói, nhẹ nhàng lấy nó từ tay tôi. “Tuy nhiên, cũng chưa bị sao cả.” Anh ta mỉm cười với tôi, nhưng tôi nhận ra có một giọt mồ hôi trên trán anh ta.

Ừm. Có lẽ từ giờ tôi chỉ uống champagne thôi. Tôi uống thêm một ngụm, và đang nhìn quanh tìm chai rượu thì có tiếng vang lên từ căn phòng kế bên nơi mà Robyn và Antoine đang hội ý riêng.

“Tôi không đời nào cố tình làm vậy! Thưa quý cô, tôi không có hân thù gì hết.”

“Ông có! Không phải ông ghét cay ghét đắng tôi sao?” một giọng ghèn ghẹt vang lên.

Tôi có thể nghe thấy giọng của Robyn nói câu gì đó để xoa dịu nhưng tôi không nghe rõ được.

“Cứ hết lần này đến lần khác!” Giọng cô gái lại cất lên lần nữa - và khi nghe rõ tiếng, tôi chết lặng, đang đưa dở li rượu lên miệng.

Tôi không thể tin được.

Không thể nào.

“Cái đám cưới chết tiệt này thật là hãm!” cô ta rú lên. “Ngay từ đầu mọi thứ đã hỏng bét.”

Cánh cửa mở ra và bây giờ tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng cô ta.

Đúng rồi. Đúng là Alicia.

Tôi cảm thấy thân người mình cứng lại.

“Đầu tiên khách sạn Plaza không thể xếp lịch cho chúng tôi! Bây giờ là thảm họa với cái bánh! Và cô có biết tôi vừa nghe thấy gì nữa không?”

“Chuyện gì vậy?” Robyn sợ hãi nói.

“Cô phù dâu của tôi vừa nhuộm tóc màu đỏ! Cô ta sẽ chẳng hợp với những cô phù dâu còn lại! Đúng là cái đồ vô tâm, ích kỉ...”

Cửa bật mở và Alicia bước ra, hai cái gót giày nhọn hoắt của cô ta nện trên sàn nhà gỗ vang lên như tiếng súng máy bắn liên hồi. Khi nhìn thấy tôi, cô ta dừng ngay lại còn tôi nhìn cô ta, tim đập thành thịch.

“Chào Alicia,” tôi nói, cố gắng nói thật tự nhiên. “Rất tiếc khi nghe nói về cái bánh của cô. Dù sao thì nó cũng rất ngon, Antoine ạ.”

“Cái gì?” Alicia ngơ ngác nói. Mắt cô ta đảo thật nhanh vào chiếc nhẫn đính hôn của tôi, rồi vào mặt tôi, rồi lại quay lại cái nhẫn, rồi vào giày của tôi, rồi vào túi xách của tôi - tiện thể nhìn cái chân váy của tôi - và rồi cuối cùng lại quay về cái nhẫn. Cứ như thể đang Thẩm định kiểu Manhattan trong một hành lang toàn gương.

“Cô cũng sắp cưới sao?” cuối cùng cô ta cũng lên tiếng. “Cưới Luke à?”

“Đúng thế.” Tôi tự nhiên liếc nhìn cái nhẫn kim cương trên tay trái, rồi mỉm cười thật ngây thơ với cô ta.

Tôi bắt đầu cảm thấy thư giãn. Tôi bắt đầu thích cái trò này đấy.

(Tôi cũng ném cho Alicia cái nhìn Thẩm định kiểu Manhattan. Và cái nhẫn của tôi có vẻ hơi to hơn của cô ta một tẹo. Không phải tôi so sánh hay gì đâu nhé.)

“Làm sao cô lại không thông báo chứ?”

Cô không hỏi mà, tôi muốn đáp trả như vậy, nhưng thay vì đó tôi chỉ khẽ nhún vai.

“Vậy cô sẽ cưới ở đâu?” Cái thái độ ngạo mạn vốn quen thuộc của Alicia lại quay về và tôi có thể thấy cô ta đang sẵn sàng để ăn tươi nuốt sống tôi.

“Ừm... đúng ra là...” tôi háng giọng.

OK, đây đúng là thời cơ. Đây là lúc tôi phải trình trọng thông báo. Tôi phải nói với Robyn là tôi đổi ý. Tôi sẽ cưới ở Oxshott.

“Thực ra là...”

Tôi hít một hơi thật sâu. Cố lên. Nó giống như việc giạt cái băng dán vết thương. Càng làm nhanh thì nỗi đau càng qua nhanh. Chỉ cần nói ra thôi mà.

Và tôi thực sự đã suýt nói ra rồi thì tôi lại phạm một lỗi chết người khi ngẩng lên nhìn. Cái thái độ bề trên và ngạo nghễ của Alicia vẫn như trước đây. Cảm giác bao nhiêu năm sống trong mặc cảm mình ngốc nghếch và nhỏ bé tuôn trào lên như núi lửa - và tôi không thể nhịn được nữa, tôi nghe thấy mình nói, “Thật ra thì chúng tôi sẽ cưới ở khách sạn Plaza.”

Khuôn mặt của Alicia ngay lập tức như bị sốc, như một sợi dây chun vừa bị bật lại. “Khách sạn Plaza á? Thật sao?”

“Chắc hẳn hay ho lắm,” tôi nói đầy tự nhiên. “Chỗ đó đẹp ghê nhỉ, khách sạn Plaza ấy. Có phải cô cũng cưới ở đó không?”

“Không,” Alicia nói, cằm cô ta như cứng lại. “Bọn họ không thể xếp lịch cho chúng tôi vì không báo trước lâu. Cô đặt lúc nào vậy?”

“Ồ... một hay hai tuần trước,” tôi nói, và khẽ nhún vai như không quan tâm.

Được lắm! Được lắm! Trông cô ta kìa!

“Sẽ rất tuyệt,” Robyn say sưa nói thêm. “Nhân tiện đây, sáng nay tôi đã nói chuyện với nhà thiết kế. Anh ra đã đặt được hai trăm cây bulô, và họ sẽ gửi đến vài chiếc lá thông để làm mẫu...”

Tôi có thể thấy Alicia đang suy nghĩ rất ghê.

“Cô chính là người tổ chức cưới trong khu vườn bị phù phép ở khách sạn Plaza,” cuối cùng cô ta cũng lên tiếng. “Tôi đã nghe kể rồi. Sheldon Lloyd là người thiết kế. Có đúng thế không?”

“Chính tôi đấy,” tôi nói, mỉm cười với Robyn, chị ta cũng cười toe toét với tôi cứ như thể tôi là một đồng minh cũ.

“Quý cô Bloomwood.” Antoine đột ngột xuất hiện và hôn tay tôi. “Bây giờ tôi đã hoàn toàn có thể phục vụ cô. Tôi xin lỗi vì sự gián đoạn. Có một vấn đề nhỏ nhỏ gây bực mình...”

Mặt Alicia sầm xuống.

“Ừm,” cô ta nói. “Tôi phải đi rồi.”

“Tạm biệt,” Antoine đáp, thậm chí không ngẩng lên.

“Tạm biệt, Alicia,” tôi ngây thơ nói. “Chúc cô một đám cưới thật đáng yêu nhé!”

Khi cô ta đi khỏi, tôi ngồi sụp xuống cái ghế của mình, tim vẫn đập thành thịch vì phấn khích. Đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt nhất trong đời tôi. Cuối cùng thì tôi cũng hạ được Alicia Quỷ cái Chân dài. Cuối cùng cũng được! Ý tôi là, cô ta đã đối xử khủng khiếp với tôi bao nhiêu lần rồi? Câu trả lời: gần một ngàn lần. Và tôi đã trả đũa được bao nhiêu lần rồi? Câu trả lời: chưa bao giờ.

Đến tận hôm nay!

18. Chương 09 Phần 2

Tôi có thể thấy Robyn và Antoine đang nhìn nhau, tôi muốn hỏi xem họ nghĩ gì về Alicia chết đi được. Nhưng... như vậy thì có vẻ như không phù hợp với một cô dâu tương lai.

Với cả nếu họ nói xấu Alicia thì họ cũng có thể nói xấu tôi.

“Nào!” Robyn nói. “Nói chuyện gì đó dễ chịu hơn đi. Antoine này, ông đã xem chi tiết đám cưới của Becky?”

“Thực ra,” Antoine nói, mỉm cười thật tươi với tôi. “Tiệc cưới sẽ là sự Liên đẹp nhất.”

“Tôi biết,” tôi nghe thấy mình sung sướng trả lời. “Tôi đang rất mong chờ.”

“Vậy... chúng ta sẽ thảo luận về cái bánh... Tôi phải lấy vài bức ảnh cho cô... nhân tiện, liệu tôi có thể mời cô thêm champagne không?”

“Vâng, tôi nói, và chìa li của mình ra. “Như thế sẽ rất tuyệt!”

Champagne màu nhạt và ngon được rót vào li của tôi. Rồi Antoine lại biến mất và tôi uống một ngụm, mỉm cười để che giấu việc thực ra tôi cảm thấy hơi khó ở.

Giờ đây khi Alicia đã đi khỏi, không cần phải giả bộ nữa. Việc tôi nên làm là đặt li xuống, kéo Robyn riêng ra một bên, xin lỗi vì đã làm mất thời gian của chị ta và thông báo với chị ta rằng đám cưới bị hủy và tôi sẽ cưới ở Oxshott. Khá đơn giản và thẳng thắn.

Đó là việc tôi nên làm.

Nhưng.... có một cái gì đó rất lạ xảy ra từ sáng nay. Tôi không thể giải thích nổi - nhưng có lẽ, ngồi ở đây, uống champagne và ăn bánh trị giá cả ngàn đô, tôi chỉ không cảm thấy mình giống người sắp cưới tại một khu vườn nào đó ở Oxshott.

Thành thực mà nói, tôi thề - tôi cảm thấy chính xác mình là ai đó sẽ có một đám cưới hoành tráng, xa hoa ở khách sạn Plaza.

Hơn thế nữa, tôi muốn mình là người sẽ có đám cưới hoành tráng và xa hoa ở khách sạn Plaza. Tôi muốn là cô gái lượn quanh những cửa hiệu bánh đắt tiền, có nhiều người theo sau và được đối xử như một công

chúa. Nếu tôi hủy đám cưới thì tất cả mọi thứ sẽ chấm dứt. Mọi người sẽ thôi xun xoe. Tôi sẽ không còn là người đặc biệt và hào nhoáng.

Ồi Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với tôi vậy? Sáng nay tôi đã rất quyết tâm.

Rất cương quyết, tôi nhắm mắt lại và buộc bản thân nghĩ đến mẹ với cây hoa anh đào nở đầy hoa của mẹ. Nhưng ngay cả việc đó cũng không có ích gì. Có lẽ là do rượu champagne - nhưng thay vì lấy lí trí để chiến thắng cảm xúc: mình phải cưới ở nhà, tôi lại thấy mình đang nghĩ: Có lẽ chúng tôi có thể mang cây anh đào vào Lhu vườn bị phù phép.

“Cô ổn chứ, Becky?” Robyn nói, mỉm cười vui vẻ với tôi. “Quá đỗi hào hứng với tất cả đúng không?”

“Ồi!” Tôi nói, ngẩng đầu lên đầy hối lỗi. “Tôi đang nghĩ... liệu ừm... đám cưới sẽ rất tuyệt.”

Tôi sẽ làm gì bây giờ? Tôi sẽ phải nói gì bây giờ?

Hay tôi sẽ không nói gì cả?

Thôi nào, Becky. Quyết định đi.

“Vây - cô có muốn xem tôi có gì trong túi xách không?” Robyn vui vẻ nói.

“Ừm... vâng, có.”

“Ta-daah!” Chị ta rút ra một tấm thiệp dày, được dập nổi, viết bằng nét chữ nghiêng, rồi đưa cho tôi.

Bà Elinor Sherman

Trân trọng kính mời quý vị

trong lễ cưới của

Rebecca Bloomwood

và con trai bà là Luke Brandon.

Tôi nhìn tấm thiệp chăm chú, tìm tôi đập mạnh.

Đây là sự thực. Việc này rất thực. Nó đây rồi, rõ ràng như trắng và đen.

Hay ít ra là màu đồng và nâu sẫm.

Tôi nhận chiếc thiệp cứng từ tay Robyn và lật lên lật xuống xem.

“Cô nghĩ thế nào?” Robyn hăm hở. “Nó thật trang nhã, đúng không? Tấm thiệp này 80% là vải lanh thô.”

“Nó... rất đáng yêu.” Tôi ghen ngào. “Có vẻ như chẳng mấy chốc chúng ta sẽ gửi thiệp mời đi khắp nơi.”

“Chúng ta chưa gửi đi được! Nhưng tôi luôn muốn làm thiệp cưới xong xuôi thật sớm. Như tôi luôn nói, kiểm tra đi kiểm tra lại bao nhiêu cũng không thừa. Chúng ta không muốn sẽ yêu cầu quan khách phải mặc ‘báo buổi tối’[*] giống như một cô dâu mà tôi biết...” Chị ta cười sặc sụa.

[*] Trong nguyên tác, tác giả dùng ‘evening press’. Ở đây ý muốn nói đến lỗi chính tả in trên thiệp cưới của một đám cưới khác. Lẽ ra phải in ‘evening dress’ (váy dạ hội) thì người in sai thành ‘eveing press’ (báo buổi tối).

“Đúng vậy.” Tôi liếc nhìn mấy dòng chữ một lần nữa.

Thứ Bảy ngày 22 tháng Sáu hồi 7 giờ

Tại khách sạn Plaza

Thành phố New York

Việc này thật nghiêm trọng. Nếu tôi định nói gì thì phải nói ngay bây giờ. Nếu tôi định hủy bỏ đám cưới thì tôi phải làm ngay bây giờ. Ngay giây phút này.

Miệng tôi vẫn ngậm chặt.

Điều này có thực sự đồng nghĩa với việc rốt cuộc tôi vẫn chọn khách sạn Plaza không? Rằng tôi đang phản bội không? Rằng tôi đã chọn những thứ xa hoa và hào nhoáng? Rằng tôi đang ủng hộ Elinor chứ không phải bố mẹ mình không?

“Tôi đã nghĩ cô muốn gửi một cái ẹ cô!” Robyn nói.

Tôi lập tức ngẩng đầu lên - nhưng khuôn mặt của Robyn thật ngây thơ vô tội. “Thật tiếc vì bà Lhông ở đây để tham gia vào toàn bộ việc chuẩn bị này. Nhưng bà sẽ rất thích được nhìn thấy cái này, đúng không?”

“Đúng thế,” tôi nói sau một hồi im lặng. “Đúng thế, bà sẽ... rất thích nó.”

Tôi cho tấm thiệp vào túi xách và đập khóa túi lại, cảm thấy hơi khó ở.

Vậy quyết định thế đi. New York.

Mẹ sẽ hiểu mà. Khi tôi nói ẹ về nó một cách đàng hoàng, mẹ tôi sẽ đồng ý thôi. Mẹ sẽ phải đồng ý thôi.

Cái bánh vị trái quýt và trái vải mới của Antoine thật tuyệt cú mèo. Nhưng không hiểu sao khi nhâm nhi nó, tôi hoàn toàn mất cảm giác ngon miệng.

Sau khi thử thêm vài vị nữa mà tôi vẫn chưa có quyết định gì thì Antoine và Robyn nhìn nhau và gợi ý tôi nên có thêm thời gian để suy nghĩ. Vậy nên sau khi ăn thêm miếng cuối cùng là một bông hồng làm bằng đường cho đỡ tiếc nuối, tôi chào tạm biệt và đi thẳng về Barneys, nơi tôi giải quyết các vấn đề của tất cả khách hàng một cách hoàn hảo cứ như thể không có điều gì phải suy nghĩ vậy.

Nhưng lúc nào tôi cũng nghĩ về cuộc điện thoại mà tôi phải gọi. Và làm thế nào để tôi có thể thông báo tin này với mẹ. Và làm thế nào tôi có thể giải thích ẹ hiểu.

Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì gây sốc như tôi hoàn toàn muốn cưới ở khách sạn Plaza. Không đời nào. Tôi sẽ chỉ nói với mẹ rằng đó cũng là một lựa chọn nếu cả hai chúng tôi đều muốn điều đó. Đó là cụm từ quan trọng. Nếu cả hai chúng ta đều muốn điều đó.

Sự thật là, lúc trước tôi đã không đề cập rõ ràng vấn đề này với mẹ. Có lẽ mẹ sẽ tóm lấy cơ hội này một khi tôi giải thích rõ ràng và đầy đủ với bà. Chỉ cần tôi Lể cho bà nghe về khu vườn bị bỏ bùa mê và dàn nhạc giao hưởng bộ dây, ban nhạc nhảy và cái bánh Lem trị giá ngàn đô la. Một đám cưới đáng yêu và xa hoa, tất cả chi phí đều được thanh toán hết rồi! Ý tôi là, ai có thể bỏ qua nó được chứ?

Nhưng tim tôi đập thình thịch khi trèo lên cầu thang về căn hộ của chúng tôi. Tôi biết mình đang không thành thực với bản thân. Tôi biết mẹ thực sự muốn gì.

Tôi cũng biết chỉ cần tôi gây đủ phiền nhiễu thì bà sẽ làm bất cứ điều gì tôi yêu cầu bà.

Tôi đóng cửa lại sau lưng và thở thật sâu. Hai giây sau, chuông cửa sau lưng tôi reo lên và tôi giật bắn mình hoảng sợ. Chúa ơi, lúc này tôi sợ gần chết.

“Chào,” tôi nói khi mở cửa. “Ồi, Danny, hóa ra là cậu. Nghe này, tớ cần gọi một cuộc điện thoại quan trọng. Vì vậy nếu cậu không phiền...”

“OK, tớ phải nhờ cậu giúp đây,” anh nói, đi vào căn hộ của tôi và hoàn toàn tảng lờ tôi.

Chuyện gì vậy?

“Randall vừa mới quay cho tớ một trận. Đại loại, anh ấy nói, chính xác em định bán quần áo ở đâu? Chính xác thì ai là khách hàng của em? Em đã có kế hoạch kinh doanh chưa? Vì thế tớ chỉ biết nói kiểu, tất nhiên em có kế hoạch kinh doanh, thưa anh Randall. Em có kế hoạch mua lại Coca Cola vào năm tới, anh nghĩ sao?”

“Danny này?”

“Vậy là lúc đó anh ấy bắt đầu ca cẩm nếu tớ không có khách hàng mục tiêu cụ thể thì tớ nên bỏ cuộc đi và anh ấy sẽ không trợ cấp thêm cho tớ nữa. Anh ấy dùng từ trợ cấp chứ! Cậu có tin được không?”

“Ừ,” tôi lơ đãng trả lời. “Anh ấy có trả tiền thuê nhà cho cậu mà. Và anh ấy đã mua cho cậu mấy cuộn da lộn màu hồng mà cậu thích...”

“OK,” Danny nói sau một hồi im lặng. “OK. Vậy là cái vải da lộn màu hồng ấy đúng là sai lầm. Nhưng Chúa ơi! Anh ấy không chịu thôi. Tớ đã nói với anh ấy về cái váy của cậu - nhưng anh ấy bảo, Daniel à, em không thể trông chờ một doanh nghiệp làm ăn chỉ dựa vào một khách hàng sống ở tầng dưới được.” Danny gặm móng tay một cách lo lắng. “Vậy nên tớ đã nói với anh ấy là tớ vừa nhận được hàng đặt từ một cửa hàng mua sắm.”

“Thật sao? Cửa hàng nào vậy?”

“Barneys.”

Tôi nhìn anh, cuối cùng thì tôi cũng chú ý đến anh.

“Barneys á? Danny, sao cậu lại nói là Barneys chứ?”

“Để cậu có thể nói giúp tớ! Nếu anh ấy có hỏi thì cậu bao che cho tớ, OK? Và nói rằng tất cả các khách hàng của cậu đều chết mê chết mệt đồ của tớ, cậu chưa từng biết trường hợp nào như vậy trong lịch sử của cửa hàng.”

“Cậu điên rồi. Anh ấy sẽ không bao giờ tin đâu. Và cậu sẽ nói gì nếu anh ấy muốn ít tiền chứ?”

“Lúc đó tớ có tiền rồi!”

“Nếu anh ấy kiểm tra thì sao? Nếu anh ấy đến Barneys xem thì sao?”

“Anh ta sẽ không kiểm tra đâu,” Danny nói đầy khinh bỉ. “Một tháng anh ta chỉ có thời gian nói chuyện với tớ một lần, làm gì có chuyện bắt ngờ đến Barneys chứ. Nhưng nếu anh ấy gặp cậu ở cầu thang thì hãy theo Lịch bản của tớ. Đó là tất cả những gì tớ yêu cầu.”

“Ừ... được rồi,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

Thành thực mà nói tôi không còn tâm trí đâu để quan tâm đến mấy việc đó nữa.

“Danny ạ, thực sự tớ cần gọi cuộc điện thoại này...” tôi khấn khoản.

“Vậy hai người đã tìm được chỗ ở chưa?” anh nói, ngồi phịch xuống ghế bành.

“Chúng tớ chưa có thời gian.”

“Hai người thậm chí chưa hề nghĩ đến việc đó đúng không?”

“Elinor muốn bọn tớ dọn đến căn hộ của bà ta và tớ đã từ chối. Chúng tớ mới dừng ở đó thôi.”

“Thật sao?” Danny nhìn tôi chằm chằm. “Nhưng cậu không muốn ở tòa nhà Village sao?”

“Tất nhiên là không! Không đời nào tớ dọn đến đó!”

“Vậy cậu định làm gì?”

“Tớ... không biết! Lúc này tớ có quá nhiều chuyện khác phải nghĩ. Chẳng hạn như...”

“Căng thẳng tiền hôn nhân,” Danny tỏ ra đầy am hiểu. “Giải pháp là một li martini đúp.” Anh mở tủ rượu ra và một chồng các tờ quảng cáo về danh sách quà cưới rơi xuống sàn.

“Này!” anh nói như trách móc, nhặt chúng lên. “Cậu đi lên danh sách quà cưới mà không rủ tớ sao? Tớ không thể tin được điều đó! Cả đời tớ mong được đi lên danh sách quà cưới đến chết! Cậu có yêu cầu một cái máy pha cà phê cappuccino không?”

“Ừm... có. Tớ nghĩ vậy...”

“Sai lầm lớn. Cậu sẽ dùng nó được ba bận rồi lại quay về với Starbucks thôi. Nghe này, nếu cậu muốn tớ nhận bất cứ món quà nào thì cậu biết tớ ở ngay trên tầng trên nhá...”

“Yeah, đúng rồi.” Tôi lườm anh. “Để sau Giáng sinh nhé.”

Giáng sinh vẫn là một nỗi đau kha khá đối với tôi. Tôi nghĩ mình thực sự thông minh khi đặt một đồng quà trên mạng. Nhưng chúng đã chẳng bao giờ đến, vì thế tôi mất cả tối Giáng sinh chạy quanh các cửa hàng để mua quà thay thế. Rồi vào sáng Giáng sinh chúng tôi lên gác uống rượu cùng Danny và Randall

thì thấy Danny đang ngồi đó, mặc cái áo choàng lụa tôi mua cho Elinor và ăn những thanh chocolate lẻ ra là gửi cho Samantha ở chỗ làm.

“Này, làm sao mà tớ biết được chứ?” anh chống ché. “Đó là Giáng sinh và chúng được gói ghém bằng hoàng... Như kiểu, Đúng rồi, Daniel, có ông già Noel...” Anh vớ lấy chai Martini và dốc vào bình pha cocktail. “Mạnh hay rất mạnh?”

“Danny, tớ thực sự phải gọi cuộc điện thoại này. Tớ sẽ quay lại trong một phút nữa.”

Tôi nhấc cái điện thoại ra và mang vào phòng ngủ, rồi đóng cửa lại và cố gắng tập trung suy nghĩ lần nữa.

Đúng rồi. Tôi có thể làm được việc này. Điềm tĩnh và bình tĩnh. Tôi quay số máy nhà và đợi chờ với nỗi lo sợ chết người khi chuông cứ reo.

“Alô.” Một giọng nói Lhe khê vang lên.

“Alô.” Tôi bối rối đáp lại. Cứ cho là đang gọi đường dài đi nữa thì đó cũng không phải giọng của mẹ.

“Becky à. Cô Janice đây! Cháu yêu, cháu có khỏe không?”

Thật kì lạ. Có phải tôi gọi nhầm số máy nhà bên cạnh không nhỉ?

“Cháu... khỏe.”

“Ôi, tốt quá! Bây giờ, nhân tiện gặp cháu trên điện thoại, cháu thích loại nào hơn, Evian hay Vittel?”

“Vittel,” tôi tự động trả lời. “Cô Janice này...”

“Tuyệt quá. À còn nước có ga thì sao? Có điều là bây giờ rất nhiều người uống nước, cháu biết đấy, vì sức khỏe mà.... Cháu nghĩ sao về Perrier?”

“Cháu... cháu Không biết. Cô Janice này...” tôi hít thật sâu. “Mẹ cháu có ở đấy không ạ?”

“Cháu yêu, cháu không biết à? Bố mẹ cháu đi vắng rồi! Đến Lake District rồi.”

Tôi cảm thấy bức mình quá. Làm sao tôi có thể quên là bố mẹ đi chơi Lake District chứ?

“Cô chỉ ghé xem mấy cái cây. Nếu là chuyện khẩn cấp thì cô có thể tìm số điện thoại bố mẹ cháu để lại...”

“Không, không... không có gì đâu ạ.”

Nỗi buồn bức của tôi như bắt đầu lắng xuống. Rồi tôi cảm thấy khá nhẹ nhõm trong lòng. Tôi cảm thấy bớt gánh nặng hơn được một lúc. Ý tôi là, họ đi vắng không phải lỗi của tôi, đúng không?

“Cháu có chắc không?” cô Janice nói. “Nếu là chuyện quan trọng, cô có thể dễ dàng tìm số điện thoại...”

“Không, thực sự, không sao đâu ạ! Không có gì quan trọng ạ,” tôi nghe thấy mình đang nói. “Vâng, rất vui được nói chuyện với cô... tạm biệt cô!” Tôi đập má, người khê run lên.

Chỉ thêm vài ngày nữa thôi mà. Sẽ không ảnh hưởng gì đâu.

Tôi trở lại phòng khách và thấy Danny ngả gối trên sofa, đổi kênh tivi liên tục.

“Ồn cả chứ?” anh hỏi, ngẩng đầu lên.

“Ồn,” tôi nói. “Cùng uống nhé.”

“Vẫn trong bình pha rượu,” anh nói, hất đầu về phía tủ rượu, ngay khi đó cửa ra vào mở ra.

“Chào!” tôi reo lên. “Luke này, có phải anh không đấy? Anh về vừa kịp...”

Tôi khựng lại khi Luke bước vào phòng và dừng sờ nhìn anh. Mặt anh tái nhợt và vô hồn, mắt anh còn tối sầm hơn thường lệ. Tôi chưa từng bao giờ nhìn thấy anh như vậy.

Danny và tôi liếc nhau và tôi cảm thấy tim mình thất lại.

“Luke!” tôi ghen ngào. “Anh ổn chứ?”

“Anh đã cố gọi suốt một tiếng vừa rồi,” anh nói. “Em không ở chỗ làm, đừng dây ở đây lại bạn...”

“Có lẽ lúc đó em đang trên đường về nhà. Và rồi em phải gọi điện thoại.” Lo lắng, tôi bước lại gần anh. “Có chuyện gì vậy Luke? Chuyện công việc à?”

“Chuyện Michael,” Luke nói. “Anh vừa nghe nói. “Anh ấy bị đau tim.”

19. Chương 10

Chương 10

Phòng của Michael nằm trên tầng 4 của bệnh viện Đại học George Washington. Chúng tôi im lặng đi dọc hành lang, cả hai đều nhìn thẳng về phía trước. Tối qua chúng tôi đặt chân đến Washington. Giường trong khách sạn của chúng tôi to và thoải mái, nhưng dù vậy, không ai trong hai chúng tôi ngủ thực sự ngon. Thực ra, tôi không chắc Luke có ngủ tẹo nào không. Anh không nói gì mấy, nhưng tôi biết anh đang gặm nhấm cảm giác có lỗi.

“Anh ấy đã suýt chết,” tối qua anh nói vậy, khi cả hai chúng tôi đều nằm thức trong màn đêm.

“Nhưng anh ấy đã không chết,” tôi đáp, cầm lấy tay anh.

“Nhưng anh ấy đã suýt chết.”

Và khi ta nghĩ về điều này thì đúng là thế thật. Anh ấy suýt chết. Mỗi lần nghĩ về điều này tôi lại thấy quặn thắt ở bụng. Trước đây tôi chưa từng biết bất kì ai thân thiết với tôi bị bệnh nặng cả. Ý tôi là, cũng có cụ Muriel của tôi thậm bị làm sao đó - nhưng tôi chỉ gặp cụ có hai lần. Và tất cả ông bà tôi đều còn sống ngoại trừ ông nội đã mất khi tôi lên hai, vì vậy tôi thậm chí chưa bao giờ biết ông.

Thực ra, trước đây tôi gần như chưa bao giờ đặt chân đến bệnh viện trừ phi ta tính cả việc xem phim truyền hình ER và Terms of Endearment. Khi chúng tôi đi ngang qua mấy cái biển đáng sợ như “Khoa Ung thư” và “Khoa Tiền liệt tuyến”, một lần nữa tôi nhận thấy mình đã được đùm bọc che chở đến mức nào.

Chúng tôi đặt chân đến phòng 465 và Luke dừng lại.

“Đây rồi,” anh nói. “Sẵn sàng chưa?” Anh gõ cửa nhẹ nhàng và một lát sau, đẩy cánh cửa mở ra.

Michael đang nằm ngủ trên một cái giường kim loại to, kêu kèn kẹt, với sáu giỏ hoa to đùng đặt ở bàn bên cạnh anh và còn nhiều hoa nữa ở khắp phòng. Có một cái ống truyền dính vào tay anh và một ống khác gắn từ ngực anh đến cái máy gì đó có mấy cái đèn bé xíu. Khuôn mặt anh nhợt nhạt, buồn bã và trông anh rất... yếu ớt.

Tôi không thích thế này. Tôi chưa từng nhìn thấy Michael ngoại trừ lúc anh ấy mặc bộ vest đắt tiền, cầm đồ uống đắt tiền. To lớn, điềm tĩnh và vững chãi. Không phải đang nằm trên giường mặc quần áo bệnh nhân.

Tôi liếc nhìn Luke và anh nhìn Michael chăm chăm, mặt tái nhợt đi. Nhìn như thể anh muốn khóc vậy.

Ôi Chúa ơi. Bây giờ tôi cũng muốn khóc.

Rồi Michael mở mắt ra, và tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn. Ít ra thì đôi mắt anh ấy vẫn giống hệt như xưa. Vẫn ấm áp như thế. Vẫn ánh lên vẻ hài hước như thế.

“Này, bọn em không cần phải đi suốt chặng đường xa như thế đến đây đâu,” anh nói. Giọng anh nghe có vẻ khô khan và trang nghiêm hơn thường lệ.

“Michael này,” Luke nói, tiến một bước dài về phía trước. “Anh cảm thấy thế nào?”

“Khá hơn rồi. Khá hơn lúc trước.” Mắt Michael nhìn Luke như chế giễu. “Cậu cảm thấy thế nào? Trông cậu thảm hại quá.”

“Em cảm thấy thảm hại,” Luke nói. “Em cảm thấy hoàn toàn...” Anh dừng lại và nghẹn ngào.

“Thật sao?” Michael nói. “Có lẽ cậu cũng nên kiểm tra sức khỏe đi. Làm đi cho yên tâm. Bây giờ tôi biết mình bị viêm họng. Ngoài ra, máu huyết của tôi ổn và tôi không bị dị ứng với đậu phộng.” Anh nhìn xuống giỏ trái cây trên tay Luke. “Cái đó cho tôi à?”

“Vâng!” Luke nói, dường như hơi bối rối. “Chỉ là chút... Em đặt nó ở đây được không?”

Anh dọn một khoảng trống giữa những giỏ hoa đẹp kì lạ, và khi anh làm vậy thì tôi nhận ra một trong những cái thiệp đính kèm có tiêu đề Nhà Trắng. Trời.

“Trái cây,” Michael nói, gạt đầu. “Rất chu đáo. Chắc cậu đã nói chuyện với bác sĩ của tôi. Ở đây họ rất nghiêm ngặt. Những ai đến thăm mang theo kẹo sẽ bị dẫn vào một cái phòng nhỏ và bị ép đi bộ nhanh trong vòng mười phút.”

“Michael này...” Luke hít thật sâu, và tôi có thể nhìn thấy hai tay anh nắm chặt lấy tay cầm của giỏ trái cây. “Michael này, em chỉ muốn nói... Em xin lỗi. Về chuyện cãi vã của chúng ta.”

Chuyện đó quên lâu rồi. Thật đấy.

“Không đâu. Em không quên.”

“Luke này.” Michael nhìn Luke thật ân cần. “Chuyện đó không có gì quan trọng đâu.”

“Nhưng em chỉ cảm thấy...”

“Chúng ta đã bắt đầu, chỉ có như vậy thôi. Kể từ hôm đó tôi đã luôn nghĩ về những điều cậu nói. Cậu có quan điểm của cậu. Nếu Công ti Truyền thông Brandon được biết đến với một nghĩa cử tốt đẹp như vậy thì nó chỉ tốt cho danh tiếng của công ti mà thôi.”

“Lẽ ra em không nên tự hành động mà không hỏi ý kiến của anh,” Luke lẩm bẩm.

“Được rồi. Như cậu nói, nó là công ti của cậu. Cậu có quyền quyết định. Tôi tôn trọng điều đó.”

“Và em tôn trọng ý kiến đóng góp của anh,” Luke ngay lập tức nói. “Em sẽ luôn luôn như vậy.”

“Vậy là chúng ta đồng ý khép lại hận thù nhé?” Michael chìa tay ra, cả bàn tay tím bầm vì vết kim truyền - và một giây sau, Luke nhẹ nhàng nắm lấy nó.

Bây giờ thì tôi xúc động đến nghẹn thở.

“Em sẽ đi lấy... ít nước...” tôi áp úng, và lùi ra khỏi phòng, thở hỗn hển.

Tôi không thể òa khóc trước mặt Michael. Anh ấy sẽ nghĩ tôi thật thảm hại.

Hoặc không anh sẽ nghĩ tôi khóc vì tôi biết điều gì đó mà anh không biết. Anh sẽ nghĩ chúng tôi đã xem phác đồ điều trị và đó hoàn toàn không phải chứng viêm họng. Đó là một khối u não và không ai khác có thể chữa trị ngoại trừ một chuyên gia đến từ Chicago nhưng người này từ chối không chịu mổ cho Michael chỉ vì mối thù địch từ trước giữa hai bệnh viện...

OK, nghe này, tôi phải dừng ngay cái việc nhảm lẩn chuyện này với phim ER thôi.

Tôi tha thẩn ra gần khu vực tiếp tân, thở thật sâu để trấn tĩnh lại, và ngồi xuống bên cạnh một người phụ nữ trung tuổi. Có vài người ngồi trên những chiếc ghế nệm và có vài bệnh nhân ngồi xe lăn, đang được truyền nước, và tôi nhìn thấy một bà già, yếu ớt đang ra đón mấy người chắc hẳn là cháu gọi bà bằng bà. Khi nhìn thấy chúng, cả khuôn mặt bà cụ sáng bừng lên và bỗng nhiên nhìn bà trẻ ra tới mười tuổi - ngay nhiên thay tôi nhận thấy mình lại đang sụt sịt.

“Cô ổn chứ?” Tôi ngẩng lên thì thấy một phụ nữ trung niên đang đưa cho tôi một chiếc khăn giấy. Bà mỉm cười - nhưng mắt bà hoe hoe đỏ. “Nó làm cô xúc động phải không?” bà nói khi tôi xì mũi. “Người nằm viện có quan hệ thế nào với cô?”

“Chỉ là một người bạn. Còn bà thì sao ạ?”

“Chồng tôi, Ken,” người phụ nữ đáp. “Ông ấy vừa được ghép tim nhân tạo. Ông ấy ổn rồi.” Bà nhoẻn cười. “Ông ấy ghét trông thấy tôi buồn.”

“Chúa ơi. Tôi... thực sự rất tiếc.”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng khi cố hình dung xem tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu giả sử Luke đang nằm trên giường bệnh đó.

“Ông ấy chắc sẽ ổn thôi, nếu ông ấy biết quan tâm đến bản thân. Mấy cái ông đàn ông này là thế. Họ chủ quan lắm.” Bà lắc đầu. “Nhưng vào đây rồi... chắc nó sẽ dạy cho cô cái gì là quan trọng đúng không?”

“Chắc chắn là vậy ạ,” tôi nhiệt tình ủng hộ.

Chúng tôi ngồi im lặng một hồi lâu, và tôi lo lắng nghĩ về Luke. Có lẽ tôi nên bắt anh ấy đi tập thể dục ở trung tâm thể hình nhiều hơn một chút. Và ăn đồ ăn ít chất béo để giảm lượng cholesterol đi. Chỉ để yên tâm hơn thôi.

“Tôi nên về lại phòng,” người phụ nữ nói, nhìn đồng hồ đeo tay. Bà mỉm cười với tôi, “Rất vui được gặp cô.”

“Tôi cũng vậy.” Tôi nhìn theo khi bà ấy đi xuống cuối hành lang, rồi đứng dậy và quay về phòng Michael, chỉnh trang lại tóc tai và khoác một vẻ mặt thật tươi tỉnh. Không nước mắt ngăn nước mắt dài nữa.

“Xin chào!” Luke nói khi tôi bước vào. Anh ngồi trên cái ghế cạnh giường Michael, và bầu không khí dễ chịu hơn rất nhiều, ơn Chúa.

“Anh vừa mới kể với Luke,” Michael nói khi tôi ngồi xuống. “Con gái anh đang bắt anh nghỉ hưu. Hoặc tối thiểu cũng phải giảm bớt khối lượng công việc. Chuyển đến New York.”

“Thật sao? Ôi, đúng vậy, hãy làm thế đi! Bọn em thích như vậy lắm.”

“Đó là một ý kiến hay,” Luke nói. “Hãy nhớ rằng hiện giờ anh đang làm khoảng sáu công việc toàn thời gian.”

“Em rất thích con gái anh,” tôi hồ hởi nói. “Chúng em đã rất vui khi cô bé đến Barneys. Công việc mới của cô bé thế nào rồi anh?”

Con gái của Michael là một luật sư chuyên về luật sở hữu trí tuệ, và vô cùng thông minh. Tuy nhiên, cô bé chưa nhận ra rằng mình đang chọn những màu sắc không hề hợp với tông màu da của cô cho đến khi tôi chỉ ra điều đó cho cô bé.

“Thực ra rất suôn sẻ, cảm ơn em. Con bé vừa chuyển sang công ti Finerman Wallstein,” Michael nói thêm với Luke. “Những văn phòng luật rất cao cấp.”

“Em biết họ,” Luke nói. “Em cũng thuê họ ấy vấn đề cá nhân. Thực ra, lần cuối em ở đó là vài tuần trước đây. Chuyện bản di chúc của em. Lần sau em sẽ đề nghị đích danh con bé.”

“Hãy làm như vậy,” Michael nói. “Con bé sẽ thích lắm đấy.”

“Anh đã lập di chúc rồi sao, Luke?” Tôi thích thú hỏi.

“Tất nhiên là anh đã lập di chúc.” Luke nhìn tôi chăm chăm. “Em chưa lập sao?”

“Chưa,” tôi nói - rồi hết nhìn Luke lại nhìn Michael. “Cái gì cơ? Chuyện gì vậy?”

“Mọi người đều nên làm di chúc,” Michael nghiêm túc nói.

“Anh thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ em lại chưa làm di chúc,” Luke nói, lắc đầu.

“Em thậm chí còn chưa từng nghĩ sẽ làm một cái di chúc!” tôi chống trả. “Ý em là, em mới chỉ hai mươi bảy tuổi.”

“Anh sẽ hẹn gặp luật sư của anh,” Luke nói. “Chúng ta cần xử lý vấn đề này.”

“Vâng. OK. Nhưng thành thực mà nói...” Tôi khẽ nhún vai. Rồi một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi. “Vậy anh để lại mọi thứ cho ai?”

“Em,” Luke nói. “Trừ một số thứ linh tinh, lật vặt.”

“Em sao?” Tôi há hốc mồm nhìn anh. “Thật sao? Em sao?”

“Thông thường thì các ông chồng sẽ để lại tài sản cho các bà vợ của mình,” anh nói và khẽ mỉm cười. “Hay là em phản đối?”

“Không! Tất nhiên là không! Em chỉ... đại loại là... không nghĩ đến việc đó.”

Tôi cảm thấy lòng mình vui sướng lạ lùng. Luke để lại mọi thứ cho tôi!

Tôi không hiểu sao điều đó lại đáng ngạc nhiên chứ. Ý tôi là, chúng tôi sống chung. Chúng tôi sẽ cưới nhau. Điều đó hiển nhiên mà. Nhưng không hiểu sao tôi vẫn không ngăn được cảm giác hơi hãnh diện.

“Liệu anh có nên hiểu là em không định để lại thứ gì cho anh không?” Luke dịu dàng hỏi.

“Tất nhiên rồi!” tôi kêu lên. “Ý em là - tất nhiên em sẽ làm vậy chứ!”

“Không ép buộc gì đâu đấy,” Luke nói, cười toe toét với Michael.

“Em sẽ làm thế mà!” tôi nói, càng lúc càng bối rối. “Em chỉ chưa thực sự nghĩ về điều này thôi!”

Để che giấu sự bối rối của mình, tôi với tay lấy một quả lê và bắt đầu ăn ngấu nghiến. Động tới chuyện này, tại sao tôi lại chưa từng viết di chúc nhỉ?

Tôi nghĩ chắc là vì tôi chưa từng thực sự nghĩ mình sẽ chết. Nhưng tôi có thể dễ dàng chết, đúng không nhỉ? Ý tôi là, tàu của chúng tôi có thể bị lật trên đường về New York. Hay một tên giết người hàng loạt có thể đột nhập vào căn hộ của chúng tôi...

Và ai sẽ là người hưởng toàn bộ tài sản của tôi chứ?

Luke nói có lí. Đây là một việc khẩn cấp.

“Becky này? Em ổn chứ?” Tôi ngẩng lên thấy Luke đang mặc áo khoác. “Chúng ta phải đi rồi.”

“Cảm ơn vì đã đến,” Michael nói, và nắm chặt lấy tay tôi khi tôi cúi xuống hôn anh. “Anh thực sự rất cảm kích.”

“Và em sẽ liên tục thông báo về đám cưới,” Luke nói, và mỉm cười với Michael. “Anh không được thoái thác nhiệm vụ của phù rể đâu đấy.”

“Chắc chắn là không rồi!” Michael nói. “Nhưng nhắc anh mới nhớ ra, anh hơi bối rối tại bữa tiệc đính hôn khi nói chuyện với nhiều người khác nhau. Hai em cưới ở New York hay ở Anh ấy nhỉ?”

“New York,” Luke nói, nhăn trán, hơi bối rối. “Việc đó cuối cùng đã được quyết định, đúng không Becky? Anh thậm chí chưa từng hỏi xem mẹ em đã đón nhận tin đó như thế nào.”

“Em... ừm...” Tôi câu giờ, quẩn khăn quàng quanh cổ.

Tôi không thể thú nhận sự thật. Tôi không thể thú nhận rằng mẹ tôi vẫn chưa hề biết gì về khách sạn Plaza. Không phải ở đây. Không phải lúc này.

“Vâng!” Tôi nói, cảm thấy má mình nóng rực lên. “Vâng, mẹ em ổn mà. New York thì New York!”

Khi bước lên tàu, trông Luke rất xanh xao và kiệt quệ. Tôi nghĩ việc chứng kiến Michael nằm đó bất lực làm anh buồn hơn về anh đang cố tỏ ra. Anh ngồi nhìn ra cửa sổ tối đen, và tôi cố gắng nghĩ ra điều gì đó có thể làm anh vui hơn.

“Anh này!” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng. Tôi lục túi xách lấy ra một cuốn sách hôm trước tôi mua có tên là Lời hứa của cuộc đời. “Chúng ta cần bàn bạc về việc viết lời thề trong đám cưới.”

“Viết lời thề đám cưới sao?” Luke nhăn mặt. “Không phải lúc nào cũng như nhau sao?”

“Không! Chuyện đó xưa rồi. Bây giờ mọi người đều tự viết. Anh nghe này. “Lời thề đám cưới là cơ hội để bạn cho cả thế giới biết rằng hai bạn có ý nghĩa thế nào đối với nhau. Cùng với lời tuyên bố của người chủ trì đám cưới rằng giờ đây hai bạn đã là vợ chồng thì lời thề đám cưới sẽ là linh hồn của toàn lễ cưới. Những lời thề này phải là những lời đẹp nhất và xúc động nhất được nói ở đám cưới của các bạn.”

Tôi nhìn Luke đầy trông đợi nhưng anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cuốn sách này viết chúng ta cần phải nghĩ xem chúng ta là một cặp như thế nào,” tôi nhấn mạnh. “Chúng ta là Những người trẻ tuổi đang yêu hay Những người bạn đồng hành khi đã xế bóng?”

Luke thậm chí còn không nghe. Có lẽ tôi nên lấy một vài ví dụ cụ thể. Mắt tôi đang dán vào một trang sách có ghi Đám cưới vào mùa hè, cái này có vẻ khá phù hợp.

“Khi những bông hồng nở vào mùa hè thì tình yêu của anh dành cho em cũng đơm hoa kết trái. Khi những đám mây trắng bay lên trời cao thì tình yêu của anh cũng vút bay,” tôi đọc to.

Tôi xì mặt ra. Có lẽ không được. Tôi lật nhanh thêm vài trang nữa, liếc xuống phía dưới.

Em đã giúp anh vượt qua nỗi đau của quá trình cai nghiện...

Mặc dù em bị bỏ tù vì tội giết người, tình yêu của chúng ta sẽ vẫn sáng ngời như ngọn hải đăng...

“Ôi, anh nhìn này,” tôi đột ngột nói. “Đây là viết cho những đôi yêu nhau từ thời phổ thông. ‘Ánh mắt chúng ta đã gặp nhau trong lớp học toán. Làm sao chúng ta biết được rằng môn lượng giác học lại đưa chúng ta đến cuộc sống hôn nhân phải không em?’”

“Ánh mắt chúng ta gặp nhau trong một buổi họp báo đông đúc,” Luke nói. “Làm sao chúng ta biết được tình yêu của chúng ta sẽ đơm hoa kết trái khi anh công bố một chuỗi quỹ đầu tư mới đầu tư vào các công ti đang ăn nên làm ra ở châu Âu với các thống kê về tài sản lưu động, chi phí cố định, và lãi suất ưu đãi trong suốt kì kế toán đầu tiên phải không em?”

“Ôi Luke...”

Được rồi. Được rồi. Có lẽ đây không phải lúc thích hợp cho những lời thề. Tôi đóng sách lại và nhìn Luke đầy lo lắng. “Anh ổn chứ?”

“Anh ổn.”

“Anh lo cho Michael à?” Tôi nắm lấy tay anh. “Bởi vì thật lòng, em nghĩ anh ấy sẽ ổn thôi. Anh đã nghe anh ấy nói gì rồi đấy. Nó chỉ như một cú điện thoại đánh thức thôi mà.”

Im lặng một lúc rồi Luke quay đầu lại.

“Trong lúc em đi ra nhà vệ sinh,” anh chậm rãi nói, “anh đã gặp bố mẹ của một anh chàng nằm ở phòng kế bên phòng của Michael. Anh ta bị đau tim vào tuần trước. Em có đoán được anh ta bao nhiêu tuổi không?”

“Bao nhiêu ạ?” tôi nói như thiếu hiểu.

“Ba mươi ba.”

“Chúa ơi, thật sao? Thật khủng khiếp!”

Luke chỉ già hơn anh ta một tuổi.

“Anh ta là một nhà đầu tư chứng khoán. Rất thành công.” Anh thở chậm rãi. “Điều đó có làm em suy nghĩ không? Hãy nghĩ về những gì em làm với cuộc đời em. Và hãy trấn trở.”

“Ừm... vâng,” tôi nói, cảm giác như thể mình đang rón rén đi trên vỏ trứng. “Đúng thế.”

Trước đây Luke chưa từng nói chuyện như thế này. Thông thường khi tôi bắt đầu nói chuyện đời và ý nghĩa cuộc đời - thực ra, được rồi, tôi cũng không làm việc này thường xuyên cho lắm - anh hoặc là gạt chuyện đó đi hoặc là biến nó thành trò đùa. Chắc chắn anh chưa bao giờ thú nhận rằng mình nghi hoặc về những gì mình đang làm với cuộc đời mình. Tôi thực sự muốn động viên anh - nhưng tôi lo mình có thể nói điều gì đó sai và làm anh chán.

Lúc này anh lại lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chính xác anh đang nghĩ gì vậy?” Tôi dụ dằng nói.

“Anh không biết,” Luke nói sau khi im lặng một lúc. “Anh đoán là việc này làm cho ta nhìn nhận mọi việc khác đi.”

Anh nhìn tôi - và chỉ trong một giây tôi nghĩ mình có thể nhìn thấu tâm can anh, cái phần mà tôi hầu như chưa chạm tới bao giờ. Mềm mại hơn, yên ả hơn và đầy nghi hoặc cũng như tất cả những người khác.

Rồi anh nháy mắt - và việc này cứ thế anh vừa đóng nắp máy ảnh lại. Quay lại chế độ bình thường. Phong cách của doanh nhân. Rất tự tin vào bản thân.

“Dù sao thì anh cũng mừng là Michael và anh đã giảng hòa với nhau,” anh nói, uống thêm một ngụm nước từ chai nước đang cầm theo.

“Em cũng thấy thế.”

“Cuối cùng anh ấy cũng hiểu được quan điểm của anh. Sự ủng hộ của dân chúng mà bọn anh nhận được thông qua quỹ từ thiện sẽ mang lại lợi ích to lớn cho công ti. Dù đó là quỹ từ thiện của mẹ anh thì cũng đâu có gì quan trọng.”

“Đúng thế,” tôi miễn cưỡng nói. “Em cũng nghĩ vậy.”

Tôi thực sự không muốn nói về mẹ Luke vào lúc này, vì thế tôi lại mở cuốn sách viết về lời thề đám cưới.

“Này anh, có cái này rất vắn...”

Khi chúng tôi về đến ga Penn, nó đông nghịt người. Luke đi về hướng nhà vệ sinh, và tôi tiến về phía một ki ốt để mua thanh kẹo. Tôi đi thẳng qua một quầy báo - rồi dừng lại. Chờ một phút. Cái gì thế kia?

Tôi lùi lại mấy bước và chăm chăm nhìn tờ New York Post. Ngay ở trên cùng, trong một bài chuyên đề có tấm ảnh bé xíu của Elinor.

Tôi vồ lấy tờ báo và nhanh chóng lật xem.

Có một tit báo, “Làm thế nào để vượt qua nỗi vất vả của việc làm từ thiện”. Lại còn có một bức ảnh chụp Elinor với nụ cười băng giá, đang đứng trên bậc thềm của một tòa nhà lớn nào đó và trao một tấm séc ột ông mặc lễ. Mắt tôi hoa lên khi đọc dòng chữ in hoa. Elinor Sherman vừa đấu tranh chống lại sự thờ ơ để quyền góp tiền vì một lí do mà bà luôn tin tưởng.

Không phải cơ hội chụp hình đó lẽ ra dành cho Luke sao?

Tôi đọc thật nhanh bài báo, tìm kiếm xem có thông tin nào về Công ti Truyền thông Brandon không. Có thông tin nào đề cập đến Luke không. Nhưng tôi đọc đến cuối trang mà tên anh chưa một lần được nhắc đến. Cứ như thể anh bốc hơi rồi vậy.

Tôi nhìn xuống trang báo mà không tin nổi.

Sau tất cả những gì anh đã làm cho bà ta. Làm sao bà ta có thể đối xử với anh như thế này chứ?

“Cái gì đấy?”

Tôi giật bản mình khi nghe thấy giọng của Luke. Trong một giây tôi cân nhắc việc có nên giấu tờ báo dưới áo khoác không. Nhưng rồi có ích gì chứ, đúng không? Sớm hay muộn thì anh cũng đọc mà.

“Luke này...” Tôi ngập ngừng - rồi xoay xoay tờ báo để anh có thể nhìn thấy nó.

“Có phải mẹ anh đấy không?” Nhìn anh có vẻ sững sờ. “Mẹ anh chưa bao giờ bảo sẽ có việc đó. Cho anh xem đi.”

“Luke này...” tôi hít thật sâu. “Không có chỗ nào nhắc đến anh. Hay nhắc đến công ti cả.”

Tôi co rúm người lại khi nhìn anh đọc nhanh qua trang báo; theo như tôi quan sát thì kinh ngạc tột cùng đang hiện dần lên trên gương mặt anh. Hôm nay đã là một ngày đủ mệt mỏi rồi, không cần phải phát hiện thêm việc mẹ anh chơi anh một cú như thế.

“Mẹ anh thậm chí không nói với anh là bà tham gia cuộc phỏng vấn sao?”

Luke không trả lời. Anh rút điện thoại di động ra, nhấn một số, và đợi một lát. Rồi anh hét lên bực bội.

“Anh quên mất. Mẹ anh quay lại Thụy Sĩ rồi.”

Tôi cũng quên điều đó. Bà ấy lại đi “thăm bạn bè” rồi báo chuyện đám cưới. Lần này bà ấy ở đó cả hai tháng, thế nghĩa là bà ta đã tính toán rất kĩ. Bà ta chắc hẳn đã tham dự buổi phỏng vấn ngay trước khi đi.

Tôi cố nắm lấy tay Luke, nhưng anh không cầm. Chỉ có Chúa mới biết anh đang nghĩ gì.

“Luke này... có lẽ có một lời giải thích...”

“Thôi quên chuyện đó đi.”

“Nhưng...”

“Hãy quên chuyện đó đi.” Giọng anh mệt mỏi khiến tôi ngần ngại. “Hôm nay đã là một ngày dài và khó khăn rồi. Chúng ta về nhà thôi.”

DI CHÚC VÀ TRĂNG TRỎI CUỐI CÙNG CỦA

Rebecca Bloomwood

Tôi, REBECCA JANE BLOOMWOOD, nguyện lập ra, phát hành, và công bố di chúc này là di chúc và trăng trời cuối cùng của tôi.

THỨ NHẤT: Tôi xin hủy bỏ toàn bộ những di chúc và những bản bổ sung vào di chúc được tôi lập ra trước đây.

THỨ HAI:

(a) Tôi xin để lại cho SUSAN CLEATH-STUART toàn bộ bộ sưu tập giày của tôi, toàn bộ quần jeans, áo da màu khói, toàn bộ mỹ phẩm của tôi ngoại trừ cây son Chanel, thảm trải sàn hình vuông bằng da, chiếc túi xách Kate spade màu đỏ của tôi[*], chiếc nhẫn bạc với mặt đá mặt trăng, và bức tranh vẽ hai chú voi của tôi.

[*] Trừ khi cô ấy thích chiếc túi DKNY mới cổ quai đeo dài.

(b) Tôi xin để lại ẹ tôi JANE BLOOMWOOD tất cả những chiếc túi xách còn lại của tôi, cây son Chanel của tôi, tất cả trang sức của tôi, bộ chăn lông vũ màu trắng bằng vải cotton mua ở Barneys của tôi, chiếc váy dạ hội được móc bằng tay của tôi, những cái gối tựa làm bằng da thuộc của tôi, cái bình hoa thủy tinh Venice của tôi, bộ sưu tập thìa để ăn mứt của tôi, và chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Tiffany của tôi[*].

[*] Cả chiếc đeo chìa khóa của Tiffany, cái mà tôi đã làm thất lạc nhưng chắc chắn vẫn còn đâu đó trong căn hộ.

(c) Tôi xin để lại cho bố tôi GRAHAM BLOOMWOOD bộ cờ tướng của tôi, những chiếc đĩa CD nhạc cổ điển mà bố tôi tặng tôi nhân dịp Giáng sinh, cái túi dùng khi đi dã ngoại hiệu Bill Amberg của tôi, cái đèn bàn làm bằng titan của tôi, bản thảo còn dang dở cuốn sách sống đẹp của tôi có tiêu đề Quản lý tiền theo cách của Bloomwood, toàn bộ bản quyền của cuốn sách được chuyển sang cho ông.

(d) Tôi xin để lại cho DANNY KOVITZ tất cả những cuốn tạp chí British Vogue cũ của tôi[*], cái đèn làm bằng dung nham của tôi, chiếc áo khoác bò được đặt riêng của tôi, và cái máy ép nước trái cây của tôi.

[*] Cộng thêm toàn bộ những tạp chí khác mà sau này tôi sẽ mua.

(e) Tôi xin để lại cho ERIN GAYLER cái áo chui đầu bằng len lông cừu hiệu Tse của tôi, cái váy dạ hội Donna Karan của tôi, tất cả những chiếc váy hiệu Betsey Johnson của tôi, và những dây buộc tóc hiệu Louis Vuitton của tôi.

THỨ BA: Tôi xin để lại toàn bộ những gì còn lại, phần tài sản còn lại sau khi đã thanh toán mọi nợ nần, tất cả phần tài sản còn lại dưới mọi hình thức hay bản chất và trong bất cứ hoàn cảnh nào, ngoại trừ bất cứ bộ quần áo nào được tìm thấy trong túi mua hàng dưới đáy tủ quần áo[*], cho LUKE BRANDON.

[*] Tất cả những thứ này phải được thận trọng vứt đi trong bí mật.

20. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Đây không phải là khoảng thời gian hay ho chút nào.

Thật ra, nó rất kinh khủng. Kể từ khi nhìn thấy mục đó trong tờ báo, Luke đã hoàn toàn lãnh đạm và im lặng. Anh chẳng nói năng gì về chuyện đó, và không khí trong căn hộ trở nên thực sự căng thẳng, còn tôi thì không biết làm gì để mọi chuyện khá khẩm hơn. Vài hôm trước tôi đã thử mua mấy cây nến thơm dịu, nhưng chúng chẳng có mùi gì khác ngoài mùi sáp. Thế là hôm qua tôi lại thử sắp xếp lại đồ đạc để căn hộ hợp phong thủy và hài hòa hơn. Nhưng Luke đi vào phòng khách đúng lúc tôi đập một chân ghế sofa vào cái đầu DVD, và tôi không nghĩ là anh bị ấn tượng lắm.

Chúa ơi, tôi ước giá mà anh cởi mở với tôi, như người ta vẫn thường làm trên Dawson's Creek. Nhưng mỗi khi tôi nói “Anh muốn nói chuyện không?” và vỗ nhẹ lên sofa mời mọc, thay vì nói “Ừ, Becky, anh có vài chuyện muốn chia sẻ với em,” thì anh hoặc lờ tôi đi hoặc bảo tôi là đã hết cả phê.

Tôi biết anh đã thử gọi điện ẹ, nhưng bệnh nhân ở cái bệnh viện Thụy Sĩ ngu ngốc của bà không được phép dùng điện thoại di động, nên anh không nói chuyện với bà được. Tôi cũng biết rằng anh đã nói chuyện điện thoại với Michael vài lần. Và người trợ lý từng được phân làm việc cho Quý Elinor Sherman đã quay lại làm việc cho Công ti Truyền thông Brandon. Thế nhưng, khi tôi hỏi về chuyện đó, anh chỉ im bật và chẳng nói gì cả. Cứ như thể anh không thể bắt bản thân mình thừa nhận bất cứ chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện duy nhất vẫn đang diễn ra hoàn toàn suôn sẻ lúc này là chuẩn bị cho đám cưới. Robyn và tôi đã gặp nhà thiết kế sự kiện vài lần, ý tưởng của ông này cho căn phòng thật sự rất hoành tráng. Rồi hôm khác chúng tôi đã có một bữa đi nếm các món tráng miệng ở Plaza, và tôi gần như ngất lịm đi vì những chiếc bánh pudding tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng mà mình có thể lựa chọn. Rượu champagne suốt dọc lối đi, những người phục vụ cung kính, còn tôi được đối xử y hệt như một cô công chúa...

Nhưng thành thực mà nói, thì thậm chí chuyện đó không dễ chịu và tuyệt vời như lẽ ra phải thế. Thậm chí khi tôi đang ngồi đây, được phục vụ món đào trắng rím với kem mứt hồ trăn và biscotti hồi trong một chiếc đĩa mạ vàng, tôi vẫn không thể ngăn được cảm giác hơi day dứt một tạo len lõi vào sự sung sướng, giống như những tia sáng li ti xuyên qua chiếc màn vậy.

Tôi nghĩ mình sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều khi báo tin đó ẹ.

Ý tôi là, không phải có lí do gì để cảm thấy buồn cả. Vì tôi đâu thể làm gì trong khi bố mẹ ở Lake District mà, đúng không? Tôi không hẳn là định cắt ngang kì nghỉ thoải mái dễ chịu của hai người. Nhưng ngày mai họ sẽ về. Và rồi những gì tôi phải làm là thật bình tĩnh gọi điện ẹ, nói với mẹ rằng tôi thực sự coi trọng những gì bà đã làm, và rằng điều này không có nghĩa là tôi không biết ơn, nhưng tôi đã quyết định...

Không. Rằng Luke và tôi đã quyết định...

Không. Rằng Elinor đã rất tốt bụng đề nghị... Rằng chúng con đã quyết định chấp nhận...

Ồi chúa ơi. Bụng tôi quặn lên mỗi khi nghĩ tới chuyện đó.

Thôi được, vậy thì tôi sẽ không nghĩ về chuyện đó nữa. Dù sao đi nữa, tôi cũng không muốn nói ra những lời lúng túng giả tạo. Chờ cho đến lúc và thật tự nhiên thì tốt hơn nhiều.

Khi tôi tới Barneys, Christina đang lựa đồ trên suốt một giá treo những chiếc áo mặc dự tiệc tối.

“Chào!” Cô nói khi tôi bước vào. “Cô kí những lá thư đó giúp tôi chưa?”

“Gì cơ?” Tôi thần thờ nói. “Ồi, xin lỗi. Tôi quên mất. Hôm nay tôi sẽ làm.”

“Becky?” Christina nhìn tôi kĩ hơn. “Cô ổn cả chứ?”

“Tôi khỏe! Chỉ là tôi... Tôi không biết nữa, đám cưới.”

“Tôi đã thấy India trong tiệm váy cưới tối qua. Cô ấy bảo cô đã đặt riêng một chiếc váy của Richard Tyler à?”

“Ừ, đúng thế.”

“Nhưng tôi thề là hôm trước đã nghe thấy cô bảo Erin về một chiếc váy ở Vera Wang.”

Tôi nhìn đi hướng khác và nghịch cái khóa chiếc túi của mình.

“Chà, chuyện là thế này, hình như tôi đã đặt nhiều hơn một chiếc váy.”

“Mấy chiếc?”

“Bốn.” Tôi nói sau khi đã dừng một chút. Tôi không cần nói với cô ấy về chiếc váy ở Kleinfeld.

Christina ngả đầu ra sau cười rũ rượi. “Becky, cô không thể mặc nhiều hơn một chiếc váy! Cô biết đấy, rốt cuộc thì cô vẫn cần phải chọn lấy một chiếc.”

“Tôi biết chứ,” tôi nói một cách yếu ớt và biến mất vào phòng thử đồ trước khi cô ấy có thể nói thêm điều gì.

Vị khách hàng đầu tiên của tôi là Laurel, cô này tới đây vì đã được mời trong tuần lễ hoạt động tập thể, ăn mặc theo lối “bình thường”, và quan niệm của cô ấy về cái bình thường là một chiếc quần rộng và một chiếc T-shirt Hanes.

“Trông cô chán đời thế,” Laurel nói ngay khi vừa bước vào. “Có chuyện à?”

“Không có gì!” tôi cười rạng rỡ. “Chỉ là tôi hơi bị rối bời vào lúc này thôi.”

“Cãi nhau với mẹ à?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên.

“Không,” tôi nói đầy cảnh giác, “Sao cô lại hỏi vậy?”

“Chuyện đương nhiên ấy mà,” Laurel vừa nói vừa cởi áo khoác ra. “Tất cả các cô dâu đều cãi nhau với mẹ. Nếu không cãi nhau về nghi lễ thì là về việc sắp xếp hoa. Tôi đã ném một cái lọ trà vào mẹ mình vì bà đã loại bỏ ba người bạn của tôi ra khỏi danh sách khách mời mà không hề hỏi tôi.”

“Thật sao? Nhưng sau đó hai người đã làm hòa.”

“Chúng tôi đã không thềm nói chuyện với nhau suốt 5 năm sau đó.”

“5 năm?” Tôi sững nhìn cô ấy, kinh ngạc. “Chỉ vì một đám cưới?”

“Becky, chẳng có thứ gì chỉ là một đám cưới cả.”

Laurel nói. Cô lấy một chiếc áo len cashmere. “Cái này đẹp đấy.”

“Ừm,” tôi hờ hững nói. Ôi Chúa ơi, giờ thì tôi thực sự lo rồi đây.

Nếu tôi cãi nhau với mẹ thì sao? Nếu mẹ trở nên thực sự bức mình và nói không bao giờ muốn nhìn thấy mặt tôi nữa thì sao? Và rồi khi Luke với tôi có con, chúng chẳng bao giờ được gặp ông bà ngoại. Và cứ mỗi Giáng sinh, chúng mua quà cho bà ngoại và ông ngoại Bloomwood, để dự phòng thôi, nhưng năm nào quà cũng nằm yên dưới cây thông mà không được mở ra, và chúng tôi lặng lẽ vứt đi, rồi đến một năm, cô con gái bé bỏng nói, “Mẹ ơi, sao ông bà ngoại Bloomwood lại ghét chúng ta?” và tôi sẽ phải nuốt nước mắt mà nói rằng “Con yêu, bà không hề ghét chúng ta. Bà chỉ...”

“Becky? Cô không sao chứ?”

Tôi vụt trở lại hiện tại, thấy Laurel sẫm soi tôi một cách ái ngại. “Cô biết không, trông cô cứ như người mất hồn ấy. Có lẽ cô cần nghỉ ngơi một chút.”

“Tôi ổn mà! Thật đấy.” Tôi cố hết sức nặn ra nụ cười chuyên nghiệp. “VẬY... đây là những chiếc váy mà tôi đang nghĩ đến. Nếu cô thử chiếc màu be này, với chiếc áo sơ mi trắng...”

Khi Laurel thử hết bộ này đến bộ kia, tôi ngồi trên ghế đầu, gật đầu và đưa ra những bình luận lơ đãng kì cục trong khi tâm trí vẫn cứ lẩn tẩn về chuyện với mẹ. Tôi cảm thấy như thể mình đã lún quá sâu vào cái mớ hỗn độn này, tôi đã mất hết cảm giác cân bằng rồi. Liệu mẹ có mất bình tĩnh khi tôi nói cho bà biết về Plaza không? Có không nhỉ? Tôi không thể đoán được.

Ý tôi là, cứ nhìn những gì đã xảy ra hồi Giáng sinh mà xem... Tôi đã nghĩ là mẹ sẽ rất choáng váng và thất vọng khi tôi nói với bà Luke và tôi sẽ không về nhà, và tôi đã mất một thời gian dài để có đủ cam đảm mà nói với mẹ. Nhưng, trước sự ngạc nhiên của tôi, bà đã rất dễ chịu với việc đó và bảo tôi rằng mẹ và bố sẽ có một ngày đáng yêu với Janice và Martin, và rằng tôi không cần phải lo lắng gì cả. Vậy nên có thể lần này cũng vậy. Khi tôi giải thích toàn bộ câu chuyện với mẹ, mẹ sẽ nói, “Ồ con yêu, đừng ngốc như vậy, đương nhiên là con phải được kết hôn ở bất cứ nơi nào con muốn chứ.”

Hoặc là mẹ sẽ òa khóc và nói sao tôi có thể lừa dối mẹ như thế này, và có chết bà cũng không đến Plaza.

“Tôi đã định tới Công viên Trung tâm vì tập marathon, rồi tôi thấy ai nhỉ, đứng ngay đó như một búp bê Barbie?”

Giọng Laurel len lỏi vào đầu óc tôi và tôi ngược lên.

“Không phải là ả thực tập tóc vàng chứ?”

“Đúng thế! Thế là tìm tôi bắt đầu đập thành thịch, tôi bước tới phía cô ta và tự hỏi sẽ nói gì đây. Quát mắng cô ta? Đánh cô ta? Hay là hoàn toàn lừa cô ta đi? Cô biết đấy, làm thế nào thì tôi mới hài lòng nhất đây? Và đương nhiên tôi nửa như muốn chạy trốn...”

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?” Tôi háo hức hỏi.

“Khi tôi đến gần, đó thậm chí chẳng phải là cô ta. Đó là một cô gái khác!” Laurel đặt một tay lên đầu. “Cứ như thế, bây giờ cô ta đang làm tôi loạn óc lên. Còn chưa mãn nguyện với việc cướp chồng tôi, phá hoại đời tôi, ăn cắp trang sức của tôi...”

“Cô ta ăn cắp trang sức của cô?” Tôi ngạc nhiên nói. “Cô nói vậy nghĩa là sao?”

“Tôi phải nói cho cô biết điều này. Không ư? Đồ bắt đầu bị mất từ khi Bill đưa cô ta tới căn hộ của chúng tôi. Chiếc mặt dây chuyền ngọc lục bảo bà tặng tôi. Một đôi vòng tay. Đương nhiên là tôi không hề biết về những gì đang diễn ra, vậy nên tôi nghĩ là mình bất cẩn thôi. Nhưng khi mọi chuyện hai năm rưỡi thì tôi nhận ra. Chắc chắn là cô ta.”

“Cô không thể làm gì sao?” tôi khấn khoản hỏi.

“Ồ, có chứ. Tôi đã gọi cảnh sát.” cảm Laurel căng ra khi cô cài khuy váy. “Họ tới hỏi cô ta vài câu và lục soát căn hộ của cô ta, nhưng chẳng tìm thấy gì cả. Đương nhiên là không thấy rồi.” Cô ném một nụ cười hơi lạ lùng về phía tôi. “Và rồi Bill biết chuyện. Anh ta nổi đóa lên. Anh ta đến chỗ cảnh sát và bảo họ... chà, tôi không biết chính xác anh ta đã nói gì với họ. Nhưng ngay chiều hôm đó, cảnh sát đã gọi lại cho tôi và thông báo họ bỏ vụ này. Hiển nhiên là họ đã nghĩ tôi chỉ là một mụ vợ bị đá đầy thù hận thôi. Mà dĩ nhiên là thế thật.”

Cô nhìn mình trong gương và mặt cô dần mất đi vẻ linh hoạt. “Cô biết đấy, tôi đã luôn nghĩ anh ta sẽ tỉnh ra,” cô khẽ nói. “Tôi đã nghĩ anh ta chỉ như vậy một tháng. Có thể là hai. Rồi anh ta sẽ quay lại, tôi sẽ đá anh ta đi, rồi anh ta lại quay lại van xin lần nữa, chúng tôi sẽ cãi nhau, nhưng rồi cuộc...” Cô chậm rãi thở ra. “Nhưng anh ta không hề làm vậy. Anh ta sẽ không quay lại.”

Cô nhìn vào mắt tôi trong gương và tôi đột nhiên thấy giận điên lên. Laurel là con người tốt bụng nhất trên thế giới này. Sao gã chồng ngu ngốc của cô ấy có thể bỏ rơi cô chứ?

“Tôi thích chiếc váy này,” cô nói thêm, nghe có vẻ vui vẻ hơn. “Nhưng có lẽ là màu đen.”

“Tôi sẽ đi lấy chiếc khác cho cô,” tôi nói. “Chúng tôi vẫn còn cái khác ở tầng này.”

Tôi bước ra khỏi gian hàng mua sắm cá nhân và đi về phía giá treo váy hiệu Dries van Noten. Vẫn còn sớm đối với khách hàng mua sắm quen thuộc và cả tầng gần như không có ai. Nhưng khi tôi đang tìm chiếc váy

khác có cỡ của Laurel, tôi đột nhiên thoáng thấy một dáng người quen quen. Tôi quay lại, bối rối, nhưng người đó đã biến mất.

Kì lạ. Rốt cuộc tôi cũng tìm thấy chiếc váy và chọn một chiếc khăn choàng có tua phù hợp. Tôi quay lại - và lại là anh ta. Đó là Danny. Anh đang làm cái quái gì ở Barneys vậy? Khi tới gần, tôi nhìn anh chăm chăm. Mắt anh đỏ ngầu, tóc thì bù xù, và trông anh có vẻ bồn chồn đến điên cuồng.

“Danny!” tôi lên tiếng và anh giật mình thấy rõ. “Cậu làm gì ở đây vậy?”

“Ồ! Không có gì! Chỉ... lượn lơ thôi.” Anh đáp.

“Cậu ổn chứ?”

“Tổ ổn. Mọi chuyện đều ổn cả.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “VẬY... tớ đoán chắc cậu đang bận việc?”

“Thật ra là có,” tôi nói đầy vẻ tiếc nuối. “Một khách hàng đang chờ tớ. Nếu không mình đã có thể đi uống chút cà phê.”

“Không. Không sao,” anh nói. “Cậu cứ đi đi. Mình sẽ gặp nhau sau.”

“OK,” tôi nói rồi quay lại phòng thử đồ, hơi bối rối.

Laurel quyết định lấy cả 3 bộ đồ tôi chọn cho cô, và lúc ra về, cô ôm lấy tôi thật chặt. “Đừng để lễ cưới làm mình buồn,” cô nói. “Đề ý lời tôi làm gì. Tôi đang hơi chán nản mà. Tôi biết cô và Luke sẽ hạnh phúc.”

“Laurel.” Tôi cũng ôm chặt cô. “Cô đúng là người tuyệt nhất.”

Chúa ơi, tôi mà gặp cái gã chồng ngu ngốc của cô ấy thì tôi sẽ cho hắn biết tay.

Khi cô ấy đã đi rồi, tôi xem lại kế hoạch làm việc còn lại trong ngày. Tôi có một tiếng đồng hồ trước khi đến vị khách tiếp theo, vậy là tôi quyết định lang thang lên gian hàng cô dâu và xem lại bộ váy của mình một lần nữa. Dứt khoát phải là bộ này hoặc bộ Vera Wang. Hoặc có thể là Tracy Connop.

Dù sao cũng chắc chắn là một trong ba bộ đó.

Khi lên lại tầng bán hàng, tôi đứng sững lại vì ngạc nhiên. Danny đang đứng cạnh giá treo áo, thần nhiên mân mê một cái. Anh còn đang làm cái quái gì ở đây thế? Tôi toan gọi anh, và hỏi có muốn đi xem bộ váy của tôi rồi đi uống chút cappuccino không? Nhưng rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, anh ngó quanh, lén lút cúi xuống và lấy cái gì đó từ trong túi vải bạt của mình... Đó là một chiếc áo phông với tay áo lấp lánh, có cả móc treo. Anh cho lên giá treo, lại ngó xung quanh, và lại lấy thêm cái nữa.

Tôi bàng hoàng, sững sờ nhìn anh. Anh nghĩ mình đang làm cái gì thế?

Anh lại nhìn quanh - rồi với tay vào túi lôi ra một bảng hiệu nhỏ, và dựng lên ở cuối giá hàng.

Anh muốn làm cái quái gì thế?

“Danny!” Tôi vừa gọi vừa tiến đến chỗ anh ta.

“Gì thế?” Anh giật nảy mình, rồi quay lại và nhìn thấy tôi. “Suyttttt! Chúa ơi, Becky!”

Tôi rít lên “Cậu đang làm cái gì với đám áo phông đó thế?”

“Tớ đang tự cung cấp hàng.”

“Tự cung cấp hàng nghĩa là sao?”

Anh hất đầu về phía bảng hiệu và tôi đọc nó mà không tin nổi vào mắt mình.

BỘ SƯU TẬP CỦA DANNY KOVITZ

MỘT NHÂN TÀI THÚ VỊ MỚI Ở BARNEYS

“Có cái không dùng móc của Barney,” Danny vừa nói vừa tổng hai chiếc áo phông nữa lên giá. “Nhưng tớ nghĩ cũng không có vấn đề gì.”

“Danny... Cậu không làm thế được! Cậu không thể cứ... treo đồ của mình lên giá được!”

“Tớ đang làm đây thôi.”

“Nhưng...”

“Tớ không có sự lựa chọn nào khác, được chưa?” Danny quay đầu đi và nói. “Bây giờ Randall đang trên đường tới đây, trông đợi là sẽ thấy một mặt hàng của Danny Kovitz ở Barneys.”

Tôi kinh hoàng nhìn anh.

“Tớ tưởng cậu bảo là anh ấy sẽ không bao giờ kiểm tra!”

“Anh ấy không bao giờ kiểm tra!” Danny treo thêm một cái móc lên giá. “Nhưng cô bạn gái ngu xuẩn của anh ấy đã nhúng mũi vào chuyện này. Cô ta chưa bao giờ tỏ ra quan tâm chút nào đến tớ cả, nhưng ngay khi nghe đến cái tên Barneys, thì lại ‘Ồi Randall, anh nên ủng hộ em trai mình! Mai đến Barneys mua một món hàng của cậu ấy đi!’ Vậy là tớ bảo, anh thực sự không cần phải làm thế đâu... nhưng bây giờ thì Randall đã có cái ý nghĩ đó trong đầu rồi, anh ấy kiểu như, chà, có lẽ anh sẽ ghé qua xem thế nào! Vậy là tớ đã phải thức trắng cả đêm chết tiệt để may vớ...”

“Cậu đã làm tất cả những thứ này đêm qua?” Tôi hoài nghi hỏi, với tay lấy một trong số mấy chiếc áo phông. Một miếng viền da rơi xuống sàn.

“Vậy nên có thể sản phẩm không đạt được chất lượng như mọi khi,” Danny thanh minh. “Chỉ cần không thô bạo với chúng là được, OK?” Anh bắt đầu đếm đám móc treo. “hai... bốn... sáu... tám... mười. Thế đủ rồi.”

“Danny...” tôi liếc quanh tầng bán hàng thấy Carla, một trong số nhân viên bán hàng đang nhìn chúng tôi với ánh mắt rất lạ. “Chào!” Tôi vui vẻ nói. “Chỉ là... giúp một khách hàng... cho bạn gái anh ấy...” Carla lại ném thêm về phía chúng tôi một cái nhìn nghi ngờ khác, rồi bỏ đi. “Không được đâu,” tôi thì thầm ngay khi cô ta vừa ra khỏi tầm nghe. “Cậu sẽ phải lấy những thứ này xuống. Cậu thậm chí không được bán hàng ở tầng này!”

“Tớ cần 2 phút,” anh nói. “Chỉ 2 phút thôi. 2 phút để anh ấy đi vào, thấy cái bảng hiệu, rồi đi ra. Thôi nào Becky. Thậm chí sẽ chẳng ai đến...” Anh đờ người ra. “Anh ấy kia rồi.”

Theo ánh mắt anh, tôi thấy anh trai Randall của Danny đang băng qua tầng tiến về phía chúng tôi.

Tôi thắc mắc đến hàng triệu lần là sao Randall và Danny có thể có cùng bố mẹ cơ chứ. Trong khi Danny mảnh mai và năng động thì Randall mặc bộ vest cài chéo thoải mái, và luôn mang bộ mặt dè bủ khó chịu. “Chào Daniel,” anh ấy nói và gật đầu với tôi. “Becky.”

“Chào Randall,” tôi nói, và nở một nụ cười mà tôi hi vọng là khá tự nhiên. “Anh khỏe chứ?”

“Chúng đây!” Danny nói một cách hân hoan, rời khỏi giá treo và chỉ vào những chiếc áo phông. “Bộ sưu tập của em. Ở Barneys. Như em đã kể.”

“Tôi thấy rồi,” Randall nói và xem xét cẩn thận giá quần áo. Tôi cảm thấy dường như anh ấy sắp sửa ngắt đầu lên và nói “Mấy người đang diễn cái trò gì vậy?” Nhưng anh chẳng nói gì... và hơi sốc, tôi nhận ra anh ấy đã hoàn toàn bị cho vào trance.

Hơn nữa, sao lại phải ngạc nhiên đến thế nhỉ? Những trang phục của Danny trên giá treo trông cũng không lạ lẫm lắm.

“Chà, chúc mừng cậu,” cuối cùng Randall cũng lên tiếng. “Đây đúng là một thành tựu đấy.” Anh vung về vổ vai Danny rồi quay sang tôi. “Chúng bán được chứ?”

“Ồ... vâng!” Tôi nói “Rất được ưa chuộng, em nghĩ vậy.”

“Vậy giá bán lẻ của chúng là bao nhiêu?” Anh với lấy một chiếc áo phông, và cả tôi và Danny vô tình đều nín thở. Chúng tôi nhìn, đờ người ra, trong khi anh tìm nhãn, rồi cau mày nhìn lên. “Không có nhãn giá.”

“Đó là vì... chúng là hàng mới ra mà,” tôi nghe mình vội vàng nói. “Nhưng em nghĩ chúng có giá... ờ... 89 đô la.”

“Ra vậy,” Randall gật gù. “Chà, tôi chưa bao giờ là người chuộng thời trang cao cấp cả.”

“Đang nói tôi đây,” Danny thì thầm vào tai tôi.

“Nhưng nếu chúng đang được bán ra thì hẳn phải là cái gì đó. Daniel, tôi rất ngưỡng mộ cậu.” Anh ta với lấy một chiếc áo có đinh tán quanh cổ và nhìn với vẻ kinh sợ kiêu cách. “Nào, giờ thì tôi nên mua chiếc nào đây nhỉ?”

“Đừng mua!” Danny lập tức nói. “Em... sẽ thiết kế một chiếc khác cho anh. Coi như đó là một món quà.”

“Tôi rất muốn mua mà,” Randall nói. “Nếu tôi không ủng hộ được chính em trai mình...”

“Xin anh đây, Randall.” Giọng Danny vang lên đầy khấn thiết. “Hãy cho phép em được làm cho anh một món quà. Đó là điều tối thiểu em có thể làm sau tất cả những điều tốt đẹp anh đã dành cho em suốt những năm vừa qua. Thật đấy.”

“Chà, nếu cậu đã cương quyết như vậy,” cuối cùng Randall cũng nhún vai nói. Anh ta nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi đây. Rất vui được gặp cô, Becky.”

“Em sẽ tiễn anh ra thang máy,” Danny vừa nói vừa ném cho tôi một cái nhìn vui sướng.

Khi hai người đi khỏi, tôi cảm thấy mình như đang chực phá lên cười thoải mái. Không thể tin là chúng tôi đã thoát dễ dàng như vậy.

“Này!” chợt một tiếng nói vang lên ngay phía sau tôi. “Xem mấy cái này này! Hàng mới phải không?” Một bàn tay có móng được sơn giữa thò qua vai tôi và kéo một trong số những chiếc áo phong của Danny trước khi tôi kịp ngăn lại. Tôi quay đầu lại và chợt thấy sợ hãi. Đó là Lisa Parley, một khách hàng dễ thương nhưng vàng hoe toàn tập của Erin. Cô ta chừng 22 tuổi, chẳng có vẻ gì là có công ăn việc làm cả, và luôn nói thẳng toẹt tất cả những điều nảy ra trong đầu mà chẳng bao giờ quan tâm xem điều đó có khiến ai bị xúc phạm không. (Đã có lần cô ta hoàn toàn hồn nhiên hỏi Erin “Cô có thấy phiền khi có một cái miệng hình dáng kì cục thế không?”)

Giờ thì cô ta đang cầm chiếc áo phong ướm lên người, nhìn xuống với vẻ sẫm soi đánh giá.

Chết tiệt. Lẽ ra tôi phải lôi chúng khỏi giá treo ngay lập tức.

“Chào Becky!” Cô ta vui vẻ nói. “Này, cái này dễ thương ghê! Tôi chưa bao giờ thấy chúng cả.”

“Thực ra,” tôi vội nói, “những chiếc này chưa được bày bán đâu. Thật ra, tôi cần phải... ừm... đem chúng vào lại kho.” Tôi cố gắng tóm lấy chiếc áo nhưng cô ta né ra.

“Tôi sẽ chỉ ngắm trong gương thôi mà. Này Tracy! Cậu nghĩ sao?”

Một cô gái khác, mặc chiếc áo khoác in mới của Dior, đang đi về phía chúng tôi.

“Về cái gì?”

“Về những chiếc áo phong mới này. Chúng thật tuyệt phải không?” Cô ta với tay lấy một chiếc khác đưa cho Tracy.

“Các cô có thể đưa chúng lại cho tôi...” Tôi tuyệt vọng nói.

“Cái này đẹp đấy!”

21. Chương 11 Phần 2

Giờ thì cả hai bọn họ đều thoăn thoắt tay lần khắp giá treo, mà những chiếc áo phong đáng thương thì không chịu được sự thô bạo. Đường viền tuột ra, những miếng lấp lánh và những chuỗi cườm bị lỏng ra, còn những đồng Sequin thì rơi tung tóe khắp sàn.

“Ôi, đường khâu bị tung này!” Lisa ngược lên với vẻ hoảng sợ. Becky, nó tự rời ra thôi. Tôi không có kéo gì đâu đây.”

“Không sao đâu,” tôi yếu ớt nói.

“Mọi thứ phải rời ra như thế này à? Đây Christina!” Lisa đột nhiên lớn giọng gọi. “Sản phẩm mới này ngộ ghê!”

Christina?

Tôi quay lại và choáng váng vì kinh hãi. Christina đang đứng nói chuyện với Trưởng phòng Tổ Chức ở lối vào khu mua sắm cá nhân.

“Sản phẩm mới nào?” Cô ngược lên nói. “Ồ, chào Becky.”

Khỉ thật. Tôi phải chặn ngay chuyện này mới được.

“Lisa...” Tôi tuyệt vọng lên tiếng. “Tôi xem những chiếc áo choàng mới của Marc Jacobs mà chúng tôi vừa nhập về đi.”

Lisa phớt lờ tôi.

“Cái mới này... tên là gì nhỉ...” Cô ta liếc mắt nhìn nhãn hiệu. “Danny Kovitz! Không thể tin được là Erin lại chẳng nói gì với tôi về việc nhãn hiệu này sắp ra cả! Xấu ghê! Xấu ghê!” cô ta ngoắc ngoắc một ngón tay về trách móc.

Tôi hoảng hốt nhìn khi Christina để ý ngược lên nhìn. Chẳng gì có thể công kích cô hơn việc có ai đó đánh giá gian hàng của cô thấp hơn sự hoàn hảo.

“Thứ lỗi cho tôi một phút,” cô nói với Trưởng phòng Tổ chức và băng qua tầng nhà tiến về phía chúng tôi, mái tóc đen tuyền của cô ánh lên dưới ánh đèn.

“Erin đã không nói cho cô biết chuyện gì thế?” Christina dịu dàng hỏi.

“Nhà thiết kế mới này!” Lisa nói. “Tôi chưa bao giờ nghe nói về anh ta cả.”

“Oái!” Tracy đột nhiên kêu lên và rút tay khỏi chiếc áo phông. “Là đinh ghim!”

“Đinh ghim?” Christina nhắc lại. “Đưa cái đó cho tôi nào.”

Cô cầm lấy chiếc áo phông tả tơi và ngơ ngác nhìn. Rồi cô thấy băng hiệu của Danny.

Ôi trời! Tôi thật ngu ngốc. Sao ít nhất tôi không hạ cái đó xuống cơ chứ?

Khi đọc dòng chữ đó, vẻ mặt cô thay đổi. Cô ngược lên nhìn vào mắt tôi, tôi thấy toàn thân mình gai gai vì sợ hãi. Tôi chưa bao giờ gặp rắc rối với Christina. Nhưng tôi đã từng nghe thấy cô quát mắng người khác qua điện thoại, và tôi biết cô có thể khá dữ dằn.

Cô dịu dàng hỏi. “Cô có biết gì về chuyện này không, Becky?”

“Tôi...” tôi háng giọng. “Việc này là...”

“Tôi hiểu rồi. Lisa, tôi rất tiếc là ở đây có chút nhầm lẫn. Cô mỉm cười một cách chuyên nghiệp với Lisa. “Những sản phẩm này không phải để bán. Becky - tôi nghĩ tôi muốn nói chuyện với cô tại văn phòng của tôi.”

“Christina, tôi... xin lỗi,” tôi nói mà cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên như gấc. “Tôi thực sự...”

“Chuyện gì vậy?” Tracy lên tiếng. “Sao chúng lại không được bán?”

“Becky gặp rắc rối sao?” Lisa hốt hoảng nói. “Cô ấy sẽ bị đuổi việc sao? Đừng đuổi việc Becky! Chúng tôi thích cô ấy hơn Erin... Ồ.” Cô ta giơ tay che miệng “Xin lỗi Erin. Tôi không thấy cô ở đây.”

“Không sao,” Erin nói với một nụ cười miễn cưỡng méo xệch.

“Christina, tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là xin lỗi thôi,” tôi nhún nhường nói. “Tôi không bao giờ có ý gây rắc rối. Tôi không hề có ý lừa dối khách hàng...”

“Trong văn phòng của tôi,” Christina nói, giơ một cánh tay ra hiệu cho tôi im lặng. “Nếu cô cần nói điều gì, Becky, thì cô có thể nói...”

“Dừng lại!” một giọng nói thống thiết vang lên sau lưng chúng tôi, tất cả quay lại và thấy Danny đang tiến thẳng về phía chúng tôi, mắt anh thậm chí còn hoang dại hơn bình thường. “Hãy dừng tại đây đi! Dừng đổ lỗi cho Becky vụ này!” Anh nói, dùng thân hình đứng chắn trước mặt tôi. “Cô ấy chẳng liên quan gì tới việc này cả. Nếu cô muốn sa thải một ai đó thì hãy sa thải tôi đi!”

“Danny, chị ấy không thể sa thải cậu được,” tôi nói khẽ. “Cậu không phải là nhân viên của Barneys.”

“Và anh là?” Christina hỏi.

“Danny Kovitz.”

“Danny Kovitz. À.” Khuôn mặt Christina bừng sáng. “VẬY anh là người... đã thiết kế những trang phục này. Và treo chúng lên giá của chúng tôi.”

“Gì cơ? Anh ta không phải là nhà thiết kế thực thụ?” Tracy kinh hoàng thốt lên. “Biết ngay mà! Tôi không bị lừa đâu!” Cô nàng dứt ngay cái móc áo đang cầm lên giá treo như thể cô ta đã bị vậy bần.

“Chẳng phải thế là phạm pháp sao?” Lisa tròn mắt hỏi.

“Có lẽ là vậy,” Danny nói về tự vệ. “Nhưng liệu tôi có thể cho các vị biết tại sao tôi lại hạ mình xuống dưới chuẩn mực đạo đức như thế không? Các vị có biết có được cơ may trong cái ngành được gọi là kinh doanh thời trang này là điều không tưởng không?” Danny nhìn lướt quanh để chắc chắn rằng khán giả của mình đang lắng nghe. “Tôi đã trút toàn bộ sức lực vào tác phẩm của mình. Tôi khóc, tôi gào trong đau đớn, tôi vắt kiệt bản thân đến giọt máu cuối cùng của sự sáng tạo. Nhưng giới thời trang không hề hứng thú với những tài năng mới! Họ không muốn nuôi dưỡng những tân binh dám tỏ ra khác người!” Giọng anh vút lên sôi nổi. “Nếu tôi phải dùng đến những biện pháp liều mạng, các vị có thể trách tôi sao? Nếu các vị đem dao mà cắt tôi thì tôi sẽ không chảy máu sao?”

“Chao,” Lisa thốt lên. “Tôi không ngờ mọi việc lại khó khăn tới mức vậy.”

“Anh đã cắt tôi.” Tracy xen vào, có vẻ cô ta chẳng hề bị bài diễn văn của Danny gây ấn tượng. “Bằng cái đinh ghim ngu ngốc của anh.”

“Christina, cô phải cho anh ấy một cơ hội!” Lisa kêu lên. “Nhìn đi! Anh ấy thật là tận tụy!”

“Tôi chỉ muốn mang những ý tưởng của mình đến với những người yêu thích chung,” Danny lại bắt đầu. “Khao khát duy nhất của tôi là có một ai đó, một ngày nào đó, sẽ mặc một trong những trang phục của tôi và cảm thấy bản thân họ thay đổi. Nhưng khi tôi bỏ lê gối đến trước mặt họ, những cánh cửa vẫn đóng sầm trước mặt tôi...”

“Đủ rồi!” Christina nói, nửa bực tức, nửa thích thú. “Anh muốn có cơ hội lớn? Để tôi xem những trang phục này xem sao.”

Một sự im lặng bao trùm. Tôi liếc nhanh Danny. Có lẽ sẽ là vậy! Christina sẽ phát hiện ra tài năng của anh ta và Barneys sẽ mua toàn bộ bộ sưu tập của anh và anh sẽ có tên tuổi! Rồi Gwyneth Paltrow sẽ mặc một trong số áo phong của anh trên Leno, và thiên hạ sẽ ồ ạt kéo nhau đi mua, và rồi bỗng nhiên anh trở nên nổi tiếng và có hẳn một gian hàng riêng!

Christina với lấy một chiếc áo phong có các đốm màu nhuộm và đá thạch anh ở phía trước, khi chị lướt mắt lên xuống nhìn chiếc áo, tôi nín thở. Lisa và Tracy nhướng mày nhìn nhau, và dù Danny đứng yên bất động nhưng tôi vẫn có thể thấy khuôn mặt anh đánh lại đầy hi vọng. Một sự im lặng chết người khi chị đặt chiếc áo xuống - và khi chị với tay lấy chiếc áo thứ hai, tất cả chúng tôi đều nín thở, như thể cánh tay của vị thẩm phán người Nga đang lơ lửng trên bảng điểm 6 hoàn hảo. Nhíu mày về đánh giá, chị banh chiếc áo ra để có thể quan sát kĩ hơn... và khi chị làm vậy, một ống tay áo tuột khỏi tay chị, để lại một đường nổi chỉ tả tơi.

Mọi người câm lặng nhìn nó.

“Đó gọi là phong cách,” Danny lên tiếng, hơi muộn màng. “Nó là... phương pháp giải cấu trúc để thiết kế...”

Christina lắc đầu và treo chiếc áo lên. “Chàng trai trẻ. Cậu hẳn là có khả năng. Thậm chí có thể nói cậu có tài. Nhưng rất tiếc, thể thôi chưa đủ. Nếu không hoàn thành tác phẩm một cách tử tế, cậu sẽ không tiến xa được đâu.”

“Các thiết kế của tôi thường được hoàn thành không chệch vào đâu được!” Danny nói ngay. “Có lẽ riêng bộ sưu tập này hơi vội vàng một chút...”

“Tôi đề nghị anh nên quay lại từ đầu, tạo ra một vài sản phẩm, thật cẩn thận...”

“Cô đang bảo tôi bất cẩn?”

“Ý tôi là anh cần phải học cách theo đuổi một dự án từ đầu tới cuối.” Christina mỉm cười ân cần với anh. “Rồi chúng ta sẽ xem xét.”

“Tôi có thể theo suốt một dự án!” Danny phần nộ nói. “Đó là một trong những điểm mạnh của tôi! Đó là một trong những... Nếu không thì sao tôi lại đang thiết kế váy cưới cho Becky cơ chứ?” Anh vỗ lấy tôi, như thể chúng tôi sắp sửa song ca với nhau. “Trang phục quan trọng nhất trong cuộc đời cô ấy? Cô ấy tin tưởng tôi, thậm chí ngay cả khi chẳng ai tin. Khi Becky Bloomwood bước dọc lối đi ở khách sạn Plaza, vận tác phẩm của Danny Kovitz, lúc đó các vị sẽ không thể nói tôi bất cẩn được. Và khi điện thoại vang lên rộn rã...”

“Gi cơ?” Tôi ngơ ngẩn nói. “Danny...”

“Anh đang thiết kế váy cưới cho Becky?” Christina quay sang tôi. “Tôi cứ nghĩ cô sẽ mặc chiếc Richard Tyler.”

“Richard Tyler?” Danny thất thần thốt lên...

“Tôi lại nghĩ là cô sẽ mặc chiếc Vera Wang,” Erin lên tiếng, đã lơ đãng đến chỗ chúng tôi hai phút trước và sốt ruột nhìn chằm chặp từ lúc đó.

“Tôi nghe nói cô sẽ mặc váy cưới của mẹ,” Lisa xen vào.

“Tớ đang thiết kế váy cho cậu mà!” Danny nói, đôi mắt mở to vì sốc. “Đúng không nào? Cậu đã hứa với tớ rồi cơ mà, Becky! Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà!”

“Vera Wang nghe có vẻ hoàn hảo đấy,” Erin nói. “Cô phải có nó.”

“Tôi ủng hộ Richard Tyler,” Tracy lên tiếng.

“Thế còn bộ váy mẹ cô từng mặc?” Lisa nói. “Như vậy không lãng mạn sao?”

“Chiếc Vera Wang sẽ là tuyệt nhất,” Erin quả quyết.

“Nhưng làm sao cô có thể từ chối chiếc váy cưới của chính mẹ mình được?” Lisa gặng hỏi. “Làm sao cô có thể đặt cả truyền thống gia đình sang một bên như vậy? Đúng không nào Becky?”

“Quan trọng là phải đẹp!” Erin nói.

“Quan trọng là phải lãng mạn!” Lisa cãi lại.

“Nhưng còn chiếc váy của tớ thì sao?” tiếng Danny than vãn vang lên. “Còn sự trung thành với người bạn thân thiết nhất thì sao? Cái đó thì sao hả, Becky?”

Những tiếng nói của họ cứ như khoan vào đầu tôi, và tất cả bọn họ đều đang say sưa nhìn tôi, chờ đợi một câu trả lời... không hề báo trước, tôi quát lên.

“Tôi không biết, được chưa?” Tôi tuyệt vọng gào. “Tôi chỉ... không biết mình sẽ phải làm gì!”

Bỗng dưng tôi thấy muốn khóc - điều đó đúng là hết sức lố bịch. Ý tôi là, đâu phải là chuyện tôi sẽ không có váy cơ chứ.

“Becky, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút,” Christina nói, đồng thời ném cho tôi một cái nhìn sắc sảo. “Erin, phiền cô dọn dẹp chỗ này và xin lỗi Carla nhé. Becky, đi cùng tôi nào.”

Chúng tôi bước vào văn phòng bọc da lộn màu be sáng sủa của Christina và chị đóng cửa lại. Chị quay lại - và trong một khoảnh khắc kinh khủng, tôi nghĩ chị ấy sẽ quát tôi. Nhưng thay vì vậy, chị ra hiệu cho tôi ngồi xuống và nhìn tôi thật lâu qua cặp kính đôi mắt của chị.

“Becky, cô khỏe chứ?”

“Tôi khỏe.”

“Cô khỏe. Tôi biết.” Christina gật đầu đầy hoài nghi. “Cuộc sống của cô lúc này thế nào?”

“Cũng chẳng có gì, tôi vui vẻ nói. “Chị biết đấy! Lúc nào chẳng thế...”

“Kế hoạch cho đám cưới ổn cả chứ?”

“Vâng!” Tôi nói ngay lập tức. “Vâng! Tuyệt đối không hề có vấn đề gì cả.”

“Tôi hiểu rồi.” Christina im lặng trong chốc lát, gõ gõ răng bằng một chiếc bút. “Gần đây cô đã đi thăm một người bạn ở bệnh viện. Ai vậy?”

“Ồ vâng. Đó thực ra là... một người bạn của Luke. Michael. Anh ấy bị đau tim.”

“Đó hẳn là một cú sốc đối với cô.”

Tôi im lặng trong chốc lát.

“À... vâng, tôi cũng nghĩ vậy.” Cuối cùng tôi nói, một ngón tay miết dọc tay vịn của chiếc ghế tôi đang ngồi. “Đặc biệt là với Luke. Hai người bạn họ đã luôn thân thiết với nhau, nhưng rồi họ có chút xa cách, và Luke cảm thấy rất day dứt tội lỗi. Rồi chúng tôi nhận được điện thoại báo tin về Michael - ý tôi là, nếu anh ấy qua đời, Luke sẽ không bao giờ có thể...” Tôi dừng lại và xoa mặt, cảm thấy cảm xúc như đang trào dâng. “Và rồi đương nhiên, giữa Luke và mẹ anh ấy xảy ra chuyện căng thẳng nữa, mà điều đó thì chẳng có lợi ích gì. Bà ấy hoàn toàn lợi dụng Luke. Thực tế, còn hơn cả lợi dụng, bà ấy đã lạm dụng anh ấy. Anh ấy cảm thấy bị bà phản bội hoàn toàn. Nhưng anh ấy sẽ không nói với tôi về chuyện đó.”

Giọng tôi bắt đầu run lên. “Lúc này anh ấy sẽ không với tôi bất cứ điều gì. Đám cưới cũng không, tuần trăng mật cũng không... Thậm chí cũng chẳng nói gì về việc chúng tôi sẽ sống ở đâu! Chúng tôi sắp bị tống cổ ra khỏi căn hộ mà vẫn chưa tìm được nơi nào khác để ở, và tôi thậm chí không biết khi nào thì chúng tôi mới bắt đầu tìm kiếm...”

Một dòng nước mắt bắt đầu chảy xuống một bên mặt tôi trước sự ngạc nhiên của chính tôi. Nước mắt đó từ đâu ra thế?

“Nhưng cô vẫn ổn, ngoài những việc đó ra,” Christina nói.

“Ồ vâng!” tôi lau mặt. “Ngoài những chuyện đó thì mọi việc đều rất tuyệt!”

“Becky!” Christina lắc đầu. “Thế này không ổn đâu. Tôi muốn cô nghỉ vài ngày. Dù sao thì cô cũng có quyền được hưởng mấy ngày đó mà.”

“Tôi không cần kì nghỉ nào cả!”

“Tôi đã để ý là gần đây cô khá căng thẳng, nhưng tôi không biết nó lại tệ như vậy. Chỉ đến khi Laurel nói chuyện với tôi sáng nay...”

“Laurel?” Tôi sửng sốt nói.

“Cô ấy cũng lo lắng. Laurel nói cô ấy nghĩ, cô đã mất đi sự linh lợi của mình. Thậm chí cả Erin cũng nhận thấy điều đó. Cô ấy bảo hôm qua đã nói với cô về hàng mẫu của Kate Spade nhưng cô thậm chí còn không cả nhìn. Đây không phải là Becky mà tôi đã tuyển dụng.”

“Chị sa thải tôi sao?” Tôi sàu thăm hỏi.

“Tôi không sa thải cô! Tôi lo cho cô thôi. Becky, một loạt những sự kiện mà cô vừa kể tôi nghe. Bạn bè... rồi Luke... rồi căn hộ...”

Chị lấy một chai nước khoáng, rót ra 2 cốc và đưa 1 cốc cho tôi. “Và đó chưa phải là tất cả, phải không Becky?”

“Ý chị là sao?” Tôi lo lắng hỏi.

“Tôi nghĩ còn có chuyện phức tạp mà cô không nói với tôi. Liên quan đến đám cưới.” Chị nhìn vào mắt tôi. “Đúng không?”

Ồi Chúa ơi.

Sao chị ấy lại biết? Tôi đã rất cẩn thận, tôi đã rất...

“Tôi đúng chứ?” Christina nhẹ nhàng nhắc lại.

Trong vài giây, tôi hoàn toàn bất động. Rồi thật chậm, tôi gật đầu. Tôi cơ hồ nhẹ nhõm cả người khi nghĩ rằng bí mật đã bị lộ.

“Làm thế nào mà chị biết chuyện?” Tôi ngả người ra sau ghế và hỏi.

“Laurel nói với tôi.”

“Laurel?” một cú sốc lớn lan khắp người tôi. “Nhưng tôi chưa bao giờ...”

“Cô ấy nói chuyện đó quá rõ ràng. Thêm nữa cô đã để lộ một vài điều... Cô biết đấy, giữ bí mật chẳng bao giờ là việc dễ dàng như mình tưởng cả.”

“Tôi chỉ... không thể tin được là chị lại biết. Tôi đã không dám nói với bất cứ ai!” Tôi hất tóc ra phía sau khuôn mặt nóng bừng của mình. “Chúa mới biết được là giờ chị nghĩ về tôi như thế nào.”

“Không ai nghĩ xấu chút nào về cô đâu,” Christina nói. “Thật đấy.”

“Tôi không bao giờ cố tình để mọi việc lại đi quá xa thế này.”

“Đương nhiên là cô không cố ý! Đừng tự trách mình như vậy.”

“Nhưng tất cả là lỗi của tôi!”

“Không phải đâu. Việc đó là hoàn toàn bình thường.”

“Bình thường?”

“Phải! Tất cả các cô dâu đều cãi nhau với mẹ về đám cưới. Cô không phải là người duy nhất đâu, Becky!”

Tôi bối rối sững nhìn chị, chị ấy vừa nói gì nhỉ?

“Tôi có thể hiểu được sức ép đang đè nặng lên cô.” Christina nhìn tôi đầy cảm thông. “Đặc biệt nếu cô và mẹ cô đã luôn gần gũi thân thiết trong quá khứ?”

Christina nghĩ...

Bỗng nhiên tôi nhận thấy chị đang chờ đợi một câu trả lời. “Ồ... vâng!” tôi nuốt nước bọt. “Điều đó... khá khó khăn.”

Christina gật đầu, như thể tôi đã xác nhận mọi nghi ngờ của chị. “Becky, tôi ít khi cho cô lời khuyên đúng không?”

“À... vâng.”

“Nhưng tôi muốn cô nghe tôi điều này. Tôi muốn cô nhớ rằng đây là đám cưới của cô. Không phải là của mẹ cô. Là của cô và Luke, và cô chỉ có một cơ hội thôi. Vậy nên hãy làm như cô muốn. Tin tôi đi, nếu không, cô sẽ hối hận đấy.”

“Ừm. Sự việc là...” Tôi nuốt nước bọt. “Nó không thật đơn giản như vậy đâu...”

“Nó đơn giản như vậy đấy. Chính xác là đơn giản như thế. Becky, đó là đám cưới của cô.”

Giọng nói của chị thật rõ ràng và quả quyết, và khi tôi nhìn chị, chiếc cốc đang được đưa lên gần miệng tôi, cảm thấy như thể tia sáng xuyên qua đám mây mù.

Đó là đám cưới của tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ về nó như vậy cả. Không phải là đám cưới của mẹ. Không phải là đám cưới của Elinor. Đó là của tôi.

“Thật dễ dàng rơi vào chiếc bẫy của việc muốn làm hài lòng mẹ quá mức,” Christina nói. “Đó là điều tự nhiên, một bản năng rộng lượng. Nhưng đôi khi cũng cần phải đặt bản thân mình lên trên. Hỡi tôi kết hôn...”

“Chị đã kết hôn?” Tôi ngạc nhiên nói. “Tôi không biết điều đó.”

“Chuyện lâu rồi. Không thành công. Có lẽ nó không thành công là do tôi ghét mọi khoảnh khắc của lễ cưới. Từ nhạc đám cưới đến lời tuyên thệ mà mẹ tôi khẳng khái đòi viết.” Tay chị quấy quấy cái thìa nhựa. “Từ cocktail màu xanh nhạt đến cái váy cưới quê mùa, cực quê...”

“Thật sao? Thật kinh khủng!”

“Giờ đó là chuyện đã qua rồi.” Chiếc thìa nhựa kêu đánh tách và chị khẽ nở một nụ cười giòn với tôi. “Nhưng nhớ lấy lời tôi. Đó là ngày của cô. Của cô và Luke. Hãy làm như cô muốn, và đừng bao giờ cảm thấy tội lỗi vì điều đó. Với lại, Becky này?”

“Vâng?”

“Hãy nhớ, giờ cô và mẹ cô đều là người lớn. Vậy nên hãy nói chuyện với nhau như những người trưởng thành.” Chị nhướn mày lên. “Cô có thể thấy ngạc nhiên vì kết quả đấy.”

Christina quá đúng. Quá chuẩn!

Trên đường về nhà, bỗng dưng tôi thấy mọi chuyện thật rõ ràng. Toàn bộ quan điểm của tôi về đám cưới đã thay đổi. Tôi cảm nhận tràn trề một sự quyết tâm mới mẻ. Đây là đám cưới của tôi. Đó là ngày của tôi. Và nếu tôi muốn kết hôn ở New York thì tôi sẽ kết hôn ở đó. Nếu tôi muốn mặc một bộ váy của Vera Wang, thì tôi sẽ mặc nó. Thật buồn cười nếu cảm thấy tội lỗi vì những điều đó.

Tôi đã né tránh nói chuyện với mẹ quá lâu rồi. Ý tôi là, tôi mong đợi mẹ sẽ làm gì cơ chứ, òa khóc? Chúng tôi đều là người lớn cả rồi. Chúng tôi sẽ có một cuộc nói chuyện hiểu biết, chín chắn và tôi sẽ trình bày quan điểm của mình một cách bình tĩnh, rồi tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, một lần và mãi mãi. Chúa ơi, tôi cảm thấy như được giải phóng. Tôi sẽ gọi ẹ ngay.

Tôi tung tăng vào phòng ngủ, ném phịch túi lên giường và bấm số điện thoại gọi đi.

“A lô, bố ạ?” Tôi nói ngay khi bố trả lời. “Mẹ có ở đó không ạ? Con có chuyện cần nói với mẹ. Chuyện khá quan trọng ạ.”

Khi liếc nhìn mình trong gương, tôi cảm thấy mình như một phát thanh viên bản tin trên NBC vậy, thật nhanh, chính xác, điềm tĩnh và đầy trách nhiệm.

“Becky?” bố lúng túng nói. “Con ổn cả chứ?”

“Con ổn ạ,” tôi nói. “Con chỉ phải trao đổi một... một vài vấn đề với mẹ thôi.”

Khi bố rời khỏi điện thoại, tôi hít một hơi thật sâu và vén tóc ra sau, cảm thấy mình bỗng nhiên trưởng thành hơn. Đây rồi, tôi sắp có một cuộc nói chuyện người lớn, thẳng thắn với mẹ mình, gần như là lần đầu tiên trong đời.

Các bạn biết đấy, có thể đây là điểm khởi đầu ột mối quan hệ hoàn toàn mới mẻ với bố mẹ mình. Một sự tôn trọng lẫn nhau mới. Một cuộc sống sẽ chia hiểu biết lẫn nhau.

“Chào con yêu.”

“Con chào mẹ.” Tôi hít thở sâu. Bắt đầu nào. Bình tĩnh và chín chắn. “Mẹ...”

“Ôi Becky, mẹ sẽ tặng con một chiếc nhẫn. Con sẽ không đoán được là chúng ta sẽ gặp ai ở Lake District đâu!”

“Dì Zannie! Con còn nhớ không? Hồi xưa con vẫn thường đeo những dây chuyền cũ của dì đấy. Cả giày của dì nữa. Mẹ và dì nhớ đến rồi cười mãi, cảnh con chập chững bước đi...”

“Mẹ. Có vài chuyện quan trọng con muốn bàn với mẹ.”

“Và họ vẫn còn người bán tạp phẩm trong làng hồi xưa đấy. Cái người thường bán cho con món kem dâu óc quế ấy. Con có nhớ cái hồi con ăn quá nhiều và bị ốm không? Chúng ta cứ cười mãi về chuyện đó nữa!”

“Mẹ”

“Và gia đình nhà Tiverton vẫn sống trong ngôi nhà đó... nhưng...”

“Sao ạ?”

“Mẹ e là, con yêu... chú lừa Cà rốt đấy...” mẹ hạ giọng. “Đã lên thiên đường lừa rồi. Nhưng nó cũng đã rất già rồi, con yêu, và hẳn nó rất hạnh phúc khi ở trên đó...”

Không thể nào. Tôi không hề có cảm giác như một người trưởng thành. Tôi thấy mình như một đứa trẻ lên sáu.

“Tất cả mọi người đều gửi lời hỏi thăm con đấy,” mẹ nói, cuối cùng cũng kết thúc màn hồi tưởng của mình, “và đương nhiên tất cả bọn họ sẽ đến dự đám cưới của con! Vậy, bố bảo con có chuyện cần nói?”

“Con...” tôi hắng giọng, đột nhiên nhận thấy sự im lặng dội lại trong máy, khoảng cách giữa mẹ và tôi. “À, con muốn... ừm...”

Ôi Chúa ơi. Miệng tôi run run và cái giọng nhân viên phát thanh bản tin của tôi đã biến thành một thứ tiếng the thé lo lắng.

“Chuyện gì vậy Becky?” Giọng mẹ vụt lo âu. “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không! Chỉ là... là...”

Không hay rồi.

Tôi biết rằng những gì Christina nói là đúng. Tôi biết không cần phải cảm thấy tội lỗi làm gì. Đó là đám cưới của tôi, tôi là một người đã trưởng thành, và tôi nên làm bất cứ điều gì mà tôi thích. Tôi đâu có đòi hỏi bố mẹ phải chi tiền đâu. Tôi không hề yêu cầu bố mẹ phải bỏ chút công sức nào ra cả.

Nhưng dù là như vậy.

Tôi vẫn không thể nói qua điện thoại với mẹ rằng tôi muốn tổ chức đám cưới ở Plaza. Chỉ là tôi không thể làm điều đó.

“Con nghĩ con sẽ về nhà gặp bố mẹ,” tôi nghe thấy bản thân đang nói vội vàng. “Đó là những gì con muốn nói. Con sẽ về nhà.”

Finerman Wallstein

Văn phòng Luật sư

Tòa nhà Finerman

1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

Số 251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Ngày 18 tháng Tư năm 2002

Cô Bloomwood thân mến,

Xin cảm ơn vì lá thư hôm 16 tháng Tư về di chúc của cô. Tôi xin xác nhận rằng trong điều khoản số bốn, mục (e), tôi đã thêm dòng “Và cả đôi bốt cao gót mới bằng vải jeans của tôi nữa” như cô đã yêu cầu.

Trân trọng,

Jane Cardozo.

22. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Ngay khi nhìn thấy mẹ, tôi thấy lo lắng. Bà đang đứng cạnh bố ở Sân ga số 4, cẩn thận quan sát cổng đến, và khi mẹ nhìn thấy tôi, cả khuôn mặt bà bừng sáng vì lo lắng pha lẫn vui mừng. Bà đã rất sung sướng khi tôi bảo sẽ về nhà mà không có Luke - thật ra, tôi đã phải cam đoan mấy lần với mẹ rằng mọi chuyện giữa chúng tôi vẫn ổn.

Rồi tôi đã phải bảo đảm với bà rằng tôi không bị đuổi việc.

Và rồi hứa rằng tôi không hề bị những kẻ cho vay nặng lãi quốc tế săn đuổi.

Bạn biết đấy, khi nghĩ lại về một vài năm vừa qua, đôi khi tôi cũng hơi buồn vì đã bắt bố mẹ phải chịu đựng bao nhiêu chuyện.

“Becky! Graham, con bé đây rồi!” Mẹ chạy tới, huých một gia đình đội khăn xếp ra khỏi lối đi. “Becky, con yêu! Con khỏe chứ? Luke thế nào rồi? Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Chào mẹ,” tôi nói và ôm lấy bà. “Con khỏe. Luke có gửi lời hỏi thăm tới mọi người. Mọi chuyện ổn cả.”

Trừ một việc nhỏ xíu - con đã lên kế hoạch ột đám cưới hoành tráng ở New York sau lưng mẹ.

Thôi nào, tôi kiên quyết chỉ thị cho lí trí của mình khi bố hôn tôi và cầm lấy hành lí của tôi. Nhắc chuyện đó chẳng ích gì. Thậm chí nghĩ đến việc đó cũng chẳng ích gì. Tôi sẽ nói đến chuyện đó sau, khi tất cả chúng tôi đã ở nhà, khi có hoàn cảnh thuận lợi tự nhiên giữa cuộc trò chuyện.

Chắc chắn sẽ có lúc thuận lợi tự nhiên như thế.

“Vậy Becky, con còn nghĩ đến chuyện kết hôn ở Mỹ không?”

“À, mẹ ạ. Thật vui là mẹ lại hỏi về chuyện đó...”

Chính xác. Tôi sẽ chờ một cơ hội nào đó tương tự như thế.

Nhưng dù tôi có tỏ vẻ thoải mái hết sức thì tôi vẫn không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác. Trong suốt lúc bố mẹ tìm xe ô tô, cãi nhau về việc lối nào là lối ra, và tranh cãi về việc 3,60 bảng có phải là một mức giá hợp lí ột tiếng đồng hồ đỗ xe hay không, lòng tôi rối như tơ vò mà cứ mỗi khi những từ đám cưới, Luke, New York hay Mỹ được nhắc đến là lại trở nên rối hơn nữa, dù chỉ là thoáng qua.

Chuyện này cũng giống như khi tôi thông báo với bố mẹ rằng tôi sẽ lấy Chứng chỉ Giáo dục Phổ thông Trung học Toán Cao cấp. Tom nhà kế bên cũng đang học Toán Cao cấp và Janice thì rất tự mãn về việc đó, thế là tôi bảo bố mẹ là tôi cũng sẽ học. Rồi khi những kì thi bắt đầu, tôi phải vờ như tôi phải làm bài kiểm tra (thay vào đó, tôi đã ở Topshop suốt 3 tiếng đồng hồ). Và khi có kết quả thì bố mẹ luôn nói “Nhưng con được gì từ môn Toán Cao cấp đó chứ?”

Vậy là sau đó, tôi bịa chuyện rằng việc chấm điểm môn Toán sẽ tốn nhiều thời gian hơn các môn khác vì nó khó hơn. Và tôi thực lòng nghĩ rằng họ sẽ tin tôi, nhưng rồi sau đó Janice chạy vào và nói “Tom được điểm A môn Toán Cao cấp, còn Becky được điểm gì?”

Tom chết tiệt.

“Con vẫn chưa hỏi gì về đám cưới cả,” mẹ nói khi chúng tôi phóng xe dọc đường A3 về Oxshott.

“Ồi thế á! Con chưa hỏi sao?” Tôi cố nói với giọng thật hồ hởi. “Vậy, ờ... chuyện chuẩn bị thế nào rồi ạ?”

“Nói thật thì chúng ta cũng chưa làm được gì nhiều,” bố nói khi chúng tôi đến chỗ rẽ sang Oxshott.

“Lúc này vẫn còn sớm mà,” mẹ nói một cách thoải mái.

“Chỉ là một đám cưới,” bố nói thêm. “Theo bố thì người ta cứ bồn chồn lo lắng quá đà về những chuyện này. Ta có thể giải quyết mọi việc một lúc vào phút cuối cùng mà.”

“Chắc chắn rồi!” Tôi nói một cách nhẹ nhõm. “Con không thể đồng ý hơn được nữa!”

Chà, tạ ơn Chúa vì điều đó. Tôi ngả người ra ghế và cảm thấy mỗi lo âu trút khỏi người. Điều này sẽ khiến mọi việc dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu bố mẹ chưa sắp xếp gì nhiều, sẽ không mất thời gian để hủy bỏ. Thực ra, nghe có vẻ như bố mẹ thực sự không bận tâm lắm về việc này.Ồ, chuyện này sẽ ổn cả thôi. Tôi đã lo lắng không đâu rồi!

“À, Suzie đã gọi điện đấy.” Mẹ nói khi chúng tôi bắt đầu về đến gần nhà. “Con bé hỏi con muốn gặp mặt ngay hôm nay không? Mẹ nghĩ hẳn là con muốn...Ồ, và mẹ nên nói trước với con.” Bà quay người lại. “Tom và Lucy.”

“Dạ vâng?” tôi sẵn lòng lắng nghe những thông tin chi tiết về phòng bếp mới nhất mà họ vừa lắp đặt, hay về việc Lucy mới được thăng chức.

“Chúng chia tay rồi,” mẹ hạ giọng, dù chỉ có ba người chúng tôi trong xe.

“Chia tay?” tôi nhìn mẹ, sửng sốt. “Mẹ không đùa chứ? Nhưng họ chỉ mới kết hôn được có...”

“Thậm chí là chưa tới hai năm. Janice bị sốc lắm, như con có thể tưởng tượng đấy.”

“Nhưng đã có chuyện gì xảy ra?” tôi thẩn thờ hỏi, và mẹ mím môi.

“Cô nàng Lucy đó bỏ đi cùng một tay trống.”

“Một tay trống?”

“Trong một ban nhạc. Hình như cậu ta còn có một cái khuyên ở...” Mẹ chững lại một cách không hài lòng, và đầu óc tôi đảo điên cuồng qua tất cả các khả năng, mà một vài trong số đó hẳn là mẹ tôi chưa bao giờ nghe nói đến (Nói thật thì tôi cũng chưa bao giờ nghe nói đến cho tới khi chuyển tới West Village.) “Núm vú,” cuối cùng mẹ tôi thốt ra, và tôi thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Nói tóm lại là Lucy đã bỏ đi... cùng với một tay trống... có một cái khuyên ở núm vú.”

“Anh ta sống trong một chiếc xe moóc,” bố nói thêm, bật đèn hiệu rẽ trái.

“Sau tất cả những việc mà Tom đã làm trong nhà kính trồng cây đáng yêu đó,” Mẹ lắc đầu nói. “Một số cô nàng chẳng biết ơn gì cả.”

Tôi không thể hiểu nổi chuyện này. Lucy làm việc cho Ngân hàng Đầu tư của Wetherby. Cô ấy và Tom sống ở Reigate. Rèm cửa của họ rất hợp với ghế sofa. Làm thế quái nào mà cô ấy có thể gặp một tay trống có khuyên ở núm vú?

Đột nhiên tôi nhớ tới cuộc nói chuyện mà tôi vô tình nghe được ngoài vườn lần cuối tôi ở đây. Lucy không hẳn là có vẻ hạnh phúc. Nhưng lúc đó cô ấy cũng không có vẻ gì là sắp sửa chạy trốn cả.

“Thế Tom thế nào ạ?”

“Nó đang chống chọi với việc đó,” bố nói. “Bây giờ cậu ta đang ở nhà với Janice và Martin, tội nghiệp thằng bé.”

“Nếu con hỏi mẹ, thì cậu ta đã không còn vướng bận chuyện đó nữa rồi,” mẹ quả quyết nói. “Mẹ chỉ thấy thương cho Janice thôi. Sau đám cưới đáng yêu mà cô ấy đã tổ chức. Tất cả bọn họ đều bị cô nàng đó lừa cả.”

Chúng tôi đỗ xe ngoài nhà, trước sự ngạc nhiên của tôi, có hai chiếc xe tải trắng đang đỗ trong đường xe vào.

“Chuyện gì thế ạ?” Tôi hỏi.

“Không có gì,” mẹ trả lời.

“Sửa ống nước ấy mà.” Bố nói.

Nhưng về mặt cả 2 người đều hơi lạ. Mắt mẹ sáng long lanh, mẹ liếc nhìn bố vài lần khi chúng tôi đi tới cửa chính.

“Nào, con sẵn sàng chưa?” bố bỗng nhiên nói. Ông dứt chìa khóa vào ổ khóa và mở cửa.

“Ngạc nhiên chưa này!” bố và mẹ cùng đồng thanh reo lên, và hàm dưới của tôi như rớt xuống đất.

Giấy dán tường cũ ở sảnh biến mất. Chiếc thảm cũ ở sảnh cũng biến mất. Toàn bộ nơi này đã được làm lại với những màu tươi mới, sáng sủa, thảm chùi chân màu nhạt và đèn mới ở khắp nơi. Khi tôi đưa mắt lên, thật không tin nổi, tôi thấy một người đàn ông mặc quần áo bảo hộ lao động đang sơn lại lan can cầu thang; trên chiếu nghỉ còn có 2 người nữa đang đứng trên thang lắp một cái chức đài. Khắp nơi là mùi sơn và mùi mới. Và tiền đã được chi ra.

“Bố mẹ đã sửa chữa lại nhà,” tôi yếu ớt nói.

“Cho đám cưới đây!” mẹ vừa nói vừa cười rạng rỡ với tôi.

“Mẹ đã nói...” tôi nuốt nước miếng. “Mẹ đã nói bố mẹ chưa chuẩn bị gì nhiều.”

“Bố mẹ muốn làm con ngạc nhiên mà!”

“Con nghĩ sao, Becky?” bố nói, chỉ xung quanh. “Con có thích không? Có đúng kiểu con thích không?”

Giọng bố hơi bông đùa. Nhưng tôi có thể thấy là việc tôi có thích hay không thực sự rất quan trọng với ông. Với cả hai. Bố mẹ làm tất cả những điều này vì tôi.

“Thật... tuyệt vời,” tôi khàn khàn nói. “Thực sự rất đáng yêu.”

“Nào, ra xem vườn đi nào!” mẹ nói và tôi đỡ dẫn theo mẹ, qua cánh cửa sổ Pháp, nơi tôi thấy cả một đội làm vườn mặc đồng phục đang trồng hoa.

“Họ đang trồng chữ ‘Luke và Becky’ bằng hoa păng xê!” mẹ nói. “Vừa kịp cho tháng Sáu. Chúng ta sẽ có cả vôi nước đặc biệt nữa, ngay cạnh lối vào lều rạp. Mẹ đã thấy kiểu đó trong Modern Garden.”

“Nghe có vẻ... tuyệt quá.”

“Vào ban đêm nó sẽ sáng lên, vậy nên khi chúng ta bắn pháo hoa...”

“Pháo hoa nào cơ ạ?” Tôi hỏi, và mẹ nhìn tôi với vẻ kinh ngạc.

“Mẹ đã gửi fax cho con về pháo hoa rồi mà, Becky! Đừng bảo là con quên rồi nhé.”

“Không! Đương nhiên là không rồi!”

Tâm trí tôi vụt quay trở lại với chồng fax mà mẹ đã gửi tôi, những thứ mà tôi đã dứt xuống dưới gầm giường một cách tội lỗi, một số được đọc lướt qua, một số hoàn toàn không sờ đến.

Tôi đang làm gì thế này? Sao tôi lại không để ý đến những gì đang diễn ra?

“Becky, con yêu, trông con không được khỏe lắm,” mẹ nói. “Hẳn là con mệt sau chuyến bay. Đi uống tách cà phê đi con.”

Chúng tôi bước vào bếp, và tôi cảm thấy nỗi sợ hãi mới thít chặt lấy ruột gan tôi.

“Mẹ cho lắp đặt cả một cái bếp mới nữa ư?”

“Ồ không!” mẹ hoan hỉ nói. “Bố mẹ chỉ sơn lại các phần trong bếp thôi. Trông chúng đẹp đấy chứ? Nào, ăn chút bánh sừng bò nhé. Bánh của cửa hàng bánh mới đây.”

Bà đưa cho tôi một giỏ bánh - nhưng tôi chẳng thể ăn nổi. Tôi thấy phát ốm.

“Becky?” Mẹ chăm chú nhìn tôi. “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không,” tôi nói vội. “Không có gì ạ. Tất cả đều... hoàn hảo.”

Tôi sẽ phải làm gì đây?

“Mẹ biết đấy... con nghĩ con cần đi gỡ đồ khỏi va li,” tôi nói và cố nặn ra một nụ cười yếu ớt. “Sắp xếp một chút ấy mà.”

Khi tôi đóng cửa phòng phía sau lưng mình, nụ cười yếu ớt kia vẫn đang còn trên mặt tôi, nhưng bên trong thì tim tôi đập thình thịch như điên dại.

Mọi thứ không như dự định.

Mọi thứ không hề như đã dự định. Giấy dán tường mới? Vòi phun nước? Màn bắn pháo hoa? Sao tôi lại chẳng biết tí gì về những việc này? Lẽ ra tôi phải đoán ra chứ. Tất cả điều này là lỗi của tôi. Ôi chúa ơi, chúa ơi...

Làm sao tôi có thể bảo bố mẹ phải hủy tất cả những thứ này? Sao tôi có thể làm vậy?

Tôi không thể.

Nhưng tôi phải làm.

Nhưng tôi không thể, tôi không thể.

Đây là đám cưới của tôi, tôi kiên quyết nhắc nhở bản thân, cố gắng lấy lại sự tự tin của mình ở New York. Tôi có thể tổ chức cưới ở nơi tôi muốn.

Nhưng những lời cảnh báo sai trái cứ vang lên trong đầu tôi, làm tôi phải nhẩn mặt. Có thể lúc đầu đúng thế thật. Trước khi mọi việc hoàn thành, trước khi có bất cứ nỗ lực nào được tạo ra. Nhưng giờ đây... đây không còn chỉ là đám cưới của tôi nữa. Đây là món quà bố mẹ dành cho tôi. Là món quà lớn nhất mà bố mẹ trao cho tôi trong cuộc đời, họ đã đổ vào đó tất cả tình yêu và sự quan tâm.

Và tôi đang định từ chối nó. Cảm ơn, nhưng không.

Tôi đã nghĩ gì vậy?

Tim đập thình thịch, tôi lục túi áo tìm tờ ghi chép mà tôi đã viết vội trên máy bay, cố gắng nhớ ra tất cả những lí lẽ biện hộ ình.

Những nguyên nhân vì sao đám cưới của chúng ta nên được tổ chức ở Plaza:

1. Bố mẹ không thích một chuyến du lịch đến New York miễn mọi chi phí sao?
2. Plaza là một khách sạn cực lớn.
3. Bố mẹ sẽ không phải động tay động chân làm gì hết.
4. Một cái lều rạp chỉ làm cho vườn nhà bố mẹ lộn xộn mà thôi.
5. Bố mẹ sẽ không phải mời dì Sylvia...
6. Bố mẹ sẽ có khung ảnh Tiffany miễn phí...

Chúng có vẻ có sức thuyết phục khi tôi viết ra. Giờ thì chúng cứ như trò hề. Bố mẹ chẳng biết gì về Plaza. Sao họ lại muốn bay tới một cái khách sạn ăn chơi đua đòi mà họ chưa từng để mắt tới? Sao họ lại muốn bỏ việc chủ trì đám cưới mà họ mơ ước bấy lâu? Tôi là cô con gái duy nhất của họ. Đứa con độc nhất của họ cơ mà.

Vậy... tôi sẽ phải làm gì đây?

Tôi ngồi nhìn chăm chú vào trang giấy, thở mạnh, để mặc cho những ý nghĩ đánh nhau. Tôi tuyệt vọng quờ quạng tìm một giải pháp, một cái khe hở để luồn lách qua, nhất định không bỏ cuộc chừng nào chưa thử đến khả năng cuối cùng. Vòng quanh vòng quanh.

“Becky?”

Mẹ đi vào khiến tôi bắt đầu cảm thấy tội lỗi và vò chặt danh sách trong tay.

“Mẹ!” tôi rạng rỡ nói. “Ô! Cà phê. Tuyệt quá!”

“Nó được lọc hết caffeine rồi đây,” mẹ nói và đưa tôi một cái tách có viết Bạn Không cần Phải Phát Điên Lên Khi Tổ Chức Một Đám Cưới Nhưng Mẹ Bạn Thì Cần. “Mẹ nghĩ có thể gần đây con uống cà phê không có caffeine.”

“Không ạ,” tôi ngạc nhiên nói. “Nhưng không sao cả.”

“Con cảm thấy thế nào?” mẹ ngồi xuống ngay cạnh tôi và tôi lén lút chuyển mẫu giấy xoắn chặt từ tay này sang tay khác. “Hơi mệt à? Hẳn là thấy buồn nôn nữa.”

“Không tệ lắm đâu ạ.” Tôi buông một tiếng thở dài nặng nề hơn dự định. “Thế nhưng thức ăn trên máy bay chán thật.”

“Con cần phải giữ gìn sức khỏe!” mẹ cầm lấy cánh tay tôi. “Giờ thì mẹ có thứ này dành cho con, con yêu.” Mẹ đưa tôi một mẫu giấy. “Con nghĩ sao?”

Tôi mở cuộn giấy ra và hoang mang nhìn nó chăm chú. Đó là thông tin chi tiết về nhà. Một căn nhà 4 phòng ngủ ở Oxshott, nói một cách chính xác.

“Đẹp phải không?” khuôn mặt mẹ trở nên rạng rỡ. “Nhìn xem những chi tiết này này!”

“Bố mẹ định chuyển nhà sao?”

“Không phải là bố mẹ, ngốc ạ! Các con sẽ chỉ ở cách bố mẹ có một góc phố thôi! Nhìn này, trong nhà có hẳn lò nướng âm, hai phòng tắm nối liền phòng vệ sinh...”

“Mẹ à, bọn con sống ở New York mà.”

“Bây giờ là thế. Nhưng các con sẽ không muốn ở New York cả đời, đúng không? Không phải là lâu dài.”

Trong giọng nói của bà bất chợt lộ ra vẻ lo lắng; và dù bà đang cười, tôi vẫn có thể thấy sự căng thẳng trong mắt bà. Tôi mở miệng để trả lời - rồi nhận ra rằng, thật đáng ngạc nhiên, tôi và Luke chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với nhau về tương lai lâu dài cả.

Tôi nghĩ tôi luôn cho rằng chúng tôi sẽ quay lại Anh một ngày nào đó. Nhưng là khi nào?

“Các con không định ở đó mãi mãi đấy chứ?” mẹ nói thêm và bật cười nheo nhỏ.

“Con không biết,” tôi bối rối nói. “Con không biết là bọn con muốn gì nữa.”

“Con không thể phát triển một tổ ấm trong cái căn hộ chật hẹp đó được! Con sẽ muốn về nhà! Con sẽ muốn có một căn nhà xinh đẹp có vườn! Nhất là vào thời điểm này.”

“Thời điểm này thì sao?”

“Thời điểm...” bà khua tay thành hình vòng tròn.

“Gì cơ ạ?”

“Ôi Becky.” Mẹ thở dài. “Mẹ có thể hiểu được nếu con có chút ngại ngùng khi nói với người khác. Nhưng không sao đâu con yêu! Ngày nay thì việc đó hoàn toàn có thể chấp nhận được mà. Không có gì là nhơ nhớp cả.”

“Nhơ nhớp? Mẹ đang nói...”

“Điều duy nhất bố mẹ cần biết...” - bà ngưng lại một cách tế nhị - “là cần phải nói váy ra bao nhiêu? Bao lâu rồi?”

Nói váy? Cái quái gì...

Chờ chút.

“Mẹ! Không phải mẹ có cái ý nghĩ rằng con... con...” Tôi làm cái cử chỉ ra hiệu y như mẹ đã làm.

“Váy là con không có ư?” khuôn mặt mẹ xị xuống thất vọng.

“Không! Đương nhiên là không! Sao mà mẹ có thể nghĩ vậy cơ chứ?”

“Con nói có chuyện quan trọng muốn nói với bố mẹ!” mẹ nói, bảu chữa bằng cách nhấp một ngụm cà phê. “Không phải là chuyện về Luke, không phải là công việc và cũng chẳng phải là tay quản lí nhà băng của con. Và Suzie sắp có em bé, mà 2 đứa lúc nào cũng làm giống như nhau nên bố mẹ đoán...”

“Chà, con không có thai, được rồi chứ ạ? Và con cũng không nghiện ma túy, trước khi mẹ hỏi tới.”

“Vậy con định nói gì với bố mẹ?” mẹ đặt tách cà phê xuống bàn khoản nhìn tôi. “Điều gì mà quan trọng tới mức con phải về nhà?”

23. Chương 12 Phần 2

Im lặng bao trùm căn phòng. Những ngón tay tôi siết chặt tách cà phê.

Là nó đây. Đây chính là lúc để mào đầu câu chuyện đây. Đây là cơ hội để thổ lộ tất cả. Nói với mẹ về Plaza. Nếu tôi định sẽ nói. Tôi phải nói ngay bây giờ. Trước khi bố mẹ đi xa hơn. Trước khi bố mẹ đổ thêm tiền.

“À, là...” tôi hắng giọng. “Việc là thế này...”

Tôi ngừng lại và nhấp một ngụm cà phê. Cổ họng tôi nghẹt lại và tôi thấy hơi buồn nôn. Sao tôi lại có thể làm như vậy?

Tôi nhắm mắt lại và cho phép sự lộng lẫy của Plaza lóe lên trước mắt, cố gắng khơi gợi lại tất cả những sự náo nhiệt và quyến rũ. Những căn phòng mạ vàng, sự lộng lẫy ngự trị khắp nơi. Hình ảnh chính tôi đang lướt trên sàn nhảy rộng lớn bóng loáng trước đám đông ngưỡng mộ.

Nhưng không hiểu sao... nó không mê hoặc như trước nữa. Không hiểu sao nó dường như không có sức thuyết phục nữa.

Ôi Chúa ơi. Tôi muốn gì đây? Tôi thực sự muốn gì?

“Mẹ biết rồi!”

Tôi ngược lên nhìn mẹ đang nhìn tôi chăm chú trong hoảng hốt. “Mẹ biết rồi! Con và Luke đã xa cách nhau phải không?”

“Mẹ...”

“Mẹ biết mà! Mẹ đã nói với bố con mấy lần, ‘Tôi có thể cảm nhận được từ trong tâm can mình rằng Becky quay về nhà là để hủy đám cưới này.’ Ông ấy bảo là vợ vắn, nhưng mẹ cứ cảm thấy như vậy thôi, ở đây này.” Mẹ vỗ ngực mình. “Một người mẹ luôn biết những điều này. Và mẹ đúng phải không? Con thực sự muốn hủy đám cưới phải không?”

Tôi nhìn mẹ trân trối. Bà biết tôi về nhà để hủy đám cưới. Sao mẹ lại biết điều đó?

“Becky? Con ổn chứ?” mẹ choàng một cánh tay qua vai tôi. “Con yêu, nghe này. Bố mẹ không bận tâm đâu. Bố mẹ luôn muốn những điều tốt đẹp nhất cho con. Và nếu điều đó có nghĩa là phải hủy đám cưới thì đó sẽ là việc bố mẹ sẽ làm. Con yêu, con không cần phải cứ tiếp tục nếu không chắc chắn một trăm phần trăm. Một trăm phần trăm!”

“Nhưng... nhưng bố mẹ đã bỏ biết bao công sức...” Tôi lảm bảm. “Bố mẹ đã tiêu biết bao nhiêu tiền...”

“Đó không phải là vấn đề! Tiền không phải là vấn đề!” Mẹ ôm chặt lấy tôi. “Becky, nếu con có gì đó không chắc chắn, bố mẹ sẽ hủy đám cưới ngay lập tức. Bố mẹ chỉ muốn con hạnh phúc. Đó là tất cả những gì bố mẹ mong muốn.”

Mẹ có vẻ quá thấu hiểu và thông cảm, trong một lát tôi không nói nổi nên lời. Mẹ là thế đấy, luôn đáp ứng mọi thứ mà tôi đòi hỏi khi về nhà. Không chất vấn, không buộc tội. Không gì cả ngoài tình yêu và sự ủng hộ.

Và khi tôi nhìn khuôn mặt quen thuộc dễ chịu hiền hậu của bà, không nghi ngờ gì, đó là điều không thể.

“Không sao cả đâu,” cuối cùng tôi nói. “Mẹ, Luke và con chưa xa nhau đâu. Lễ... lễ cưới vẫn diễn ra.” Tôi xoa mặt. “Mẹ biết đấy, con nghĩ con sẽ ra ngoài và... hít thở một chút.”

Khi tôi bước vào vườn, một vài người làm vườn làm thuê quay lại chào. “Xin chào,” tôi mỉm cười yếu ớt đáp lại. Tôi cảm thấy mình bị hoang tưởng tội đồ, như thể bí mật của tôi quá lớn, tôi phải làm cách nào đó tống khứ nó đi. Như thể người ta hẳn là phải thấy bí mật đó, lôi nó ra khỏi người tôi, hoặc trôi bồng bềnh trên đầu tôi bằng chữ in hoa bóng bẩy.

Tôi có kế hoạch khác cho lễ cưới.

Cùng ngày với lễ cưới này.

Bố mẹ tôi không biết gì cả.

Phải, tôi biết tôi đang gặp rắc rối.

Phải, tôi biết tôi ngu ngốc.

Ồ, cứ câu đi và để tôi yên, các người không thấy là tôi stress đến mức nào à?

“Chào Becky.”

Tôi ngạc nhiên quay lại. Đứng ở hàng rào vườn bên cạnh và buồn rầu nhìn tôi là Tom.

“Chào anh, Tom!” tôi nói, cố gắng che giấu sự ngạc nhiên khi thấy anh ta.

Nhưng... ôi trời. Trông anh ta thật kinh khủng, xanh xao, tàn tạ và mặc thứ quần áo thật sự kinh khủng. Không phải Tom là vua sành điệu - nhưng hồi ở bên Lucy, anh ta cũng có được cái mã ngoài trông tạm ổn. Thực ra, tóc anh ta đã từng khá hợp thời trang. Nhưng giờ anh ta quay lại với mái tóc nhờn bóng và chiếc áo va rơi nâu sẫm mà Janice tặng anh ta Giáng sinh năm năm về trước.

“Em rất tiếc khi nghe nói về...” Tôi lúng túng ngừng nói.

“Không sao.”

Anh ta khom vai xuống vẻ khổ sở và ngo quánh nhìn những thợ làm vườn đang đào bới, cắt xén phía sau tôi. “Thế việc chuẩn bị đám cưới đến đâu rồi?”

“Ồ... ổn,” tôi rạng rỡ nói. “Anh biết đấy, đến lúc này thì toàn danh sách thôi. Những việc phải làm, những thứ cần kiểm tra, những chi tiết nhỏ nhặt nhất để... để... hoàn thành...”

Như thể tôi phải kìm nén để không lôi chuyện kết hôn vào. Ôi Chúa ơi. Chúa ơi.

“Thế... ờ, bố mẹ anh khỏe chứ?”

“Anh nhớ lễ cưới của bọn anh đã được chuẩn bị như thế nào.” Tom lắc đầu. “Giờ cứ như là hàng nghìn năm trước. Những con người khác.”

“Ồ, Tom.” Tôi cắn môi. “Em xin lỗi. Hãy đổi chủ...”

“Em biết điều gì tồi tệ nhất không?” Tom lơ tôi đi, nói tiếp.

“Ồ...” Tóc của anh, tôi suyết chút nữa là buột miệng nói vậy.

“Điều tồi tệ nhất là, anh cứ nghĩ mình hiểu Lucy. Bọn anh hiểu nhau. Nhưng suốt thời gian đó...” Anh ta ngừng lại, thọc tay vào túi lấy chiếc khăn tay và xì mũi. “Ý anh là, bây giờ khi nghĩ lại, đương nhiên anh có thể nhìn thấy những dấu hiệu.”

“Thật sao?”

“Ồ phải,” Tom nói. “Anh đã không chỉ là tình cờ bắt gặp họ.”

“Như là...” tôi nhẹ nhàng gợi ý, cố không để lộ mình tò mò tới cỡ nào.

“Chà.” Anh ta suy nghĩ trong giây lát. “Như cái cách cô ấy cứ luôn miệng bảo nếu cô ấy phải sống ở Reigate dù chỉ một phút thì thà tự bắn vào đầu mình còn hơn.”

“Đúng,” tôi nói, hơi ngạc nhiên.

“Rồi lần cô ấy gào thét điên cuồng ở Furniture Village...”

“Gào thét?”

“Cô ấy bắt đầu gào thét, ‘Tôi 27 tuổi! Tôi 27 tuổi! Tôi đang làm cái quái gì ở đây thế này?’ Cuối cùng bảo vệ phải đến trấn an cô ấy.”

“Nhưng em không hiểu. Em nghĩ cô ấy yêu Reigate! Hai người dường như rất...”

Bánh chọc là từ mà tôi đang tìm.

“Rất... hạnh phúc!”

“Cô ấy đã hạnh phúc cho tới khi tất cả những món quà cưới được mở ra,” Tom trầm ngâm nói. “Nhưng rồi... giống như cô ấy đột nhiên nhìn quanh và nhận ra... đây là cuộc sống hiện tại của mình. Và cô ấy không thích những gì mình đã nhìn thấy. Bao gồm cả anh, anh nghĩ vậy.”

“Ôi, Tom.”

“Cô ấy bắt đầu nói rằng cô ấy chán khu ngoại thành phát ốm lên rồi, và cô ấy muốn được tận hưởng chút hương vị cuộc sống khi còn trẻ. Nhưng anh nghĩ, bọn anh vừa mới sơn lại nhà, mới làm được một nửa nhà kính, đây không phải là lúc chuyển nhà...” Anh ngược lên, đôi mắt đầy đau khổ. “Lẽ ra anh nên nghe lời, đúng không? Có lẽ anh thậm chí nên có hình xăm nữa.”

“Cô ấy muốn anh xăm?”

“Để hợp với cái của cô ấy.”

Lucy Webster với một cái hình xăm! Tôi gần như muốn phá lên cười. Nhưng rồi, khi thấy khuôn mặt đáng thương của Tom, tôi cảm thấy sự tức giận dâng lên. Được rồi, Tom và tôi không thực sự thân thiết trong những năm qua. Nhưng anh không đáng bị như thế này. Anh là anh. Và nếu Lucy không hạnh phúc với điều đó, vậy sao cô ta lại kết hôn với anh làm gì?

“Tom, anh không thể tự trách mình như vậy được,” tôi kiên quyết nói, “có vẻ như Lucy có những vấn đề riêng của cô ta.”

“Em nghĩ vậy sao?”

“Đương nhiên. Cô ta đã rất may mắn khi có được anh. Cô ta thật ngốc nghếch vì đã không trân trọng điều đó.” Tôi bốc đồng nghiêng mình qua hàng rào và ôm lấy anh ta. Khi tôi buông ra, anh nhìn tôi với đôi mắt tròn to, như mắt cún con.

“Em lúc nào cũng hiểu anh, Becky”

“Chà, chúng ta đã biết nhau một thời gian dài mà.”

“Không có ai hiểu anh như em cả.”

Cánh tay anh vẫn quàng trên vai tôi, và chẳng có vẻ gì là có ý định buông ra, vậy nên tôi lùi lại, lấy cớ chỉ về phía ngôi nhà, nơi một người đàn ông mặc đồ bảo hộ đang sơn khung cửa sổ.

“Anh có thấy những gì mà bố mẹ em làm không? Thật không thể tin được.”

“Ồ, phải. Họ thực sự đã đồng lòng làm việc. Anh nghe nói về buổi trình diễn pháo hoa. Hẳn là em rất phấn khởi.”

“Em thực sự mong đợi đấy,” tôi nói một cách máy móc. Đó là điều mà tôi nói ngay lập tức, mỗi khi ai đó nhắc đến đám cưới với tôi. Nhưng giờ, khi tôi thấy ngôi nhà cũ thân quen của mình đang được trang hoàng, như một quý cô đang trang điểm, tôi bắt đầu cảm thấy một cảm giác kì lạ. Một cái giật mạnh, kì lạ trong tim.

Và đột nhiên, tôi nhận ra mình đang trông ngóng nó.

Tôi mong đợi được nhìn thấy khu vườn chúng tôi được trang hoàng bóng bay. Nhìn thấy mẹ ăn mặc thật đẹp và tràn đầy hạnh phúc. Chuẩn bị sẵn sàng trong phòng riêng, trước bàn trang điểm của chính mình. Nói lời tạm biệt ra trò với cuộc sống cũ. Không phải là trong một phòng suite lạ lẫm nào đó ở một khách sạn... mà là ở đây. Ở nhà, nơi tôi đã lớn lên.

Khi ở New York, tôi đã không thể tưởng tượng được đám cưới này. Nó có vẻ nhỏ bé và nhàm chán so với sự lộng lẫy của Plaza. Nhưng giờ tôi ở đây, thì chính Plaza bắt đầu trở nên phi thực. Chính là Plaza đang dần trôi tuột đi, giống như một kì nghỉ kì thú xa xôi, thứ mà tôi cũng đã bắt đầu quên đi. Tôi đã từng rất vui khi đóng vai một cô dâu công chúa ở New York, ném những món ăn xa hoa, thảo luận về champagne và những giỏ hoa trị giá hàng triệu đô la. Nhưng vấn đề chính là ở đó. Tôi chỉ đóng một vai trong đó thôi.

Sự thật là, tôi thuộc về nơi này. Ngay tại đây, trong khu vườn nước Anh mà tôi đã biết suốt cuộc đời mình.

Vậy tôi sẽ làm gì đây?

Liệu tôi có thực sự sẽ...?

Tôi thậm chí không dám nghĩ đến nó.

Tôi thậm chí có thực sự nghĩ đến việc hủy một đám cưới siêu đắt, siêu hoành tráng, siêu to kia chẳng?

Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi cũng khiến cho bụng dạ tôi quặn lại. “Becky?” giọng mẹ cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi và tôi ngược lên nhìn với vẻ ngạc nhiên, thấy mẹ đang đứng ở cửa kính, cầm một chiếc khăn trải bàn. “Becky! Con có điện thoại trong nhà.”

“Ồ vâng. Ai đấy ạ?”

“Một ai đó tên Robin,” mẹ nói “Chào Tom thân mến!”

“Robin?” tôi bối rối nghĩ khi bước về phía ngôi nhà. “Robin ai nhỉ?”

Tôi không chắc là tôi có biết Robin nào không. Ngoài Robin Anderson, người làm việc cho Investment Monthly, nhưng tôi gần như không quen anh ta, thật là...

“Mẹ nghe không rõ họ lắm, mẹ e là vậy,” mẹ nói “Nhưng cô ấy có vẻ rất dễ thương. Cô ấy nói cô ấy gọi từ New York...”

Robyn?

Đột nhiên tôi không thể nhúc nhích được. Tôi bị nỗi sợ hãi giữ chặt trên bậc thềm hè.

Robyn gọi điện...tới đây?

Không thể nào. Robyn không thuộc về thế giới này, chị ta thuộc về New York. Điều này giống như người ta quay ngược về quá khứ và đảo lộn Chiến tranh Thế giới lần thứ II vậy.

“Cô ấy là bạn con à?” mẹ hồn nhiên hỏi. “Mẹ và cô ấy đã có cuộc nói chuyện nho nhỏ về lễ cưới...” Mặt đất như chao đảo dưới chân tôi.

“Chị ta... đã nói gì?” Tôi cố nói.

“Không có gì cụ thể lắm!” Mẹ nhìn tôi ngạc nhiên. “Cô bé hỏi mẹ sẽ mặc màu gì... và cô ấy cứ nói gì đó rất lạ về những tay chơi violon. Con không muốn có các nghệ sĩ violon ở lễ cưới của con đấy chứ, con yêu?”

“Đương nhiên không!” giọng tôi vang lên the thé. “Con cần nghệ sĩ violon làm gì cơ chứ?”

“Becky, con yêu, con ổn chứ?” mẹ chăm chú nhìn tôi. “Mẹ bảo cô ấy gọi lại cho con sau nhé?”

“Không! Đừng nói chuyện với cô ấy nữa! Ý con là... không sao. Con sẽ nghe điện thoại ạ.”

Tôi vội vàng chạy vào nhà, tim đập thình thịch. Tôi sẽ nói gì đây? Liệu có nên báo cho chị ta biết là tôi đã đổi ý?

Khi tôi vừa nhắc máy, tôi thấy mẹ cũng theo tôi đi vào trong. Ôi chúa ơi, làm sao tôi có thể xử lý được tình huống này đây?

“Chào Robyn!” Tôi cố lấy giọng thật tự nhiên. “Chị khỏe chứ?”

Được rồi. Tôi sẽ chỉ cần làm cho chị ta cúp máy càng sớm càng tốt.

“Chào Becky! Tôi rất vui đã có cơ hội nói chuyện với mẹ cô!” Robyn nói. “Bà có vẻ là một quý bà đáng yêu. Tôi thật muốn gặp mẹ cô quá!”

“Tôi cũng vậy. Tôi nói bằng giọng nồng nhiệt nhất có thể. Tôi rất mong hai người... gặp nhau.”

“Dù tôi rất ngạc nhiên là bà không biết gì về dàn nhạc dây. Chắc, cô phải cập nhật thông tin ẹ mình chứ, Becky!”

“Tôi biết...” Tôi nói sau một hồi im lặng. “Tôi cũng khá bận...”

“Tôi có thể hiểu được điều đó,” Robyn nói đầy cảm thông. “Hay là tôi gửi cho bà một tập thông tin nhé? Chuyển phát nhanh cũng dễ mà. Như vậy bà có thể có được một cái nhìn tổng thể về mọi việc! Cô có thể cho tôi địa chỉ...”

“Không!” Tôi kêu lên trước khi kịp ngăn mình lại. “Ý tôi là... đừng lo. Tôi sẽ lo mọi chuyện. Thật đấy. Đừng... gửi bất cứ thứ gì. Tuyệt đối không nhé.”

“Thậm chí cả mấy tờ thực đơn cũng không sao? Tôi chắc là mẹ cô sẽ rất muốn xem đấy!”

“Không! Không gì cả!”

Tay tôi nắm chặt ống nghe còn mặt tôi túa đầy mồ hôi. Tôi thậm chí còn không dám nhìn mẹ.

“Chà, thôi được!” Rốt cuộc Robyn nói. “Cô là chủ mà! Nào, tôi đã nói chuyện với Sheldon Lloyd về việc sắp xếp bàn...”

Trong khi chị ta cứ lảm nhảm thì tôi liếc mắt nhìn mẹ, lúc này cách tôi chưa đầy một mét. Mẹ có nghe thấy rõ cuộc trò chuyện trên điện thoại không? Hay mẹ chỉ nghe được từ Plaza? Hay mẹ chỉ lồm bồm nghe được mấy từ “đám cưới” và “phòng khiêu vũ”?

“Đúng rồi,” tôi đáp mà chẳng hiểu chút nào về những gì Robyn đang nói, “Nghe được đấy.” Tôi vặn dây máy quanh ngón tay. “Nhưng... nhưng nghe này, Robyn. Chuyện là thế này, tôi đã về nhà để hoàn toàn không phải nghĩ nhiều đến mấy chuyện đó nữa. Vậy chị có thể không gọi tới đây cho tôi nữa được không?”

“Cô không muốn cập nhật thông tin sao?” Robyn kinh ngạc hỏi.

“Không. Vậy cũng không sao mà. Chị cứ... làm việc của chị, và tôi sẽ bắt kịp mọi việc khi tôi quay lại vào tuần tới.”

“Không vấn đề gì. Tôi hiểu, cô cần có thời gian nghỉ ngơi! Becky, tôi hứa, trừ trường hợp khẩn cấp, tôi sẽ để cô yên. Giờ thì hãy có một kì nghỉ tuyệt vời nhé!”

“Cảm ơn chị. Sẽ như vậy. Tạm biệt Robyn.”

Tôi đặt điện thoại xuống, run lên vì nhẹ nhõm. Tạ ơn Chúa, chị ta đi rồi.

Nhưng vẫn chưa thấy an toàn. Robyn giờ đã có số điện thoại ở đây. Chị ta có thể gọi tới bất cứ lúc nào... Ý tôi là, điều gì có thể được coi là khẩn cấp trong việc lên kế hoạch đám cưới? Có thể là bất cứ chuyện gì. Có thể là một cánh hoa hồng đặt sai chỗ. Và chị ta sẽ chỉ cần nói sai một từ với mẹ là cả hai sẽ nhận ra chuyện gì đang diễn ra. Mẹ sẽ lập tức nhận ra tôi về nhà để làm gì; tôi định nói gì.

Bà sẽ đau lòng lắm. Tôi không thể để điều đó xảy ra.

Được rồi, tôi có hai lựa chọn. Số 1: thúc bố mẹ chuyển nhà ngay lập tức. Số 2...

“Mẹ nghe này,” tôi quay sang nói. “Người phụ nữ tên Robyn đó, chị ta...”

“Ừ?”

“Chị ta... bị loạn trí.”

“Loạn trí?” Mẹ nhìn tôi. “con nói vậy nghĩa là sao, con yêu?”

“Chị ta... chị ta yêu Luke!”

“Ôi Chúa ơi!”

“Vâng, và chị ta có cái ảo tưởng kì cục là sắp kết hôn với anh ấy.”

“Kết hôn với Luke?” mẹ há hốc mồm kinh ngạc.

“Vâng! Ở khách sạn Plaza! Hình như chị ta còn cố... ừm... đặt chỗ ở đó. Bằng tên con!”

Những ngón tay tôi đan xoắn vào nhau thành những gút phức tạp. Tôi điên mất rồi! Mẹ sẽ không bao giờ tin điều đó. Không bao giờ. Không phải là trong hàng triệu...

“Con biết đấy, điều đó không làm mẹ ngạc nhiên lắm!” Mẹ nói. “Mẹ có thể đoán ngay ra được là cô ấy có chút gì đó hơi kì lạ. Toàn mấy chuyện vớ vẩn về violon! Và cô ấy có vẻ bị ám ảnh bởi màu váy mà mẹ sẽ mặc...”

“Ồ, cô ấy hoàn toàn bị ám ảnh rồi. Vậy nên... nếu cô ta có gọi lại, mẹ cứ bịa lí do gì đó rồi cúp máy nhé. Và dù cô ta có nói gì, thậm chí dù nghe có hợp lí, đáng tin đến đâu... cũng đừng tin nhé. Mẹ hứa nhé?”

“Được rồi con yêu,” mẹ gật đầu nói. “Con nói thế nào mẹ sẽ làm thế đó.”

Khi mẹ đi vào bếp, tôi nghe thấy mẹ nói “Cô gái tội nghiệp. Con nên lấy làm tiếc cho họ, thật đấy. Graham, ông có nghe thấy không? Cái cô gái gọi cho Becky từ Mỹ ấy, cô ta yêu Luke đấy!”

Tôi không thể đương đầu với việc này nữa.

Tôi cần gặp Suze.

24. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Tôi đồng ý gặp Suze ở quảng trường Sloane uống trà. Có một đám đông khách du lịch đang loanh quanh tụ tập ở đó khi tôi đến nơi, nên mất một lúc tôi chẳng thấy cô đâu cả. Rồi khi đám đông giải tán - cô ấy đây rồi, ngồi đó cạnh vòi phun nước, mái tóc vàng chảy dài của cô óng lên dưới ánh nắng mặt trời, với một cái bụng lớn nhất mà tôi từng thấy.

Khi thấy cô, tôi vốn định vội vàng đến chỗ cô, than thở, “Ôi Chúa ơi, Suze, đúng là ác mộng!” và kể cho cô nghe hết mọi chuyện.

Nhưng rồi tôi dừng lại. Cô ngồi đó, trông như một thiên thần. Một thiên thần đang mang bầu.

Hoặc là Đức mẹ Đồng trinh, có lẽ vậy. Thanh bình, đáng yêu và hoàn hảo.

Và đột nhiên tôi cảm thấy mình thật vớ vẩn khi so sánh với cô. Tôi đã định bộc bạch mọi chuyện với Suze, như tôi vẫn thường làm, và chờ đợi một giải pháp từ cô. Nhưng giờ đây... Tôi không thể. Trông cô thật điềm tĩnh và hạnh phúc. Việc đó sẽ giống như thả rác độc hại ra một bãi biển sạch đẹp nào đó vậy.

“Bex! Chào!” Cô đứng lên khi nhìn thấy tôi, tôi cảm thấy cực sốc về... kích cỡ người cô.

“Suze!” Tôi bước vội tới và ôm cô thật chặt. “Trông cậu tuyệt thật đấy!”

“Tớ thấy rất tuyệt!” Suze nói. “Cậu khỏe chứ? Đám cưới thế nào?”

“Ồ... tớ khỏe!” tôi nói sau một lúc im lặng. “Mọi thứ đều tốt cả. Nào, đi uống chút trà đi!”

Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết. Đúng thế. Tôi sẽ tự giải quyết những vấn đề của mình, ít nhất là một lần trong đời.

Chúng tôi tới Oriel và ngồi ở bàn cạnh cửa sổ. Khi gọi món, tôi gọi chocolate nóng còn Suze lấy ra một gói trà và đưa cho bồi bàn.

“Trà lá mâm xôi,” cô giải thích. “Nó giúp tăng lực cho dạ con. Cho những cơn co dạ lúc sinh.”

“Ừa.” tôi gật đầu. “Co dạ lúc sinh. Đương nhiên rồi!”

Tôi thấy hơi rợn ở đầu xương sống bèn mỉm cười để khỏa lấp.

Quả thực tôi không thật chắc chắn lắm về mấy chuyện liên quan đến sinh đẻ. Ý tôi là, cứ nhìn độ lớn của bụng Suze. Nhìn kích cỡ của một đứa trẻ đã phát triển đầy đủ. Và bảo tôi xem cái đó làm sao mà vừa lọt được...

Ý tôi là, tôi biết lí thuyết. Chỉ là... thực lòng mà nói, tôi không thể hiểu nó hoạt động thế nào.

“Khi nào thì cậu sinh?” Tôi chăm chú nhìn bụng Suze hỏi.

“Bốn tuần nữa!”

“Vậy... nó sẽ còn to hơn nữa?”

“Đúng vậy!” Suze âu yếm vỗ bụng. “Một chút nữa, tớ nghĩ vậy.”

“Tốt,” tôi nói nhỏ khi một bồi bàn đặt li chocolate nóng trước mặt tôi. “Tuyệt. Thế Tarquin thế nào rồi?”

“Anh ấy khỏe!” Suze nói. “Hiện giờ anh ấy đang ở trên Craie. Cậu biết hòn đảo Scotland của anh ấy chứ? Họ đang đỡ đỡ cho cừu, vậy nên anh ấy nghĩ là nên đến giúp một tay. Trước khi em bé ra đời.”

“Ồ, tốt. Thế cậu không đi cùng anh ấy sao?”

“Chà, như vậy sẽ hơi nguy hiểm.” Suze trầm ngâm khoảng tách trà mâm xôi. “Và vấn đề là, tớ không thật thích cừu như anh ấy. Ý tớ là, chúng rất thú vị,” cô nói thêm “Nhưng cậu thấy đấy, sau khi đã thấy hàng nghìn con...”

“Nhưng anh ấy sẽ quay lại kịp thời chứ?”

“Ừ. Anh ấy rất hào hứng! Anh ấy đã đi học đủ các thể loại lớp học, tất tần tật luôn.”

Chúa ơi, tôi không thể tin chỉ trong khoảng thời gian có vài tuần nữa là Suze sẽ có em bé. Thậm chí tôi sẽ không ở đây vào lúc đó.

“Tớ sờ được không?” Tôi rón rén đặt tay lên bụng Suze. “Tớ chẳng cảm thấy gì cả”

“Không sao đâu,” Suze nói. “Tớ nghĩ là nó đang ngủ.”

“Cậu biết là con trai hay con gái chưa?”

“Tớ chưa biết,” Suze sốt sắng ngả người về phía trước. “Nhưng tớ nghĩ là một bé gái, vì tớ cứ bị hấp dẫn bởi những bộ váy nhỏ dễ thương trong các cửa hàng. Giống như sự khao khát? Và trong sách có viết là cơ thể sẽ mách bảo bạn những gì nó cần. Vậy nên cậu biết đấy, có thể đó là dấu hiệu.”

“Thế cậu định đặt tên cho em bé là gì?”

“Bọn tớ chưa quyết định. Việc đó sao mà khó khăn quá đi! Cậu biết đấy, mua mấy cuốn sách này kia và tất cả những cái tên đều rất vớ vẩn...” Cô nhấp một ngụm trà. “Nếu là cậu thì cậu sẽ đặt tên là gì?”

“Ồi, tớ cũng chẳng biết nữa! Có thể là Lauren, theo tên Ralph Lauren.” Tôi nghĩ một lát. “Hoặc là Dolce.”

“Dolce Cleath-Stuart,” Suze mơ màng. “Tớ rất thích cái tên đó! Chúng ta có thể gọi ngắn gọn là Dolly.”

“Hoặc là Vera. Lấy theo tên Vera Wang.”

“Vera?” Suze sững nhìn tôi. “Tớ sẽ không gọi con mình là Vera đâu!”

“Chúng ta không nói về con của cậu!” Tôi cãi. “Chúng ta đang nói về con của tớ. Vera Lauren Comme des Brandon. Tớ nghĩ cái tên đó rất kêu đấy.”

“Vera Brandon nghe cứ như nhân vật bị loại khỏi Coronation Street ấy! Nhưng tớ thích cái tên Dolce. Thế nếu nó là con trai?”

“Harvey. Hoặc là Barney,” tôi nói sau khi suy nghĩ một chút. “Tùy vào việc nó được sinh ra ở London hay New York.”

Tôi uống một ngụm chocolate nóng - rồi ngược lên và thấy Suze đang nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Cậu sẽ không thực sự sinh con ở Mỹ đấy chứ, Bex?”

“Tớ... tớ không biết. Ai biết được cơ chứ? Chắc mấy năm nữa bọn tớ cũng chưa có con đâu.”

“Cậu biết không, tất cả mọi người đều rất nhớ cậu.”

“Ôi, không phải cả cậu nữa chứ, Suze.” Tôi phá lên cười. “Hôm nay mẹ đã thuyết phục tớ chuyển về Oxshott.”

“Đúng vậy mà! Hôm trước Tarkie cũng nói vậy, không có cậu, London dường như không còn như trước nữa.”

“Thật sao?” Tôi chăm chú nhìn cô, buồn cười là tôi lại thấy cảm động.

“Và mẹ cậu cứ hỏi tớ là tớ có nghĩ cậu sẽ ở New York mãi mãi không... Cậu sẽ không ở đó mãi phải không?”

“Tớ thực lòng không biết nữa,” tôi bất lực nói. “Điều đó tùy thuộc vào Luke... và công việc của anh ấy...”

“Anh ấy đâu phải ông chủ!” Suze nói. “Cậu cũng có tiếng nói riêng cơ mà. Cậu muốn ở bên đó mãi sao?”

“Tớ không biết.” Tôi nhăn mặt, cố gắng phân trần. “Đôi khi tớ nghĩ tớ muốn như vậy. Khi ở New York, tớ cảm thấy nơi đó như thể là nơi quan trọng nhất thế giới. Công việc tuyệt vời, con người cũng tuyệt vời, và tất cả mọi thứ đều rất tốt. Nhưng khi tớ về nhà, đột nhiên tớ nghĩ, khoan đã, đây là nhà mình mà. Mình thuộc về nơi này.” Tôi lấy túi đường và bắt đầu xé nó. “Tớ chỉ không biết được là tớ đã sẵn sàng trở về hay chưa thôi”

“Ôi, hãy trở về Anh và sinh một em bé đi!” Suze dụ dỗ. “Rồi chúng ta có thể cùng nhau làm mẹ!”

“Nói thật với cậu,” tôi đảo mắt và nhấp một ngụm chocolate nữa. “Có vẻ tớ chưa sẵn sàng để có con vào lúc này!” Và rồi đứng dậy đi thẳng vào phòng vệ sinh nữ trước khi cô ấy kịp nói điều gì.

Xét về một khía cạnh khác thì... cô ấy có lí. Sao tôi lại không nên có con? Những người khác đều như vậy - vậy sao tôi lại không? Ý tôi là nếu tôi có thể bằng cách nào đó bỏ qua thực tế về việc có bầu một chút. Có thể tôi nên trải qua một ca phẫu thuật nào đó mà chỉ cần ngủ và chẳng cảm thấy gì cả. Rồi khi tỉnh lại, tôi đã có em bé!

Đột nhiên tôi tưởng tượng ra cảnh tượng rất dễ chịu khi tôi và Suze đang cùng nhau đẩy xe nôi rảo bước trên một con đường. Thực tế thì như vậy hẳn là vui lắm. Ý tôi là, thời nay thì bạn có thể mua sắm rất nhiều đồ trẻ em tuyệt đẹp mà, đúng không? Ví dụ như những chiếc mũ nhỏ xinh, và những chiếc áo jeans nhỏ xíu... Và... đúng rồi... Chẳng phải Gucci có loại phụ kiện trẻ con rất hay sao?

Chúng tôi có thể uống cappuccino cùng nhau, cùng nhau đi dạo khắp các cửa hàng, và... ý tôi là, đó vốn chẳng phải là những thứ mà các bà mẹ đều làm sao? Chúa ơi, giờ nghĩ về chuyện đó, tôi đúng là cực hợp với mấy việc đó luôn!

Nhất định tôi phải nói chuyện với Luke về việc này mới được.

Tối tận khi chúng tôi rời khỏi Oriel, Suze mới nói “Bex, cậu vẫn chưa nói gì cho tớ nghe về đám cưới cả!”

Bụng tôi cồn lên, và tôi quay đầu giả vờ mặc áo khoác.

Tôi đã cố gắng sao cho quên được chuyện đám cưới.

“Ừ,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Ồ, tất cả... ừm... ờn!”

Tôi không định làm Suze phiền lòng vì những vấn đề của mình. Tôi không định như thế.

“Luke có phản đối gì việc làm đám cưới ở Anh không?” Suze bắn khoả nhìn tôi. “Ý tớ là việc đó có khiến các cậu bất đồng quan điểm hay gì đó không?”

“Không,” tôi dừng lại một chút trước khi nói tiếp. “Tớ có thể thành thật mà nói là không hề.”

Tôi giữ cánh cửa cho cô rồi chúng tôi bước ra Quảng trường Sloane. Một toán học sinh mặc quần nhưng kẻ chèn gối đang tụ tập chặt cứng mặt đường khiến chúng tôi phải đứng tránh sang bên, chờ chúng đi qua.

“Cậu thấy đấy, cậu đã quyết định đúng.” Suze khoác tay tôi. “Tớ đã rất lo là cậu sẽ chọn New York. Điều gì đã khiến cậu cuối cùng có quyết định như vậy?”

“Ồ... thì cũng việc này việc nọ thôi. Cậu biết đấy. Vậy nên, ờ thì... cậu đã bao giờ đọc những bản kế hoạch tư nhân hóa hệ thống nước chưa?”

Nhưng Suze cứ lờ tôi đi. Thiết tình, chẳng phải cô thích thú với mấy vấn đề thực tại này sao?

“Vậy Elinor đã nói gì khi cậu gọi điện hủy đám cưới ở Plaza?”

“Bà ấy nói... ừm... chà, bà ấy không vui lắm, đương nhiên là vậy. Bà ấy nói rất bực mình, và... ờ...”

“Rất bực?” Suze nhướn mắt. “Chỉ vậy thôi sao? Tớ cứ nghĩ bà ta phải giận điên lên ấy chứ!”

“Bà ấy rất điên tiết!” tôi vội đính chính. “Bà ấy cực kì giận dữ, bà ấy... giận nổ cả mạch máu!”

“Nổ cả mạch máu?” Suze nhìn tôi chằm chằm.

“Ở đâu?”

“Ở... cảm.”

Im lặng. Suze đứng như trời trồng giữa đường, vẻ mặt cô từ từ thay đổi. “Bex...”

“Mình đi xem quần áo trẻ con đi!” Tôi vội nói. “Có một cửa hàng rất dễ thương dọc theo phố King’s Road...”

“Bex, chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả đâu.”

“Có! Tớ có thể đoán được. Cậu đang che giấu điều gì đó.”

“Không, tớ không có!”

“Cậu đã hủy đám cưới ở Mỹ rồi chứ?”

“Bex?” Giọng cô ấy cứng rắn chưa từng thấy. “Hãy cho tớ biết sự thật đi.”

Ôi Chúa ơi. Tôi không thể nói dối được nữa.

“Tớ... tớ sẽ làm,” tôi lí nhí.

“Cậu sẽ làm?” Giọng Suze vang lên bàng hoàng. “Cậu sẽ làm?”

“Suze...”

“Lẽ ra tớ phải biết! Lẽ ra tớ đã phải đoán ra chứ! Nhưng tớ chỉ nghĩ là cậu đã hủy nó, vì mẹ cậu vẫn tiếp tục tổ chức đám cưới ở Oxshott, và chẳng ai nhắc đến New York, và tớ nghĩ, ôi rồi cuộc Bex hẳn đã phải quyết định tổ chức đám cưới ở nhà...”

“Suze, làm ơn. Đừng lo lắng về chuyện đó,” tôi vội nói. “Hãy bình tĩnh... thở thật sâu...”

“Sao tớ có thể không lo lắng về việc đó?” Suze kêu lên. “Sao tớ có thể không lo? Bex, cậu đã hứa là cậu sẽ giải quyết mọi chuyện hàng tuần trước! Cậu đã hứa!”

“Tớ biết! Và tớ sẽ làm. Chỉ là... Việc đó quá khó. Đưa ra quyết định lựa chọn giữa chúng. Cả hai đều quá hoàn hảo, theo những kiểu hoàn toàn khác nhau...”

“Bex, một đám cưới đầu phải là một chiếc túi xách!” Suze nói vẻ không tin nổi. “Cậu không thể quyết định là cậu sẽ ỉnh có cả hai được!”

“Tớ biết! Tớ biết! Nhìn này, tớ cũng đang định giải quyết việc này mà...”

“Sao trước đó cậu không nói cho tớ biết?”

“Vì cậu quá đáng yêu, thanh thản và hạnh phúc!” tôi rên rỉ. “Và tớ chẳng muốn phá hoại điều đó bằng mấy vấn đề ngu ngốc của mình.”

“Ôi Bex.” Suze yên lặng nhìn tôi - rồi quàng một tay ôm lấy tôi. “VẬY... cậu định sẽ làm gì?”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Tớ sẽ bảo Elinor là hủy đám cưới ở New York và tớ sẽ làm đám cưới ở đây, ở Anh.”

“Thật chứ? Cậu hoàn toàn chắc chắn về việc này chứ?”

“Có, tớ chắc chắn mà. Sau khi gặp bố mẹ... mẹ đã thật dịu dàng... và mẹ không hề biết là tớ đang có kế hoạch sau lưng bà...” Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Ý tớ là, đám cưới là tất cả với mẹ. Ôi Chúa ơi, Suze, tớ thấy mình thật ngu ngốc. Tớ không biết tớ đang nghĩ gì nữa. Tớ không muốn làm đám cưới ở Plaza. Tớ không muốn làm đám cưới ở bất cứ nơi nào ngoài nhà mình.”

“Cậu sẽ không đổi ý lần nữa chứ?”

“Không. Không phải là lần này. Thật lòng đấy, Suze.”

“Thế còn Luke?”

“Anh ấy không để ý đâu. Anh ấy nói tất cả đều tùy tớ.”

Suze im lặng trong chốc lát. Rồi cô lục túi lấy điện thoại ra và ấn vào tay tôi.

“Được rồi. Nếu cậu định làm vậy thì hãy làm ngay bây giờ đi. Bấm số đi.”

“Tớ không thể. Elinor đang ở một bệnh viện Thụy Sĩ. Tớ định sẽ viết một lá thư cho bà ấy...”

“Không.” Suze cương quyết lắc đầu. “Hãy làm việc đó ngay bây giờ đi. Chắc hẳn phải có ai đó mà cậu có thể gọi được. Hãy gọi cho người tổ chức lễ cưới, Robyn, và bảo chị ta là hủy. Bex, cậu không thể để mặc kệ nó nữa đâu.”

“Được rồi,” tôi nói, lời đi nổi sợ đang dâng lên trong tôi. “Được rồi, tớ sẽ làm việc đó. Tớ sẽ... gọi cho chị ta sau.”

Tôi nhấc điện thoại lên - rồi lại hạ xuống. Đưa ra quyết định trong đầu là một chuyện. Thực sự gọi điện lại là một chuyện khác. Tôi thực sự sẽ hủy đám cưới hoành tráng ở New York sao?

Robyn sẽ nói gì? Mọi người sẽ nói gì đây? Chúa ơi, tôi chỉ cần một ít thời gian, để nghĩ chính xác những gì tôi sẽ nói với họ...

“Nào!” Suze thúc giục. “Hãy làm đi!”

“Được rồi.”

Tay run run, tôi nhấc điện thoại lên và bấm mã số 001 của Mỹ - nhưng màn hình chẳng hiện gì cả.

“Ôi... trời!” Tôi kêu lên, cổ tử ra thất vọng. “Không bắt được sóng! Ái chà, có lẽ lát nữa tớ sẽ gọi vậy...”

“Không, không được! Chúng ta sẽ đi tiếp cho tới khi có sóng. Nào đi thôi!” Suze bắt đầu rảo bước tới Kings Road và tôi lo lắng lon ton chạy đi theo sau cô.

“Thử lại xem nào,” cô nói khi chúng tôi đến chỗ vạch trắng qua đường đầu tiên.

“Chẳng có gì cả,” giọng tôi run run. Chúa ơi, Suze trông thật phi thường, như một mũi thuyền vậy. Mái tóc vàng của cô chảy dài sau lưng, và khuôn mặt cô đầy vẻ quả quyết. Mà sao cô ấy lắm năng lượng thế không biết? Tôi cứ tưởng phụ nữ mang thai sẽ nhẹ nhàng hơn chứ.

“Thử lại nữa đi!” cứ sau gần ba trăm mét thì cô lại nhấc lại. “Thử lại đi! Tớ không định dừng lại cho tới khi cậu gọi điện được đâu!”

“Không có gì cả!”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc mà!” Tôi điên cuồng bấm các phím, cố gắng bắt lấy sóng. “Nhìn này!”

“Chà, vậy hãy tiếp tục thử thôi! Tiếp tục nào!”

“Đang cố! Đang cố mà!”

“Ôi Chúa ơi!” Suze đột nhiên hét lên khiến tôi nhảy dựng lên hoảng sợ.

“Tớ đang cố mà! Thật đấy, Suze. Tớ đang cố hết sức mà...”

“Không! Nhìn này!”

Tôi dừng lại, ngó quanh. Cô đứng sững trên vỉa hè sau tôi khoảng chục mét và có một vũng nước dưới chân cô ấy.

“Suze... đừng lo,” tôi ngượng nghịu nói. “Tớ sẽ không nói cho ai biết đâu.”

“Không! Cậu không hiểu! Không phải...” Cô nhìn tôi dữ dội. “Tớ nghĩ là tớ vỡ ối rồi!”

“Cậu sao cơ?” Đột nhiên tôi thấy sợ hãi. “Ôi Chúa ơi! Có nghĩa là... Cậu sắp...”

Không thể có chuyện này được.

“Tớ không biết.” Tôi có thể thấy sự hoảng loạn hiện rõ trên khuôn mặt Suze. “Ý tớ là, có thể thế... Nhưng sớm hơn 4 tuần! Như vậy thì quá sớm! Tarkie không ở đây, chưa có gì sẵn sàng cả... Ôi Chúa ơi...”

Tôi chưa bao giờ thấy Suze có vẻ sợ hãi như thế này. Một nỗi sợ đến ngạt thở lan khắp tôi, và tôi cố chống lại cái cái cảm giác muốn òa khóc. Tôi đã làm gì thế này? Cùng bao thứ khác, giờ tôi còn khiến người bạn thân thiết nhất của mình sinh non.

“Suze, tớ rất xin lỗi,” tôi hít thở mạnh.

“Đó không phải là lỗi của cậu! Đừng có ngốc như vậy!”

“Đó là lỗi của tớ! Cậu đã rất hạnh phúc và thanh thản, và rồi cậu gặp tớ. Lẽ ra tớ không nên đến gần những người mang thai...”

“Tớ phải tới bệnh viện.” Khuôn mặt Suze xanh lét. “Họ bảo vào ngay bệnh viện nếu chuyện này xảy ra.”

“Ôi, đi thôi! Đi nào!”

“Nhưng tớ không mang túi hay bất cứ thứ gì đi cùng. Tớ cần phải mang theo rất nhiều đồ...” Cô lo lắng cắn môi. “Hay tớ về nhà trước?”

“Cậu không còn thời gian ấy việc đó đâu!” Tôi hoảng loạn nói. “Cậu cần gì?”

“Quần áo trẻ em... khăn vệ sinh... mấy thứ đại loại thế...”

“Chà, cậu đợi...” tôi bắt lực nhìn quanh, rồi đột nhiên thấy nhẹ nhõm khi trông thấy bảng hiệu của Peter Jones.

“Được rồi,” tôi nói và túm lấy một cánh tay cô ấy. “Đi thôi.”

Ngay khi tôi bước vào cửa hàng Peter Jones, tôi ngó quanh tìm nhân viên bán hàng. Và ơn Chúa, có một người đấy rồi, một phụ nữ trung niên duyên dáng sơn môi đỏ và mắt kính gọng vàng với một dây xích.

“Bạn cháu cần xe cấp cứu à,” tôi hỗn hển.

“Thực ra thì taxi cũng được.” Suze nói. “Chỉ là vỡ ối thôi. Vậy nên tôi thực sự cần đến bệnh viện.”

“Chúa ơi!” người phụ nữ kêu lên. “Lại đây ngồi xuống nào, cô sẽ gọi taxi cho các cháu...”

Chúng tôi đỡ Suze ngồi xuống ghế gần bàn thanh toán, một nhân viên bán hàng mang cho cô cốc nước.

“Được rồi,” tôi nói. “Cậu cần những gì nhỉ?”

“Tôi không thể nhớ chính xác được.” Suze có vẻ lo lắng. “Bọn tớ được ột cái danh sách... Có thể trong gian hàng trẻ sơ sinh người ta sẽ biết.”

“Tôi để cậu ở đây liệu có được không?”

“Tôi sẽ không sao đâu. Cơn đau đẻ vẫn chưa bắt đầu mà.”

“Cậu chắc chứ?” Tôi bắn khoả nhìn bụng cô.

“Cứ đi đi Bex!”

25. Chương 13 Phần 2

Thực tình. Sao họ lại đặt gian hàng đồ trẻ em ở quá xa lối vào cửa hàng như vậy? Ý tôi là mấy cái tầng ngu xuẩn toàn quần áo thời trang, đồ trang điểm và túi xách này có gì hay chứ, những thứ mà chẳng ai quan tâm cả? Sau một hồi chạy hết tốc lực lên lên xuống xuống sáu cái thang máy, cuối cùng tôi cũng tìm thấy nó, rồi bỗng đứng sững lại, thở hổn hển.

Tôi ngó quanh một lúc rồi sững sờ bởi những cái tên của tất cả các thứ mà tôi chưa nghe nói đến bao giờ.

Chăn đón?

Núm vú cao su chống đau bụng?

Ôi, quỷ tha ma bắt. Tôi chỉ cần mua mọi thứ là được. Tôi nhanh chóng tiến đến gian bày gần nhất và bắt đầu ào ào chớp lấy mọi thứ. Quần áo ngủ, bít tất nhỏ, một chiếc mũ... một chú gấu Teddy... một chiếc chăn dùng trong cũi trẻ... gì nữa nhỉ? Một chiếc giỏ Moses... khăn vệ sinh khô... một con rối tay nhỏ phòng khi em bé thấy chán... một chiếc áo khoác nhỏ cực dễ thương của Christian Dior... hay thật, tôi thắc mắc không biết họ có loại này cỡ người lớn không...

Tôi đẩy cái đám đồ lên bàn thanh toán và rút thẻ Visa của mình ra.

“Những thứ này là cho bạn tôi,” tôi giải thích mà không kịp thở. “Cô ấy vừa mới đau đẻ. Có phải đây là những thứ cô ấy cần không?”

“Tôi e là tôi không rõ lắm, thưa cô,” nhân viên bán hàng vừa nói, vừa kiểm tra một chiếc nhiệt kế đo nước tắm cho trẻ.

“Tôi có danh sách ở đây này,” một người phụ nữ mặc đồ dành cho sản phụ và dải đeo Birken đứng bên nói.

“Đây là những thứ Tổ chức Chăm sóc Trẻ sơ sinh Quốc gia khuyên dùng.”

“Ôi, cảm ơn!”

Cô ấy đưa tôi một mẫu giấy và tôi đọc lướt danh sách được đánh máy với nổi kinh hoàng lớn dần. Tôi đã nghĩ là mình làm rất tốt - nhưng tôi đã không lấy đủ một nửa những thứ họ nhắc đến ở đây. Và nếu tôi bỏ sót thứ nào, thứ đó có thể là cực kì quan trọng, và toàn bộ trải nghiệm sinh đẻ của Suze sẽ bị hủy hoại và tôi sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân.

Áo phong rộng... Nền thơm... bình xịt nước cho cây...

Danh sách này có đúng không thế?

“Bình xịt nước cho cây?” Tôi hoang mang nói.

“Để xịt vào mặt sản phụ,” người phụ nữ mặc đồ sản phụ giải thích. “Phòng bệnh bệnh viện rất nóng.”

“Cô sẽ cần đến khu đồ gia dụng để mua cái này,” nhân viên bán hàng xen vào.

“Ồ phải. Cảm ơn.”

Đầu thu băng... băng nhạc êm dịu... bóng thối phòng...

“Bóng thối? Chẳng phải em bé còn quá bé để có thể chơi với bóng sao?”

“Cái đó là để cho sản phụ dựa vào,” người phụ nữ tốt bụng nói. “Để làm giảm bớt cơn đau. Cô ấy cũng có thể dùng một túi đậu để thay thế.”

Những cơn đau? Ôi Chúa ơi. Cái ý nghĩ rằng Suze bị đau khiến tôi cảm thấy bụng dạ cứ lộn tùng phèo cả lên.

“Tôi sẽ lấy một quả bóng và một túi đậu,” tôi vội vàng nói. “Và có thể là vài viên kháng sinh nữa. Thật mạnh nhé.”

Cuối cùng tôi cũng loạng choạng quay lại được tầng trệt, mặt đỏ bừng bừng và thở hổn hển. Tôi hi vọng mình đã mua đúng tất cả mọi thứ. Tôi không tìm được một quả bóng phòng trong cả cái cửa hàng ngu ngốc này vậy nên rốt cuộc đã tóm lấy một cái ca nô phao thay thế, và nhờ người bơm lên. Và giờ tôi đang kẹp nó ở nách, với một cái túi đậu Teletubbies và một chiếc giỏ Moses được tọng dưới một cái khác, và khoảng sáu túi đầy nhóc đồ đạc lủng lẳng ở cổ tay mình nữa.

Tôi liếc nhìn đồng hồ - và tôi kinh hoàng nhận ra mình đã mất 25 phút. Tôi đã mơ hồ hi vọng sẽ thấy Suze ngồi trên ghế bé một em bé trong tay.

Nhưng cô vẫn ngồi đó trên ghế, hơi cau mặt.

“Bex, cậu đây rồi! Tớ nghĩ là tớ bắt đầu chuyển dạ rồi”

“Xin lỗi, tớ lâu la quá,” tôi thở hổn hển. “Tớ chỉ muốn mua mọi thứ mà cậu có thể cần”. Một hộp trò chơi sắp chữ rơi ra khỏi một chiếc túi, tôi cúi xuống nhặt lên. “Cái này dùng lúc cậu đang bị gây tê,” tôi giải thích.

“Taxi tới rồi,” người phụ nữ đeo kính gọng vàng cắt ngang. “Các cô cần tôi giúp xách đồ không?”

Khi chúng tôi đi ra chiếc taxi đang nổ máy, Suze nhìn chăm chăm vào đám đồ của tôi với vẻ cực kì hoang mang.

“Bex... Cậu mua ca nô phao làm gì thế?”

“Để cậu nằm lên, hay đại loại như thế.”

“Thế còn bình tưới nước?”

“Vì tớ không thể tìm thấy bình xịt nước.” Tôi hổn hển quăng hết các túi vào xe.

“Nhưng sao tớ lại phải cần bình xịt nước?”

“Nghe này, đó không phải là ý tưởng của tớ, được chưa?” tôi nói về tự vệ. “Nào, đi thôi!”

Bằng cách nào đó mà chúng tôi đã nhồi nhét được hết mọi thứ vào xe. Một cái mái chèo ca nô rơi ra ngoài lúc chúng tôi đóng cửa, nhưng tôi cũng chẳng buồn nhặt lại. Ý tôi là, dù sao Suze cũng có sinh em bé dưới nước đâu.

“Quản lí kinh doanh của Tarkie đang cố liên lạc với anh ấy,” Suze nói khi chúng tôi phóng dọc đường Kings Road. “Nhưng dù có lên máy bay ngay thì cũng không kịp rồi.”

“Có thể là kịp chứ!” tôi khích lệ nói. “Ai mà biết được!”

“Anh ấy sẽ bị lỡ.” Tôi hoảng sợ khi nghe thấy giọng cô bắt đầu run rẩy. “Anh ấy sẽ bị lỡ mất lần sinh con đầu lòng. Sau khi đã chờ đợi suốt gần ấy thời gian. Còn tham gia các lớp học và đủ mọi thứ. Anh ấy rất giỏi thở sâu. Cô giáo thậm chí còn yêu cầu anh ấy làm mẫu ọi người xem nữa cơ, anh ấy rất giỏi.”

“Ôi Suze,” tôi cảm thấy muốn khóc. “Có thể cậu sẽ phải mất hàng giờ liền, và anh ấy sẽ về kịp.”

“Cậu sẽ ở bên tớ chứ?” Cô ấy đột nhiên ngồi quay lại. “Cậu sẽ không bỏ tớ lại đó chứ?”

“Đương nhiên là không rồi!” tôi hốt hoảng nói. “Tớ sẽ ở bên cậu từ đầu tới cuối luôn, Suze.” Tôi nắm lấy hai tay cô thật chặt. “Chúng ta sẽ cùng nhau làm được mà.”

“Cậu có biết gì về việc sinh con không?”

“Ồ... có,” tôi nói dối. “Nhiều lắm!”

“Như là?”

“Ví dụ như... ừm... cậu cần khăn nóng... và...” Đột nhiên tôi thấy một hộp sữa trẻ em lòi ra khỏi một chiếc túi. “... và nhiều trẻ sơ sinh cần một mũi vitamin K sau khi ra đời.”

Suze nhìn tôi, có vẻ bị ấn tượng lắm. “Oa! Sao cậu biết những điều đó?”

“Tớ biết mà,” tôi nói và lấy chân đẩy chiếc hộp khỏi tầm mắt. “Cậu thấy chưa? Mọi việc sẽ ổn thôi.”

Được rồi, tôi có thể làm được điều này. Tôi chỉ cần phải bình tĩnh và không hoảng loạn.

Ý tôi là, hàng triệu người sinh con mỗi ngày, đúng không? Nó hẳn là một trong những thứ nghe rất đáng sợ nhưng khi xảy đến thì lại khá dễ đối phó. Giống như thi lấy bằng lái xe thôi.

“Ôi Chúa ơi.” Mặt Suze đột nhiên nhăn nhó. “Lại nữa rồi.”

“Được rồi! Chờ chút!” Trong cơn hoảng sợ tôi quờ quạng trong một chiếc túi nhựa. “Đây rồi, của cậu đây!”

Suze sững sốt tròn tròn mắt khi tôi giơ ra một hộp bọc giấy bóng sang trọng. “Bex - sao cậu lại đưa tớ nước hoa?”

“Họ bảo lấy tinh dầu hoa nhài để giảm đau,” tôi hỏn hển nói. “Nhưng tớ chẳng tìm thấy tí dầu hoa nhài nào cả, nên tớ lấy Romance của Ralph Lauren thay tạm. Nó có ngụ ý là hoa nhài mà.”

Tôi xé vỏ bọc và phun vào cô ấy đầy hi vọng. “Có đỡ không?”

“Không hẳn,” Suze nói. “Nhưng mùi khá thơm.”

“Tốt đúng không?” Tôi nói với vẻ đầy hài lòng. “Và vì tớ đã tiêu mất hơn 30 bảng, tớ được tặng miễn phí một chiếc túi xinh xắn và găng tay giúp làm tróc da chết và...”

“Bệnh viện Thánh Christopher,” tài xế đột nhiên nói và dừng xe trước một tòa nhà gạch đỏ lớn. Cả hai chúng tôi cứng đờ người vì sợ hãi và quay sang nhìn nhau.

“Được rồi,” tôi nói. “Bình tĩnh, Suze. Đừng sợ. Cứ... chờ ở đây.” Tôi mở cửa xe taxi, chạy vèo vèo qua một cửa ra vào có đề là Khoa Phụ sản, và tôi thấy mình đã ở khu vực tiếp tân có những chiếc ghế màu xanh. Một vài phụ nữ mặc váy dài nhìn lên từ những tạp chí mà họ đang đọc, nhưng ngoài đó ra, không hề có dấu hiệu gì của sự sống cả.

Vì Chúa. Mọi người đâu cả rồi?

“Bạn tôi sắp sinh rồi!” tôi hét lên. “Nhanh lên nào mọi người! Lấy cang đi! Gọi bác sĩ đỡ đẻ mau!”

“Cô có sao không đây?” một người phụ nữ mặc đồng phục trắng đột nhiên xuất hiện nói. “Tôi là hộ sinh đây. Chuyện gì vậy?”

“Bạn tôi đang trở dạ! Cô ấy cần được giúp đỡ ngay lập tức!”

“Cô ấy đâu?”

“Tôi đây,” Suze vừa nói vừa chộp vật đi vào, tay ôm ba cái túi.

“Suze!” Tôi hốt hoảng. “Đừng di chuyển. Cậu nên nằm xuống! Cô ấy cần thuốc,” tôi nói với cô y tá. “Cô ấy cần thuốc mê, thuốc tê và khí chọc cười gì đó... cơ bản là, bất cứ thứ gì cô có...”

“Tớ ổn mà,” Suze nói. “Thật đấy.”

“Được rồi,” cô hộ sinh nói. “Giờ đưa cô vào một phòng nào đó rồi chúng tôi sẽ khám cho để biết chi tiết cụ thể...”

“Tớ sẽ đi lấy số đồ còn lại,” tôi nói rồi tiến thẳng về phía cửa. “Đừng lo, Suze, tớ quay lại ngay. Cứ đi với cô hộ sinh đi, rồi tớ sẽ tới tìm cậu...”

“Khoan đã,” Suze đột nhiên quay lại khẩn khoản nói. “Đợi đã, Bex!”

“Sao cơ?”

“Cậu chưa bao giờ gọi cú điện đó. Cậu chưa bao giờ hủy đám cưới ở New York.”

“Tớ sẽ gọi sau,” tôi nói. “Đi đi. Đi với cô hộ sinh đi.”

“Gọi luôn bây giờ đi.”

“Bây giờ á?” Tôi dừng nhìn cô.

“Nếu bây giờ không gọi, cậu sẽ không bao giờ gọi! Tớ thừa biết cậu là như thế nào, Bex.”

“Suze, đừng có ngốc như vậy chứ! Cậu sắp sinh em bé rồi kìa! Chúng ta nên biết việc gì là quan trọng hơn chứ?”

“Tớ sẽ sinh con khi cậu gọi cú điện thoại đó!” Suze bướng bỉnh nói. “Ồi!” Cô đột nhiên nhăn mặt. “Lại bắt đầu đau rồi.”

“Được rồi,” cô hộ sinh bình tĩnh nói. “Nào, thở... cố gắng thư giãn nào...”

“Tôi không thể thư giãn được! Cho tới khi cô ấy hủy đám cưới! Nếu không cô ấy sẽ lại trì hoãn à xem! Tôi hiểu cô ấy mà!”

“Tớ sẽ không như vậy đâu!”

“Cậu sẽ như thế, Bex! Cậu đã dao động bao tháng trời còn gì!”

“Vậy, anh ta là người xấu à?” cô hộ sinh nói. “Cô nên nghe lời bạn mình,” cô ta nói thêm. “Có vẻ cô ấy biết rõ mình đang nói gì.”

“Bạn bè lúc nào cũng có thể nhận biết được những gã xấu,” người phụ nữ mặc váy hồng đồng tình.

“Anh ấy không phải là một gã xấu!” tôi phản nộ phản đối. “Làm ơn đi Suze! Bình tĩnh nào! Đi cùng cô y tá đi! Uống thuốc đi!”

“Gọi đi,” cô đáp lại với khuôn mặt nhăn nhó. “Rồi tớ sẽ đi.” Cô ngược nhìn lên. “Nào! Gọi đi!”

“Nếu cô muốn đứa trẻ được an toàn ra đời,” cô hộ sinh nói với tôi, “cô sẽ gọi.”

“Gọi đi nào, cô bé!” người phụ nữ mặc bộ váy hồng nói thêm vào.

“Được rồi! Được rồi!” tôi quờ quạng tìm điện thoại và nhấn phím số. “Tớ đang gọi rồi đây. Giờ thì cậu đi đi, Suze!”

“Tớ sẽ không đi cho tới khi nghe thấy chính miệng cậu nói!”

“Thở trong lúc đau...”

“Alô?” tiếng Robyn lú lo bên tai tôi. “Tôi vừa nghe thấy chuông đám cưới phải không nhỉ?”

“Không có ai ở đó cả,” tôi ngẩng lên nói.

“Vậy hãy để lại tin nhắn,” Suze nghiêng răng nói.

“Nào, hít thở thật sâu lần nữa nào...”

“Cuộc gọi của bạn rất quan trọng với tôi...”

“Tiếp đi, Bex!”

“Được rồi! Đây đây.” Tôi hít một hơi thật sâu khi tiếp bíp phát ra. “Robyn, Becky Bloomwood đây... tôi sẽ hủy đám cưới. Nhắc lại, tôi sẽ hủy đám cưới. Tôi rất tiếc về những bất tiện mà chuyện này sẽ gây ra. Tôi biết chị đã bỏ rất nhiều công sức cho đám cưới này và tôi chỉ có thể đoán là Elinor sẽ tức giận như thế nào...” Tôi nuốt nước bọt. “Nhưng tôi đã có quyết định cuối cùng - tôi sẽ tổ chức đám cưới ở quê nhà, nước Anh. Nếu chị muốn nói chuyện với tôi về vấn đề này, xin hãy để lại tin nhắn ở nhà tôi và tôi sẽ gọi lại. Nếu không, thì có lẽ đây là lời từ biệt. Và... cảm ơn chị. Rất vui vì đã có khoảng thời gian qua.”

Tôi tắt điện thoại và sững nhìn nó đang im lặng trong tay tôi.

Tôi đã làm việc đó.

“Làm tốt lắm,” cô hộ sinh nói với Suze. “Đó là một việc khó khăn!”

“Giỏi lắm, Bex,” Suze nói, mặt hồng lên. Cô siết tay tôi và cười khẽ. “Cậu đã làm một việc đúng đắn.” Cô nhìn sang cô hộ sinh. “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Tớ sẽ đi... lấy số đồ còn lại,” tôi nói rồi chậm chạp bước tới cánh cửa đôi dẫn ra khỏi bệnh viện.

Khi bước ra nơi tràn đầy không khí trong lành, tôi không khỏi khẽ rùng mình một cái. Thế đấy. Không còn đám cưới ở Plaza. Không còn khu rừng bị bỏ bùa mê. Không còn chiếc bánh kì diệu. Không còn fantasy nữa.

Thật không thể tin là tất cả mọi thứ đã mất hết.

Nhưng rồi... nếu thật sự thành thật mà nói, chẳng phải nó vốn chỉ là fantasy ư? Chưa bao giờ nó có cảm giác như đời thực cả.

Ngay đây, đây mới là đời thực.

Tôi im lặng một lúc, thả mình vào dòng suy nghĩ, cho tới khi tiếng còi xe cấp cứu lôi tôi trở về với thực tại. Tôi vội vàng lôi đồ từ xe taxi ra, trả tiền rồi nhìn đồng hồ, tự hỏi không biết sẽ phải làm thế nào để lôi chúng vào bên trong được. Và bản khoán mình có thực sự cần mua cái cũi gấp được không.

“Cô là Becky Bloomwood?” một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi ngước lên và thấy một cô hộ sinh trẻ đang đứng ở cửa.

“Vâng!” Tôi đột nhiên thấy sợ hãi. “Suze không sao chứ?”

“Cô ấy không sao, nhưng những cơn co thắt của cô ấy đang ngày càng trở nên kịch liệt hơn, và chúng tôi vẫn đang chờ bác sĩ gây mê tới... cô ấy nói muốn thử dùng...” cô ta bối rối nhìn tôi, “có phải là... ca nô không nhỉ?”

Ôi trời ơi.

Ôi trời ơi.

Tôi thậm chí không thể bắt đầu... để...

Đã bảy giờ tối, và tôi hoàn toàn kiệt sức. Tôi chưa bao giờ thấy thứ gì như thế này trong đời. Tôi không hề biết nó có thể đến mức...

Rằng Suze có thể đến mức thế...

Mất sáu tiếng đồng hồ cả thấy, vậy mà có vẻ rất nhanh. Chà, tất cả những gì tôi có thể nói là, tôi không muốn là người sinh chậm.

Thật không thể tin được. Suze đã sinh một bé trai. Một bé trai nhỏ xíu, bé bỏng và đỏ hỏn. Một tiếng đồng hồ tuổi.

Em bé được cân đo, và có vẻ em bé có dáng vóc rất khỏe mạnh, nếu tính đến việc nó bị dễ non. Một cô y tá đã mặc cho nó bộ quần áo màu trắng xanh cực xinh và một cái chăn nhỏ trắng, và giờ thì nó đang nằm cuộn tròn trong tay Suze, với những lọn tóc đen sẫm chìa ra trên tai. Con của Suze và Tarquin. Tôi gần như muốn khóc... nhưng mà cũng rất hoan hỉ. Đó là một cảm xúc lạ lùng nhất.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Suze, và cô ấy tươi cười thật phơn phớt. Cô ấy cứ cười rạng rỡ như vậy suốt từ khi em bé ra đời, tôi thậm tự hỏi không biết có phải người ta đã dùng khí chọc cười quá liều không.

“Thằng bé thật hoàn hảo nhỉ?”

“Nó thật hoàn hảo.” Tôi chạm nhẹ vào móng tay bé xíu của em bé và nghĩ nó đã lớn lên trong bụng Suze suốt thời gian qua.

“Cô có muốn uống trà không?” một cô y tá đi vào căn phòng sáng sửa ầm ập nói. “Hẳn là cô đã kiệt sức rồi”

“Cảm ơn rất nhiều,” tôi cảm kích nói và đưa một tay ra.

“Tôi nói người mẹ cơ,” cô y tá vừa nói vừa ném cho tôi một cái nhìn lạ lùng.

“Ồ,” tôi bối rối nói. “Vâng, đương nhiên rồi. Xin lỗi.”

“Không sao,” Suze nói. “Đưa cho Bex đi. Cô ấy xứng đáng được như vậy.” Cô mỉm cười bên lên. “Tớ xin lỗi vì đã nổi cáu với cậu.”

“Không có gì đâu,” tôi cẩn nhẹ môi. “Tớ xin lỗi vì cứ mãi lảm nhảm câu ‘Đau lắm à?’”

“Không, cậu tuyệt vời lắm. Thật đấy, Bex. Tớ đã không thể làm được nếu không có cậu.”

“Có hoa chuyển tới,” một cô hộ sinh bước vào nói. “Và chúng ta nhận được lời nhắn từ chồng cô. Hiện anh ấy đang kẹt trên đảo vì thời tiết xấu, nhưng anh ấy sẽ đến sớm nhất có thể.”

“Cảm ơn,” Suze cố nặn ra nụ cười, nói. “Tuyệt quá.”

Nhưng khi hộ sinh vừa đi khỏi, môi cô bắt đầu run lên. “Bex, tớ sẽ phải làm gì nếu Tarkie không về được? Mẹ đang ở Ulan Bator, bố thì chẳng biết tí gì về trẻ con cả... Tớ sẽ phải tự mình lo tất cả...”

“Không đâu!” Tôi nhanh chóng quàng một tay ôm lấy cô. “Tớ sẽ chăm sóc cậu!”

“Nhưng chẳng phải cậu sẽ phải quay lại Mỹ sao?”

“Tớ không phải đi đâu cả. Tớ sẽ đổi chuyến bay và nghỉ thêm vài ngày.” Tôi ôm chặt lấy cô. “Tớ sẽ ở đây với cậu cho tới khi nào cậu còn cần tớ Suze, và chỉ thế thôi.”

“Thế còn đám cưới?”

“Tớ không còn cần phải lo lắng về đám cưới nữa. Suze, tớ sẽ ở bên cậu, là thế thôi.”

“Thật chứ?” Cảm Suze run run. “Cảm ơn cậu, Bex.” Cô cẩn thận chuyển em bé trong tay và thằng bé khịt khịt mũi. “Cậu có... biết gì về trẻ sơ sinh không?”

“Cậu không cần phải biết tất cả mọi thứ đâu!” tôi tự tin nói. “Cậu chỉ cần phải cho chúng ăn, cho chúng mặc thật đẹp và đẩy xe nôi quanh các cửa hiệu thôi.”

“Tớ không chắc lắm...”

“Mà thôi, nhìn Armani bé bỏng này.” Tôi sờ tay vào bọc chần và âu yếm chạm vào cằm bé.

“Bọn tớ sẽ không đặt tên nó là Armani đâu! Đừng có gọi nó như vậy!”

“Chà, gì cũng được. Nó đúng là một thiên thần! Hẳn nó là một em bé ‘dễ chịu’ mà người ta thường hay nói.”

“Nó ngoan mà, đúng không?” Suze hài lòng nói. “Thậm chí nó còn không khóc lấy một lần!”

“Thật đấy, Suze, đừng lo.” Tôi nhấp một ngụm trà và mỉm cười với cô. “Rồi sẽ vui lắm đây!”

Finerman Wallstein

Văn phòng Luật sư

Tòa nhà Finerman 1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

Số 251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Ngày 6 tháng Năm năm 2002

Cô Bloomwood thân mến,

Xin cảm ơn vì lá thư của cô vào ngày 30 tháng Tư, và tôi xin xác nhận là dưới điều khoản thứ tư, tôi đã thêm mục (f) Tôi để lại cho con trai đỡ đầu Ernest để thương số tiền là 1.000 đô la.

Liệu tôi có thể mạn phép nhắc với cô một điều đây là lần sửa chữa thứ 7 kể từ khi cô lập di chúc cách đây một tháng?

Trân trọng,

Jane Cardozo.

26. Chương 14

Chương 14

Tôi loạng choạng bước lên cầu thang tòa nhà. Hơi lão đảo, tôi lục tìm chìa khóa - và sau ba lần, nhét được vào ổ.

Lại về nhà.

Lại im ắng.

“Becky? Cậu phải không?” Tôi nghe thấy tiếng Danny ở phía trên cùng với tiếng chân anh bước trên bậc thang.

Tôi sững sốt ngó lên, không tài nào nhìn cho rõ nổi. Tôi có cảm giác như vừa mới chạy marathon về vậy. Không, phải sáu lần chạy marathon ấy chứ. Suốt hai tuần vừa qua là một đám hỗn độn những ngày và đêm hòa trộn làm một. Chỉ có tôi, Suze, và bé Ernest. Và tiếng trẻ con khóc.

Đừng hiểu lầm tôi, tôi rất quý mến Ernie bé bỏng. Ý tôi là, tôi sẽ là mẹ đỡ đầu của nó cơ mà.

Nhưng... Chúa ơi. Cái tiếng hét của nó...

Tôi không hề biết có con thì sẽ như thế. Tôi cứ nghĩ là phải vui lắm. Tôi đã không hề biết là cứ một tiếng một lần, Suze sẽ phải cho nó ăn. Tôi đã không hề biết nó sẽ không chịu ngủ. Hay nó sẽ ghét cái giường của nó. Ý tôi là, cái giường được mua ở tận Couran Shop cơ mà! Giường làm bằng gỗ sồi đáng yêu như vậy cùng với những chiếc chăn trắng tuyệt đẹp. Ta nghĩ thế nào nó cũng thích mê! Nhưng mỗi khi chúng tôi đặt nó xuống đó, hết thấy những gì nó làm là quấy tứ tung và “Oaaaaa!”

Rồi khi tôi thử đưa nó đi shopping - lúc đầu thì mọi chuyện đều ổn. Mọi người mỉm cười với chiếc xe nôi, cười với tôi, và tôi bắt đầu cảm thấy thật tự hào về bản thân... Nhưng rồi chúng tôi đi vào cửa hiệu Karen Milen, khi tôi đang mặc đỡ một chiếc quần da thì nó bắt đầu gào lên. Không phải là tiếng thút thút dễ thương. Cũng không phải là tiếng rên rỉ nho nhỏ. Một tiếng hét the thé hết sức theo kiểu “Bà Này Đã Bắt Cóc Tôi, Gọi Cảnh Sát Đi”.

Tôi không hề có bình sữa, núm vú hay bất cứ thứ gì, thế là tôi phải chạy xuống đường Pulham, và khi về tới nhà thì mặt tôi đỏ bừng bừng và tôi thở hồng hộc, Ernest thì khóc còn Suze nhìn tôi như thể tôi là một tên sát nhân giết người hàng loạt hay đại loại thế.

Và rồi, thậm chí sau khi đã được cho ăn, nó vẫn gào hoài gào mãi suốt đêm...

“Chúa ơi!” Danny vừa nói vừa bước xuống hành lang. “Có chuyện gì với cậu thế?”

Tôi liếc vào gương và thấy choáng váng kinh ngạc. Trông tôi thật xanh xao vì kiệt sức, tóc tai rũ rượi còn mắt thì lơ đãng. Tarquin đã trở về từ ba hôm trước, và cũng đã thực hiện rất tốt phần việc của mình... nhưng thế không có nghĩa là tôi được ngủ. Và tôi cũng chẳng chớp mắt khi lên máy bay về nhà, tôi ngồi cạnh một phụ nữ với một cặp song sinh sáu tháng tuổi.

“Suze, bạn tớ sinh con,” tôi mệt mỏi nói. “Nhưng chồng cô ấy thì bị kẹt trên một hòn đảo, nên tớ đã giúp một chút...”

“Luke bảo là cậu đang đi nghỉ,” Danny kinh hoàng nhìn tôi và nói. “Anh ấy bảo cậu đang nghỉ ngơi!”

“Luke... không biết.”

Mỗi khi Luke gọi điện, thì toàn là lúc tôi hoặc đang thay tã giấy, hay đỡ Ernest gào khóc, an ủi Suze đang kiệt sức - hoặc lăn ra ngủ. Chúng tôi cũng có một cuộc nói chuyện rất ngắn gọn và rời rạc, nhưng cuối cùng Luke bảo tôi nên nằm nghỉ, vì tôi không được tỉnh táo cho lắm.

Ngoài ra, tôi không nói chuyện với ai cả. Mẹ gọi cho tôi để báo rằng Robyn đã để lại lời nhắn ở nhà và tôi cần gọi lại cho chị ta gấp. Còn tôi thì chẳng có ý định gọi lại. Nhưng mỗi khi có chừng 5 phút rảnh rỗi cho bản thân... không biết sao tôi không thể đối mặt với việc đó. Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra; có những cái vĩa và bất đồng gì. Tôi biết hẳn Elinor phải giận điên lên. Tôi biết chắc là cả đồng những lời quả trách đang chờ mình.

Nhưng tôi chẳng thèm quan tâm. Tất cả những gì tôi quan tâm bây giờ là đi ngủ.

“Này, một loạt hộp gửi từ QVC này.” Danny tò mò nhìn tôi. “Cậu đã đặt mua một bộ búp bê Marie Osmond?”

“Tớ không biết,” tôi dờ dẩn nói. “Chắc là thế. Tớ đã đặt mua hầu hết những thứ mà họ có.”

Tôi lơ mơ nhớ cảnh mình đứng đưa Ernest trong lòng để Suze có thể ngủ lúc ba giờ sáng, chúi chúi choáng nhìn lên màn hình.

“Cậu có biết ti vi ở Anh lúc ba giờ sáng kinh khủng thế nào không?” tôi xoa xoa hai gò má khô của mình. “Đừng có hòng mà xem được phim, vì ngay khi đến đoạn hay thì thằng bé lại khóc và cậu sẽ phải bật dậy rồi đi loay quanh mà xóc xóc nhẹ nó, hát “Già Macdonald có một trang trại, ê-ì-é-í oh...” và nó vẫn chẳng chịu nín. Thế là cậu phải tiếp tục ‘Ồi, thật là một buổi sáng tuyệt vời làm saooooooooooo...” nhưng cũng chẳng ăn thua...”

“Ừa,” Danny nói và quay đi. “Tớ sẽ... ghi nhớ lời cậu. Becky, tớ nghĩ cậu cần làm một giấc.”

“Ừ. Cứ vậy đi. Gặp lại cậu sau nhé.”

Tôi loạng choạng đi vào phòng, quăng hết thư từ lên ghế sofa và đi thẳng vào phòng ngủ, chỉ có một ý nghĩ duy nhất như con nghiện ma túy thèm một liều thuốc vậy.

Ngủ. Tôi cần ngủ...

Điện thoại trả lời tự động nhấp nháy, và khi nằm xuống, tôi tự động vươn tay bấm nút.

“Chào Becky! Robyn đây. Gọi để nhắn cô rằng cuộc hẹn gặp với Sheldon Lloyd bàn về đồ trang trí bày giữa bàn đã được đổi sang thứ Ba tuần tới, ngày 21, lúc 2h30 nhé. Bye!”

Tôi chỉ kịp nghĩ “Lạ nhỉ,” trước khi đầu tôi ngã xuống gối và chìm vào một giấc ngủ say không mộng mị.

Tám tiếng đồng hồ sau, tôi tỉnh giấc và ngồi thẳng lưng lên.

Cái gì thế nhỉ?

Tôi với tay tới điện thoại và nhấn nút “Repeat”. Tiếng Robyn thở thễ lại chính xác tin nhắn đó, và màn hình máy cho thấy đó là tin nhắn từ ngày hôm qua.

Nhưng... Điều này thật vô lí. Đám cưới New York bị hủy rồi cơ mà.

Tôi nhìn quanh quất khắp căn hộ tối mờ mờ. Đồng hồ sinh học của tôi rất kém nhạy, bây giờ có thể là bất cứ giờ nào. Tôi lê chân vào bếp kiểm cốc nước uống và lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngó bức tranh tường hình những vũ công trên tòa nhà đối diện.

Tôi đã hủy đám cưới. Có cả nhân chứng cho việc đó. Sao Robyn vẫn sắp xếp đồ trang trí bày giữa bàn cưới? Ý tôi là, đâu phải là tôi lập lờ về việc đó đâu.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi uống nước, rót thêm cốc nữa rồi đi vào phòng khách. Bây giờ là bốn giờ chiều, theo đồng hồ trên đầu máy video, vậy là vẫn còn thời gian để gọi cho cô ấy. Xem thử đang diễn ra chuyện gì.

“Xin chào! Wedding Events Ltd xin nghe!” Một cô gái mà tôi không nhận ra nói. “Tôi có thể giúp được gì cho chị?”

“Xin chào! Xin lỗi, tôi là Becky Bloomwood. Cô... cô phụ trách tổ chức đám cưới cho tôi?”

“Ồ, chào Becky! Tôi là Kirsten, trợ lí của Robyn. Tôi có thể nói rằng tôi nghĩ ý tưởng Người đẹp ngủ trong rừng của cô thật là hết sức sáng tạo không? Tôi đã kể cho bạn bè tôi về nó và tất cả bọn họ đều nói “Tớ thích Người đẹp ngủ trong rừng. Đó chính là những gì tớ sẽ làm khi kết hôn!”

“Ồ, ờ... cảm ơn. Nghe này Kirsten, cái này có thể là câu hỏi hơi lạ...”

Tôi sẽ bắt đầu như thế nào đây? Tôi không thể nói: Thế đám cưới của tôi vẫn diễn ra à?

“Đám cưới của tôi... vẫn diễn ra à?”

“Tôi chắc chắn hi vọng vậy!” Kirsten vừa cười phá lên vừa nói. “Trừ khi cô cãi nhau với Luke!” Cô ta đột nhiên đổi giọng. “Cô đã cãi nhau với Luke à? Vì chúng tôi có thủ tục nếu điều đó xảy ra...”

“Không! Không có! Chỉ là... cô có nhận được tin nhắn của tôi không?”

“Tin nhắn nào cơ?” Kirsten vui vẻ hỏi.

“Tin nhắn mà tôi đã để lại cách đây khoảng 2 tuần!”

“Ồ, tôi rất tiếc. Có lẽ vì trận lụt...”

“Lụt?” Tôi kinh hoàng nhìn vào chiếc điện thoại. “Các cô bị lụt?”

“Tôi chắc là Robyn đã gọi cho cô ở Anh để báo tin rồi! Mọi việc ổn, không ai chết đuối cả. Chúng tôi chỉ phải sơ tán khỏi văn phòng trong vài ngày thôi, và có một vài điện thoại bị ảnh hưởng... thêm nữa, thật không may là một chiếc đệm tròn cổ của một khách hàng bị hỏng...”

“Vậy là các cô đã không nhận được tin nhắn?”

“Có phải là tin nhắn về món khai vị?” Kirsten trầm ngâm nói.

Tôi nuốt nước bọt mấy lần, choáng váng.

“Becky, Robyn vừa vào,” Kirsten nói, “nếu cô muốn nói chuyện với cô ấy...”

Không đời nào. Còn lâu tôi mới tin điện thoại lần nữa.

“Cô có thể nói với cô ấy,” tôi cố bình tĩnh nói, “rằng tôi sẽ tới văn phòng. Bảo cô ấy đợi tôi. Tôi sẽ đến ngay lập tức.”

“Có gấp lắm không?”

“Có. Rất gấp.”

Văn phòng của Robyn nằm trong một tòa nhà lộng lẫy, ngay trên đường 96. Khi gõ cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng cười khùng khục của chị ta, và khi thận trọng mở cửa, tôi thấy cô đang ngồi ở bàn, một tay cầm li rượu champagne, tay kia cầm điện thoại, còn có một hộp chocolate mở sẵn trên bàn.

“Becky!” Robyn lên tiếng. “Vào đi! Tôi tới ngay đây! Jennifer, tôi nghĩ chúng ta nên dừng đi voa xa tanh. Sao? OK. Gặp lại sau nhé.” Chị ta đặt điện thoại xuống và mỉm cười với tôi. “Becky thân mến, cô khỏe chứ? Nước Anh thế nào?”

“Tôi khỏe, cảm ơn. Robyn...”

“Tôi vừa mới đi ăn bữa trưa cảm ơn thú vị của bà Herman Winkler ở Carlron dành cho tôi. Giờ thì đó là một đám cưới hoành tráng rồi. Chú rể đã tặng cho cô dâu một chú cún con giống Đức ngay trước bệ thờ! Thật đáng yêu...” Lòng mày chị ta nhăn lại. “Tôi đang nói cái gì thế nhỉ? À phải! Cô biết không? Con gái và con rể bà ấy vừa mới đi Anh hưởng tuần trăng mật đấy! Tôi bảo bà ấy, không chừng họ sẽ vô tình gặp Becky Bloomwood cũng nên!”

“Robyn, tôi cần nói chuyện với chị,”

“Chắc chắn rồi. Và nếu là chuyện về đồ dẹt cho bữa tráng miệng, tôi đã nói chuyện với Plaza...”

“Không phải là về đồ dẹt!” tôi kêu lên. “Robyn, nghe này! Khi ở Anh, tôi đã hủy đám cưới. Tôi đã để lại tin nhắn! Nhưng chị không nhận được.”

Im lặng bao trùm căn phòng lộng lẫy. Rồi Robyn thích thú phá lên cười.

“Ha ha ha! Becky, cô thật là khôi hài! Cô ấy thật ngộ phải không, Kirsten?”

“Robyn, tôi nghiêm túc đấy. Tôi muốn hủy toàn bộ. Tôi muốn làm đám cưới ở Anh. Mẹ tôi đang tổ chức một lễ cưới, tất cả đã được sắp xếp...”

“Cô có thể tưởng tượng được nếu cô làm vậy không?” Robyn nói với tiếng cười khùng khục. “Chà, đương nhiên là cô không thể, vì thỏa thuận bồi thường. Nếu bây giờ hủy đám cưới, cô sẽ phải chi rất nhiều tiền đấy!” Chị ta hoan hỉ cười lớn. “Cô có muốn uống chút champagne không?”

Tôi sững nhìn chị ta, do dự một lúc.

“Thỏa thuận bồi thường là sao?”

“Hợp đồng mà cô đã kí, cô bé thân mến ạ.” Chị ta đưa tôi một li champagne, và những tay tôi tự động cầm lấy.

“Nhưng... nhưng Luke đã không kí. Anh ấy nói nó không có hiệu lực nếu anh ấy không kí...”

“Không phải giữa cô và Luke! Là giữa cô và tôi! Nói cách khác là giữa cô với Wedding Events Ltd.”

“Cái gì?” tôi nuốt nước bọt. “Robyn, chị đang nói về cái gì vậy? Tôi chưa bao giờ kí cái gì cả.”

“Đương nhiên là cô có kí! Cô dâu nào chẳng kí! Tôi đã đưa nó cho Elinor nhờ chuyển cho cô, và bà ấy đã gửi lại cho tôi... Tôi có bản sao của nó ở đâu đó quanh đây!” Chị ta nhấp một ngụm champagne, xoay ghế và lục tìm trong chiếc tủ ngăn kéo bằng gỗ tao nhã.

“Đây rồi!” Chị ta đưa tôi bản photocopy của văn bản. “Đương nhiên bản gốc đang ở chỗ luật sư của tôi...”

Tôi nhìn chăm chú vào tờ giấy, tìm đập thành thịch. Trên cùng tờ giấy là dòng chữ ĐIỀU KHOẢN THỎA THUẬN. Tôi nhìn thẳng xuống dòng chấm chấm ở cuối trang giấy - và thấy chữ kí tôi ở đó.

Kí ức tôi quay vụt trở lại cái đêm mưa tối tăm đó. Ngồi trong căn hộ của Elinor. Tức giận kí vào tất cả giấy tờ trước mặt. Không thèm đọc những dòng chữ bên trên.

Chúa ơi. Tôi đã làm gì thế này?

Tôi cuống cuống bắt đầu đọc lướt bản hợp đồng, chỉ hiểu được có một nửa những cụm từ pháp luật.

“Bên tổ chức sẽ chuẩn bị đầy đủ kế hoạch... khung thời gian được thống nhất giữa hai bên..., Bên khách hàng sẽ được hỏi ý kiến mọi vấn đề... giữ liên lạc với các nhà cung cấp dịch vụ... dự thảo chỉ tiêu cần được thống nhất... Những quyết định cuối cùng sẽ phụ thuộc vào khách hàng... mọi sự vi phạm hay hủy bỏ vì bất cứ lý do nào... Sự bồi hoàn... 30 ngày... tiền bồi thường cuối cùng và đầy đủ... Hơn nữa...”

Khi tôi đọc đến những câu tiếp theo, những con sên như đang trườn bò lên xuống trên lưng tôi.

“Hơn nữa, trong trường hợp hủy bỏ đám cưới mà khách hàng kết hôn trong vòng một năm kể từ ngày hủy, thì khách hàng sẽ có trách nhiệm phải bồi thường một khoản phạt là 100.000 đô la, trả cho Wedding Events Ltd.”

Một trăm nghìn đô la tiền phạt.

Và tôi đã kí nó.

“Một trăm nghìn đô la?” Cuối cùng tôi nói. “Đó... hình như hơi nhiều quá.”

“Cái đó chỉ dành cho những cô nàng ngốc nghếch vờ hủy hôn rồi lại làm đám cưới thôi.” Robyn vui vẻ nói.

“Nhưng sao...”

“Becky, nếu tôi đã lên kế hoạch ột đám cưới, tôi muốn đám cưới đó phải được diễn ra. Trước đây chúng tôi đã gặp phải những cô nàng rút lui.” Giọng chị ta đột nhiên gần xuống. “Những cô nàng quyết định làm theo cách riêng của họ. Những cô nàng quyết định sử dụng những ý tưởng, những mối quan hệ của tôi. Những cô nàng nghĩ là có thể khai thác ý kiến chuyên môn của tôi rồi cao chạy xa bay.” Chị ta ngả người ra trước với đôi mắt lấp lánh, tôi hoảng sợ co rúm lại.

“Becky, cô không nên là một trong số họ đâu.”

Chị ta diên rồi. Nhà hoạch định đám cưới diên rồi.

“Ý... Ý hay đấy,” tôi nói vội. “Chị phải tự bảo vệ bản thân chứ!”

“Đương nhiên, Elinor cũng có thể tự kí - nhưng chúng tôi đã thống nhất rằng, bằng cách này, bà ấy cũng bảo vệ được sự đầu tư của mình!” Robyn cười với tôi. “Đó là một sự dàn xếp chặt chẽ.”

“Rất thông minh!” Tôi khẽ cười ré lên và uống một ngụm champagne.

Tôi sẽ phải làm gì đây? Chắc hẳn phải còn cách nào đó để thoát khỏi chuyện này chứ. Chắc chắn có. Người ta đâu thể ép buộc người khác kết hôn được. Như vậy thật không có đạo đức.

“Vui lên nào, Becky!” Robyn vụt trở lại vui vẻ hơn hở. “Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát. Chúng tôi đã lo liệu mọi chuyện trong khi cô đang ở Anh. Những tấm thiệp mời cũng đã được viết như chúng ta đã nói.”

“Thiệp mời?” Tôi cảm thấy một cơn choáng mới lại ập đến. “Nhưng không thể thế được. Chúng ta chưa lên danh sách khách mời mà.”

“Có chứ, cô bé ngốc nghếch! Thế cái gì đây?”

Chị ta nhấn vài phím trên máy tính và một danh sách xuất hiện. Tôi há hốc mồm nhìn chăm chăm vào nó. Những cái tên và địa chỉ quen thuộc lần lượt hiện lên trên màn hình. Tên của các anh em họ. Tên bạn học cũ. Choáng váng, tôi nhận ra “Janice và Martin Webster, Nhà Oak, 41 đường Elton, Oxshott.”

Sao Robyn lại biết Janice và Martin? Tôi cảm thấy như mình đã rơi vào hang ổ của một đám nữ quái hiểm độc. Một tấm bảng sẽ kéo qua một bên bất cứ lúc nào và tôi sẽ thấy bố mẹ bị trói vào ghế, miệng dán băng dính.

“Chị... chị lấy đâu ra những cái tên này vậy?” Tôi hỏi, cố làm ra vẻ bất chợt hỏi vậy thôi.

“Luke đưa cho chúng tôi một danh sách! Tôi đã gây sức ép với anh ta về việc này, vậy nên anh ta đã tìm quanh căn hộ của cô. Anh ta nói đã thấy nó được giấu dưới giường hay chỗ kì cục nào đó. Tôi đã nói đó hẳn là chỗ giấu an toàn nhất.”

Chị ta đưa ra một mảnh giấy, và mắt tôi chăm chú nhìn nó, không tin nổi.

Chữ của mẹ tôi.

Danh sách khách mời mẹ đã fax cho chúng tôi hàng mấy tuần trước. Những cái tên và địa chỉ đều là của bạn bè và họ hàng được mời đến dự lễ cưới. Lễ cưới ở quê nhà.

Robyn sẽ mời tất cả những người khách như mẹ sẽ mời.

“Thiệp mời... đã gửi đi chưa?” Tôi nói mà không nhận ra giọng mình nữa.

“À, chưa.” Robyn quắc ngón tay với tôi. “Tất cả thiệp mời của Elinor đều đã phát đi tuần trước rồi. Nhưng chúng tôi nhận được danh sách khách mời của cô muộn quá, nên tôi e là chúng vẫn đang ở chỗ người viết thiệp. Cô ấy sẽ gửi chúng ngay khi hoàn thành...”

“Ngăn cô ấy lại,” tôi tuyệt vọng nói. “Chị phải ngăn cô ấy lại!”

“Gi cơ?” Robyn nhìn tôi ngạc nhiên, và tôi cũng để ý thấy Kirsten đang ngẩng đầu lên chú ý. “Sao thế, cưng?”

“Tôi... tôi phải tự mình gửi thiệp mời,” tôi nói. “Đó là... truyền thống gia đình. Cô dâu luôn phải ở... tự gửi thiệp mời của mình.”

Tôi lau khuôn mặt nóng bừng của mình, cố giữ thái độ bình thản. Phía bên kia căn phòng, tôi có thể thấy Kirsten đang tò mò nhìn tôi. Chúa ơi, hẳn bây giờ họ nghĩ tôi là đứa dở hơi thích kiểm soát hoàn toàn. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi phải ngăn không cho những thiệp mời này bị gửi đi.

“Thật lạ thường!” Robyn nói. “Trước đây tôi chưa bao giờ nghe nói về tục lệ đó!”

“Ý chị muốn nói là tôi bịa chuyện?”

“Không! Đương nhiên không! Tôi sẽ báo Judith biết,” Robyn vừa nói vừa nhấn điện thoại và bật chương trình Rolodex của chị ta lên, còn tôi dụi xuống, thở một cách khó nhọc.

Đầu óc tôi chao đảo. Có quá nhiều việc đang xảy ra. Trong khi tôi bị kẹt với Suze và Ernie, mọi việc đã bị đẩy nhanh về phía trước mà tôi không nhận ra, và giờ thì tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát tình hình. Như thể đám cưới này là một chú bạch mã lớn phi nước kiệu thật dễ thương, nhưng rồi đột nhiên lông lên và phi nước đại một đoạn xa lắc mà không có tôi.

Robyn sẽ không thực sự kiện tôi đấy chứ?

“Chào Judith! Ừ, Robyn đây. Cô đã... đã xong? Chà, thật là làm việc thần tốc quá!” Robyn ngẩng lên. “Cô không tin nổi việc này đâu, nhưng cô ấy đã làm xong xuôi rồi!”

“Cái gì?” Tôi kinh hoàng ngược lên.

“Cô ấy đang ở chỗ hòm thư rồi! Chẳng phải đó là một...”

“Trời ơi, ngăn cô ấy lại!” Tôi hét lên. “Ngăn cô ấy lại!”

“Judith,” Robyn gấp gáp nói. “Judith, dừng lại. Cô dâu này là ngoại lệ. Cô ấy muốn tự mình gửi thiệp mời đi. Truyền thống gia đình gì đó,” cô ta hạ giọng. “Người Anh. Ừ. Không, tôi cũng không biết.”

Chị ta ngược lên với một nụ cười thận trọng, như thể tôi là một đứa nhóc ba tuổi xảo quyệt vậy.

“Becky, tôi e là có vài tấm thiệp mời đã được đút vào hòm thư. Nhưng cô vẫn có thể gửi đi số còn lại!”

“Vài?” tôi kích động nói. “Bao nhiêu?”

“Bao nhiêu hả Judith?” Robyn hỏi, rồi quay về phía tôi. “Cô ấy nghĩ là 3.”

“Ba? Chà... cô ấy có thể thò tay vào lấy lại chúng không?”

“E là không.”

“Cô ấy có thể tìm một... một cái que hay gì đó...”

Robyn im lặng nhìn chăm chú tôi một giây rồi quay lại nói tiếp vào điện thoại.

“Judith, cho tôi biết vị trí của hòm thư đó.” Chị ta viết nguệch ngoạc lên một mảnh giấy nhỏ, rồi ngẩng lên. “Cô biết đấy, Becky, tôi nghĩ tốt nhất cô nên đi xuống đó, và... làm bất cứ việc gì cô phải làm.”

“OK. Tôi sẽ đi. Cảm ơn.”

Khi khoác áo vào, tôi có thể thấy Robyn và Kirsten liếc mắt nhìn nhau.

“Cô biết đấy, Becky, có thể cô muốn thư giãn một chút,” Robyn nói. “Mọi việc đều dưới tầm kiểm soát. Cô không cần phải lo lắng chuyện gì đâu.” Chị ta thoải mái ngả người về phía trước. “Như tôi vẫn thường nói với các cô dâu mỗi khi họ hơi kích động một chút... Chỉ là một đám cưới thôi mà!”

Tôi thậm chí không buộc mình trả lời nổi.

Hòm thư nằm ở góc giao nhau giữa phố 93 và Lexington. Khi rẽ vào phố, tôi thấy ngay một phụ nữ chắc hẳn là Judith, mặc một chiếc áo mưa tối màu, dựa lưng vào tường một tòa nhà. Khi vội vàng đi tới chỗ cô ta, tôi thấy cô ta xem đồng hồ, sốt ruột nhún vai và tiến thẳng về phía hòm thư, tay cầm một xấp phong bì.

“Dừng lại!” Tôi hét lên, vội vàng chạy cuống cuồng. “Dừng gửi những cái đó!”

Tôi tới bên cô ta, thở hổn hển tới mức gần như không nói nổi.

“Đưa tôi những thiệp mời đó,” tôi cố hển hển nói “Tôi là cô dâu. Becky Bloomwood.”

“Cô đây rồi!” Judith nói. “Đã có vài tấm được nhét vào. Nhưng cô biết đấy, chẳng ai nói gì với tôi về việc dừng gửi đi cả,” cô ta nói thêm kiêu tự vệ.

“Tôi biết. Tôi xin lỗi.”

“Nếu Robyn không gọi khi cô ấy... thì tôi đã gửi đi hết rồi. Toàn bộ!”

“Tôi... tôi rất lấy làm cảm kích.”

Tôi lật qua những chiếc phong bì dày màu nâu sẫm, hơi run run khi thấy tất cả những cái tên trong danh sách của mẹ được viết một cách hoa mỹ theo kiểu chữ Gô-tích.

“Vậy cô sẽ gửi chúng?”

“Đương nhiên.” Đột nhiên tôi nhận ra Judith đang chờ đợi tôi làm việc đó. “Nhưng tôi không muốn bị nhìn thấy,” tôi vội nói thêm.

“Đây là chuyện khá riêng tư. Tôi phải... đọc một bài thơ và hôn lên từng chiếc thiệp...”

“Tốt thôi,” Judith đảo mắt nói. “Thế nào cũng được.”

Cô ta bỏ đi về phía góc phố, còn tôi vẫn đứng yên như tảng đá cho tới khi cô ta đi khuất khỏi tầm mắt. Rồi ghi chặt lấy tập thiệp mời ở ngực, tôi vội đi đến góc phố, giơ tay gọi taxi về nhà.

Khi tôi về tới nơi thì Luke vẫn chưa về, căn hộ vẫn tối mờ và yên ắng như lúc tôi đi. Va li của tôi mở trên sàn nhà - và khi bước vào, tôi có thể thấy trong đó là tập thiệp mời đến đám cưới ở Oxshott mà mẹ nhờ tôi chuyển cho Elinor.

Tôi nhặt tập thiệp mời thứ hai lên và nhìn hết cái này đến cái kia. Một tập phong bì màu trắng. Một tập màu nâu. Hai đám cưới. Trong cùng một ngày. Trong vòng chưa tới 6 tuần nữa.

Nếu tôi chọn cái này, mẹ sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa.

Nếu tôi chọn cái kia, tôi sẽ bị kiện đòi bồi thường một trăm nghìn đôla.

Được rồi, chỉ cần... bình tĩnh. Suy nghĩ một cách hợp lí. Nhất định phải có cách thoát ra khỏi chuyện này. Chắc chắn phải có. Miễn là mình suy nghĩ sáng suốt và không bị lôi vào một...

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng cửa chính mở. “Becky?” Giọng Luke vang lên. “Em phải không?”

Khốn thật.

Trong cơn hoảng loạn toàn tập, tôi mở tủ cocktail, tổng cả hai đám thiệp mời vào trong, đóng sập cửa vào và nín thở quay lại ngay khi Luke đi vào.

“Em yêu!” Cả khuôn mặt anh sáng bừng lên và anh quăng cặp táp xuống. “Em đã về! Anh rất nhớ em.” Anh ôm chặt lấy tôi - rồi đẩy ra và lo lắng nhìn tôi. “Becky? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Em khỏe!” Tôi vui vẻ nói. “Thật ra thì mọi chuyện rất tuyệt! Chỉ là em hơi mệt thôi.”

“Trông em mệt mỏi quá. Anh sẽ đi pha chút trà, rồi em kể cho anh nghe chuyện Suze nhé.”

Anh ra khỏi phòng và tôi yếu ớt gục xuống sofa.

Giờ thì tôi sẽ làm cái quái gì đây?

THE PINES

43 đường Elton

Oxshott,

Surrey

TIN NHẮN FAX

GỬI BECKY BLOOMWOOD

TỪ MẸ

Ngày 20 tháng Năm năm 2002

Becky, con yêu, mẹ không muốn làm con lo lắng. Nhưng có vẻ người phụ nữ loạn trí mà con kể đã tiến xa thêm một bước nữa và thực sự đã in thiệp mời! Dì Irene vừa gọi điện hôm nay nói là dì nhận được một thiệp mời kì lạ qua bưu điện, mời tới khách sạn Plaza, như con đã nói. Rõ ràng là nó màu đồng và be, rất kì quặc và chẳng có vẻ gì là một tấm thiệp mời cưới đàng hoàng cả!

Tốt nhất là lờ những người như vậy đi, vậy nên mẹ bảo dì quăng ngay nó vào thùng rác và không thêm bận tâm nữa. Và con cũng phải như thế nhé, con yêu. Nhưng mẹ chỉ nghĩ là nên cho con biết chuyện.

Yêu con nhiều và mong sớm được nói chuyện,

Mẹ xxxxxxxxxx.

Finerman Wallstein

Văn phòng Luật sư

Tòa nhà Finerman

1398 Avenue of the Americas

New York, NY 10105

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B

Số 251 Phố 11 Tây

NewYork, NY 10014

Ngày 21 tháng Năm năm 2002

HÓA ĐƠN số 10956

3/4 Nhận chỉ dẫn phác thảo lại bản di chúc của cô 150 đô la

6/4 Nhận thêm chỉ dẫn phác thảo lại di chúc 150 đô la

11/4 Nhận chỉ dẫn sửa đổi bổ sung di chúc 150 đô la

17/4 Nhận thêm chỉ dẫn phác thảo lại di chúc 150 đô la

19/4 Nhận chỉ dẫn sửa đổi bổ sung di chúc 150 đô la

24/4 Nhận thêm chỉ dẫn phác thảo lại di chúc 150 đô la

30/4 Nhận chỉ dẫn sửa đổi bổ sung di chúc 150 đô la

Tổng cộng: 1.050 đô la

Trân trọng cảm ơn.

27. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Được rồi. Việc thực sự sống còn bây giờ là giữ được ý thức về sự cân bằng. Ý tôi là, đằng thẳng ra mà nói, đám cưới nào chẳng có những vướng mắc kì lạ. Bạn không thể mong cả quá trình diễn ra suôn sẻ được. Tôi vừa mua một cuốn sách mới có tên là Cô dâu thực tiễn, mà tôi thấy rất hữu ích lúc này. Nó có cả một chương dài về những khó khăn trong đám cưới, và cuốn sách viết rằng: “Cho dù vấn đề có vẻ không thể nào vượt qua tới đâu, sẽ luôn có giải pháp! Vậy nên đừng lo lắng!”

Ví dụ người ta đưa ra là một cô dâu bị mất giày xa tanh trên đường tới bữa tiệc cưới. Không phải là một cô dâu đang chuẩn bị hai đám cưới trong cùng một ngày ở hai châu lục khác nhau, đang giấu một nửa số thiệp mời trong tủ cocktail và phát hiện ra người tổ chức đám cưới ỉn là một kẻ điên rồ thích kiện tụng.

Nhưng bạn biết đấy, tôi chắc là các nguyên tắc cơ bản chung thì đại khái cũng như nhau cả thôi.

Đến nay, tôi đã trở về New York được một tuần, và trong suốt thời gian đó tôi đã gặp khoảng 17 luật sư khác nhau vì hợp đồng của Robyn. Tất cả bọn họ đều đã xem xét cẩn thận, bảo tôi họ e rằng nó khá là chặt chẽ và khuyên tôi sau này nên đọc tất cả các tài liệu giấy tờ trước khi kí tên.

Thực ra thì không hẳn là như thế. Một luật sư chỉ nói, “Rất tiếc thưa cô, chúng tôi không thể làm được gì trong vụ này,” ngay khi tôi nói hợp đồng là với Robyn de Benden. Một vị khác thì nói “Cô gái, cô gặp rắc rối rồi,” và cúp máy luôn.

Dù vậy tôi vẫn không tin là không có cách. Như một phương sách cuối cùng, tôi đã gửi nó cho Garson Low, luật sư đắt giá nhất Manhattan. Tôi thấy ông ta trên tạp chí People, và nó viết ông ấy có trí tuệ sắc sảo nhất giới luật. Tờ báo cũng bảo ông ấy có thể tìm thấy kẻ hở trong một miếng bê tông. Vậy nên tôi đã đặt tất cả hi vọng vào ông ấy - đồng thời hết sức cố gắng cư xử bình thường mà không gục ngã thành một kẻ suy sụp lấp bắp.

“Hôm nay anh vừa ăn trưa với Michael,” Luke vừa nói vừa đi vào bếp với vài chiếc hộp trong tay. “Anh ấy có vẻ đã ổn định ở nơi mới khá tốt.”

Michael đã quyết tâm và chuyển tới New York, việc đó với chúng tôi rất là tuyệt vời. Anh làm cố vấn bán thời gian cho Công ti Truyền thông Brandon, và thời gian còn lại, như anh ấy nói, anh “cải tạo cuộc đời

mình”. Anh ấy tiếp tục vẽ, tham gia một nhóm đi bộ nhanh ở Công viên Trung tâm, và lần gần đây nhất gặp anh, anh nói đến chuyện sẽ tham gia một khóa học về nghệ thuật chế biến món ăn Ý.”

“Tuyệt!” tôi nói.

“Anh ấy nói chúng ta phải sớm đến thăm...” Anh nhìn tôi chăm chú. “Becky, em không sao đấy chứ?”

Tôi đột nhiên nhận thấy mình đang gõ chiếc bút chì mạnh tới mức nó tạo thành vết lõm trên bàn bếp.

“Em hoàn toàn ổn,” tôi nói với một nụ cười hơi rạn vỡ quá. “Sao em lại không ổn cơ chứ?”

Tôi không hé răng một lời về bất cứ chuyện gì với Luke. Trong cuốn Cô dâu thực tiễn có nói cách để không cho vị hôn phu của bạn chán ngán những tiểu tiết của đám cưới là chỉ cho anh ta biết những điều cơ-bản-cần-biết.

Tôi chưa thấy là Luke cần biết bất cứ điều gì.

“Thêm vài món quà cưới,” anh nói. Anh ném phịch mấy chiếc hộp lên quầy bàn bếp và toe toét cười với tôi. “Nó đang đến gần hơn rồi nhỉ?”

“Vâng! Quà là thế!” tôi cố nặn ra nụ cười nhưng không thành công lắm.

“Thêm một lò nướng bánh nữa... lần này là từ Bloomingdales.” Anh cau mày. “Becky, chính xác thì chúng ta có bao nhiêu danh sách quà cưới?”

“Em không biết. Vài cái.”

“Anh nghĩ toàn bộ mục đích của việc lên danh sách quà cưới là để cuối cùng chúng ta không có tới 7 cái lò nướng bánh.”

“Chúng ta không có 7 lò nướng bánh!” tôi chỉ vào chiếc hộp. “Đây là vỉ nướng bánh mì ngọt hình tròn.”

“Và chúng ta cũng có... một chiếc xách tay Gucci.” Anh nhướn mày giấu cợt tôi. “Một chiếc xách tay Gucci làm quà cưới?”

“Đó là hành lí cho anh-ấy-và-cô-ấy!” tôi chống chế. “Em có lên danh sách một chiếc cặp táp cho anh...”

“Mà chẳng ai mua cho anh.”

“Đó đâu phải lỗi của em! Em đâu có bảo họ phải mua cái gì!”

Luke lắc đầu nghi hoặc. “Em cũng lên danh sách giày Jimmy Choos cho anh-ấy-và-cô-ấy?”

“Có người đã mua giày Jimmy Choos?” tôi hân hoan nói rồi vội im bặt khi nhìn thấy vẻ mặt anh. “Em... đùa ấy mà.” Tôi háng giọng. “Đây, anh xem con của Suze này.”

Tôi đã đi rửa 3 cuộn phim ảnh, phần lớn là ảnh Suze và Ernie.

“Đó là Ernie trong bồn tắm...” tôi chìa ảnh cho anh, chỉ chỗ. “Và đây là Ernie lúc đang ngủ... rồi Suze đang ngủ... Suze... khoan đã...” Tôi vội vàng bỏ qua những tấm ảnh Suze đang cho con bú mà không mặc gì ngoài chiếc quần lót chên. Cô thực sự đã mua một chiếc áo đặc biệt dùng cho trẻ bú từ một catalogue, thứ được hứa hẹn là “kín đáo và thoải mái ở nhà cũng như nơi công cộng”. Nhưng cô cúi um lên vì cái khóa che ngu xuẩn của nó, nên đã quăng bég đi chỉ sau một ngày. “A! nhìn này! Đây là hôm đầu tiên bọn em đưa em bé về nhà!”

Luke ngồi xuống bàn, và khi anh lướt qua những tấm ảnh, trên mặt anh xuất hiện một biểu cảm khác lạ.

“Cô ấy có vẻ... hạnh phúc,” anh nói.

“Đúng vậy,” tôi đồng tình. “Cô ấy rất yêu thằng bé. Ngay cả khi nó gào khóc.”

“Họ có vẻ đã rất gần bó.” Anh nhìn chăm chú vào bức ảnh Suze đang cười lớn khi Ernie giật tóc cô.

“Ồ, chính xác. Thậm chí trước khi em đi, nó cứ gào khóc nếu em cố lôi nó ra khỏi Suze.”

Tôi nhìn Luke, thấy cảm động. Anh đã hoàn toàn bị hút hồn bởi những bức ảnh này. Điều đó thực sự khiến tôi ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ nghĩ anh lại có thể đặc biệt thích trẻ con như vậy. Ý tôi là, phần lớn đàn ông, nếu bạn mà đưa cho họ một đồng ảnh trẻ con...

“Anh không có ảnh nào hồi bé cả,” anh nói, chuyển sang một bức ảnh Ernie đang ngủ ngon lành trên người Suze.

“Thật á? Ôi...”

“Mẹ anh đã mang theo toàn bộ.”

Về mặt anh rất khó hiểu, và một hồi chuông báo động nho nhỏ bắt đầu vang lên trong đầu tôi.

“Thật sao?” tôi nói tỏ vẻ bình thường. “Chà, dù sao thì...”

“Có lẽ bà muốn giữ chúng bên mình.”

“Vâng,” tôi ngờ vực nói. “Có lẽ vậy.”

Ồi Chúa ơi. Lẽ ra tôi phải nhận ra những bức ảnh này sẽ khiến Luke lại nghĩ về mẹ anh.

Tôi không chắc là đã có chuyện gì xảy ra giữa họ trong khi tôi không ở đây. Tất cả những gì tôi biết là rốt cuộc Luke cũng đã liên lạc được với bà ở bệnh viện. Và có vẻ bà đã có vài lời giải thích không thỏa đáng về lí do bài báo không hề nhắc đến anh. Điều gì đó rằng nhà báo không quan tâm lắm.

Tôi không biết Luke có tin bà hay không. Tôi không biết anh có tha thứ cho bà hay không. Thật lòng mà nói, tôi không nghĩ là anh biết. Thỉnh thoảng anh dờ ra và lãnh đạm, tôi đoán anh đang nghĩ đến chuyện đó.

Một phần tôi muốn nói, “Nghe này Luke, thôi quên đi! Bà ta đúng là một mụ bò cái, bà ta không hề yêu anh và anh sẽ khá hơn nhiều nếu không có bà ta.”

Nhưng rồi tôi nhớ những gì mẹ kế anh, Annabel, đã nói khi chúng tôi trò chuyện mấy tháng trước. Khi chúng tôi tạm biệt, bà đã nói, “Có thể điều này rất khó tin, nhưng Luke cần Elinor.”

“Không, anh ấy không cần đâu!” tôi phản đối. “Anh ấy đã có cô, có bố, còn cả cháu nữa...”

Nhưng Annabel lắc đầu. “Cháu không hiểu. Nó đã mong mỏi Elinor từ khi còn bé. Chính điều đó đã khiến nó làm việc cật lực như vậy, khiến nó tới Mỹ; đó là một phần con người nó bây giờ. Giống như một cây leo uốn quanh cây táo.” Rồi bà đưa mắt nhìn tôi, một cái nhìn xuyên thấu, và nói, “Hãy cẩn thận, Becky. Đừng cố đẩy bà ta ra khỏi cuộc đời nó. Vì như vậy cháu cũng sẽ khiến nó bị tổn thương.”

Sao bà lại đọc được ý nghĩ của tôi nhỉ? Sao bà biết rằng chính xác tôi đang tưởng tượng thấy tôi, Elinor, và một cái riu...

Tôi nhìn Luke, anh vẫn đang nhìn như bị thôi miên một bức ảnh Suze hôn lên bụng Ernie.

“Dù sao thì,” tôi vui vẻ nói và thu gom đám ảnh nhét vào phong bì. “Anh biết đấy, sự gắn bó giữa Tarquin và Ernie cũng mạnh mẽ như vậy. Lẽ ra anh nên thấy hai bố con ở cùng nhau. Tarquin là một ông bố tuyệt vời. Anh ấy thay tã cho thằng bé rồi làm các việc! Thực ra em nghĩ người ta hay coi trọng quá mức tình yêu của mẹ...”

Ồ, không ổn rồi. Luke thậm chí còn chẳng thèm nghe.

Chuông điện thoại reo, còn anh thì chẳng chịu nhích nên tôi đi vào phòng khách để trả lời.

“A lô?”

“Xin chào. Có phải cô là Rebecca Bloomwood?” một giọng đàn ông xa lạ vang lên.

“Vâng, tôi đây,” tôi nói, để ý thấy một catalogue mới của Pottery Barn trên bàn. Có lẽ mình cũng nên đăng kí ở đó nữa. “Ai đấy ạ?”

“Tôi là Garson Low, thuộc công ti luật Low và Đồng sự.”

Toàn thân tôi tê liệt. Đích thân Garson Low? Gọi về nhà cho tôi?

“Xin lỗi vì đã gọi sớm thế này,” ông ta nói.

“Không! Không sao!” tôi hoàn hồn nói và vội đá cánh cửa phòng đóng lại để Luke không nghe thấy. “Cảm ơn ông đã gọi.”

Tạ ơn Chúa. Ông ta hẳn đã nghĩ tôi có lí lẽ của mình. Ông ta hẳn là muốn giúp tôi chống lại Robyn. Chúng tôi hẳn sẽ làm chần động lịch sử giới luật hay đại loại như thế, và đứng ngoài phòng xử án trong khi đèn máy ảnh chớp liên tục và đó cứ như là Erin Brockovich!

“Tôi đã nhận được thư của cô hôm qua,” Garson Low nói. “Và tôi rất quan tâm tới tình trạng tiến thoái lưỡng nan của cô. Đó đúng là tự mua dây buộc mình.”

“Tôi biết,” tôi nói. “Đó là lí do tôi tìm đến ông.”

“Chồng chưa cưới của cô có biết chuyện không?”

“Vẫn chưa.” Tôi hạ giọng. “Tôi hi vọng có thể tìm ra giải pháp trước rồi mới cho anh ấy biết. Ông biết đấy, ông Low.”

“Chắc chắn rồi!”

Tuyệt. Chúng tôi có vẻ khá hợp và mọi điều khác nữa.

“Trong trường hợp đó,” Garson Low nói, “chúng ta hãy bàn vào việc chính.”

“Chắc chắn rồi!” tôi cảm thấy nhẹ hẫng người. Bạn thấy đấy, đây là những gì bạn có được khi đi tư vấn luật sư đắt giá nhất Manhattan. Bạn sẽ nhanh chóng có được kết quả.

“Trước hết, hợp đồng đã được soạn thảo cực kì thông minh,” Garson Low nói.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu.

“Có những điều khoản cực kì tài tình, bao quát mọi tình huống có thể xảy ra.”

“Tôi hiểu.”

“Tôi đã kiểm tra rất kĩ. Và như tôi có thể thấy, thì không có cách nào để cô có thể kết hôn ở Anh mà không phải gánh chịu khoản tiền bồi thường.”

“Đúng.” Tôi gật đầu đầy hi vọng.

Một khoảng im lặng ngắn.

“VẬY... KẼ HỖ LÀ GÌ?” RỒT CUỘC TÔI HỎI.

“Không có kẻ hở. Tất cả đều là thực tế.”

“Cái gì?” tôi bối rối nhìn chiếc điện thoại. “Nhưng... đó chẳng phải là lí do ông gọi cho tôi sao? Để báo là ông đã tìm ra kẻ hở. Để nói rằng chúng ta có thể thắng!”

“Không, thưa cô Bloomwood. Tôi gọi để nói với cô rằng nếu tôi là cô, tôi sẽ bắt đầu thu xếp hủy bỏ đám cưới ở Anh.”

Tôi thấy choáng váng. “Nhưng... nhưng tôi không thể. Đó mới là vấn đề. Mẹ tôi đã sửa sang lại nhà cửa và mọi thứ. Chuyện này sẽ giết bà mất.”

“VẬY THÌ TÔI Ẻ LÀ CÔ SẼ PHẢI BỒI HOÀN TOÀN BỘ TIỀN PHẠT CHO WEDDING EVENTS LTD.”

“Nhưng...” cổ họng tôi nghẹn lại. “Tôi cũng không thể làm thế. Tôi không có một trăm nghìn đô la! Chắc chắn phải có cách khác!”

“Tôi ẻ là...”

“Chắc chắn phải có một giải pháp thần kì nào đó!” tôi hất tóc ra sau, cố không hoảng loạn. “Nào! Ông được coi là người thông minh nhất ở Mỹ hay đại loại thế cơ mà! Ông phải nghĩ được cách nào đó chứ!”

“Cô Bloomwood, tôi bảo đảm với cô. Tôi đã xem xét vụ này ở mọi góc độ và chẳng có giải pháp thần kì nào cả. Không có cách thoát khỏi nó đâu.” Garson Low thở dài. “Tôi có thể cho cô ba lời khuyên nho nhỏ không?”

“Gì vậy?” Tôi nói với một tia hi vọng lóe lên.

“Thứ nhất là, đừng bao giờ kí vào giấy tờ gì mà chưa đọc nó trước.”

“Tôi biết điều đó!” tôi kêu lên trước khi kịp ngăn bản thân lại. “Bây giờ mọi người nói điều đó thì có ích gì cơ chứ?”

“Thứ hai là, và tôi đặc biệt khuyên cô điều này, hãy cho chồng chưa cưới của cô biết chuyện.”

“Và thứ ba là gì?”

“Hi vọng vào những điều tốt đẹp nhất.”

Đó là tất cả những gì mà luật sư một-triệu-bảng có thể nghĩ ra sao? Nói cho chồng chưa cưới biết và hi vọng vào những điều tốt đẹp nhất? Ngu xuẩn kinh hồn...giá cắt cổ... lừa đảo toàn tập...

Được rồi, bình tĩnh. Mình thông minh hơn ông ta. Mình có thể nghĩ ra điều gì đó. Mình biết là mình có thể. Mình chỉ biết là mình...

Khoan đã.

Tôi thò thân đi vào bếp, Luke đã thôi chăm chú vào bức ảnh Suze mà đang ủ ê nhìn vào khoảng không vô định.

“Chào,” tôi nói, lướt tay lên lưng ghế của anh. “Luke này. Anh có rất nhiều tiền nhỉ?”

“Không.”

“Anh nói không nghĩa là sao?” tôi hỏi, hơi sững cò lên. “Đương nhiên là anh có chứ!”

“Anh có tài sản,” Luke nói. “Anh có công ti. Thế không nhất thiết nghĩa là có nhiều tiền.”

“Gì cũng vậy cả mà. Tôi sốt ruột vấy tay. “Và chúng ta sắp kết hôn. Anh biết đấy, mọi của cải vật chất và mọi thứ của anh. Vậy theo một cách nào đó...” tôi cẩn trọng ngừng lại, “cũng là của em.”

“Phảiiiii. Em đang định nói gì thế?”

“Vậy nếu em hỏi xin anh một ít tiền, anh sẽ cho em chứ?”

“Anh nghĩ là vậy. Bao nhiêu?”

“Ồ... một trăm nghìn đô la,” tôi cố nói với giọng lãnh đạm.

Luke ngẩng đầu lên. “Một trăm nghìn đô la?”

“Vâng! Ý em là, thực sự cũng không nhiều lắm...”

Luke thở dài. “Được rồi Becky. Em đã thấy cái gì thế? Vì nếu đó là một cái áo khoác lông thú hàng đặt làm khác nữa...”

“Không phải là một chiếc áo khoác! Đó là... một bất ngờ.”

“Bất ngờ một trăm ngàn đô la.”

“Đúng thế,” tôi nói sau khi hơi ngập ngừng. Ngay cả bản thân tôi nghe cũng chẳng thấy thuyết phục lắm.

Có thể rốt cuộc đây không phải là một giải pháp thông minh lắm.

“Becky, một trăm nghìn đô la nhiều lắm. Rất nhiều tiền!”

“Em biết,” tôi nói. “Em biết chứ. Nghe này... Thôi được... không có gì đâu.” Và rồi vội vàng đi ra trước khi anh kịp hỏi tôi nhiều hơn.

Được thôi, quên đám luật sư đi. Quên tiền đi. Phải có giải pháp nào khác cho việc này chứ. Tôi chỉ cần nghĩ đến một phía thôi cũng được.

Ý tôi là chúng tôi luôn có thể trốn đi mà. Làm đám cưới trên một bãi biển, đổi tên họ và không bao giờ gặp lại gia đình nữa.

Không, là thế này. Tôi tới đám cưới ở Oxshott. Còn Luke đến đám cưới ở New York. Rồi chúng tôi lần lượt tuyên bố chúng tôi bị người kia đá... rồi chúng tôi bí mật gặp nhau...

Không. Tôi nghĩ ra rồi! Chúng tôi sẽ thuê người thế thân! Tôi đúng là thiên tài!

Tôi đang đi thang máy lên chỗ làm thì nảy ra cái ý tưởng đó - và rồi mãi nghĩ tới mức suýt quên bước ra khỏi thang máy. Đúng rồi. Chúng tôi thuê những người giống chúng tôi, rồi họ sẽ thế thân cho chúng tôi trong đám cưới ở Plaza, và sẽ chẳng ai nhận ra. Ý tôi là, tất cả khách khứa sẽ là bạn của Elinor. Những người mà tôi và Luke không biết. Chúng tôi sẽ để cô dâu giả đội mạng thật dày... chú rể Luke giả thì nói rằng anh bị cắt vào mặt khi cạo râu, và dán băng khắp mặt... trong khi đó chúng tôi bay về Anh...

28. Chương 15 Phần 2

“Cẩn thận, Becky!” Christina mỉm cười nói, tôi ngược lên và giật mình. Suýt nữa thì tôi va vào một con ma nơ canh.

“Mãi nghĩ đến đám cưới sao?” cô nói thêm khi tôi đi vào khu mua sắm cá nhân.

“Đúng vậy,” tôi tươi tỉnh nói.

“Cô biết không, dạo này trông cô thoải mái hơn rồi đấy,” Christina nói với vẻ hài lòng. “Kì nghỉ của cô hẳn là toàn những điều tốt đẹp. Gặp lại mẹ... nghe kể chuyện ở nhà...”

“Vâng, nó... tuyệt lắm!”

“Tôi nghĩ cái cách mà cô thư giãn thật tuyệt vời.” Christina nhấp một ngụm cà phê. “Cô chẳng hề nhắc gì đến đám cưới kể từ khi quay lại! Thực ra thì có vẻ cô đang tránh chủ đề đó!”

“Tôi không lãng tránh nó!” tôi nói, cười gượng gạo. “Sao tôi lại phải làm vậy cơ chứ?”

“Một số cô dâu có vẻ quá coi trọng đám cưới. Gần như để nó chiếm cả cuộc sống của họ vậy. Nhưng cô lại có vẻ không chế nó rất tốt...”

“Chắc chắn rồi!” tôi nói với cái giọng thậm chí còn hơn hở hơn. “Xin lỗi nhé, tôi phải chuẩn bị tiếp đón vị khách đầu tiên của mình...”

“Ồ, tôi đã đổi lịch hẹn của cô rồi,” Christina nói khi tôi mở cửa phòng. “Cô sẽ gặp khách hàng đầu tiên lúc 10 giờ. Amy Forrester.”

“Tôi không thích màu vàng hay da cam.” Giọng Amy Forrester vẫn cứ đều đều. “Và khi tôi nói là thời trang, thì ý tôi là không quá thời trang. Chỉ trang trọng... nhưng quyến rũ. Cô hiểu ý tôi chứ?” Cô ta cắn viên kẹo gôm và nhìn tôi với vẻ mong đợi.

“Ồ... vâng!” tôi trả lời, chẳng hiểu cô ta đang nói gì nữa. Chúa ơi, tôi thậm chí còn không thể nhớ cô ta muốn gì. Nào, Becky. Tập trung nào.

“Vây, nói tóm lại, cô muốn... một váy dạ hội?” tôi đánh liều viết nguệch ngoạc vào sổ ghi chép.

“Hoặc một bộ vest. Gì cũng được. Tôi gần như mặc kiểu nào cũng được.” Amy Ferrester soi mình trong gương đầy vẻ hài lòng, còn tôi thì ngờ vực nhìn cô ta từ đầu đến chân, cô ta mặc chiếc áo chen bó sát màu

hoa cà và leggings màu lam. Trông cô ta như người mẫu trong quảng cáo thiết bị thể dục tại gia tiện lợi nào đó. Cũng mái tóc vàng cắt ngắn què mùa và mọi thứ.

“Cô có một thân hình thật tuyệt vời!” Tôi nói, mãi mới nhận ra là cô ta đang chờ một lời ca tụng.

“Cảm ơn! Tôi gắng hết sức đây.”

Với sự giúp đỡ của Rollaflab! Chỉ cần đánh tan chỗ mỡ kia đi...

“Tôi đã mua cả tủ quần áo để đi nghỉ rồi.” Cô ta lại cắn kẹo gôm. “Nhưng bạn trai tôi nói sao không mua thêm vài thứ nho nhỏ? Anh ấy tha thiết muốn mua tặng tôi. Anh ấy đúng là một người đàn ông tuyệt vời. Vậy, cô có ý tưởng nào không?”

“Vâng,” tôi nói, rốt cuộc cũng ép mình tập trung. “Vâng, có chứ. Tôi sẽ đi lấy vài món đồ mà tôi nghĩ sẽ hợp với cô.”

Tôi đi ra và bắt đầu lấy váy áo. Dần dần, khi thơ thẩn hết giá treo này đến giá treo kia, tôi bắt đầu thấy thư thái. Thật may là có thể tập trung vào việc khác nào đó; nghĩ về thứ gì đó khác ngoài đám cưới...

“Chào Becky!” Erin chào khi cùng bà Zaleskie, một khách quen của cô, đi ngang qua. “Này, tôi vừa nói chuyện với Christina, chúng tôi phải lên kế hoạch bữa tiệc tặng quà cưới cho cô đấy!”

Ôi Chúa ơi.

“Cô biết đấy, con gái tôi làm việc ở Plaza,” bà Zaleskie xen vào. “Nó nói mọi người đều đang bàn tán về đám cưới của cô.”

“Vậy sao?” Tôi ngập ngừng nói. “Chà, đó cũng đâu phải là chuyện to tát lắm đâu...”

“Không phải là chuyện to tát? Cô đùa đấy à? Tất cả các nhân viên đều đang tranh nhau tham gia phục vụ cho lễ cưới! Tất cả bọn họ đều muốn được nhìn thấy khu rừng bị phù phép!” Bà nhìn tôi chăm chú qua cặp kính. “Có thật là cô sẽ có cả một dàn nhạc đàn dây, một DJ và cả một ban nhạc mười nhạc cụ không?”

“Ồ... vâng.”

“Các bạn tôi đều đang cực kì ganh tị vì tôi được dự đám cưới,” Erin nói, mặt rạng rỡ. “Bọn họ cứ nói, sau đám cưới cậu phải cho bọn tớ xem ảnh đấy nhé! Chúng tôi được phép chụp ảnh chứ, đúng không?”

“Tôi... không rõ. Chắc là được.”

“Chắc là cô háo hức lắm,” bà Zaleskie nói. “Cô đúng là một cô gái may mắn.”

Tôi không thể chịu được nữa.

“Tôi phải đi rồi,” tôi nói khẽ và vội vàng quay lại khu vực mua sắm cá nhân.

Tôi không thể thắng. Dù tôi có làm gì chẳng nữa. Cách này hay cách kia, tôi cũng sẽ làm rất nhiều người thất vọng.

Khi Amy đang cố ních vào chiếc váy đầu tiên, tôi đứng nhìn chờ dẫn xuống sàn, tìm đập thành thích. Tôi đã từng gặp rắc rối. Tôi đã từng ngu ngốc. Nhưng chưa bao giờ đến mức này. Chưa bao giờ quá lớn, quá đắt, quá quan trọng..

“Tôi thích cái này,” Amy nói khi nhìn ngắm bản thân kĩ càng. “Nhưng đã xẻ đủ chưa nhỉ?”

“Ồ...” tôi nhìn cô ta. Đó là một chiếc váy xa tanh màu đen, thực tế là đã được xẻ tới tận rốn rồi. “Tôi nghĩ là rồi. Nhưng lúc nào chúng ta cũng có thể sửa một chút mà...”

“Ôi, tôi không có thời gian để làm việc đó!” Amy nói. “Tôi chỉ ở lại New York một ngày nữa thôi. Ngày mai chúng tôi đi nghỉ và sau đó sẽ chuyển tới Atlanta. Đó là lí do tôi đi mua sắm. Họ đang gói ghém cả căn hộ và việc đó khiến tôi phát điên.”

“Tôi hiểu,” tôi lơ đãng nói.

“Bạn trai tôi rất mê thân hình của tôi,” cô ta nói đầy vẻ tự mãn khi lột bỏ chiếc váy ra “Nhưng hồi trước vợ anh ta chẳng thêm ngó ngang gì đến vẻ ngoài của mình cả. Vợ cũ, phải nói là vậy. Họ sắp li hôn.”

“Đúng vậy,” tôi lịch sự nói, đưa cho cô ta chiếc váy bó chèn màu trắng bạc.

“Tôi không thể tin được là anh ấy lại có thể chịu đựng cô ta lâu như vậy. Cô ta đúng là một mụ khom già luôn ghen tuông. Tôi đang phải nhờ đến sự can thiệp của luật pháp.” Amy mặc chiếc váy bó chèn vào. “Cô biết không, cô ta đã gửi cho tôi lá thư cực kì xúc phạm. Nó như một danh sách những điều sỉ nhục tôi! Luật sư của tôi nói chúng tôi có một vụ kiện tuyệt vời.”

Chuyện này nghe quen quen. Tôi ngược nhìn lên, đầu óc tôi bắt đầu tỉnh táo. “Cô có chắc người gửi là cô ta không?”

“Ồ có chứ! Ý tôi là, cô ta đã kí tên trong thư và mọi thứ. Hơn nữa đó chắc chắn là chữ của cô ta. William đã nhận ra nó.”

Tôi nhìn cô ta, khắp người như có kiến bò. “Cô... cô vừa nói bạn trai cô tên gì nhỉ?”

“William.” Cô ta bĩu môi khinh bỉ. “Mụ ta gọi anh ấy là Bill.”

Ồi Chúa ơi.

Chính cô ta. Chính là ả thực tập sinh tóc vàng hoe. Ngay trước mặt tôi.

Được rồi. Cứ... tiếp tục mỉm cười. Đừng để cô ta biết bạn đang nghi ngờ điều gì.

Nhưng trong tôi đang bùng bùng lửa giận. Đây chính là người phụ nữ đã khiến Laurel bị bỏ rơi? Cái ả đầu rỗng tuếch quê mùa này ư?

“Đó là lí do chúng tôi sẽ chuyển tới Atlanta,” Amy vừa nói vừa mê mẩn ngắm mình trong gương. “Chúng tôi muốn cùng nhau bắt đầu một cuộc sống mới, vậy nên William đã xin công ti chuyển công tác. Cô biết đấy, một cách kín đáo. Chúng tôi không muốn mụ phù thủy già kia bám theo chúng tôi.” Cô ta cau mày khó chịu. “Bây giờ tôi lại thích cái này hơn.”

Cô ta cúi xuống thấp hơn và tôi chợt tê liệt cả người. Khoan đã. Cô ta đang đeo một sợi dây chuyền. Dây chuyền có một... viên đá xanh đó chẳng phải ngọc lục bảo sao?

“Amy, tôi phải gọi điện một chút,” tôi thản nhiên nói. “Cứ thử đồ tiếp đi nhé!” rồi tôi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cuối cùng, khi tôi gọi được đến văn phòng của Laurel, trợ lí Gina của cô báo cho tôi là cô đang họp với American Airlines và không được phép cắt ngang.

“Làm ơn đi,” tôi nói. “Hãy gọi cô ấy ra đây. Chuyện rất quan trọng.”

“American Airlines cũng vậy,” Gina nói. “Cô phải chờ thôi.”

“Nhưng cô không hiểu! Chuyện này thực sự rất cốt tử!”

“Becky, độ dài của chiếc váy mới của Prada không cốt tử lắm đâu.” Gina mặt mũi nói. “Không phải là với giới cho thuê máy bay.”

“Không phải chuyện váy áo!” tôi tức giận nói - rồi do dự trong vài giây, thắc mắc không rõ Laurel tin cậy Gina đến mức nào. “Đó là Amy Forrester,” cuối cùng tôi hạ giọng nói. “Cô biết tôi đang nói đến ai chứ?”

“Có, tôi biết.” Gina nói với cái giọng điệu khiến tôi nghĩ cô ấy còn biết nhiều hơn tôi.

“À ta làm sao?”

“Tôi tóm được cô ta rồi.”

“Cô tóm được cô ta? Làm thế nào mà cô...”

“Cô ta đang ở trong phòng thử đồ của tôi!” Tôi liếc ra sau để chắc chắn không ai nghe được. “Gina, cô ta đang đeo sợi dây chuyền có viên ngọc lục bảo! Tôi chắc chắn đó là của Laurel! Cái mà cảnh sát đã không tìm thấy?”

Một khoảng im lặng dài.

“Được rồi,” cuối cùng Gina nói. “Tôi sẽ gọi Laurel ra khỏi phòng họp. Cô ấy hẳn sẽ tới ngay. Đừng để... ả ta đi.”

“Tôi sẽ không để cô ta đi đâu. Cảm ơn Gina.”

Tôi đặt điện thoại xuống và đứng yên một lát, suy nghĩ. Sau đó tôi đi về phòng thử đồ của mình, cố tạo vẻ tự nhiên nhất có thể.

“Chà!” Tôi hớn hở nói khi bước vào. “Quay lại thử váy nào! Và nhớ là, Amy, cứ thông thả thử từng chiếc một. Chỉ cần cô thích thôi. Nếu cần thì có mất cả ngày trời cũng không sao...”

“Tôi không cần thử đồ nữa,” Amy nói và ay tròn trong chiếc váy bó sát màu đỏ dính trang sức. “Tôi sẽ lấy chiếc này.”

“Cái gì?” tôi ngây người.

“Nó thật tuyệt vời! Nhìn này, nó vừa khít với người tôi.” cô ta quay một vòng nhỏ, thán phục mình trong gương.

“Nhưng chúng ta thậm chí còn chưa bắt đầu!”

“Thì sao nào? Tôi đã quyết định rồi. Tôi muốn chiếc váy này.” Cô ta nhìn đồng hồ. “Hơn nữa, tôi đang hơi vội. Cô có thể cởi giúp tôi không?”

“Amy...” tôi gượng cười. “Tôi thực sự nghĩ cô nên thử thêm vài cái khác trước khi quyết định.”

“Tôi không cần thử thêm bất cứ cái nào nữa! Cô quả là có con mắt chọn đồ tốt.”

“Không hề! Trông nó thật kinh khủng!” Tôi nói mà không kịp nghĩ gì, và cô ta nhìn tôi lạ lùng. “Ý tôi là... có một chiếc váy hồng tuyệt đẹp mà tôi muốn cô mặc thử...” Tôi chộp lấy cái mắc áo. “Cứ tưởng tượng bộ váy đó trên người cô xem! Hoặc... hoặc chiếc cổ trần này...”

Amy Forrester sốt ruột nhìn tôi. “Tôi sẽ lấy chiếc này. Cô hãy giúp tôi cởi nó được chứ?”

Tôi có thể làm gì đây? Tôi không thể ép cô ta ở lại.

Tôi lên ngó đồng hồ. Văn phòng của Laurel chỉ cách đây một hay hai lô nhà gì đó. Cô ấy có thể tới đây bất cứ lúc nào.

“Cô giúp tôi cởi nó đi chứ?” cô ta nhắc lại, giọng trở nên cứng rắn.

“Vâng!” tôi bối rối nói. “Được thôi!”

“Tôi với tay tới chỗ khóa của chiếc váy đỏ dính trang sức và bắt đầu kéo nó xuống. Rồi đột nhiên tôi nảy ra một ý.

“Thực ra,” tôi nói. “Thực ra, nếu kéo qua đầu thì sẽ cởi dễ hơn...”

“Được thôi,” Amy Forrester nôn nóng nói. “Thế nào cũng được.”

Tôi kéo khóa ra thêm một chút rồi kéo mạnh chiếc váy bó chặt qua hông và kéo lên đầu cô ta.

À há! Cô ta bị kẹt rồi! Miếng vải đỏ cứng phủ hoàn toàn lên mặt cô ta, nhưng phần người còn lại của cô ta chỉ có đồ lót và giày cao gót. Trông cô ả như một con búp bê Barbie lai bánh quy Giáng sinh.

“Này! Tôi bị kẹt rồi.” Cô ta vẫy một cánh tay một cách vô ích, nhưng nó bị kẹt chặt vào đầu cô ta bởi chiếc váy.

“Thật sao?” Tôi ngây thơ thốt lên. “Ôi trời. Thỉnh thoảng cũng bị vậy ấy mà.”

“Quái thật, lòi tôi ra đi!” cô ta tiến vài bước, còn tôi thì lo lắng lùi lại đề phòng cô ta tóm được tay mình. Tôi thấy mình như một đứa trẻ lên 6 đang chơi trò bịt mắt bắt dê trong buổi tiệc sinh nhật vậy.

“Cô đâu rồi?” một giọng nói điên tiết ghèn ghẹt vang lên. “Lòi tôi ra!”

“Tôi thực sự... đang cố...” tôi rón rén giật nhẹ chiếc váy. “Đúng là bị kẹt rồi,” tôi nói đầy vẻ hối lỗi. “Có thể nếu cô cúi xuống và vịn người...”

Nhanh nào Laurel. Cô đang ở đâu thế hở trời? Tôi mở cửa phòng thử đồ và liếc nhanh ra ngoài nhưng chẳng thấy ai cả.

“Được rồi! Tôi sẽ đi đâu đó!”

Tôi ngược lên và thấy tiu nghỉu mất hết tinh thần. Tay Amy đã đột nhiên xuất hiện và bằng cách nào đó, cô ta đã nắm được cái khóa bằng hai móng tay được cắt giữa. “Cô có thể giúp tôi kéo khóa xuống không?”

“Ồm... tôi có thể thử xem sao...”

Tôi giữ lấy chiếc khóa và bắt đầu kéo nó lên ngược hướng với hướng cô ta kéo.

“Nó kẹt rồi!” Cô ta điên tiết nói.

“Tôi biết! Tôi đang cố kéo khóa ra...”

“Chờ chút.” Giọng cô ta đột nhiên đầy ngờ vực. “Cô đang kéo theo chiều nào vậy?”

“Cùng chiều với cô...”

“Chào Laurel,” tôi nghe thấy tiếng Christina đầy ngạc nhiên. “Cô không sao chứ? Cô có hện không?”

“Không. Nhưng tôi nghĩ Becky có thứ gì đó cho tôi...”

“Đây!” Tôi nói và vội vàng đi ra cửa ngõ ra ngoài. Và Laurel đang ở đó, gò má ửng hồng vì kích động, cô mặc chiếc váy mới của Michael Kors với áo cộc tay màu xanh nước biển, trông thật sự chẳng hợp chút nào.

Tôi đã bảo cô ấy bao nhiêu lần rồi? Thực lòng mà nói, tôi nên tiến hành nhiều cuộc kiểm tra bất ngờ với các khách hàng của mình. Ai mà biết họ sẽ mặc gì ngoài kia?

“Cô ta đây,” tôi nói, hất mặt về phía thứ lai tạp giữa chiếc bánh quy Giáng sinh và búp bê Barbie đang cố mở khóa chiếc váy.

“Tốt rồi,” Laurel nói và đi vào phòng thử đồ. “Cô có thể để cô ta cho tôi.”

“Gì thế? Ai đấy?” đầu Amy ngẩng ngay lên, không biết phải ay về hướng nào. “Ôi Chúa ơi. Không. Có phải đó là...”

“Phải,” Laurel trả lời và đóng cửa phòng. “Là tôi.”

Tôi đứng trước cửa phòng, cố lờ những giọng nói càng lúc càng to phát ra từ phòng mình. Sau vài phút, Christina ra khỏi văn phòng của cô và nhìn tôi.

“Becky, chuyện gì thế?”

“Ừm... Laurel vô tình gặp một người quen. Tôi nghĩ nên cho họ một chút không gian riêng tư.” Một âm thanh lớn phát ra từ căn phòng và tôi ho thật lớn. “Tôi nghĩ họ đang... tán gẫu.”

“Tán gẫu?” Christina nhìn tôi gay gắt.

“Vâng! Tán gẫu!”

Cánh cửa đột nhiên bật mở, Laurel hiện ra với một chùm chìa khóa trong tay.

“Becky, tôi sẽ cần phải viếng thăm căn hộ của Amy, và cô ấy rất vui lòng ở lại đây cho tới khi tôi quay lại. Đúng không, Amy?”

Tôi ngó qua Laurel, nhìn vào phòng thử đồ. Amy đang ngồi trong góc phòng mặc độc chiếc quần lót, không còn chiếc dây chuyền ngọc lục bảo, trông cô ta hoàn toàn bàng hoàng. Cô ta lặng lẽ gật đầu.

Khi Laurel rảo bước đi khỏi, Christina ném cho tôi cái nhìn ngờ vực. “Becky...”

“Vây!” tôi nhanh nhẩu nói với Amy, với thái độ tuyệt vời nhất của mình trong vai trò một nhân viên Barneys. “Trong khi chờ đợi, cô sẽ muốn thử thêm vài bộ váy nữa chứ ạ?”

Bốn mươi phút sau, Laurel quay lại, khuôn mặt cô phấn khích tràn đầy sức sống.

“Cô đã lấy lại hết những thứ còn lại chưa?” tôi hăm hờ hỏi.

“Tôi lấy hết rồi.”

Christina, ở phía bên kia của cửa hàng, nhìn lên, rồi lại quay đi. Cô ấy đã nói rằng cách duy nhất để cô ấy không thể sa thải tôi vì những gì vừa diễn ra là coi như không biết gì về chuyện này.

Vậy nên về cơ bản chúng tôi đã thống nhất là cô ấy không biết gì cả.

“Cửa cô đây.” Laurel ném chùm chìa khóa về phía Amy. “Giờ cô đi được rồi. Cho tôi gửi lời hỏi thăm Bill nhé. Anh ta xứng đôi với cô lắm.”

Khi Amy lảo đảo bước đi gần như là chạy về phía thang máy, Laurel quàng tay qua vai tôi.

“Becky, cô đúng là một thiên thần,” cô ầm áp nói. “Tôi thậm chí còn không thể bắt đầu đền ơn cô thế nào nữa. Nhưng bất cứ thứ gì mà cô muốn, đó sẽ là của cô.”

“Đừng ngạc nhiên!” tôi lập tức nói. “Tôi chỉ muốn giúp thôi.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy!”

“Laurel...”

“Tôi nài nỉ đấy. Cứ nói ra và nó sẽ có đúng lúc cho đám cưới của cô.”

Đám cưới của mình.

Như thể ai đó đã mở một chiếc cửa sổ và không khí mát rượi tràn vào.

Trong cơn kích động và nguy cấp, tôi đã quên nó đi một lúc. Nhưng giờ thì tất cả quay về chồng chất trong đầu tôi.

Hai đám cưới của tôi. Hai thất bại thảm hại của tôi.

Như hai chiếc tàu chạy về phía tôi. Mỗi lúc mỗi nhanh hơn, mỗi lúc một gần hơn ngay cả khi tôi không nhìn chúng. Đà lao tới mạnh lên từng phút một. Nếu tôi né được một chiếc, thì tôi cũng sẽ bị chiếc còn lại đâm.

Tôi nhìn khuôn mặt cười mở, ầm áp của Laurel, và tất cả những gì tôi muốn làm là gục vào cô ấy mà kêu khóc, “Sắp xếp cuộc đời cho tôi!”

“Bất cứ thứ gì mà cô muốn,” Laurel nhắc lại, và siết chặt vai tôi.

Khi tôi bước chậm chạp quay về phòng thử đồ của mình, tất cả chất adrenaline đã cạn kiệt. Tôi có thể cảm nhận được sự lo lắng chán nản quen thuộc đang dần lan tỏa khắp người. Một ngày nữa đã trôi qua, và tôi không hề tìm ra được một giải pháp thông minh. Tôi chẳng biết mình sẽ làm gì nữa. Và tôi bắt đầu hết thời gian rồi.

Có thể sự thật là, tôi không thể tự mình giải quyết vấn đề này, tôi nghĩ, nặng nề gục xuống ghế. Có lẽ tôi cần giúp đỡ. Xe cứu hỏa và các đội Chiến lược và Vũ khí Đặc biệt.

Hoặc có lẽ chỉ mình Luke

29. Chương 16

Chương 16

Khi về đến nhà, tôi bình tĩnh đến ngạc nhiên. Thực ra, tôi gần như cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi đã thử mọi thứ - và giờ tôi cùng đường rồi. Tôi chẳng thể làm gì nữa ngoài việc tự thú mọi chuyện với Luke. Anh sẽ bị sốc. Cả tức giận nữa. Nhưng ít nhất thì anh sẽ biết.

Tôi ghé qua một quán cà phê trên đường về, uống cà phê và suy nghĩ thật thận trọng xem sẽ nói cho anh biết như thế nào. Bởi vì, mọi người biết đây, tất cả đều nằm ở phần trình bày. Khi tổng thống sắp tăng thuế, ông ta không nói, “Tôi sẽ tăng thuế.” Ông ta nói “Mọi công dân Mỹ đều biết giá trị của giáo dục.” Thế là tôi đã viết ra cả một bài diễn văn cho bản thân, hơi giống bài nói ở Quốc hội, và tôi học thuộc lòng từng câu từng chữ, với những khoảng ngắt giọng dành chỗ cho những thán từ của Luke. (Hoặc vỗ tay. Dù điều đó chắc là không thể xảy ra.) Chỉ cần tôi bám sát bài viết, và không ai hỏi về chính sách đối với Uganda thì chúng ta sẽ ổn cả thôi.

Chân tôi hơi run khi trèo lên cầu thang về căn hộ chúng tôi, dù Luke vẫn chưa đi làm về; tôi vẫn có thời gian để chuẩn bị. Nhưng khi tôi mở cửa, choáng váng, anh đã ở đó, đang ngồi ở bàn với một tập giấy tờ.

Được rồi Becky, lên nào. Thưa các quý ông quý bà thành viên Quốc Hội. Bốn điểm và những thứ mà tôi quên mất tiêu rồi. Tôi để cánh cửa tự đóng sau lưng mình, lấy tờ giấy ra và hít một hơi thật sâu.

“Luke,” tôi bắt đầu với giọng thật trưởng thành và trang nghiêm. “Em có vài điều muốn nói với anh về đám cưới. Đó là một vấn đề khá nghiêm trọng, mà không có giải pháp nào dễ dàng cả. Nếu có một giải pháp, thì đó là giải pháp chỉ có thể thực hiện được với sự giúp đỡ của anh. Đó là lí do bây giờ em sẽ nói cho anh biết điều này - và mong anh lắng nghe bằng một suy nghĩ rộng lượng.”

Cho tới giờ mọi chuyện đều ổn. Tôi thực sự khá tự hào về điều đó. Phần “lắng nghe với suy nghĩ rộng lượng” thì đặc biệt sáng tạo, vì nó có nghĩa anh sẽ không thể quát mắng tôi.

“Để giải thích rõ tình thế khó khăn hiện nay của mình,” tôi tiếp tục, “em sẽ phải đưa anh trở về quá khứ, về lúc khởi điểm mọi chuyện. Nói vậy em không có ý là thuở hồng hoang hình thành trái đất đầu nhé. Thậm chí không phải là vụ nổ Big Bang. Mà là bữa tiệc trà ở Claridges.”

Tôi ngập ngừng - nhưng Luke vẫn yên lặng lắng nghe. Có lẽ chuyện này sẽ ổn thôi.

“Chính nơi đó, ở Claridges, rắc rối của em bắt đầu. Em đã được đề nghị một nhiệm vụ bất khả thi. Em là vị thần Hy Lạp buộc phải lựa chọn giữa 3 quả táo. Ngoại trừ việc chỉ có hai - và chúng không phải là táo.” Tôi dừng lại đầy ẩn ý. “Chúng là hai đám cưới.”

Cuối cùng thì Luke cũng quay lại trên chiếc ghế. Mắt anh đỏ ngầu, và trên khuôn mặt anh có vẻ lạ lùng. Khi anh nhìn tôi chằm chằm, tôi thấy sợ.

“Becky,” anh nói như thể với một nỗ lực lớn.

“Vâng?” tôi hít không khí vào.

“Em có nghĩ rằng mẹ anh yêu anh không?”

“Gì cơ?” tôi bối rối nói.

“Nói thật cho anh biết. Em có nghĩ là mẹ yêu anh không?”

Khoan đã. Anh ấy có nghe được từ nào mà tôi nói này giờ không đây? “Đương nhiên là có!” tôi nói. “Và nói về các bà mẹ, thì xét theo một chiều hướng nào đó, nguồn gốc vấn đề của em nằm ở...”

“Anh là một thằng ngốc.” Luke cầm kính lên và tợp một ngụm cái thứ trông có vẻ giống whisky. “Bà chỉ lợi dụng anh thôi, đúng không?”

Tôi bối rối nhìn anh - rồi để ý thấy chai rượu với một nửa trên bàn. Anh đã ngồi đây bao lâu rồi thế này? Tôi nhìn khuôn mặt anh lần nữa, căng ra và tổn thương, như đang gặm nhấm một số điều mà tôi có thể đã nói về Elinor.

“Đương nhiên là bà yêu anh!” tôi bỏ bài diễn thuyết của mình xuống và đến bên anh. “Em chắc là có. Ý em là, anh có thể thấy được mà, từ cái cách bà... ừm...” tôi áp dụng yếu ớt.

Tôi nên nói gì đây? Cái cách mà bà ta dùng nhân viên của anh mà không hề báo đáp hay cảm ơn. Cái cách bà ta đâm sau lưng anh rồi biến đi Thụy Sĩ?

“Chuyện gì... sao anh lại...” Tôi ngập ngừng hỏi. “Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Anh thật ngu ngốc.” Anh lắc đầu. “Từ trước đó anh đã nảy ra vài điều.” Anh hít thở thật sâu. “Anh đã tới căn hộ của bà để lấy vài giấy tờ cho Quý. Và anh chẳng biết vì sao - có thể là sau khi xem những bức ảnh Suze và Ernie lúc sáng.” Anh ngước lên. “Nhưng anh thấy mình lục khắp phòng làm việc của bà để tìm kiếm những bức ảnh cũ. Anh anh hồi bé. Ảnh hai mẹ con. Anh thực sự không biết mình đang tìm kiếm cái gì nữa. Bất cứ thứ gì, anh đoán vậy.”

“Anh có tìm thấy gì không?”

Luke ra hiệu về phía những giấy tờ bày bừa trên bàn và tôi lúng túng liếc nhìn ngay lập tức. “Chúng là gì vậy?”

“Là thư. Do bố anh gửi. Những lá thư ông ấy viết ẹ sau khi họ chia tay, 15, 20 năm trước, cầu xin bà hãy gặp anh.” Giọng anh vô cảm còn tôi thì thận trọng nhìn anh.

“Nghĩa là sao?”

“Ý anh muốn nói là ông đã van xin bà tới thăm anh,” giọng Luke đều đều. “Ông đề nghị sẽ thanh toán hóa đơn khách sạn. Ông đề nghị là sẽ đi cùng anh. Ông yêu cầu hết lần này tới lần khác... và anh đã không biết điều đó.” Anh với tay lấy vài tờ rồi đưa cho tôi. “Đây, em tự đọc đi.”

Cổ gấu sự choáng váng, tôi bắt đầu đọc lướt chung, nhập vào đầu vài cụm từ chỗ này chỗ kia.

Luke muốn gặp mẹ nó đến tuyệt vọng... không thể hiểu nổi thái độ của cô...

“Những lá thư này giải thích rất nhiều điều. Hóa ra người chồng mới của bà không hề ngăn bà đưa anh đi cùng họ. Ông ấy có vẻ là một người rất tử tế. Ông ấy đồng tình với bố anh rằng anh nên đến chơi. Nhưng bà ấy không thích.” Anh nhún vai. “Mà anh nghĩ sao bà ấy lại phải muốn nhỉ?”

...một cậu bé thông minh đáng yêu... đang bỏ lỡ một cơ hội tuyệt vời...

“Luke, chuyện này... thật kinh khủng,” tôi nói không thỏa đáng lắm.

“Điều tồi tệ nhất là, anh đã luôn trút hết lên bố mẹ anh. Khi anh còn nhỏ. Anh đã luôn đổ lỗi cho họ.”

Tôi đột nhiên thấy cảnh Annabel và khuôn mặt nồng hậu, ân cần của bà; gương mặt của bố Luke khi ông đang bí mật viết những lá thư này - rồi cảm thấy tức điên lên với Elinor. Bà ta không xứng đáng với Luke. Bà ta không xứng đáng với bất cứ gia đình nào.

Im lặng bao trùm, chỉ còn tiếng mưa rơi đều đều bên ngoài. Tôi giơ tay ra và siết chặt bàn tay Luke, cố gắng truyền nhiều tình yêu và sự ấm áp nhất mà tôi có thể.

“Luke, em chắc là bố mẹ anh hiểu. Và...” tôi nuốt tất cả những gì mà mình thực sự muốn nói về Elinor. “Và em chắc là Elinor thực sự muốn anh ở đó. Ý em là, có thể hồi đó việc này rất khó khăn với bà, hoặc... hoặc là có thể do bà phải đi xa nhiều...”

“Có điều này anh chưa bao giờ kể cho em,” Luke ngắt lời. “Hay bất cứ ai.” Anh ngẩng đầu lên. “Anh đã tới gặp mẹ anh hồi 14 tuổi.”

“Cái gì?” tôi sững sờ nhìn anh. “Nhưng em nghĩ anh đã nói là anh chưa bao giờ...”

“Đó là chuyến tham quan New York của trường. Anh đã phải chiến đấu ác liệt để được đi. Mẹ và bố không đồng ý cho đi, hiển nhiên rồi, nhưng cuối cùng họ đành chịu thua. Họ bảo là mẹ anh đang đi vắng, nếu không thì đương nhiên là bà rất muốn gặp anh.”

Luke với tay lấy chai whisky và rót thêm một li nữa. “Anh không tìm được, anh phải cố gặp bà. Nhờ họ nhầm.” Anh nhìn về phía trước, di ngón tay quanh miệng li. “Thế là... trước khi chuyến đi kết thúc, bọn anh được tự do một ngày. Những người khác đi đến Empire State Building. Nhưng anh lén trốn đi. Anh có địa chỉ của bà, rồi anh chỉ đến và ngồi ngoài tòa nhà của bà. Đó không phải là tòa nhà bà đang ở bây giờ, là tòa nhà khác, xa trên Đại lộ Công viên. Anh ngồi trên bậc thềm, còn dân tình cứ nhìn anh khi họ đi ngang qua, nhưng anh không thèm quan tâm.”

Anh nhấp thêm một ngụm rượu và tôi nhìn anh, cứng đờ. Tôi không dám gây ra tiếng động nào. Tôi gần như là không dám thở.

“Sau đó, khoảng 12 giờ, một người phụ nữ đi ra. Bà ấy có mái tóc đen, khoác chiếc áo khoác tuyệt đẹp. Anh biết mặt bà qua ảnh. Đó là mẹ anh.” Anh im lặng trong giây lát. “Anh... anh đứng dậy. Bà nhìn lên và thấy anh. Bà nhìn anh chưa tới năm giây. Rồi bà quay đi. Như thể bà không nhìn thấy anh vậy. Bà lên taxi và đi khỏi, tất cả là vậy.” Anh nhắm nghiền mắt. “Anh thậm chí còn không có cơ hội bước tới một bước.”

“Anh... anh đã làm gì?” tôi ngập ngừng hỏi.

“Anh rời khỏi đó. Rồi anh lang thang khắp thành phố. Và anh tự thuyết phục bản thân là bà đã không nhận ra anh. Đó là những gì anh tự nhủ. Rằng bà không biết là trông anh thế nào; rằng có thể là bà không biết đó là anh.”

“Đúng rồi, có thể đúng là thế!” tôi háng hái nói. “Làm sao mà bà có thể...”

Tôi im bất khi anh với tay lấy một lá thư gửi bằng máy bay màu xanh đã bạc màu có ghim thứ gì đó trên đầu.

“Đây là lá thư bố anh viết cho bà báo rằng anh sắp tới,” anh nói. Anh cầm tờ giấy lên và tôi choáng váng. “Và đây là anh.”

Tôi nhìn vào mắt của một cậu thiếu niên. Một Luke mười bốn tuổi. Cậu bé mặc đồng phục học sinh, anh có kiểu tóc thật kinh khủng; thực ra thì khó mà nhận ra anh được. Nhưng đó là đôi mắt đen huyền của anh, nhìn ra thế giới với ánh mắt vừa cương quyết vừa hi vọng.

Tôi chẳng thể nói gì. Khi tôi thấy khuôn mặt gương ngệu, rụt rè của anh, tôi muốn khóc.

“Em đã hoàn toàn đúng, Becky. Anh đến New York để gây ấn tượng với mẹ anh. Anh muốn mẹ đứng vững trên phố, quay lại và... và nhìn chăm chăm... và tự hào...”

“Bà tự hào về anh mà!”

“Không hề!” Anh khẽ cười nửa miệng. “Anh nên bỏ cuộc thì hơn.”

“Không!” tôi nói, hơi trễ một chút. Tôi giơ tay ra cầm lấy tay của Luke, cảm thấy hoàn toàn bất lực. Hoàn toàn được nuông chiều và che chở nếu so sánh. Tôi lớn lên, ý thức được rằng bố mẹ coi tôi là thứ tuyệt vời nhất thế giới; biết rằng họ yêu tôi, và luôn luôn yêu tôi dù tôi có làm bất cứ điều gì đi chăng nữa.

“Anh xin lỗi,” cuối cùng Luke nói. “Anh đã nói quá nhiều về chuyện này rồi. Hãy quên nó đi. Em muốn nói gì vậy?”

“Không có gì,” tôi nói ngay. “Chuyện đó... không có vấn đề gì. Để sau cũng được.”

Bỗng nhiên đám cưới dường như cách xa hàng triệu dặm. Tôi vo viên tờ giấy ghi chép của mình rồi ném vào thùng rác. Rồi tôi ngó quanh căn phòng bữa bộn. Những lá thư tung tóe khắp bàn, quạ cưới chất đống trong góc phòng, đồ đạc khắp phòng. Thật không thể nào thoát được cuộc sống của chính mình khi sống trong một căn hộ ở Manhattan.

“Mình ra ngoài ăn đi,” tôi đứng bật dậy nói. “Rồi xem phim hay đại loại thế.”

“Anh không đói,” Luke nói.

“Điều đó không quan trọng. Chỉ là nơi này quá... chật chội.” Tôi túm tay Luke và kéo mạnh. “Nào, ra khỏi đây đi. Và quên hết mọi chuyện. Tất cả.”

Chúng tôi ra khỏi nhà và đi bộ, tay trong tay, tới rạp chiếu phim, mê mải xem một bộ phim về mafia. Xem xong, chúng tôi đi bộ qua vài lô nhà đến một nhà hàng nhỏ ấm cúng mà chúng tôi biết, gọi rượu vang đỏ và món risotto.

Chúng tôi không một lần nhắc đến Elinor. Thay vào đó, chúng tôi nói về thời thơ ấu của Luke ở Devon. Anh kể cho tôi nghe về những chuyến picnic ở bãi biển, một căn nhà trên cây mà bố đã làm cho anh trong vườn, và về cô em gái cùng cha khác mẹ Zoe cùng lũ bạn luôn bám đuôi khiến anh phát rồ lên. Rồi anh kể về Annabel. Về việc bà đã đối với anh tuyệt vời như thế nào, bà đã tử tế với mọi người ra sao; và anh chưa bao giờ cảm thấy bà yêu anh ít hơn, dù chỉ là một chút, so với Zoe, con đẻ của bà.

Rồi chúng tôi ngập ngừng nói về những điều mà chúng tôi chưa bao giờ đụng chạm đến. Như có con chẳng hạn. Luke muốn có ba đứa. Tôi muốn... ừm, sau khi đã chứng kiến cảnh Suze trở dạ, tôi không nghĩ là tôi muốn có đứa nào, nhưng tôi không nói vậy. Tôi gật đầu khi anh nói “hoặc có thể là bốn” và tự hỏi liệu tôi có thể vờ như có thai rồi bí mật nhận con nuôi không nhỉ.

Đến cuối buổi tối, tôi nghĩ Luke đã dễ chịu hơn rất nhiều. Chúng tôi đi bộ về nhà, lăn ra giường và cùng chìm vào giấc ngủ luôn. Giữa đêm khi tôi nửa tỉnh nửa mơ và tôi nghĩ đã nhìn thấy Luke đứng bên cửa sổ nhìn ra màn đêm. Nhưng tôi lại ngủ đi mất trước khi chắc chắn điều đó.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, miệng khô khốc và đầu nhức như búa bổ. Luke đã dậy và tôi nghe thấy tiếng lách cách trong bếp, vậy có thể là anh đang chuẩn bị cho tôi một bữa sáng thật ngon lành. Tôi có thể uống chút cà phê, và có lẽ cả một ít bánh mì. Và rồi...

Bụng tôi thót lên vì căng thẳng. Tôi phải ngậm đắng nuốt cay. Tôi phải nói cho anh biết về hai đám cưới.

Đêm qua là đêm qua. Đương nhiên là lúc đó tôi không thể làm được gì. Nhưng giờ là buổi sáng và tôi không thể chờ được nữa. Tôi biết đây là thời điểm kinh khủng, tôi biết hiện nay đó là điều cuối cùng anh muốn nghe. Nhưng tôi phải cho anh biết.

Tôi nghe thấy tiếng anh đi trên hành lang, và tôi hít một hơi thật sâu, cố thật bình tĩnh.

“Nghe này Luke,” tôi nói khi cánh cửa bật mở. “Em biết đây là thời điểm tồi tệ. Nhưng em rất cần nói chuyện với anh. Chúng ta gặp rắc rối rồi.”

“Chuyện gì vậy?” Robyn nói khi bước vào phòng. “Tôi hi vọng là không liên quan đến đám cưới!” Chị ta mặc một bộ đồ màu xanh lơ, đi đôi giày da trơn và bưng khay đồ ăn sáng. “Đây rồi, cưng. Chút cà phê sẽ khiến cưng tỉnh ngủ!”

Tôi đang mơ à? Robyn đang làm gì trong phòng ngủ của tôi vậy?

“Tôi đi lấy bánh nướng,” chị ta vui vẻ nói rồi biến mất khỏi căn phòng. Tôi yếu ớt ngả người ra gối, đầu óc tôi căng ra, cố hiểu xem chị ta làm gì ở đây.

Đột nhiên bộ phim về mafia tối qua lại hiện ra trong đầu tôi và tôi thấy hoảng sợ. Ôi Chúa ơi. Rõ ràng quá mà.

Chị ta đã phát hiện ra đám cưới kia - và thế là chị ta đến để giết tôi.

Robyn lại đi qua cửa, với một giỏ bánh nướng xốp, và mỉm cười khi đặt nó xuống. Tôi nhìn lại, chết khiếp vì sợ hãi.

“Robyn!” tôi khàn khàn giọng nói. “Tôi không nghĩ lại gặp cô. Chẳng phải là hơi... sớm sao?”

“Mỗi khi liên quan đến khách hàng, thì không có gì gọi là sớm quá cả,” Robyn nháy mắt nói. “Tôi luôn sẵn sàng phục vụ, suốt ngày đêm.” Chị ta ngồi xuống chiếc ghế bành cạnh giường và rót cho tôi một tách cà phê.

“Nhưng làm thế nào mà cô vào đây được?”

“Tôi cạy khóa. Đùa thôi! Luke cho tôi vào khi anh đi ra!”

Tôi ở một mình trong căn hộ với chị ta. Chị ta đã bắt được tôi rồi.

“Luke đã đi làm rồi sao?”

“Tôi không chắc có phải anh ấy đi làm hay không.” Robyn ngập ngừng tư lự. “Trông giống như anh ấy đi tập chạy bộ hơn.”

“Chạy bộ?”

Luke không chạy bộ.

“Nào, uống cà phê đi - rồi tôi sẽ cho cô xem thứ mà cô mong đợi. Thứ mà tất cả chúng ta mong đợi.” Chị ta nhìn đồng hồ. “Nên nhớ là tôi sẽ phải đi trong 20 phút nữa!”

Tôi chờ dẫn nhìn chị ta.

“Becky, cô ổn chứ? Cô nhớ là chúng ta có cuộc hẹn đấy chứ?”

Một kí ức mập mờ bắt đầu lọt vào tâm trí tôi, như cái bóng qua màn vải mỏng. Robyn. Bữa sáng gặp mặt.Ồ đúng rồi.

Sao tôi lại đồng ý gặp trong lúc ăn sáng nhỉ?

“Đương nhiên là tôi nhớ chứ!” cuối cùng tôi thốt lên. “Tôi chỉ hơi... cô biết đấy, choáng váng thôi.”

“Cô không cần phải giải thích đâu!” Robyn vui vẻ nói. “Cô cần nước cam tươi. Và một bữa sáng ngon lành. Tôi nói điều này với tất cả các cô dâu: cô phải chăm sóc bản thân! Chẳng ích gì khi bỏ đói bản thân rồi lăn ra ngất xỉu ngay trên bệ thờ cả. Ăn miếng bánh nướng đi.” Chị ta lục lọi trong túi. “Nhìn này! Cuối cùng chúng ta cũng đã có nó!”

Tôi ngậy ra nhìn cái mảnh màu bạc lung linh mà chị ta đang cầm.

“Cái gì vậy?”

“Nó là vải cho đệm gối!” Robyn nói. “Được đặc biệt nhập về từ Trung Quốc đấy. Thứ mà vì nó, chúng tôi luôn gặp rắc rối với hải quan! Cô không thể không nhớ, đúng không nào?”

“Ồ! Không, đương nhiên là không rồi!” tôi vội vàng nói. “Vâng, trông nó... đáng yêu ghê. Rất đẹp.”

“Nào Becky, còn có chuyện này nữa,” Robyn nói. Chị ta bỏ mảnh vải sang một bên và ngược lên với vẻ mặt nghiêm nghị. “Sự thật là... tôi đang rất lo lắng.”

Tôi cảm thấy một cơn căng thẳng mới và nhấp một ngụm cà phê để che giấu. “Thật sao Chuyện gì... chuyện gì khiến cô lo lắng vậy?”

“Chúng tôi không hề nhận được bất cứ hồi âm nào từ phía các vị khách mời bên Anh của cô cả. Không thấy lạ sao?”

Trong một thoáng, tôi không cất nổi lời.

“Ồ... phải,” cuối cùng tôi nói. “Lạ thật.”

“Ngoài bố mẹ Luke đã nhận lời trước đó. Đương nhiên họ nằm trong danh sách khách mời của Elinor nên họ đã nhận được giấy mời sớm hơn một chút, nhưng dù vậy thì...” Chị ta lấy tách cà phê của tôi và uống một ngụm. “Ừm. Ngon quá. Dù là tôi tự nói vậy thôi! Nào, giờ thì tôi không muốn buộc tội bất cứ ai là cư xử tệ cả. Nhưng chúng ta cần phải bắt đầu thu về một vài con số rồi. Vậy nếu tôi gọi vài cuộc điện thoại lịch thiệp sang Anh thì sẽ không sao chứ? Tôi đã có tất cả các số điện thoại trong cơ sở dữ liệu rồi...”

“Không!” tôi nói, đột nhiên bật dậy. “Đừng gọi ai cả! Ý tôi là... cô sẽ nhận được hồi âm, tôi hứa đấy.”

“Chỉ là rất lạ thôi!” Robyn trầm ngâm. “Chẳng nhận được tin tức gì... Tất cả bọn họ đều đã nhận được giấy mời, đúng không?”

“Đương nhiên là vậy! Tôi dám chắc đó chỉ là do sơ suất thôi.” Tôi bắt đầu vắn vò khăn trải giường. “Cô sẽ nhận được hồi âm t2ong vòng một tuần thôi. Tôi có thể... bảo đảm như vậy.”

“Chà, tất nhiên tôi hi vọng vậy! Vì sắp hết thời gian! Chúng ta chỉ còn bốn tuần nữa thôi!”

“Tôi biết!” tôi thốt lên the thé và uống thêm một ngụm cà phê, thực lòng ao ước nó là vodka.

Bốn tuần.

Ồi Chúa ơi.

“Tôi rót thêm cho cứng nhé?” Robyn đứng dậy - rồi lại cúi xuống. “Cái gì đây?” chị ta nói với vẻ thích thú và nhặt một tờ giấy nằm trên sàn nhà. “Cái này có phải là thực đơn không?”

Tôi ngược lên nhìn - và tìm tôi như ngừng đập. Chị ta cầm một trong số những tờ fax của mẹ.

Thực đơn của đám cưới kia.

Mọi thứ đều đang ở đó, ngay dưới gầm giường. Nếu chị ta bắt đầu nhìn...

“Không có gì!” tôi nói, giật lấy tờ giấy từ tay chị ta. “Chỉ là... ừm... thực đơn ột... một bữa tiệc...”

“Cô sẽ tổ chức một bữa tiệc?”

“Chúng tôi... đang dự tính như vậy.”

“Phải rồi, nếu cô cần giúp đỡ lên kế hoạch tổ chức nó thì cứ nói nhé!” Robyn hạ giọng đầy tin tưởng. “Và lời khuyên nho nhỏ nhé?” Chị ta chỉ vào thực đơn của mẹ. “Tôi nghĩ cô sẽ thấy những món bánh và nem cuộn là hơi lỗi thời rồi.”

“Đúng vậy. Ờ... Cảm ơn.”

Tôi phải tống cổ người phụ nữ này ra khỏi đây. Ngay lập tức. Trước khi chị ta tìm 2a cái gì khác nữa.

Bất thành linh, tôi quăng đám chăn ra đằng sau và nhảy ra khỏi giường.

“Robyn, thực ra thì tôi vẫn cảm thấy không được khỏe lắm. Chúng ta có thể... có thể bàn những việc còn lại vào một lúc khác không?”

“Tôi hiểu. Chị ta vỗ vai tôi. “Tôi sẽ để cô yên tĩnh nghỉ ngơi.”

“Nhân tiện,” tôi bỗng nói khi chúng tôi ra đến cửa. “Tôi chỉ thắc mắc... Cô biết điều khoản về tiền bồi thường trong bản hợp đồng của cô chứ?”

“Có!” Robyn tươi cười với tôi.

“Hỏi vì tò mò thôi.” Tôi cười nhỏ. “Cô đã bao giờ thực sự lấy khoản đó chưa?”

“Ồ, chỉ có vài lần thôi!” Robyn nói. Chị ta ngừng lại để hỏi tưởng. “Một cô nàng ngu xuẩn đã cố chạy t2ồn đến Phần Lan... nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn tìm thấy cô ta... Gặp lại cô sau nhé, Becky!”

“Hẹn gặp lại!” Tôi nói với cái giọng hơn hở phù hợp với giọng chị ta, đóng cửa lại, tim đập thành thịch.

Chị ta sẽ tóm được mình. Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Ngay khi tới nơi làm việc, tôi gọi điện đến văn phòng của Luke và gặp trợ lí của anh, Julia.

“Chào,” tôi nói, “tôi nói chuyện với Luke được không?”

“Luke đã gọi điện báo ốm,” Julia nói với giọng ngạc nhiên. “Cô không biết sao?”

Tôi kinh ngạc sững nhìn cái ống nghe. Luke bị ốm? Ồ! Có lẽ dư âm cơn say rượu của anh thậm chí còn kinh hoàng hơn của tôi.

Chết tiệt, suýt nữa là tôi làm lộ tẩy cả.

“Ồ phải!” tôi vội nói. “Đúng vậy! Giờ cô nhắc đến việc đó... Đương nhiên là tôi biết! Anh ấy bị sốt quá chừng. Và... bụng... bụng anh ấy. Tôi chợt quên mất, vậy thôi.”

“Vâng, cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm anh ấy nhé.”

“Vâng!”

Khi đặt điện thoại xuống, tôi nhận ra là mình đã phản ứng hơi quá khích. Ý tôi là, đâu có ai định sa thải Luke đâu? Dù sao thì đó cũng là công ti của anh ấy mà.

Thực ra tôi hài lòng vì anh đã nghỉ một hôm.

Nhưng dù vậy. Luke đang bị ốm. Anh chẳng bao giờ ốm.

Và anh cũng không bao giờ tập chạy bộ. Chuyện gì thế nhỉ?

Lẽ ra tôi sẽ đi uống cùng Erin sau giờ làm, nhưng thay vào đó, tôi viện cớ để không đi và vội về nhà. Khi bước vào, căn hộ lờ mờ tối, và trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ Luke chưa về. Nhưng rồi tôi nhìn thấy anh đang ngồi buồn bã ở bàn, anh mặc quần thể thao và áo gió.

Rốt cuộc thì chúng tôi cũng có một buổi tối cho riêng mình. Được rồi, chính là lúc này đây. Cuối cùng tôi cũng sẽ nói cho anh biết mọi chuyện.

“Chào anh,” tôi nói và thả mình xuống chiếc ghế bên cạnh anh. “Anh thấy khá hơn rồi chứ? Em gọi tới chỗ làm của anh và họ nói anh bị ốm.”

Im lặng.

“Anh chẳng có tâm trí nào để đi làm,” cuối cùng Luke cũng nói.

“Anh đã làm gì suốt cả ngày nay? Có thực là anh đi chạy bộ không?”

“Anh đi dạo khá xa,” Luke nói. “Và anh đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Về... mẹ anh?” Tôi ngập ngừng nói.

“Phải, về mẹ anh. Về rất nhiều thứ khác nữa.” Anh quay lại và tôi ngạc nhiên vì anh chưa cạo râu. Ừm. Thực ra tôi khá thích anh không cạo râu.

“Nhưng anh ổn chứ?”

“Đó là vấn đề,” anh nói sau một thoáng ngập ngừng. “Anh có ổn không?”

“Hẳn là tối qua anh đã uống hơi nhiều quá ấy mà.” Tôi vừa cởi áo khoác, vừa sắp xếp những lời sẽ nói. “Luke, nghe này. Có chuyện này rất quan trọng mà em cần phải nói với anh. Em đã trì hoãn vấn đề này mấy tuần nay rồi...”

“Becky, em đã bao giờ nghĩ đến những đường phố đan chéo nhau ở Manhattan chưa?” Luke ngắt lời tôi. “Thực sự nghĩ về nó?”

“Ồ... chưa,” tôi nói, do dự một lúc. “Em không thể nói là đã từng nghĩ về nó.”

“Nó giống như... một ẩn dụ cho cuộc đời. Em nghĩ mình tự do đi bất cứ đâu cũng được. Nhưng thực ra...” Anh dùng ngón tay vẽ một đường thẳng trên mặt bàn. “Em hoàn toàn bị điều khiển: lên hoặc xuống. Trái hoặc phải... Không có lựa chọn nào khác.”

“Đúng vậy,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “Tất nhiên rồi. Chuyện là thế này, Luke...”

“Cuộc đời nên là một không gian mở, Becky ạ. Em nên được bước đi trên bất cứ ngã đường nào em chọn.”

“Em nghĩ...”

“Hôm nay anh đã đi bộ từ đầu này đến đầu kia hòn đảo này.”

“Thật sao?” Tôi nhìn anh chăm chú. “Ồ... tại sao?”

“Anh ngược lên nhìn ở một điểm, và anh bị vây quanh bởi những cao ốc văn phòng. Ánh mặt trời phản chiếu từ những cánh cửa sổ kính dày. Phản chiếu ngược xuôi.”

“Nghe có vẻ đẹp nhỉ,” tôi nói không thỏa đáng lắm.

“Em có hiểu những gì anh đang nói không đấy?” anh nhìn tôi chăm chăm, và đột nhiên tôi nhận thấy quãng thâm dưới mắt anh. Chúa ơi, trông anh mệt mỏi quá. “Ánh sáng vào Manhattan... và bị giam hãm. Bị giam hãm trong chính thế giới của nó, phản chiếu ngược xuôi mà không có lối thoát.”

“Chà... đúng thế, em nghĩ vậy. Trừ việc... đôi khi trời mưa, đúng không?”

“Và con người cũng thế.”

“Vậy sao?”

“Đây là thế giới mà hiện nay chúng ta đang sống. Tự suy tư. Tự ám ảnh. Cơ bản là vô nghĩa. Nhìn anh chàng trong bệnh viện xem. 33 tuổi - và anh ta bị đau tim. Nếu anh ta chết thì sao. Liệu anh ta đã có một cuộc đời mãn nguyện?”

“Ồ...”

“Anh đã có một cuộc sống mãn nguyện chưa? Hãy nói thật cho anh biết, Becky. Nhìn anh và nói đi.”

“Chà... ừm... đương nhiên là có rồi!”

“Nhắm nhí” Anh lấy một tờ báo của Công ti Truyền thông Brandon mới phát hành và nhìn chăm chăm vào đó. “Cuộc đời anh chính là như thế này đây. Những mẩu tin tức vô nghĩa.” Trước sự choáng váng của tôi, anh bắt đầu xé tan nó ra. “Đám giấy lộn vô nghĩa chết tiệt.”

Đột nhiên tôi nhận thấy anh đang xé cả tờ kê khai tài khoản ngân hàng chung của chúng tôi nữa.

“Luke! Đó là tờ kê khai ngân hàng của chúng ta!”

“Thì sao nào? Nó quan trọng lắm sao? Chỉ là một vài con số vô nghĩa. Ai thèm quan tâm cơ chứ?”

“Nhưng... nhưng...”

Ở đây có gì đó không ổn.

“Có chút gì quan trọng không cơ chứ?” Anh tung vụn giấy lên sàn nhà, và tôi buộc lòng phải cúi xuống nhặt lên. “Becky, em thật có lí.”

“Em có lí?” Tôi cảnh giác nói.

Có cái gì đó rất không ổn ở đây.

“Tất cả chúng ta đều bị vật chất chi phối quá mức. Ám ảnh về sự thành công, về tiền, về việc cố gây ấn tượng với những người mà chẳng bao giờ bị ấn tượng, dù em có làm gì...” Đột nhiên anh ngừng lại, thở thật mạnh. “Chính tính nhân văn mới là quan trọng. Chúng ta nên hiểu biết về những người vô gia cư. Chúng ta nên hiểu biết những người nông dân Bolivia.”

“À... vâng,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “y nhiên...”

“Cả ngày nay trong đầu anh luôn quay cuồng suy nghĩ về điều em đã nói trước đây. Và giờ thì anh không thể quên được.”

“Đó là gì?” Tôi lo lắng nói.

“Em đã nói...” anh ngập ngừng, dường như đang cố tìm từ ngữ thích hợp. “Em đã nói rằng chúng ta chỉ ở trên hành tinh này trong một khoảng thời gian quá ngắn. Và đến cuối cùng, điều gì là quan trọng hơn? Biết rằng một vài con số vô nghĩa cân bằng - hay biết rằng em là con người mà em mong muốn trở thành?”

Tôi há hốc mồm nhìn anh. “Nhưng... nhưng đó chỉ là những điều em bịa ra thôi! Em đã không nghiêm túc...”

“Anh không phải là con người mà anh muốn trở thành, Becky ạ. Anh không nghĩ mình đã có lúc nào là con người anh mong muốn. Anh đã bị che mắt. Anh đã bị ám ảnh bởi tất cả những thứ sai lầm...”

“Thôi nào!” tôi vừa nói vừa siết chặt tay anh đầy kích lệ. “Anh là Luke Brandon! Anh thành công, đẹp trai và giàu có...”

“Anh không phải là con người mà lẽ ra anh nên làm. Vấn đề là, bây giờ anh không biết con người đó là như thế nào. Anh không biết mình muốn trở thành ai... muốn làm gì với cuộc đời mình... nên đi con đường nào...” anh đổ sụp xuống phía trước và lấy tay ôm đầu. “Becky, anh cần có câu trả lời.”

Tôi không tin nổi điều này. Ở tuổi 34, Luke đang bị khủng hoảng trung niên.

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEWYORK, NY 10005

Ngày 7 tháng Mười Một, năm 2001

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B 251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Cô Bloomwood thân mến,

Cảm ơn cô vì lá thư vào ngày 21 tháng Năm. Tôi rất vui là cô đã bắt đầu coi tôi là một người bạn tốt, và để trả lời cho câu hỏi của cô, sinh nhật của tôi là 31 tháng Mười.

Tôi cũng nghĩ rằng đám cưới là sự vụ rất tốn kém. y nhiên, rất tiếc là tôi không thể nâng hạn mức thấu chi của cô từ 5.000 đô la lên 105.000 đô la vào thời điểm này được.

Thay vào đó, tôi có thể sẵn sàng giúp cô tăng hạn mức lên 6.000 đô la, và tôi hi vọng điều này sẽ giúp được cho cô phần nào.

Trân trọng,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch vụ Khách hàng.

Số 49 đường Drakeford

Potters Bar

Hertfordshire

Ngày 27 tháng Năm năm 2002

Ông Malcolm Bloomwood cảm ơn bà Elinor Sherman rất nhiều vì lời mời thân ái đến dự đám cưới của Becky và Luke tại Plaza ngày 22 tháng Sáu. Nhưng không may là ông ấy phải từ chối vì ông bị gãy chân.

The Oaks

Số 41 Đường Elton

Oxshott, Surrey

Ngày 27 tháng Năm năm 2002

Ông bà Martin Webster cảm ơn bà Elinor Sherman rất nhiều vì lời mời thân ái đến dự đám cưới của Becky và Luke tại Plaza ngày 22 tháng Sáu. Nhưng thật không may là họ phải từ chối, vì cả hai đều bị viêm tuyến bạch cầu.

Số 9 đường Foxtrot

Reigate

Surrey

Ngày 27 tháng Năm năm 2002

Ông bà Tom Webster cảm ơn bà Elinor Sherman rất nhiều vì lời mời thân ái đến dự đám cưới của Becky và Luke tại Plaza ngày 22 tháng Sáu. Nhưng thật không may là họ phải từ chối vì con chó cưng của họ vừa qua đời.

30. Chương 17 Phần 1

Chương 17

Chuyện này đang vượt quá một trò đùa rồi đây. Luke đã không đi làm hơn một tuần nay. Và anh cũng không cạo râu. Anh cứ liên tục ra ngoài và lang thang ở những nơi nào có Chúa mới biết được và mãi đến sớm tinh mơ mới về nhà. Rồi hôm qua, tôi đi làm về thấy anh đã đem nửa số giày của mình cho những người qua đường.

Tôi thấy thật tuyệt vọng. Chẳng có nỗ lực nào của tôi thành công cả. Tôi đã thử tự nấu cho anh những bát súp bổ dưỡng. (Ít nhất thì trên vỏ lon có ghi là bổ dưỡng và tự làm). Tôi đã thử yêu anh một cách dịu dàng, nồng nhiệt. Chuyện đó rất tuyệt, (và khi việc đó diễn ra thì cũng khá lâu). Nhưng rốt cuộc cũng không thay đổi được gì. Sau cùng thì anh lại vẫn y như vậy, chỉ ủ rũ và nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Việc tôi cố làm nhiều nhất là ngồi xuống nói chuyện với anh. Đôi khi tôi thực sự nghĩ mình đã đạt được điều gì đó. Nhưng rồi anh hoặc là quay trở lại trạng thái trầm cảm, hoặc là nói “Ích gì?” và lại đi ra ngoài. Rắc rối thực sự ở đây là, chẳng có điều gì anh nói ra lại có lí cả. Chỉ một phút trước anh còn nói rằng muốn từ bỏ công ti và tham gia chính trường, trái tim anh đặt ở đó và anh sẽ không bao giờ phản bội. (Chính trị? Trước đây anh có bao giờ nhắc đến chính trị đâu.) Ấy thế mà chỉ lát sau, anh đã lại nói rằng làm bố mới là tất cả những gì anh muốn, hãy sinh sáu đứa con rồi thì anh sẽ ở nhà và trở thành một ông bố nội trợ.

Trong khi đó, trợ lí của anh liên tục gọi đến hàng ngày để xem Luke đã khá hơn chưa, và tôi càng ngày càng phải phát minh ra những chi tiết ghê gớm hơn. Thực tế thì hiện nay anh đang bị bệnh dịch rồi.

Tôi thực sự tuyệt vọng, sáng nay tôi đã gọi cho Michael và anh ấy hứa sẽ ghé qua xem có thể giúp được gì không. Nếu có ai đó có thể giúp, đó là Michael.

Còn chuyện đám cưới...

Tôi thấy phát ốm mỗi khi nghĩ đến nó. Còn ba tuần nữa. Tôi vẫn chẳng nghĩ ra được giải pháp nào cả.

Sáng nào mẹ cũng gọi cho tôi và chẳng hiểu bằng cách nào, rồi nói chuyện với mẹ hoàn toàn bình thường. Chiều nào Robyn cũng gọi cho tôi và cũng không hiểu sao tôi có thể nói chuyện hoàn toàn bình thường với chị ta. Gần đây tôi thậm chí còn đùa bảo rằng sẽ không xuất hiện vào ngày cưới. Chúng tôi cười, và Robyn nửa đùa nửa thật “Tôi sẽ kiện cô!” còn tôi thì cố không nức nở một cách cuồng loạn.

Tôi có cảm giác mình đang rơi tự do. Lao thẳng xuống đất mà không có lấy một chiếc dù.

Tôi không biết mình làm bằng cách nào. Tôi đã trượt vào một vùng hoàn toàn mới, vượt quá cả hoảng loạn thông thường, vượt quá cả những giải pháp thông thường. Chỉ có phép màu mới cứu được tôi.

Về cơ bản thì đó là điều mà hiện giờ tôi đang đặt hi vọng vào. Tôi đã thắp 50 cây nến ở nhà thờ Thánh Thomas và 50 cây nến nữa ở nhà thờ Thánh Patrick, và tôi đã đặt lời cầu nguyện lên bảng cầu nguyện ở giáo đường Do Thái trên phố 65, và còn dâng hoa cho nữ thần Ganesh của đạo Hindu. Thêm nữa, có một nhóm người ở Ohio mà tôi tìm thấy qua mạng đang ngày đêm cầu nguyện cho tôi.

Ít nhất thì họ cũng đang cầu cho tôi tìm thấy hạnh phúc sau những nỗ lực đấu tranh của tôi với chứng nghiện rượu. Tôi không thể giải thích được đầy đủ câu chuyện về hai đám cưới cho cha Gilbert, đặc biệt sau khi đọc bài thuyết giáo của cha về việc Chúa đã đau đớn vì sự lừa dối như khi Quỷ móc mắt người chính nghĩa. Vậy là tôi bịa ra chuyện nghiện rượu, vì họ đã có một trang về nó.

Chẳng có chút thời gian nào để nghỉ ngơi. Tôi thậm chí không thể thư giãn ở nhà. Căn hộ như đang thất nghệt lấy tôi. Quà cưới trong những hộp giấy to tướng chất đầy ở tất cả phòng. Mẹ gửi fax cho tôi khoảng 50 lần hàng ngày, còn Robyn thì tạt qua bất cứ khi nào cô ta muốn, và có cả một tuyến tập mạng che mặt và khăn đội đầu trong phòng khách Dream Dress gửi cho tôi mà không thêm hỏi ý kiến.

“Becky?” Tôi ngược lên khỏi tách cà phê sáng của mình và thấy Danny đang lững thững đi vào bếp. “Cửa mở. Không đi làm sao?”

“Hôm nay tớ xin nghỉ.”

“Vậy à.” Anh với lấy một mẫu bánh quế và cắn một miếng. “Thế tình hình bệnh nhân thế nào rồi?”

“Hài hước đấy.”

“Hỏi thật mà.” Trong một thoáng, trông Danny có vẻ lo lắng thật lòng, và tôi cũng cảm thấy mình đỡ căng thẳng một chút. “Luke đã hết cái trò đó chưa?”

“Chưa hẳn,” tôi thú nhận và mắt anh sáng rõ lên.

“Vậy là có thêm quần áo nào bị cho đi không?”

“Không!” tôi phần nộ nói. “Không có đâu. Và đừng có nghĩ là cậu có thể giữ đôi giày đó!”

“Cái đôi Prada mới cứng đó hả? Cậu đùa à! Nó là của tớ. Luke đã tặng nó cho tớ. Nếu anh ấy không muốn có nó nữa...”

“Anh ấy muốn. Anh ấy sẽ muốn. Anh ấy chỉ... hơi stress vào lúc này thôi. Ai mà chả bị stress! Thế không có nghĩa là cậu có thể lấy giày của họ!”

“Ai cũng bị stress. Nhưng chẳng ai ột người hoàn toàn xa lạ từ 100 đô la cả.”

“Thật sao?” tôi lo lắng ngược lên. “Anh ấy đã làm thế sao?”

“Tớ đã thấy anh ấy ở ga điện ngầm. Có một gã tóc dài, ôm ghi ta... Luke đi đến chỗ anh ra và đưa anh ta một nắm tiền. Thậm chí gã đó không hề xin xỏ gì. Thực ra thì trông gã có vẻ bị xúc phạm.”

“Ôi Chúa ơi...”

“Cậu biết tớ nghĩ thế nào không? Anh ấy cần một tuần trăng mật dài, thư giãn tuyệt vời. Các cậu định đi đâu?”

Ôi không. Lại rơi tự do. Tuần trăng mật. Tôi thậm chí còn chưa đặt vé. Làm sao tôi có thể cơ chứ? Thậm chí tôi còn không biết chúng tôi sẽ cất cánh từ cái sân bay chết tiệt nào nữa.

“Bọn tớ... Đó là một điều bất ngờ,” cuối cùng tôi nói. “Bọn tớ sẽ công bố trong ngày cưới.”

“Thế cậu đang nấu gì vậy?” Danny nhìn bếp lò, và một cái nồi đang sôi sùng sục. “Cành cây? Ừm, ngon đấy.”

“Đó là thảo dược Trung Hoa. Để giảm stress. Cậu đun sôi lên rồi uống nước.”

“Cậu nghĩ là sẽ cho Luke uống thứ này?” Danny chọc chọc vào hỗn dược.

“Chúng không phải là dành cho Luke. Đó là cho tớ!”

“Cho cậu? Cậu thì bị stress vì cái gì?” Tiếng chuông vang lên và Danny vươn người ra ấn nút mở cửa mà không thèm hỏi xem đó là ai. “Danny!”

“Đang đợi ai à?” cậu ta nói khi đặt ống nghe về cũ.

“Ồ, chỉ là tên sát nhân hàng loạt đang săn đuổi tớ thôi,” tôi mĩa mai. “Tuyệt.” Danny ngoạm thêm một miếng bánh quế nữa. “Tớ đã luôn muốn được thấy ai đó bị giết.”

Có tiếng gõ cửa, và tôi đứng dậy ra mở cửa.

“Nếu là cậu thì tớ sẽ đi thay đồ để trông hợp mốt hơn,” Danny nói. “Cả phòng xử án sẽ thấy những bức ảnh cậu trong bộ đồ đó. Cậu muốn trông cậu lúc nào cũng đẹp mà.”

Tôi mở cửa, nghĩ rằng chắc lại là một nhân viên chuyển phát nữa. Nhưng đó là Michael, vận áo len cashmere chui đầu màu vàng và đang nở nụ cười rạng rỡ. Chỉ nhìn thấy anh là lòng tôi đã nhẹ nhõm đi nhiều.

“Michael!” Tôi kêu lên và ôm lấy anh. “Cảm ơn rất nhiều vì đã đến.”

“Lẽ ra anh đã đến sớm hơn nếu biết mọi chuyện tệ đến thế,” Michael nói. Anh nhướn mày. “Hôm qua anh có tới văn phòng của Công ti Truyền thông Brandon và nghe bảo Luke bị ốm. Nhưng anh không hề biết...”

“Vâng. Đúng thế, chính xác là em đã không loan báo tin tức. Em nghĩ nó sẽ qua đi trong vài ngày thôi.”

“Vậy Luke có nhà không?” Michael ngó vào căn hộ.

“Không, anh ấy đã ra ngoài từ sáng. Em không biết là đi đâu.” Tôi nhún vai bất lực.

“Cho tớ gửi lời hỏi thăm khi anh ấy về nhé,” Danny vừa nói vừa đi ra cửa. “Và nhớ là, tớ xí áo khoác Ralph Lauren của anh ấy rồi đấy nhé.”

Tôi pha một bình cà phê mới (không có chất caffeine - đó là những gì Michael được phép dùng gần đây) và bắn khoan khuấy thảo mộc, rồi chúng tôi tìm đường đi qua đám bừa bộn của phòng khách để đến chỗ ghế sofa.

“Vây,” anh vừa nói vừa bỏ đồng tạp chí qua và ngồi xuống. “Luke đang hơi căng thẳng một chút.” Anh nhìn tôi run tay khi rót sữa. “Nhìn mọi thứ thì có vẻ em cũng vậy.”

“Em ổn,” tôi vội nói. “Là Luke. Anh ấy đã hoàn toàn thay đổi trong chốc lát. Lúc này anh ấy ổn, nhưng chỉ lúc sau thì đã là ‘Anh cần những lời giải đáp’ và ‘Sống để làm gì?’ và ‘Chúng ta sẽ đi tới đâu?’ Anh ấy rất chán nản, và anh ấy cũng không đi làm... Em không biết phải làm gì cả.”

“Em biết đấy, anh đã nghĩ chuyện này sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra,” Michael nói và cầm lấy cà phê từ tay tôi. “Người đàn ông của em đã ép bản thân mình quá sức. Luôn luôn như vậy. Bất cứ ai làm việc với cường độ như thế trong một khoảng thời gian dài như vậy...” Anh nhún vai buồn bã và vỗ ngực mình. “Anh biết mà. Sẽ phải trả giá.”

“Không chỉ là công việc. Mà... mọi thứ.” Tôi lúng túng cắn môi. “Em nghĩ anh ấy bị ảnh hưởng nhiều hơn anh ấy nghĩ khi chuyện... liên quan đến tình cảm.”

“Một loạt thứ xảy ra.”

“Chính xác. Hai anh đã cãi nhau... chuyện đó là một cú sốc. Nó khiến anh ấy bắt đầu nghĩ về... em không biết nữa, cuộc đời và mọi thứ. Rồi đến chuyện liên quan đến mẹ anh ấy.”

“A.” Micheal gật đầu. “Anh biết Luke rất đau khổ vì bài báo trên New York Times. Điều đó có thể hiểu được.”

“Thế chưa là gì đâu! Sau đó mọi thứ trở nên tồi tệ hơn cơ.”

Tôi giải thích chuyện Luke tìm thấy những lá thư của bố anh, và Michael cau mày.

“Được rồi,” anh nói và trầm tư khuấy cốc cà phê của mình. “Giờ thì mọi chuyện có lí rồi đây. Mẹ cậu ấy đã luôn là động lực để cậu ấy đạt được những thành công của mình. Anh nghĩ tất cả chúng ta đều hiểu rõ điều đó.”

“Nó giống như... đột nhiên anh ấy không biết tại sao mình lại làm những gì đang làm. Thế là anh ấy bỏ, không làm nữa. Anh ấy không đi làm, cũng không nói về chuyện đó, Elinor thì vẫn đang ở Thụy Sĩ, đồng nghiệp của anh ấy thì cứ gọi điện liên tục hỏi thăm anh ấy thế nào, và em không muốn nói rằng ‘Thực ra Luke không thể nghe điện thoại được vì hiện nay anh ấy đang trong cơn khủng hoảng tuổi trung niên...’”

“Đừng lo, hôm nay anh sẽ đến văn phòng. Anh có thể bịa ra chuyện đi nghỉ phép. Gary Shepherd có thể gánh vác giúp một chút. Anh ta rất có khả năng.”

“Nhưng anh ta được chứ?” tôi sợ hãi nhìn Michael. “Anh ta sẽ không chơi xỏ Luke chứ?”

Lần trước Luke mới lơ là rời mắt khỏi công ti hơn ba phút, thế mà ả Alicia Billington xấu xa đã cố câu kéo tất cả khách hàng của anh và ngấm phá cả công ti. Lần đó suýt nữa Công ti Truyền thông Brandon toi đời.

“Gary sẽ ổn thôi,” Michael trấn an tôi. “Và hiện nay anh cũng không bận lắm. Anh có thể theo dõi mọi chuyện.”

“Không!” tôi hét hoảng nói. “Anh không được làm việc nhiều quá! Anh phải nghỉ ngơi thư giãn chứ.”

“Becky, anh đâu phải phé nhân!” Michael nói với vẻ khó chịu. “Em và con gái anh tệ y như nhau.”

Chuông điện thoại reo, tôi mặc kệ để nó chuyển sang chế độ lưu tin nhắn trên máy.

“Thế việc chuẩn bị cho đám cưới tới đâu rồi?” Michael nói, mắt nhìn lướt quanh phòng.

“Ồ... tốt!” tôi cười rạng rỡ với anh. “Cảm ơn anh.”

“Anh nhận được một cuộc gọi từ người tổ chức đám cưới của bọn em về vụ tập dượt bữa tối. Cô ta nói bố mẹ em sẽ không đến dự được?”

“Không,” tôi nói sau một chút ngập ngừng. “Không, họ không đến được.”

“Thế thì chán thật. Hai bác sẽ bay qua hôm nào?”

“Ồm...” tôi nhấp một ngụm cà phê, tránh ánh mắt anh. “Em cũng không chắc chính xác là ngày nào...”

“Becky?” giọng mẹ vang lên từ điện thoại, tôi giật bắn mình, làm đổ một ít cà phê lên sofa. “Becky, con yêu, mẹ cần nói chuyện với con về ban nhạc. Họ bảo không chơi bài “Dancing Queen” được, vì tay bass của họ chỉ chơi được bốn hợp âm thôi. Vậy nên họ đã gửi mẹ một danh sách những bài hát họ có thể chơi.”

Ồi khốn thật. Tôi vọt qua phòng vô lấy ống nghe điện thoại.

“Mẹ!” Tôi hổn hển nói. “Con chào mẹ. Mẹ nghe này, con đang có chút việc bận, con gọi lại ẹ sau nhé?”

“Nhưng con yêu, con cần phải phê duyệt danh sách các bài hát! Mẹ sẽ gửi fax cho con nhé?”

“Vâng. Được ạ. Mẹ cứ gửi đi.”

Tôi dập mạnh máy và quay lại chỗ ghế sofa, cố tỏ ra điềm tĩnh. “Mẹ em rõ là để hết tâm trí cho việc chuẩn bị lễ cưới nhỉ.” Michael mỉm cười nói.

“Ồ ờ... vâng. Đúng là vậy”

Chuông điện thoại lại reo và tôi kệ thây nó.

“Em biết không, anh cứ muốn hỏi mãi. Mẹ em có phiền lòng khi em làm đám cưới ở Mỹ không?”

“Không!” tôi vừa nói vừa vặn xoắn các ngón tay. “Sao mẹ em lại phải phiền lòng cơ chứ?”

“Anh biết chuyện cưới xin thì các bà mẹ sẽ như thế nào...”

“Xin lỗi con yêu, mẹ sẽ nói nhanh thôi,” giọng mẹ lại vang lên. “Janice đang hỏi là con muốn khăn ăn được gấp thế nào? Kiểu mũ giám mục hay kiểu thiên nga?”

Tôi chớp lấy điện thoại.

“Mẹ ơi, nghe con nói này. Con đang có khách!”

“Thôi mà, cứ kệ anh đi,” Michael nói vọng ra từ ghế sofa. “Nếu chuyện đó quan trọng...”

“Việc đó không quan trọng! Em không hề quan tâm xem mấy cái khăn giấy đó sẽ được gấp hình gì! Ý em là chúng chỉ giống thiên nga có 2 giây thôi mà...”

“Becky!” mẹ kêu lên kinh ngạc. “Sao con có thể nói vậy! Janice đã đi học một lớp gấp khăn ăn chỉ để cho đám cưới của con thôi đấy! Khóa học đó tốn đến 45 bảng, và cô ấy đã phải tự mang bữa trưa đi...”

Sự hối lỗi bao trùm lấy tôi.

“Mẹ à, con xin lỗi. Con chỉ là hơi lơ đãng một chút thôi. Gấp kiểu... mũ giám mục đi. Và mẹ chuyển lời con tới cô Janice là con rất biết ơn vì những gì cô ấy đã làm để giúp đỡ con.” Tôi vừa đặt ống nghe điện thoại xuống thì chuông cửa kêu.

“Janice là người tổ chức đám cưới?” Michael hỏi với vẻ quan tâm. “Ồ... không. Là Robyn.”

“Bạn có thư!” cái máy tính ở góc phòng gào toáng lên.

Thế này thì quá đáng thật.

“Xin lỗi, tôi mở cửa ngay đây...”

Tôi chạy ra mở cửa mà không kịp thở và thấy một nhân viên bưu điện đang ôm một cái hộp các tông to tướng.

“Bưu phẩm cho cô Bloomwood,” anh ta nói. “Đồ dễ vỡ.”

“Cảm ơn,” tôi nói, lúng túng nhận lấy chiếc hộp từ anh ta.

“Xin hãy kí vào đây...” Anh ta đưa cho tôi chiếc bút, rồi khụt khịt mũi. “Có gì đó đang cháy trong bếp nhà cô thì phải?”

Ồi chết tiệt. Thảo mộc Trung Hoa.

Tôi lao vào tắt bếp, rồi quay lại chỗ anh ta cầm lấy bút. Giờ thì tôi lại nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Sao mọi người không thể để tôi yên nhỉ?

“Và đây...”

Tôi cố gắng hết sức có thể để nguyệt ngọc kí đúng dòng kẻ, và anh chàng bưu tá nghi ngờ liếc nhìn nó. “Cô ghi gì vậy?”

“Bloomwood! Tôi viết là Bloomwood!”

“Alô,” tôi nghe Michael nói. “Không, đây là nhà Becky. Tôi là Michael Ellis, bạn cô ấy.”

“Tôi cần cô kí lại, thưa cô. Kí thật rõ ràng.”

“Vâng, cháu là phù rể của Luke. Đúng vậy, cháu chào bác! Cháu rất mong được gặp bác!”

“Được chưa?” tôi nói sau khi gần như găm tên mình lên trang giấy. “Hài lòng chưa?”

“Vui lên đi!” tay bưu tá giờ tay nói khi thông thả bước đi. Tôi đá cánh cửa đóng sầm lại và loạng choạng đi vào phòng khách đúng lúc nghe thấy Michael nói, “Cháu đã nghe nói về kế hoạch cho buổi lễ. Nghe có vẻ rất ngoạn mục!”

“Anh đang nói chuyện với ai vậy?” tôi làm khẩu hình.

“Mẹ em.” Michael mỉm cười làm khẩu hình lại.

Suýt nữa thì tôi đánh rơi cái hộp xuống sàn nhà.

“Cháu chắc là đến hôm đó mọi việc sẽ diễn ra suôn sẻ,” Michael trấn an. “Cháu vừa nói chuyện với Becky, cháu thực sự rất cảm phục sự tận tâm của bác với đám cưới. Việc đó hẳn là không dễ dàng gì!”

Không. Làm ơn. Không.

“Chà,” Michael nói, trông có vẻ ngạc nhiên. “Ý cháu là việc đó hẳn rất khó khăn. Bác thì ở Anh... trong khi Becky và Luke sẽ làm đám cưới ở...”

“Michael!” tôi tuyệt vọng nói, và anh giật mình ngẩng lên. “Thôi đi!”

Anh đặt tay bịt ống nghe điện thoại. “Thôi cái gì cơ?”

“Mẹ em. Bà... bà không biết.”

“Không biết cái gì?”

31. Chương 17 Phần 2

Tôi khỏ sở nhìn anh chăm chăm. Cuối cùng anh quay lại nói chuyện điện thoại. “Bác Bloomwood, cháu phải đi bây giờ. Có rất nhiều việc ở đây. Nhưng cháu rất vui được nói chuyện với bác và... Cháu sẽ gặp lại bác ở lễ cưới. Chắc chắn rồi... Vâng, bác cũng thế nhé.”

Anh gác máy và một sự im lặng đáng sợ bao trùm.

“Becky, mẹ em không biết điều gì?” cuối cùng anh nói.

“Chuyện đó... không có gì đâu.”

“Anh lại có cảm giác là có vấn đề đấy.” Anh nhìn tôi soi mói. “Anh có cảm giác có điều gì đó không ổn.”

“Không... không có gì đâu. Thực sự...”

Tôi ngừng lại vì tiếng ro ro của máy fax ở góc phòng. Fax của mẹ gửi. Tôi nhanh chóng ném phịch chiếc hộp xuống sofa và phóng về phía máy fax.

Nhưng Michael đã quá nhanh so với tôi. Anh giật tờ giấy từ chiếc máy và bắt đầu đọc nó.

“Danh sách bài hát cho lễ cưới của Rebecca và Luke. Ngày: 22 tháng Sáu. Địa điểm: The Pines, số 43 đường Elton... Oxshott...” Anh ngẩng lên, cau mặt. “Becky, cái gì thế này? Em và Luke sẽ kết hôn ở Plaza mà. Đúng không?”

Tôi không trả lời nổi. Máu dồn hết lên não tôi, cơ hồ khiến tôi điếc đặc.

“Đúng không?” Michael nhắc lại, giọng anh trở nên nghiêm khắc hơn.

“Em không biết,” cuối cùng tôi lí nhí nói.

“Sao em có thể không biết mình sẽ làm đám cưới ở đâu?”

Anh xem tờ fax một lần nữa. Tôi có thể thấy là anh bắt đầu hiểu sự việc rồi.

“Chúa ơi.” Anh ngẩng lên. “Mẹ em đang lên kế hoạch ột đám cưới ở Anh phải không?”

Tôi câm lặng nhìn anh đầy thống khổ. Điều này còn tệ hơn cả việc bị Suze phát hiện. Ý tôi là, Suze đã quen biết tôi từ rất lâu rồi. Cô ấy biết tôi ngu ngốc thế nào và luôn tha thứ cho tôi. Nhưng Michael. Tôi nuốt nước miếng. Michael đã luôn tôn trọng tôi. Có lần anh đã nói với tôi rằng tôi sắc sảo và có trực giác tốt. Thậm chí anh đã từng đề nghị tôi đến làm việc tại công ti anh. Tôi không thể chịu nổi việc anh phát hiện ra tôi đã hoàn toàn dính vào một mớ bòng bong

“Mẹ em có biết tí gì về Plaza không?”

Chậm chậm, tôi lắc đầu.

“Mẹ Luke có biết chuyện này không?” Anh đập tờ fax.

Tôi lại lắc đầu

“Có ai biết không? Luke có biết không?”

“Không ai biết cả,” cuối cùng tôi cũng tìm lại được giọng. “Và anh phải hứa là không nói cho bất cứ ai.”

“Không nói cho bất cứ ai? Em đùa à?” Anh lắc đầu không tin nổi. “Becky, sao em có thể để chuyện này xảy ra?”

“Em không biết. Em không biết. Em không cố ý để xảy ra chuyện này...”

“Em không cố ý lừa dối cả hai bên gia đình? Còn chưa kể tới công sức, tiền bạc... Em có biết là em gặp rắc rối to rồi không?”

“Chuyện đó sẽ tự giải quyết được thôi!” tôi tuyệt vọng nói.

“Làm sao chuyện đó có thể tự giải quyết được? Becky, đây đâu phải chuyện hẹn ăn tối của hai người! Đây là hàng trăm người!”

“Đình-đoong, đình-đoong!” Đột nhiên cái đồng hồ đếm ngược đến ngày đám cưới của tôi trên giá sách reo lên. “Đình-đoong, đình-đoong! Chỉ còn 22 ngày nữa là đến ngày Trọng Đại!”

“Im đi!” tôi nói cộc lốc.

“Đình-đoong, đình...”

“Im đi!” Tôi gào lên và ném mạnh nó xuống sàn, mặt đồng hồ vỡ tan.

“22 ngày?” Michael nói. “Becky, chỉ còn có 3 tuần!”

“Em sẽ nghĩ ra cái gì đó! Trong 3 tuần có thể có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra!

“Em sẽ nghĩ ra một cái gì đó? Đó là câu trả lời duy nhất của em sao?”

Có thể sẽ có phép màu!

Tôi cố mỉm cười, nhưng khuôn mặt Michael không để lộ phản ứng gì. Trông anh vẫn sững sốt. Tức giận.

Tôi không thể chịu nổi việc Michael nổi giận với mình. Đầu óc tôi quay cuồng và tôi có thể cảm thấy những giọt nước mắt nóng bỏng trong mắt mình. Tôi run rẩy với lấy túi xách và áo khoác.

“Em định đi đâu?” Giọng anh trở nên sắc lạnh hơn. “Becky, em đi đâu vậy?”

Tôi quay lại nhìn, đầu óc cuống cuống suy nghĩ. Tôi cần phải chạy trốn. Trốn khỏi căn hộ này, khỏi cuộc đời tôi, khỏi cái mớ bòng bong ghê tởm này. Tôi cần một nơi bình yên, một nơi ẩn náu. Một nơi tôi có thể tìm thấy sự an ủi.

“Em đến cửa hàng Tiffany,” tôi nói gần như nức nở, rồi đóng sập cửa sau lưng.

Năm giây sau khi bước qua ngưỡng cửa của Tiffany, tôi đã thấy bình tâm hơn. Nhịp tim bắt đầu giảm xuống. Tâm trí tôi bắt đầu đỡ điên rồ hơn. Tôi cảm thấy người ngoại khi loay quanh ngắm những chiếc hộp đầy trang sức sáng lấp lánh. Audrey Hepburn đã đứng: chẳng có gì tồi tệ có thể xảy ra ở Tiffany.

Tôi bước tới khu phía sau ở tầng trệt, né những khách tham quan và ngắm những chiếc vòng cổ kim cương trong lúc di chuyển. Có một cô nàng tầm tuổi tôi đang thử nhẫn đính hôn, và khi nhìn thấy khuôn mặt hồ hởi của cô ta, tôi cảm thấy nhói đau.

Như thể tôi với Luke đã đính hôn từ hàng triệu năm trước rồi. Tôi cảm thấy như một con người hoàn toàn khác. Giá mà tôi có thể quay ngược thời gian. Chúa ơi, ước gì tôi có thể có lại cơ hội đó. Tôi sẽ làm mọi việc hoàn toàn khác.

Nhưng tự hành hạ bản thân với cái ý nghĩ mọi việc lẽ ra là như thế nào cũng chẳng ích gì. Đây là những gì tôi đã làm - và mọi việc là như thế này đây.

Tôi vào thang máy và đi lên tầng ba - khi bước ra, tôi thấy thậm chí còn dễ chịu hơn. Đây thực sự là một thế giới khác. Nó hoàn toàn khác hẳn tầng dưới đầy khách du lịch. Nó như là thiên đường vậy.

Toàn bộ tầng thật yên tĩnh và rộng rãi với những đồ sứ, bạc và thủy tinh được trưng bày trên những tủ có nắp gương. Đây là thế giới của sự xa hoa tĩnh lặng. Một thế giới của những người có học thức và bóng bẩy, không phải lo lắng về bất cứ điều gì. Tôi có thể thấy một cô gái trông thật tinh khiết trong bộ đồ màu xanh dương đang xem một chiếc giá đỡ nền thủy tinh. Một cô gái khác mang bầu đang nặng nề xem một chiếc lục lạc trẻ em bằng bạc. Chẳng ai gặp vấn đề ở đây cả. Vấn đề khó xử duy nhất ở đây với bất cứ ai là nên dùng vàng hay bạch kim để mạ bộ đồ ăn tối của họ.

Chỉ cần ở đây thì tôi sẽ an toàn thôi.

“Becky? Có phải Becky không?” Tim tôi thoáng rộn lên một chút, tôi quay lại và thấy Eileen Morgan đang mỉm cười với mình. Eileen đã dẫn tôi thăm quan khắp tầng khi tôi đăng kí danh sách của mình ở đây. Bà là một phụ nữ lớn tuổi tóc búi thành búi nhỏ gọi tôi nhớ đến cô giáo dạy múa ba lê của tôi hồi còn bé.

“Chào Eileen,” tôi nói. “Bà khỏe chứ?”

“Tôi khỏe. Và tôi có tin tốt lành cho cô đây!”

“Tin tốt?” tôi ngẩn người nói.

Tôi không thể nhớ nổi lần cuối mình nghe được tin tốt là khi nào nữa.

“Danh sách cô đưa ra đều đang được tiến hành rất suôn sẻ.”

“Thật sao?” Tôi không nén nổi cái cảm giác niềm kiêu hãnh trào lên y như khi cô Phipps bảo rằng việc tôi làm động tác thẳng lưng và cúi gối rất tốt.

“Quả thực là rất tốt. Thực ra tôi đã định gọi điện cho cô. Tôi nghĩ đã đến lúc...” Eileen ngáp ngừng để nhấn mạnh, “... chuyển sang những món đồ lớn hơn. Một chiếc bát bạc. Một chiếc đĩa. Một số bát đĩa cổ.” Tôi nhìn bà với một thoáng nghi ngờ. Theo các thuật ngữ dùng trong danh sách đồ đám cưới, đây cứ như thể bà đang bảo tôi nên thử Royal Ballet.

“Bà thực lòng nghĩ tôi ở trong... nhóm người đó sao?”

“Becky, việc thực hiện danh mục của cô rất ấn tượng. Cô xứng đáng sánh ngang với những cô dâu thượng hạng của chúng tôi.”

“Tôi... tôi không biết phải nói gì cả. Tôi không bao giờ nghĩ là...”

“Đừng bao giờ đánh giá thấp bản thân!” Eileen nói với một nụ cười ầm áp và chỉ tay quanh tầng. “Cứ xem bao lâu tùy thích rồi cho tôi biết cô muốn cho thêm món đồ nào vào danh sách nhé. Nếu cần sự giúp đỡ thì cô biết tôi ở đâu rồi đấy.” Bà siết chặt tay tôi. “Tốt lắm, Becky.”

Khi bà bước đi, tôi cảm thấy mắt mình ngân ngấn những giọt nước mắt biết ơn. Có người không nghĩ tôi là thảm họa. Có người không nghĩ tôi đã hủy hoại mọi thứ. Ít nhất thì trong một lĩnh vực, tôi thành công. Tôi tiến thẳng tới kệ trưng bày đồ cổ và xúc động chăm chú nhìn một cái khay bạc. Tôi sẽ không để Eileen thất vọng. Tôi sẽ đăng kí bộ bát đĩa cổ đẹp nhất mà tôi có thể. Tôi sẽ lấy một ấm trà, và một bát đựng đường...

“Rebecca.”

“Vâng?” tôi quay lại nói. “Tôi vẫn chưa quyết định...”

Và rồi tôi ngừng lại, những lời nói biến mất trên môi. Đó không phải là Eileen.

Đó là Alicia Quỳ cái Chân dài.

Đột ngột, như một bà tiên xấu xa. Cô ta mặc bộ đồ hồng và đang cầm một túi đựng hàng của Tiffany, thái độ cô ta đầy thù địch.

Lúc nào cũng thế.

“Vậy là,” cô ra nói. “Vậy là Becky. Tôi nghĩ chắc cô đang rất tự mãn phải không?”

“Ồ... không. Không hẳn.”

“Cô Dâu Của Năm. Quý Cô Của Khu Rừng BỊ BỎ BÙA MÊ CHẾT TIỆT.”

Tôi nhìn cô ta khó hiểu. Tôi biết tôi và Alicia không phải là bạn bè thân thiết - nhưng thế này chẳng phải là hơi quá sao?

“Alicia,” tôi nói. “Có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì ấy hả?” giọng cô ta rít lên. “Còn có thể có chuyện gì nữa nhỉ? Có thể là chuyện người tổ chức đám cưới của tôi đã đá tôi mà không hề báo trước. Có thể là điều đó khiến tôi khó chịu một chút.”

“Cái gì?”

“Và vì sao cô ta lại đá dít tôi? Để cô ta có thể tập trung vào vị khách lớn, quan trọng có đám cưới ở Plaza. Quý cô Becky Bloomwood hơn-cả-mong-đợi và vùng tiền không run tay.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta. “Alicia, tôi đã không biết...”

“Cả đám cưới của tôi tan thành từng mảnh. Tôi không thể tìm được người tổ chức đám cưới khác. Cô ta đã nói xấu tôi khắp thành phố. Có vẻ có tin đồn rằng tôi ‘khó tính’. ‘Khó tính’ chết cha! Các chỗ phục vụ đồ ăn thì không trả lời điện thoại của tôi, váy của tôi quá ngắn, gã phụ trách hoa là một tên gốc...”

“Tôi rất tiếc,” tôi bắt lực nói. “Tôi thực lòng không biết gì về chuyện này...”

“Ồ, chắc hẳn là vậy rồi. Tôi chắc là cô không cười thầm trong bụng ở văn phòng của Robyn khi cô ta gọi điện.”

“Không phải vậy! Tôi đâu có như thế! Nghe này... tôi chắc là mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Thực lòng mà nói thì đám cưới của tôi cũng không được suôn sẻ lắm...”

“Cho tôi xin. Tôi đã nghe tất cả về đám cưới của cô rồi. Cả cái thế giới chết tiệt này đã nghe nói đến rồi.” Cô ta quay gót giày bỏ đi, còn tôi nhìn theo cô ra, bàng hoàng.

Tôi đã không chỉ hủy hoại đám cưới của mình mà còn hủy hoại cả đám cưới của Alicia nữa.

Tôi cố tập trung lại vào kệ trưng bày đồ cổ, nhưng tôi thấy thất vọng và bồn chồn. Được rồi, tiếp đi nào. Hãy chọn một vài thứ. Thế có thể khiến tôi vui hơn. Một chiếc lọ trà từ thế kỉ 19. Một chiếc bát đựng đường khảm trai. Ý tôi là sẽ luôn có lúc dùng tới chúng chứ nhỉ?

Và nhìn chiếc ấm trà bằng bạc này xem. Chỉ năm nghìn đô la. Tôi viết vội nó vào danh sách của mình rồi ngẩng lên tìm xem có bình đựng kem nào hợp với nó không. Một đôi trẻ mặc quần bò và áo phông đi lại cùng kệ với tôi, và đột nhiên tôi nhận thấy họ cũng đang nhìn chiếc ấm trà đó.

“Nhìn cái kia kia,” cô gái nói. “Một cái ấm trà năm nghìn đô la. Ai mà muốn mua nó cơ chứ?”

“Em không thích trà sao?” bạn trai cô cười toe toét hỏi.

“Có chứ! Nhưng ý em là, nếu anh có năm nghìn đô la, anh có dùng để mua một cái ấm trà không?”

“Khi nào có năm nghìn đô la thì anh sẽ nói cho em biết,” anh bạn trai nói. Cả hai phá lên cười và bước đi, tay trong tay, vui vẻ và hạnh phúc với nhau.

Và đột nhiên, đứng trước kệ trưng bày, tôi bỗng thấy thật lố bịch. Như đứa trẻ đang nghịch quần áo người lớn. Tôi muốn có một cái ấm trà năm nghìn đô la để làm gì?

Tôi không biết mình đang làm gì ở đây. Tôi không biết mình đang làm gì.

Tôi muốn Luke.

Cảm giác đó ập đến như một cơn sóng triều, chôn vùi mọi thứ khác. Quét sạch những chuyện lộn xộn và ngớ ngẩn.

Đó là tất cả những gì tôi mong muốn. Luke trở lại bình thường và hạnh phúc.

Cả hai chúng tôi bình thường và hạnh phúc. Tôi bỗng tưởng tượng ra cảnh chúng tôi trên một bãi biển nào đó. Ngắm mặt trời lặn. Không hành lí, không ồn ào. Chỉ có hai chúng tôi ở bên nhau.

Theo cách nào đó tôi đã mất đi khả năng nhìn nhận cái gì là thực sự quan trọng trong tất cả chuyện này, phải không nhỉ? Tôi đã bị xao nhãng vì những thứ tầm phào. Váy áo, bánh cưới, và quà cáp. Trong khi những gì thực sự đáng quan tâm là Luke muốn ở bên tôi, và tôi muốn ở bên anh. Ôi, tôi đúng là một con ngốc...

Điện thoại tôi kêu bíp bíp, tôi liền lục tìm trong túi, lòng ngập tràn một mối hi vọng bất ngờ.

“Luke à?”

“Becky! Cái quái gì đang diễn ra vậy?” tiếng Suze thét lên dữ dội trong tai tôi, tôi suýt đánh rơi điện thoại vì hoảng sợ. “Tớ vừa nhận được điện thoại của Michael Ellis! Anh ta nói cậu vẫn sẽ kết hôn ở New York! Bex, thật không thể tin nổi cậu!”

“Đừng hét lên như vậy! Tớ đang ở Tiffany!”

“Cậu đang làm cái quái gì ở Tiffany vậy? Cậu nên sắp xếp lại cái mớ lộn xộn này đi! Bex, cậu sẽ không kết hôn ở Mỹ. Cậu không thể! Chuyện đó sẽ giết mẹ cậu mất.”

“Tớ biết! Tớ sẽ không làm vậy! Ít nhất...” Tôi lơ đãng vuốt tóc. “Ôi chúa ơi, Suze. Cậu không biết chuyện gì đang diễn ra đâu. Luke đang bị một cơn khủng hoảng tuổi trung niên... Người tổ chức đám cưới thì đe dọa sẽ kiện tớ... Tớ cảm thấy dường như tớ đơn độc...”

Tôi ngạc nhiên cảm thấy đôi mắt mình ngập ú lệ. Tôi lên ra sau kệ tủ trưng bày và ngồi thụp xuống sàn nhà trải thảm, ở đó sẽ không ai có thể nhìn thấy tôi.

“Rốt cuộc là tớ có hai đám cưới và tớ không thể thực hiện được cả hai! Chọn cách này, mọi người sẽ giận dữ với tớ. Chọn cách kia, thì đó sẽ là thảm họa. Lẽ ra đó là ngày đẹp nhất cuộc đời tớ, Suze, nhưng nó sắp trở thành ngày tồi tệ nhất rồi. Cực kì tồi tệ!”

“Nghe này, Bex, đừng quá lo lắng,” cô nói, giọng hơi dịu bớt. “Cậu đã thực sự xem xét kĩ tất cả mọi lựa chọn chưa?”

“Tớ đã nghĩ đến mọi thứ rồi. Tớ đã nghĩ đến chuyện vi phạm luật một vợ một chồng, tớ đã nghĩ đến việc thuê người đóng thế...”

“Đó không phải là ý tồi đâu,” Suze trầm tư nói.

“Cậu biết tớ thực sự muốn làm gì không?” tôi ghen ngào vì xúc động. “Chỉ đơn giản là chạy trốn khỏi tất cả những chuyện này và làm đám cưới trên một bãi biển. Chỉ có hai chúng tớ, một vị mục sư và những con mòng biển. Ý tớ là, đó mới là những gì thực sự quan trọng, không phải sao? Việc tớ yêu Luke và anh ấy cũng yêu tớ và bọn tớ chỉ muốn ở bên nhau mãi mãi.” Khi tôi hình dung cảnh Luke hôn tôi trong ánh hoàng hôn ở Caribe, tôi cảm thấy nước mắt lại tuôn ra. “Cần gì một chiếc váy sang trọng cơ chứ? Cần gì một bữa tiệc chiêu đãi lớn và nhận thật nhiều quà cơ chứ? Chẳng có gì quan trọng cả! Tớ chỉ cần mặc một chiếc xa rộng thật đơn giản, và chúng tớ đi chân không, bước đi trên bãi cát, và như thế thật là lãng mạn...”

“Bex!” tôi giật bắn người vì tiếng của Suze. Tôi chưa bao giờ nghe thấy cô giận dữ đến thế. “Thôi ngay! Thôi ngay lập tức! Chúa ơi, đôi khi cậu đúng là một đứa con gái ích kỉ.”

“Ý cậu là sao?” tôi đáp ứng. “Tớ chỉ muốn nói là tất cả thứ bề ngoài như vậy không quan trọng...”

“Chúng có quan trọng. Mọi người đã đổ rất nhiều công sức vào những thứ bề ngoài đó! Cậu có hai đám cưới mà ai cũng muốn có chết đi được. Được rồi, cậu không thể làm cả hai. Nhưng cậu có thể tiến hành một đám cưới. Nếu cậu không làm cái nào cả, thì... cậu không xứng với chúng. Cậu không xứng đáng với bất cứ đám cưới nào hết. Bex, những đám cưới này không chỉ liên quan tới cậu! Chúng còn liên quan tới tất cả những người tham gia. Tất cả những người đã cố gắng hết sức, đã bỏ thời gian, tình cảm và tiền bạc vào đó để tạo ra một cái gì đó thật đặc biệt. Cậu không thể chỉ đơn giản là chạy trốn khỏi chúng! Cậu phải đối mặt với chuyện này, thậm chí khi điều đó có nghĩa là cậu sẽ phải quỳ gối xin lỗi từng người một trong 400 con người. Nên cậu cứ chỉ chạy trốn, thì... thì cậu đúng là ích kỉ và hèn nhát.”

Cô ngừng nói, thở mạnh và tôi nghe thấy tiếng Ernie bắt đầu khóc thét lên ở phía sau. Tôi hoàn toàn choáng váng, như thể cô vừa cho tôi một cái tát vào mặt.

“Cậu nói đúng,” cuối cùng tôi nói.

“Tớ xin lỗi,” cô nói và nghe như cô cũng rất đau khổ. “Nhưng tớ đúng.”

“Tớ biết cậu đúng mà.” Tôi xoa mặt. “Nghe này... tớ sẽ đổi mặt và giải quyết được chuyện này. Tớ không biết là bằng cách nào. Nhưng tớ sẽ làm được.” Tiếng khóc của Ernie lớn thêm thành tiếng hét dữ dội, và tôi gần như không nghe nổi tiếng của chính mình trong tiếng ồn ào. “Cậu nên đi đi,” tôi nói. “Cho tớ gửi chút yêu thương tới đứa con đỡ đầu của tớ nhé. Bảo nó rằng... mẹ đỡ đầu của nó xin lỗi vì mẹ là một kẻ bất tín. Mẹ sẽ cố gắng trở nên tốt hơn.”

“Thằng bé gửi lại toàn bộ tình yêu của nó tới mẹ đỡ đầu,” Suze nói. Cô ngập ngừng. “Và nó nói rằng hãy nhớ dù bọn tớ có chút bực mình với cậu, bọn tớ vẫn sẵn sàng giúp đỡ. Nếu có thể.”

“Cảm ơn, Suze.” Tôi ghen ngào nói. “Nói với thằng bé... tớ sẽ thông báo kịp thời.”

Tôi tắt điện thoại và ngồi yên, tập trung suy nghĩ. Cuối cùng thì tôi cũng đứng dậy, phủi người và quay lại khu vực mua sắm.

Alicia đang đứng cách đó chưa đến năm mét.

Bụng tôi đánh thót một cái. Cô ra đã ở đó bao lâu rồi? Cô ta đã nghe được những gì?

“Chào,” tôi nói, giọng run run vì lo lắng.

“Chào,” cô ta nói. Thật chậm rãi, cô ta bước lại chỗ tôi, mắt nhìn dò xét khắp người tôi.

“Vây,” cô ta thích thú nói. “Robyn có biết cô đang định chạy trốn để kết hôn trên bãi biển không?”

Chết tiệt.

“Tôi...” tôi hắng giọng. “Tôi đâu có ý định chạy trốn đến một bãi biển đâu.”

“Tôi lại nghe thấy như là cô có đấy,” Alicia sẫm soi móng tay. “Chẳng phải là có một điều khoản về việc này trong hợp đồng của cô ta sao?”

“Tôi đùa ấy mà! Đó là... cô biết đấy, chỉ là hài hước một chút thôi...”

“Không biết Robyn có thấy điều đó hài hước không.” Alicia ném cho tôi nụ cười giả lả nhất của mình. “Khi nghe tin Becky Bloomwood không hề quan tâm đến việc có một bữa tiệc tiếp đón khách lớn. Khi nghe tin vị khách thánh thiện được yêu thích của cô ta, Quý Cô Hoàn Hảo Bé Bông... sắp chuồn mất!”

Tôi phải bình tĩnh. “Cô sẽ không nói gì cho Robyn biết.”

“Tôi sẽ không nói sao?”

“Cô không thể! Đơn giản là cô...” tôi ngừng lại, cố giữ bình tĩnh. “Alicia, chúng ta đã biết nhau khá lâu rồi. Và tôi biết không phải lúc nào chúng ta cũng... hòa thuận... nhưng thôi nào. Chúng ta là hai cô gái Anh ở New York. Cả hai đều sắp kết hôn. Nói cách khác, chúng ta... thực tế thì chúng ta như chị em gái!”

Tôi buộc mình sờ vào tay áo màu hồng của cô ta. “Tất nhiên là chúng ta phải thể hiện tinh thần đoàn kết, đúng không? Chắc chắn chúng ta phải... ủng hộ nhau rồi, đúng không?”

Có một thoáng ngập ngừng khi Alicia lướt nhìn tôi đầy khinh bỉ. Rồi cô ta giật tay ra khỏi tay tôi và bắt đầu sải bước đi.

“Gặp lại cô sau, Becky,” cô ta ngoái lại nói.

Tôi phải ngăn cô ta. Thật nhanh.

“Becky!” giọng Eileen vang lên ngay sau lưng tôi, tôi ngạc nhiên quay lại. “Ồ đây có món đồ bằng thiếc tôi muốn cho cô xem...”

“Cảm ơn,” tôi thần thờ nói. “Tôi phải...”

Tôi quay lại - nhưng Alicia đã biến mất.

Cô ta đâu rồi?

Tôi vội vàng đi thang bộ xuống tầng trệt, không buồn chờ thang máy. Khi xuống đến nơi, tôi dừng lại và ngó quanh, tìm kiếm điên cuồng một dáng màu hồng. Nhưng toàn bộ nơi này ngập tràn những dòng khách du lịch phấn khích trò chuyện. Khắp nơi là những màu sắc sáng chói.

Tôi chen qua họ, thở hồng hộc, tự nhủ là Alicia sẽ không nói gì cho Robyn biết; cô ra sẽ không thật sự thù hằn như thế đâu. Nhưng đồng thời, tôi cũng biết rằng cô ta có thể như vậy.

Tôi không thấy cô ta đâu cả. Cuối cùng tôi cũng chen qua được nhóm khách du lịch đang túm tụm quanh một tủ chứa đầy đồng hồ, và đến được chỗ cửa quay. Tôi đẩy cửa đi ra, đứng ngoài đường, ngó hết trái lại phải. Tôi gần như không nhìn thấy gì cả. Đó là một ngày sáng rõ đến chói mắt với ánh sáng mặt trời phản chiếu qua những cửa sổ kính dày, biến mọi thứ thành hình chiếu và bóng râm.

“Rebecca.” Tôi cảm thấy một bàn tay thành linh kéo mạnh vai tôi. Bối rối, tôi quay lại, chớp mắt vì chói rồi ngược lên.

Và khi mắt tôi nhìn rõ được thì một nỗi khiếp sợ lạnh lẽo siết chặt lấy tôi.

Đó là Elinor.

32. Chương 18

Chương 18

Lẽ ra tôi không nên ra khỏi Tiffany.

“Rebecca, bác cần nói chuyện với cháu,” Elinor lạnh lùng nói. “Ngay lập tức.”

Bà mặc áo khoác đen dài và đeo cặp kính đen to quá khổ, trông y như một thành viên của Cơ quan Mật vụ Đức Quốc xã. Ôi Chúa ơi, có phải bà ấy đã phát hiện ra mọi chuyện không? Bà ấy đã nói chuyện với Robyn... Bà ấy đã nói chuyện với Alicia. Bà ấy đến để lôi tôi ra trước sĩ quan chỉ huy và tuyên án tôi tù lao động khổ sai.

“Sao bác biết cháu ở đây?” tôi ấp úng.

“Michael Ellis nói cho tôi biết.” Bà quả quyết trả lời.

Michael nói cho bà ấy biết? Anh ấy không nghĩ là tôi đã đủ khổ rồi sao?

“Cháu ờ... bận rồi,” tôi nói, cố quay đầu lại vào trong Tiffany. “Cháu không có thời gian để nói chuyện phiếm.”

“Đây không phải là chuyện phiếm.”

“Gì cũng vậy thôi.”

“Chuyện rất quan trọng.”

“Được rồi, bác nghe này, có thể nó có vẻ quan trọng,” tôi nói liều. “Nhưng hãy nhìn một cách tổng quát. Đó chỉ là một đám cưới. So với những thứ như, bác biết đấy, chính sách đối ngoại...”

“Bác không muốn nói chuyện đám cưới,” Elinor cau mày. “Bác muốn nói chuyện về Luke.”

“Luke?” tôi nhìn bà ngạc nhiên. “Làm sao mà... bác đã nói chuyện với anh ấy chưa?”

“Bác nhận được vài tin nhắn quấy rầy của nó ở Thụy Sĩ. Và hôm qua là một lá thư. Bác đã quay về nhà ngay lập tức.”

“Lá thư viết gì?”

“Bây giờ bác đang trên đường đến gặp Luke,” Elinor nói, phớt lờ tôi. “Bác sẽ rất vui nếu cháu có thể đi cùng.”

“Vậy sao? Anh ấy đâu?”

“Sáng nay Michael Ellis đã đi tìm Luke và thấy nó ở nhà bác. Bác đang trên đường tới đó đây. Có vẻ Luke muốn nói chuyện với bác.” Bà ngập ngừng. “Nhưng bác muốn nói chuyện với cháu trước, Rebecca.”

“Cháu á? Tại sao?”

Trước khi bà kịp trả lời thì một nhóm khách du lịch từ Tiffany ủa ra và trong thoáng chốc chúng tôi bị lẫn trong đám đông. Tôi có thể lẫn trốn nhờ sự che chắn của họ. Tôi có thể chạy trốn.

Nhưng hiện giờ tôi rất tò mò. Sao Elinor lại muốn nói chuyện với tôi?

Đám đông tản ra và chúng tôi lại nhìn nhau.

“Mời,” bà gật đầu về phía lề đường. “Ô tô đang chờ.”

“Được rồi,” tôi khẽ nhún vai nói. “Cháu sẽ đi cùng.”

Khi đã ở trong chiếc limousine sang trọng của Elinor rồi, nỗi sợ hãi của tôi giảm bớt phần nào. Thay vào đó, tôi từ từ cảm thấy sự căm ghét tăng dần trong tôi khi nhìn khuôn mặt xanh xao và khó hiểu của bà.

Đây là người phờn nữ đã đối xử tệ với Luke. Đây là người phụ nữ đã phớt lờ đứa con trai 14 tuổi của chính mình. Bình thần ngồi trong chiếc limousine của bà ta. Vẫn hành xử như thể bà ta sở hữu cả thế giới; như thể bà ta không làm gì sai trái.

“Vậy trong lá thư, Luke đã viết gì?” tôi nói.

“Nó rất... lộn xộn,” bà nói. “Rời rạc và vô nghĩa. Có vẻ nó đang bị...” bà ta ra hiệu kiểu rất quý phái.

“Suy sụp tinh thần? Đúng vậy đấy.”

“Tại sao?”

“Theo bác thì tại sao?” tôi vặn lại, không thể ngăn sự mỉa mai len vào trong giọng nói.

“Nó làm việc nhiều,” Elinor nói. “Có thể đôi khi là quá nhiều.”

“Vấn đề không phải là công việc! Tôi không ngăn nổi bản thân thốt lên, “Vấn đề là bác cơ!”

“Bác.” Bà cau mày.

“Phải, là bác! Là cái cách bác đối xử với anh ấy!”

Một khoảng im lặng kéo dài. Rồi Elinor nói, “Ý cháu là gì?”

Nghe chừng bà ta có vẻ thật sự ngạc nhiên. Bà ta thật sự vô tình như vậy sao?

“Được rồi... cháu nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Từ tổ chức từ thiện của bác nhé! Cái tổ chức từ thiện mà anh ấy đã thức biết bao tiếng đồng hồ để làm việc cho nó. Cái tổ chức từ thiện mà bác hứa hẹn là sẽ có lợi cho hình ảnh công ti của anh ấy. Nhưng thật buồn cười là nó không hề như vậy... vì bác đã vơ hết mọi danh tiếng về mình!”

Chúa ơi, cảm giác này thật tuyệt. Sao trước đây tôi không bao giờ nói ra suy nghĩ của mình với bà ta nhỉ?

Lỗ mũi bà hơi bạnh ra, tôi biết là bà ta rất tức giận, nhưng bà ta chỉ nói, “Bản tường thuật các sự kiện đó đã bị xuyên tạc.”

“Nó không bị xuyên tạc! Bác đã lợi dụng Luke!”

“Nó không bao giờ than phiền về lượng công việc nó đang làm.”

“Anh ấy chẳng bao giờ phàn nàn cả. Nhưng bác phải thấy là anh ấy đã dành cho bác nhiều thời gian như thế nào để rồi chẳng nhận được gì hết! Vì Chúa, bác sử dụng một trong những nhân viên của anh ấy! Ý cháu là, chỉ riêng điều đó chắc chắn cũng khiến anh ấy gặp rắc rối rồi...”

“Bác đồng ý,” Elinor nói.

“Cái gì?” tôi nhất thời im bặt.

“Việc dùng nhân viên của Công ti Truyền thông Brandon không phải là ý tưởng của bác. Thực ra bác đã phản đối việc đó. Chính Luke cứ khăng khăng như vậy. Và như bác đã giải thích với Luke, chuyện bài báo không phải là lỗi của bác. Bác bị phồng vẩn mà không hề được chuẩn bị trước. Luke không có ở đó. Bác đã nói với tay nhà báo rất nhiều về sự tham gia của Luke và đưa anh ta tài liệu quảng cáo Công ti Truyền thông Brandon. Tay nhà báo hứa là sẽ đọc nhưng rồi lại không hề sử dụng chút thông tin nào trong đó. Bác cam đoan với cháu, Rebecca, việc đó nằm ngoài tầm kiểm soát của bác.”

“Vô lí!” tôi nói ngay lập tức. “Một nhà báo tử tế sẽ không bao giờ hoàn toàn lờ đi những điều như...”

Ừm. Thực ra... có thể là họ đã làm như vậy. Giờ nghĩ lại, khi còn là một nhà báo, tôi luôn lờ đi một nửa những điều người được phỏng vấn nói với tôi. Chắc chắn là tôi chưa bao giờ đọc chút nào trong đống tài liệu đầy cộp ngu ngốc mà họ đưa cho tôi.

“À... thôi được,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “Có thể đó không hoàn toàn là lỗi của bác. Nhưng đó không phải là vấn đề chính. Đó không phải là lí do khiến Luke quá đau khổ. Vài ngày trước, anh ấy đã đến căn hộ của bác để tìm ảnh gia đình. Nhưng anh ấy không hề tìm thấy tấm nào. Thay vào đó, anh ấy đã tìm thấy vài lá thư bố anh ấy gửi. Tất cả đều về chuyện bác đã không muốn gặp anh ấy khi anh ấy còn nhỏ. Bác đã không thích gặp anh ấy, dù chỉ mười phút.”

Elinor hơi nao núng nhưng bà không nói gì cả.

“Và điều đó đã gợi lại rất nhiều chuyện đau đớn khác. Ví dụ như khi anh ấy đến gặp bác ở New York và ngồi ngoài tòa nhà của bác còn bác đã lơ đãng, coi như không quen biết anh ấy? Bác nhớ chuyện đó không, Elinor?”

Tôi biết mình đang rất lỗ mãng. Nhưng tôi không quan tâm.

“Thì ra là nó,” cuối cùng bà nói.

“Đương nhiên là anh ấy! Đừng vờ như bác không biết đó là anh ấy. Elinor, bác nghĩ vì sao mà anh ấy lại nỗ lực hết mình như vậy? Bác nghĩ vì sao anh ấy đến New York? Đương nhiên là để gây ấn tượng với bác! Anh ấy bị ám ảnh suốt bao nhiêu năm! Chẳng trách bây giờ anh ấy bị nguy khốn. Thật lòng mà nói, có một tuổi thơ như thế, cháu ngạc nhiên là anh ấy vẫn tiếp tục được lâu như vậy mà không kiệt quệ đấy.”

Khi ngừng nói để thở, tôi chợt lóe lên cái ý nghĩ là có thể Luke không muốn tôi bàn luận những nỗi đau tinh thần bí mật của anh với mẹ anh.

Ồi chà, giờ thì quá muộn rồi. Dù sao thì cũng phải có ai đó nói cho Elinor biết chuyện này.

“Nó có một tuổi thơ hạnh phúc,” bà nói, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chúng tôi dừng ở ngã tư và tôi có thể thấy hình ảnh những người đi qua ô tô phản chiếu trên mặt kính của bà.

“Nhưng anh ấy yêu bác. Anh ấy cần bác. Mẹ của anh ấy. Nhưng đơn giản là bác không muốn gặp anh ấy...”

“Nó giận tôi.”

“Đương nhiên là anh ấy giận! Bác đã bỏ rơi anh ấy và đến Mỹ, không hề quan tâm đến anh ấy, hạnh phúc như thể bác là người độc thân...”

“Hạnh phúc.” Elinor quay đầu lại. “Cô nghĩ là tôi hạnh phúc sao, Rebecca?”

Tôi chững lại. Một nỗi ngượng ngùng nhói lên trong tôi, tôi nhận ra mình chưa bao giờ nảy ra cái ý nghĩ là Elinor có hạnh phúc hay không. Tôi chỉ toàn nghĩ đến chuyện bà ta xấu xa thế nào.

“Cháu... không biết,” cuối cùng tôi nói.

“Bác đã tự ra quyết định. Bác kiên trì theo đuổi quyết định đó. Điều đó không có nghĩa là bác không hối hận về việc đó.”

Bà bỏ cặp kính đen ra và tôi cố không để lộ sự choáng váng của mình khi nhìn thấy dáng vẻ của bà. Làn da bị kéo căng hơn bao giờ hết và có một quầng thâm quanh mắt bà. Dù bà ấy vừa mới đi phẫu thuật căng da mặt nhưng tôi thấy bà còn già hơn so với trước kia. Và có vẻ yếu đuối hơn.

“Hôm đó bác có nhận ra Luke.” Bà trầm giọng nói.

“Vậy sao bác không lại gặp anh ấy?”

Sự im lặng bao trùm trong xe... và rồi gần như không cử động môi, bà nói, “Bác đã sợ.”

“Sợ?” tôi nhắc lại một cách hoài nghi.

“Từ bỏ một đứa con là một hành động kinh khủng. Kéo nó quay lại đời mình... cũng kinh khủng không kém. Đặc biệt là sau một thời gian dài. Bác đã không có sự chuẩn bị nào để làm việc đó. Bác đã không sẵn sàng để gặp lại nó.”

“Dù vậy chẳng lẽ bác không muốn nói chuyện với anh ấy sao? Bác không muốn... tìm hiểu anh ấy sao?”

“Có thể. Có thể là vậy.”

Tôi có thể thấy dưới mắt trái của bà hơi run run. Đó có phải là một biểu hiện cảm xúc?

“Một số người rất dễ biểu lộ cảm xúc. Một số thu mình vào vỏ ốc. Có thể cháu khó lòng hiểu được điều này, Rebecca. Bác biết cháu là một người cởi mở và sôi nổi. Đó là một trong những điều bác ngưỡng mộ ở cháu.”

“Phải, đúng rồi,” tôi mỉm cười nói.

“Ý cháu là sao?”

“Thôi nào Elinor,” tôi đảo mắt nói. “Đừng diễn mấy trò nực cười này nữa. Bác không thích cháu. Bác chưa bao giờ thích cháu cả.”

“Điều gì đã khiến cháu nghĩ bác không thích cháu?”

Bà ta không thể đang nghiêm túc được.

“Những người gác cửa của bác không cho cháu vào dự bữa tiệc của chính cháu... bác cố buộc cháu phải kí vào hợp đồng tiền hôn nhân... bác chưa từng bao giờ tốt với cháu cả...”

“Bác rất tiếc về rắc rối ở bữa tiệc. Đó là lỗi của những người tổ chức bữa tiệc.” Bà hơi cau mày. “Nhưng bác vẫn không hiểu sao cháu lại phản đối hợp đồng tiền hôn nhân nhỉ. Không ai kết hôn mà lại không có nó cả.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chúng ta tới nơi rồi.”

Chiếc xe dừng lại và tài xế đi vòng qua để mở cửa sau. Elinor nhìn tôi.

“Bác thực sự quý cháu, Rebecca. Rất quý.” Bà ra khỏi xe và nhìn xuống chân tôi. “Giày của cháu bị xơ ra rồi kìa. Trông nó rẻ tiền quá.”

“Bác thấy chưa?” tôi cáu tiết nói. “Bác hiểu những gì cháu muốn nói chưa?”

“Gì cơ?” bà ta ném cho tôi một cái nhìn trống rỗng.

Ôi, tôi bó tay.

Căn hộ của Elinor sáng sủa với những tia nắng buổi sáng, và hoàn toàn tĩnh lặng. Lúc đầu tôi nghĩ chắc hẳn bà ra đã nhầm và Luke không ở đây - nhưng khi chúng tôi vào phòng khách, tôi thấy anh. Anh đứng ở cửa sổ, nhìn ra với vẻ trầm tư.

“Luke, anh ổn chứ?” tôi thận trọng hỏi và anh ngạc nhiên quay lại.

“Becky. Em làm gì ở đây vậy?”

“Em vừa... vô tình gặp mẹ anh ở Tiffany. Anh đã đi đâu suốt buổi sáng vậy?”

“Loanh quanh đây đó ấy mà,” Luke nói. “Suy nghĩ.”

Tôi nhìn Elinor. Bà ta đang nhìn Luke chăm chăm, khuôn mặt bà ra thật khó đoán cảm xúc.

“Dù sao thì em nên đi phải không?” tôi lúng túng nói. “Nếu hai người định nói chuyện...”

“Không,” Luke nói. “Hãy ở lại. Không mất nhiều thời gian đâu.”

Tôi ngượng ngịu ngồi lên tay vịn của một chiếc ghế, ước giá mà mình có thể co mình ngồi trên nó. Tôi chưa bao giờ thích cái không khí trong căn hộ này - nhưng bây giờ thì có cảm giác như nhiệt độ tụt xuống mười độ vậy.

“Tôi đã nhận được những tin nhắn,” Elinor nói. “Và lá thư khá vô nghĩa của anh.” Bà ta giật tháo găng tay ra đặt xuống một bên bàn. “Tôi không biết anh đang cố buộc tội tôi vì điều gì.”

“Tôi không đến đây để kết tội bà bất cứ điều gì,” Luke nói, rõ ràng là đang cố tỏ ra bình tĩnh. “Tôi chỉ muốn cho bà biết là tôi đã nhận ra một số điều. Một trong số đó là ở một mức độ nào đó tôi đã bị... lừa dối suốt những năm qua. Bà chưa bao giờ thực sự muốn sống cùng tôi, đúng không? Vậy mà bà đã khiến tôi tin rằng bà muốn.”

“Đừng có lỗi bịch như vậy, Luke,” Elinor nói sau một thoáng ngập ngừng. “Hoàn cảnh phức tạp hơn anh tưởng tượng rất nhiều.”

“Bà đã đùa giỡn với... với sự yếu đuối của tôi. Bà đã lợi dụng tôi. Và cả công ti tôi. Bà đã đối xử với tôi như một...” Anh ngừng nói, thở một cách khó nhọc, và mất một lúc mới bình tĩnh lại được. “Hơi buồn một chút là một trong những lí do tôi đến New York là để dành thời gian ở bên cạnh bà. Có lẽ để hiểu rõ con người bà như Becky hiểu rõ mẹ cô ấy.”

Anh ra hiệu về phía tôi và tôi ngược lên nhìn anh lo lắng. Đừng có lôi em vào chuyện này chứ!

“Thật là lãng phí thời gian.” Giọng anh trở nên khàn khàn. “Tôi không chắc là bà thậm chí có khả năng ột mối quan hệ như thế không.”

“Đủ rồi!” Elinor nói. “Luke, tôi không thể nói chuyện với anh khi anh đang trong tình trạng thế này được.”

Khi Luke và Elinor đối diện nhau, tôi thấy rằng họ giống nhau hơn tôi từng thấy. Cả hai đều có cái vẻ mặt đáng sợ, trống rỗng khi mọi thứ trở nên tồi tệ. Cả hai người đều đặt cho bản thân những tiêu chuẩn cao không thể với tới. Và họ đều dễ bị tổn thương hơn họ muốn thế giới bên ngoài biết.

“Bà không cần phải nói chuyện với tôi nữa,” Luke nói. “Tôi đi ngay bây giờ đây. Bà sẽ không gặp tôi hay Becky nữa đâu.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên vì kinh ngạc. Anh ấy nghiêm túc đấy chứ?

“Anh đang nói năng linh tinh rồi đấy,” Elinor nói.

“Tôi đã gửi đơn từ chức tới hội đồng ủy viên quản trị của Quỹ từ thiện Elinor Sherman. Chẳng còn lí do gì để chúng ta gặp nhau nữa.”

“Anh đã quên mất đám cưới rồi,” Elinor quả quyết nói.

“Không, tôi không quên. Tôi không hề quên.” Luke hít một hơi thật sâu và nhìn sang tôi. “Bây giờ, Becky và tôi sẽ có những sắp xếp khác cho đám cưới của chúng tôi. Tất nhiên là tôi sẽ trả toàn bộ phí tổn bà đã phải chịu.”

Cái...

Anh ấy vừa nói gì cơ? Tôi cũng nhìn Luke, không mở nổi miệng. Có phải anh ấy vừa nói những gì mà tôi...

Có thật anh ấy vừa...

Tôi đang bị ảo giác chẳng?

“Luke,” tôi nói, cố giữ bình tĩnh, cố vững vàng. “Xem nào... Ý anh là anh muốn hủy bỏ đám cưới ở Plaza?”

“Becky, anh biết là chưa hề bàn với em việc này.” Luke bước đến nắm lấy tay tôi. “Anh biết em đã chuẩn bị cho đám cưới này mấy tháng nay rồi. Bảo em hủy bỏ thì rất quá đáng. Nhưng trong hoàn cảnh này, anh không nghĩ là mình có thể làm được.”

“Anh muốn hủy bỏ đám cưới.” Tôi nuốt nước miếng. “Anh có biết là có khoản tiền phạt không?”

“Anh không quan tâm.”

“Anh... anh không quan tâm?”

Anh ấy không quan tâm.

Tôi không biết là mình nên cười hay nên khóc nữa.

“Ý anh không phải thế!” Luke nói khi nhìn thấy vẻ mặt của tôi. “Anh có quan tâm! Đương nhiên là anh quan tâm đến chúng ta. Nhưng đứng trước công chúng, và giả vờ là một cậu con trai yêu quý của...” Anh liếc nhìn Elinor. “Chuyện đó thật lố bịch. Điều đó sẽ hạ thấp giá trị của đám cưới. Em hiểu được điều đó chứ?”

“Luke... đương nhiên em hiểu,” tôi nói, cố giấu sự vui sướng trong giọng nói. “Nếu anh muốn hủy bỏ đám cưới thì em cũng sẽ vui vẻ đồng lòng với anh.”

Tôi không tin nổi điều này. Tôi thoát rồi. Tôi thoát rồi!

“Em nói nghiêm túc đấy chứ?” Anh nhìn tôi ngờ vực.

“Đương nhiên là em rất nghiêm túc! Nếu anh muốn hủy đám cưới, thì em sẽ không phản đối. Thực ra... hãy hủy nó ngay lập tức đi!”

“Em đúng là một thiên thần, Becky Bloomwood.” Giọng Luke đột nhiên khàn đi. “Khi đồng ý mà không một chút do dự...”

“Nếu đó là điều anh muốn, Luke,” tôi nói đơn giản. “Đó mới là điều quan trọng với em.”

Đúng là phép màu!

Không có bất cứ sự lí giải nào khác.

Một lần trong đời tôi, Chúa đã thực sự lắng nghe. Hoặc là Người hoặc là thánh Ganesh của đạo Hindu.

“Anh không thể làm chuyện này.” Lần đầu tiên trong giọng nói của Elinor có chút run rẩy. “Anh không thể cứ thế mà từ bỏ đám cưới tôi tổ chức cho anh. Đổ tiền ra cho anh.”

“Tôi có thể.”

“Đây là một sự kiện rất được chú ý! Chúng ra có tới bốn trăm người sẽ tới dự! Những nhân vật quan trọng. Bạn bè của tôi, của tổ chức từ thiện...”

“Ô, bà sẽ chỉ cần phải bịa ra lí do nào đó.”

Elinor tiến vài bước về phía anh và tôi ngạc nhiên thấy rằng bà đang run lên vì giận dữ. “Nếu anh làm như vậy, Luke, tôi thề là chúng ta sẽ không bao giờ nói chuyện với nhau nữa.”

“Với tôi như vậy cũng tốt. Đi nào, Becky.” Anh kéo tay tôi và tôi đi theo, suýt trượt chân ngã trên tấm thảm trải sàn.

Tôi có thể thấy khuôn mặt Elinor lại co giật, và thật ngạc nhiên, tôi cảm thấy hơi thương bà ta. Nhưng sau đó, khi chúng tôi quay đi và cùng nhau rảo những bước dài ra khỏi căn hộ, tôi gạt bỏ cái cảm xúc đó luôn. Elinor đã đủ xấu xa với tôi và gia đình tôi rồi. Bà ta đáng bị như vậy.

Chúng tôi im lặng bước xuống tầng. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều bàng hoàng khủng khiếp. Luke giơ tay vẫy taxi, cho tài xế biết địa chỉ và cả hai chui vào xe.

Sau khoảng ba khu nhà thì chúng tôi nhìn nhau. Luke xanh xao và khẽ run run.

“Anh không biết phải nói gì nữa,” anh nói. “Anh không thể tin nổi là anh vừa làm việc đó.”

“Anh đã rất thông minh,” tôi kiên quyết nói. “Là do bà ấy tự gây ra thôi.”

Anh quay người trên ghế và nghiêm chỉnh nhìn tôi. “Becky, anh rất tiếc về chuyện đám cưới. Anh biết em đã mong đợi nó nhiều như thế nào. Anh sẽ đền bù cho em. Anh hứa đấy. Chỉ cần cho anh biết là phải làm thế nào thôi.”

Tôi nhìn anh, suy nghĩ rất lung. Được rồi, tôi phải đi bước này thật cẩn thận mới được. Nếu hành động sai lầm, mọi thứ sẽ tan tành hết cả.

“Vây... anh vẫn muốn kết hôn chứ? Anh biết đấy, nói chung ấy.”

“Đương nhiên là có!” Luke có vẻ choáng váng. “Becky, anh yêu em. Thậm chí còn nhiều hơn trước kia. Thực ra, anh chưa từng yêu em nhiều như khi chúng ta ở trong căn phòng đó. Khi em đã hi sinh một cách lạ thường vì anh, mà thậm chí không hề có một giây phút do dự.”

“Gì cơ? Ô, đám cưới! Vâng.” Tôi vội vàng định thần lại. “Vâng, đúng thế. Bảo em làm vậy đúng là đòi hỏi rất nhiều. Và ừm... về... đám cưới...”

Tôi gần như không thể nói ra điều đó. Tôi cảm thấy như thể mình đang cố giữ thăng bằng cho lá bài cuối cùng trên đỉnh của kim tự tháp quân bài. Tôi phải làm cho thật đúng.

“Anh nghĩ sao về việc làm đám cưới ở... Oxshott?”

“Oxshott. Hoàn hảo.” Luke nhắm mắt lại và tựa lưng vào ghế, trông anh có vẻ phờ phạc.

Tôi chết lặng vì không tin nổi. Tất cả mọi việc đều về đúng vị trí của mình. Phép màu thật trọn vẹn.

Khi chúng tôi đi xuống đại lộ 5, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đột nhiên nhận biết được thế giới bên ngoài. Lần đầu tiên để ý rằng đang là mùa hè. Rằng đó là một ngày nắng đẹp. Rằng cửa hàng Saks có một cửa

sổ trưng bày đồ bơi mới. Những điều nhỏ bé mà tôi không thể thấy, nói gì đến trân trọng, vì tôi đã quá lo lắng, quá căng thẳng.

Tôi cảm thấy như thể mình đã luôn đi lại mà mang một gánh nặng trên lưng suốt thời gian dài vừa qua, tôi đã quên mất đi thăng lưng là như thế nào. Nhưng giờ đây, cuối cùng thì gánh nặng đã được nhắc bỏ, tôi có thể cẩn thận đứng thẳng và đuổi người ra, và bắt đầu thấy thật vui vẻ. Những ngày tháng ác mộng đã kết thúc. Cuối cùng tôi có thể ngủ hàng đêm.

33. Chương 19

Chương 19

Chỉ có điều tôi không ngủ được.

Thực tế là tôi không hề ngủ chút nào.

Rất lâu sau khi Luke đã chìm vào giấc ngủ, tôi vẫn nhìn trừng trừng lên trần nhà, cảm thấy khó chịu. Có điều gì đó không ổn ở đây. Chỉ là tôi không rõ đó là cái gì.

Bề ngoài thì mọi thứ có vẻ hoàn hảo. Elinor biến khỏi cuộc đời Luke mãi mãi. Chúng tôi có thể kết hôn ở quê nhà. Tôi không phải lo lắng về Robyn nữa. Tôi không phải lo lắng về bất cứ điều gì nữa. Giống như một quả bóng bowling lớn đã đến trong cuộc đời tôi và đánh bay tất cả các con ki xấu xa chỉ bằng một cú ném, chỉ để lại những con ki tốt mà thôi.

Chúng tôi đã có một bữa tối ăn mừng thú vị, bật nắp một chai champagne, uống mừng cho phần đời còn lại của Luke, và cho đám cưới, cho nhau. Rồi chúng tôi bắt đầu bàn chuyện sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu, tôi khẳng khái đòi đi Bali còn Luke nói Moscow và chúng tôi cùng phá lên cười, gần như là kiểu tranh cãi cuồng loạn khi ta đang trong trạng thái hưng phấn cao độ và khuấy khuấy. Đó là một buổi tối hạnh phúc tuyệt vời. Lẽ ra tôi phải hoàn toàn hài lòng rồi chứ.

Nhưng bây giờ tôi nằm trên giường và đầu óc tôi bình tĩnh lại, mọi thứ cứ bám lấy tôi. Cái vẻ của Luke tối nay. Gần như là quá vui vẻ. Quá lạc quan. Cái kiểu cứ cười suốt của chúng tôi. Như thể chúng tôi không dám ngừng lại.

Và những thứ khác nữa. Cái dáng vẻ của Elinor khi chúng tôi đi. Cuộc trò chuyện của tôi với Annabel, mấy tháng trước.

Lẽ ra tôi nên cảm thấy hoan hỉ. Tôi nên cảm thấy thoải mái. Nhưng... không. Không hiểu sao tôi thấy điều này không đúng lắm.

Cuối cùng, lúc ba giờ sáng, tôi tụt xuống khỏi giường, đi ra phòng khách và bấm điện thoại số của Suze.

“Chào Bex!” cô ngạc nhiên nói. “Ồ bên đó đang là mấy giờ thế?” tôi có thể nghe thấy âm thanh nho nhỏ của chương trình Bữa sáng nước Anh trong điện thoại, và tiếng Ernie lú lú. “Chúa ơi, tớ xin lỗi hôm qua đã khiến cậu khó chịu. Từ lúc đó tớ giờ tớ cảm thấy rất tệ...”

“Không sao. Thực ra thì tớ đã quên hết chuyện đó rồi,” tôi ngồi xuống sàn, kéo chặt áo ngủ quanh mình. “Nghe này Suze. Luke đã cãi nhau nảy lửa với mẹ anh ấy. Anh ấy đã hủy đám cưới ở Plaza. Rốt cuộc thì chúng tớ có thể làm đám cưới ở Oxshott.”

“Cái gì?” Suze gào tướng lên ở đầu dây bên kia. “Thật không thể tin nổi! Thật tuyệt vời! Bex, tớ đã rất lo lắng! Thực tình tớ đã không biết cậu sẽ phải làm gì. Chắc hẳn cậu đang nhảy nhót trên trần nhà ấy chứ! Chắc hẳn cậu...”

“Ừ. Gần như là vậy.”

Suze nín thở ngừng lại. “Gần như vậy nghĩa là sao?”

“Tớ biết mọi chuyện đã được giải quyết. Tớ biết tất cả thật tuyệt vời.” Ngón tay tôi xoắn chặt dây thắt lưng của áo choàng ngủ. “Nhưng không hiểu sao... tớ không cảm thấy tuyệt vời lắm.”

“Ý cậu là sao?” tôi có thể nghe thấy Suze hạ giọng xuống. “Bex, có chuyện gì không ổn vậy?”

“Tớ thấy tồi tệ,” tôi vội vàng nói. “Tớ cảm thấy như thể... tớ đã thắng nhưng tớ lại không muốn thắng. Ý tớ là, OK, tớ đã có mọi thứ mà tớ muốn. Luke đã nói ra hết với Elinor; anh ấy sẽ trả tiền cho người tổ chức đám cưới, chúng tớ có thể tổ chức đám cưới ở quê nhà... về mặt này thì mọi thứ đều rất tuyệt vời. Nhưng mặt khác...”

“Mặt khác nào?” Suze nói. “Không có mặt khác nào hết!”

“Có đấy. Ít nhất... tớ nghĩ là có.” Tôi bắt đầu cắn móng tay một cách vô thức. “Suze, tớ lo cho Luke. Anh ấy thực sự đã công kích mẹ anh ấy. Và bây giờ anh ấy nói sẽ không bao giờ nói chuyện với bà ấy nữa...”

“Thế thì sao? Chẳng phải đó là điều tốt sao?”

“Tớ không biết. Liệu có tốt không?” tôi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà một hồi. “Hiện giờ anh ấy rất phẫn phơ. Nhưng nếu anh ấy bắt đầu thấy tội lỗi thì sao? Nếu điều này làm khổ anh ấy trong tương lai thì sao? Cậu biết đấy, Annabel, mẹ kế của anh ấy, đã từng nói với tớ rằng nếu tớ cố đẩy Elinor ra khỏi cuộc đời Luke, việc đó sẽ gây tổn thương cho anh ấy.”

“Nhưng cậu đâu có đẩy bà ấy ra khỏi cuộc đời Luke,” Suze chỉ ra. “Là anh ấy đã làm đấy chứ.”

“Đúng vậy, có thể anh ấy đã tự làm mình tổn thương. Như kiểu... anh ấy tự chặt cánh tay của mình hay đại loại như thế.”

“Eo ôi, kinh quá!”

“Và bây giờ thì có một vết thương lớn mà không ai thấy, và nó mưng mủ, và một ngày nào đó bọc mủ sẽ lại vỡ ra...”

“Bex! Thôi đi! Tớ đang ăn sáng đấy nhé.”

“Được rồi, xin lỗi. Tớ chỉ lo cho anh ấy thôi. Anh ấy không ổn lắm. Và một chuyện khác nữa là...” Tôi nhắm nghiền mắt, gần như không thể tin nổi là tôi sắp nói ra điều này. “Tớ gần như... đã thay đổi suy nghĩ của mình về Elinor.”

“Cậu gì cơ?” Suze kêu lên thất thanh. “Bex, làm ơn đừng nói những điều như thế! Tớ suýt nữa là đánh rơi Ernie xuống sàn nhà rồi đấy!”

“Tớ không thích bà ấy hay gì cả,” tôi vội nói. “Nhưng bọn tớ có nói chuyện. Và tớ nghĩ là có thể bà ấy có yêu Luke. Theo kiểu trong nóng ngoài lạnh kì lạ của riêng bà ấy.”

“Nhưng bà ta đã bỏ rơi anh ấy!”

“Tớ biết. Nhưng bà ấy hối hận vì điều đó.”

“Ồ, thế thì sao? Bà ta chắc chắn nên hối hận vì điều đó!”

“Suze, tớ chỉ nghĩ là... có thể bà ấy đáng có một cơ hội khác.” Tôi nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay mình đang dần chuyển màu xanh. “Ý tớ là... cứ nhìn tớ mà xem. Tớ đã gây ra tí ti những chuyện ngu ngốc, thiếu suy nghĩ. Tớ làm mọi người buồn. Nhưng họ luôn cho tớ thêm một cơ hội nữa.”

“Bex, cậu không có gì giống với cái bà Elinor chết tiệt đó cả! Cậu sẽ không bao giờ bỏ rơi con mình!”

“Tớ không nói là tớ giống bà ấy! Tớ chỉ muốn nói...” Tôi yếu ớt ảm úng, tay thả lỏng dần đai áo ngủ.

Tôi không thực sự biết mình đang nói gì nữa. Và tôi không nghĩ là Suze sẽ hiểu những gì ở vị trí của tôi. Cô chưa bao giờ phạm sai lầm trong cuộc đời mình. Cô luôn vượt qua mọi chuyện thật dễ dàng, chưa bao giờ làm mọi người thất vọng, không bao giờ để bản thân gặp rắc rối. Nhưng tôi thì không như vậy. Tôi biết cái cảm giác khi làm điều gì đó ngu ngốc - hoặc tồi tệ hơn cả ngu ngốc - là như thế nào và rồi lại ước, hơn tất cả mọi điều, là tôi chưa từng làm điều đó.

“Vậy tất cả những điều này nghĩa là sao? Sao cậu lại...” Giọng Suze đột nhiên sắc lên đầy cảnh giác. “Khoan đã. Bex, đây không phải là cách nói của cậu để diễn tả ý là rốt cuộc cậu muốn làm đám cưới ở New York đấy chứ?”

“Không đơn giản là như vậy đâu,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng.

“Bex... Tôi sẽ giết cậu. Tôi sẽ làm thật đấy. Nếu bây giờ cậu bảo là cậu muốn kết hôn ở New York...”

“Suze, tôi không muốn kết hôn ở New York. Đương nhiên là tôi không muốn rồi! Nhưng nếu bây giờ bọn tôi bỏ đám cưới... thì coi như xong. Elinor sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi hay Luke nữa. Không bao giờ.”

“Tôi không tin điều này. Tôi không tin nổi! Cậu lại định phá hoại mọi thứ phải không?”

“Suze...”

“Đúng lúc mọi thứ đang rất ổn! Đúng lúc, một lần trong đời cậu, cậu không gặp rắc rối và tôi có thể bắt đầu thư giãn...”

“Suze...”

“Becky?”

Tôi giật mình ngược lên nhìn. Luke, mặc sơ mi và quần đùi, đang đứng đó nhìn tôi hoang mang.

“Em ổn chứ?” anh hỏi.

“Em ổn,” tôi vừa nói vừa đặt tay lên che ống nghe. “Chỉ đang nói chuyện với Suze thôi. Anh ngủ tiếp đi. Em sẽ không nói chuyện lâu đâu.”

Tôi chờ đến khi anh đã đi rồi lê chân đến gần lò sưởi lúc này vẫn đang tỏa ra hơi ấm nhẹ.

“Được rồi, Suze, nghe này,” tôi nói. “Chỉ... chỉ nghe tôi nói thôi nhé. Tôi không định làm hỏng mọi chuyện. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, và tôi có ý tưởng thiên tài này...”

9 giờ sáng hôm sau tôi có mặt trước căn hộ của Elinor. Tôi đã ăn mặc rất cẩn thận và vận bộ lê kiểu phái viên ngoại giao của Liên hợp quốc bằng vải lanh thanh nhã nhất mà tôi có, phối với một đôi giày mũi tròn đều. Mặc dù tôi không chắc là Elinor sẽ đánh giá cao những nỗ lực của mình. Khi bà mở cửa, trông bà còn xanh xao hơn mọi khi và mắt bà trông như dao găm.

“Rebecca,” bà lạnh lùng nói.

“Elinor,” tôi đáp lời, lạnh lùng không kém. Rồi tôi nhớ ra là mình đến đây để hòa giải. “Elinor,” tôi nhắc lại, cố thêm một chút nồng ấm vào giọng nói. “Cháu tới để nói chuyện.”

“Để xin lỗi,” bà ta nói, đi thẳng vào hành lang.

Chúa ơi, bà ra đúng là một con bò. Mà dù sao đi nữa, tôi đã làm gì nào? Không làm gì cả! Trong chốc lát tôi nghĩ đến chuyện quay lưng bỏ về. Nhưng tôi đã quyết định làm việc này, vậy thì tôi sẽ làm.

“Không hẳn,” tôi nói. “Chỉ là nói chuyện thôi, về bác. Và Luke.”

“Nó đã hối hận vì những hành động hấp tấp của mình.”

“Không.”

“Nó muốn xin lỗi.”

“Không! Không hề! Anh ấy bị tổn thương, tức giận và anh ấy không muốn đến gần bác thêm lần nào nữa!”

“Vậy sao cháu lại ở đây?”

“Vì... cháu nghĩ nếu cả hai người cố gắng làm lành thì sẽ tốt hơn. Hoặc ít nhất cũng lại nói chuyện với nhau.”

“Bác chẳng có gì để nói với Luke cả,” Elinor trả lời. “Bác không có gì để nói với cháu. Như Luke đã nói hôm qua, mối quan hệ này đã kết thúc rồi.”

Chúa ơi, họ thật là giống nhau.

“VẬY... bác đã báo cho Robyn biết chuyện hủy đám cưới chưa?” Đây là nỗi lo sợ thầm kín của tôi, và tôi nín thở chờ câu trả lời.

“Không. Tôi nghĩ sẽ cho Luke một cơ hội để suy nghĩ lại. Rõ ràng đây là một sai lầm.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Cháu sẽ khiến Luke thực hiện đám cưới. Nếu bác xin lỗi anh ấy.” Giọng tôi hơi run. Tôi không thể tin là mình lại đang làm chuyện này.

“Cháu vừa nói gì?” Elinor quay lại sững nhìn vào tôi.

“Bác xin lỗi Luke và nói... ừm, cơ bản là, bác yêu anh ấy. Và cháu sẽ thuyết phục anh ấy làm đám cưới ở Plaza. Bác sẽ có một đám cưới lớn sang trọng dành cho bạn bè. Đó là thỏa thuận.”

“Cháu đang... mặc cả với bác?”

“Ồ... Đúng vậy.” Tôi quay lại đối diện với bà, và nắm chặt hai tay bên người. “Về cơ bản, Elinor, cháu tới đây vì những lí do hoàn toàn ích kỉ. Luke đã sai lầm về bác trong suốt cuộc đời. Giờ thì anh ấy quyết định sẽ không bao giờ muốn gặp bác nữa. Điều đó rất đúng và rất tốt - nhưng cháu lo rằng đó chưa phải là điểm kết. Cháu lo rằng trong thời gian hai năm, anh ấy sẽ đột nhiên quyết định quay lại New York để tìm bác, để xem có đúng là bác thực sự tồi tệ như anh ấy nghĩ không. Và tất cả lại bắt đầu.”

“Thật là phi lí. Sao cô dám...”

“Elinor, bác muốn đám cưới này. Cháu biết bác thực sự muốn. Bác chỉ cần phải tốt với con trai bác thì bác có thể có nó. Cháu muốn nói là, chuyện đó đâu có gì là quá đáng đâu!”

Im lặng. Mắt Elinor dần nheo lại, nhỏ hết mức có thể từ lần phẫu thuật thẩm mỹ gần đây nhất của bà.

“Cô cũng muốn đám cưới này, Rebecca. Làm ơn đừng có vờ như đây là một lời đề nghị hoàn toàn vị tha. Cô cũng thất thần như tôi khi nó hủy bỏ đám cưới thôi. Thừa nhận đi. Cô đến đây vì cô muốn kết hôn ở Plaza.”

“Bác nghĩ đó là lí do cháu tới đây?” tôi há hốc mồm nhìn bà ta. “Vì cháu đau khổ khi đám cưới ở Plaza bị hủy?”

Tôi gần như muốn phá lên cười điên cuồng. Tôi gần như muốn nói cho bà ta toàn bộ sự thật, từ đầu tới cuối.

“Tin cháu đi, Elinor,” cuối cùng tôi nói. “Đó không phải là lí do cháu tới đây. Cháu có thể sống mà không cần cái đám cưới ở Plaza đó. Phải, cháu đã rất mong đợi đám cưới đó và thực sự rất hứng khởi. Nhưng nếu Luke không muốn... thì thôi. Cháu có thể bỏ như thế đấy. Đó không phải là bạn bè cháu. Đó không phải là thành phố quê cháu. Cháu thực sự không quan tâm.”

Thêm một khoảng im lặng như tờ. Elinor đi đến một chiếc bàn sát tường sang trọng và, trước sự ngạc nhiên của tôi, lấy một điều thuốc lá ra và châm lửa. Bà ta đã giữ cái thói quen đó thật kín đáo!

“Cháu có thể thuyết phục Luke,” tôi nói, nhìn bà ta bỏ hộp thuốc lá xuống. “Còn bác thì không.”

“Cô đúng là... ngoài sức tưởng tượng.” Bà ta nói. “Dùng đám cưới của chính mình để mặc cả.”

“Cháu biết điều đó. Vậy nghĩa là bác đồng ý?”

Tôi đã thắng. Tôi có thể biết điều đó qua nét mặt bà ta. Bà ta đã quyết định.

“Đây là những gì bác phải nói.” Tôi lấy ra một mảnh giấy từ trong túi. “Đó là tất cả những điều Luke muốn nghe. Bác phải nói với anh ấy rằng bác yêu anh ấy, bác phải nói bác đã nhớ anh ấy đến thế nào khi anh ấy còn nhỏ, bác đã nghĩ rằng anh ấy ở lại Anh sẽ tốt hơn, rằng lí do duy nhất bác không muốn gặp anh ấy là vì bác sợ làm anh ấy thất vọng...” Tôi đưa tờ giấy cho Elinor. “Cháu biết chẳng có điều gì trong này nghe có vẻ tự nhiên cả. Vì vậy bác nên bắt đầu câu chuyện bằng câu ‘Những lời này vốn không tự nhiên với mẹ.’”

Elinor bồn thần nhìn tờ giấy. Bà ta thở mạnh và trong thoáng chốc, tôi nghĩ bà ta sắp ném nó vào người tôi. Rồi, một cách thận trọng, bà ta gấp tờ giấy vào và đặt lên bàn. Có phải dưới mắt bà ta hơi giật giật vì xúc động không? Bà ấy đau khổ? Điên tiết? Hay chỉ là khinh khỉnh?

Tôi thật không thể hiểu nổi Elinor, một phút trước tôi còn nghĩ bà ấy đang mang trong mình một tình yêu sâu sắc lớn lao chưa từng được thể hiện - và chỉ một phút sau tôi đã nghĩ bà ta đúng là một người đàn bà có trái tim lạnh lùng. Một phút trước tôi vừa nghĩ bà ấy hoàn toàn ghét tôi. Rồi tôi lại nghĩ có thể bà ấy không biết sao mình lại có vẻ như vậy. Có thể, suốt thời gian qua, bà ấy thực sự tin rằng mình đang thân thiện. Ý tôi là, nếu không ai nói cho bà ấy biết bà ấy cư xử kinh khủng như thế nào... thì làm sao bà ấy biết được?

“Cô nói Luke có thể sẽ quyết định quay lại New York nghĩa là sao?” Bà ta lãnh đạm nói. “Hai đứa dự định rời khỏi đây?”

“Chúng cháu vẫn chưa bàn về vấn đề đó,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “Nhưng đúng là vậy. Cháu nghĩ chúng cháu sẽ rời khỏi đây. New York rất tuyệt vời, nhưng cháu không nghĩ nó còn là một nơi tốt với chúng cháu nữa. Luke đã kiệt sức. Anh ấy cần thay đổi môi trường xung quanh.”

Anh ấy cần phải tránh xa bà, tôi thầm nghĩ thêm.

“Tôi hiểu.” Elinor đưa điều thuốc lên. “Cô biết việc tôi đã sắp xếp một cuộc phỏng vấn với ủy ban Quản lý của tòa nhà này chứ? Với những nỗ lực có kết quả đáng kể.”

“Cháu biết. Luke có nói cháu nghe. Nhưng thực lòng mà nói, Elinor, chúng cháu sẽ không bao giờ sống ở đây.”

Khuôn mặt bà ấy lại run lên, và tôi có thể thấy là bà ta đang kìm nén một cảm xúc nào đó. Nhưng đó là gì? Cơn giận dữ điên cuồng với tôi vì tỏ ra quá vô ơn? Hay là nỗi đau đớn khi rút cuộc Luke sẽ không sống trong tòa nhà của bà ấy? Một phần trong tôi tò mò ghê gớm muốn lột bỏ vẻ bề ngoài của bà ta, dí mũi vào và tìm hiểu mọi điều về bà ta.

Còn một phần khác, cái phần con người biết điều hơn của tôi nói, cứ để yên nó đấy, Becky. Cứ kệ nó đi.

Dù đã ra đến cửa, tôi cũng không kìm được mà quay lại. “Elinor, bác có biết mọi người đều nói rằng trong mỗi người béo đều có một người gầy đang chật vật để thoát ra ngoài không? Chà... càng nghĩ nhiều về bác, cháu càng cho rằng có thể có một con người tốt đẹp nào đó trong bác. Nhưng nếu chừng nào bác còn tỏ ra xấu tính với mọi người và bảo với họ rằng giày của họ là đồ rẻ tiền thì sẽ chẳng ai biết được điều đó cả.”

Đấy. Hẳn là bà ta sẽ giết tôi ngay bây giờ ấy chứ. Tốt hơn hết tôi nên ra khỏi đây. Cố trông có vẻ như không phải đang chạy trốn, tôi đi dọc hành lang và ra khỏi căn hộ. Tôi đóng cánh cửa sau lưng mình và tựa lưng vào, tìm đập thỉnh thịch.

Tốt rồi. Đến lúc này mọi thứ đều rất ổn. Giờ thì đến lượt Luke.

“Anh thực không hiểu sao em lại muốn đến Phòng Cầu vồng.” Luke ngả người ra ghế taxi và cau có nhìn ra cửa sổ.

“Vì em chưa bao giờ đến đó, được chưa? Em muốn ngắm cảnh ở đó!”

“Nhưng sao lại là bây giờ? Sao lại là hôm nay?”

“Sao lại không phải là hôm nay?” tôi liếc nhìn đồng hồ rồi lo lắng quan sát Luke.

Anh đang vờ như mình hạnh phúc. Anh vờ như mình thư thả. Nhưng anh không hề như vậy. Anh đang ủ ê.

Bề ngoài thì mọi việc bắt đầu trở nên khá khảm hơn một chút. Ít nhất thì anh cũng không đem quần áo đi cho người khác nữa, và sáng nay anh thực sự đã cạo râu. Nhưng còn lâu anh mới trở lại được như trước. Hôm nay anh đã không đi làm, chỉ ngồi xem ba phim đen trắng do Bette Davis đóng.

Mà cũng lạ là trước đây tôi chưa bao giờ thấy được sự giống nhau giữa Bette Davis và Elinor.

Sự thật là, Annabel đã đúng, tôi nghĩ khi nhìn anh. Đúng thế, đương nhiên là bà đã đúng. Bà hiểu con riêng của chồng như thể anh là con đẻ của bà vậy. Và bà biết rằng Elinor hiện hữu trong Luke, là một phần của con người anh. Anh không thể cứ thế mà rũ bỏ bà ta rồi bước tiếp được. Anh cần ít nhất một cơ hội giải quyết. Thậm chí dù nó có đau đớn.

Tôi nhắm mắt và thầm cầu xin tất cả các vị thần. Xin hãy để chuyện này thành công. Làm ơn. Và rồi có thể chúng tôi sẽ quên hết mọi chuyện và tiếp tục sống.

“Trung tâm Rockefeller,” tay tài xế taxi vừa nói vừa đỗ xe lại, còn tôi mỉm cười với Luke, cố giấu sự bồn chồn.

Tôi đã cố nghĩ ra một nơi mà Elinor ít có khả năng bị tìm thấy nhất - và kết quả là Phòng Cầu vồng ở Trung tâm Rockefeller, nơi du khách đến uống cocktail và nhìn ngắm quang cảnh Manhattan. Khi chúng tôi ở trong thang máy đi lên tầng 65, cả hai chúng tôi đều im lặng, và tôi tuyệt vọng cầu nguyện là bà ta sẽ ở đó, rằng mọi chuyện sẽ ổn, rằng Luke sẽ không quá bực mình với tôi...

Chúng tôi bước ra khỏi thang máy... và tôi đã có thể nhìn thấy bà ấy. Ngồi ở bàn cạnh cửa sổ trong chiếc áo khoác đen tuyền, khuôn mặt bà tương phản với quang cảnh...

Khi nhìn thấy bà ấy, Luke giật mình.

“Becky. Cái quái gì...” Anh quay chân và tôi tóm lấy cánh tay anh.

“Luke, làm ơn. Bà ấy muốn nói chuyện với anh. Chỉ là... cho bà ấy một cơ hội thôi.”

“Em đã sắp đặt chuyện này?” Mặt anh trắng bệch vì giận dữ. “Em đã cố tình đưa anh đến đây?”

“Em phải làm như vậy! Nếu không anh sẽ không đến. Chỉ năm phút thôi. Hãy nghe những gì bà ấy nói.”

“Sao anh lại phải...”

“Em thực sự nghĩ là hai người cần nói chuyện. Luke, anh không thể cứ thế bỏ đi như anh đã làm. Chuyện đó sẽ ăn dần ăn mòn con người anh từ bên trong! Và nó sẽ không khá hơn trừ khi anh nói chuyện với bà ấy... Nào Luke.” Tôi thả lỏng tay ra và nhìn anh khẩn cầu. “Chỉ năm phút thôi. Đó là tất cả những gì em đòi hỏi.”

Anh phải đồng ý. Nếu bây giờ anh bỏ đi, tôi chết chắc.

Một nhóm du khách Đức đến gần sau lưng chúng tôi và tôi thấy họ loay hoay quanh chỗ cửa sổ, há hốc miệng kinh ngạc đầy ngưỡng mộ trước quang cảnh.

“Năm phút,” cuối cùng Luke nói. “Chỉ thế thôi đấy.” Anh chậm chậm băng qua phòng và ngồi xuống đối diện Elinor. Bà ta nhìn tôi và gật đầu, còn tôi quay đi, tim đập rõ nhanh. Làm ơn đừng để bà ta phá hoại lần này. Làm ơn.

Tôi bước ra khỏi quán bar và đi đến một phòng trống, nơi tôi đứng bên cửa sổ chạy xuống tận sàn, ngắm nhìn cả thành phố. Một lúc sau, tôi nhìn đồng hồ. Đã năm phút trôi qua mà anh vẫn chưa xồng xộc đi ra.

Bà ấy đã thực hiện phần thỏa thuận của mình. Giờ đến lượt tôi phải thực hiện phần việc của mình.

Tôi lôi điện thoại ra, cảm thấy ngán ngấm vì sợ hãi. Việc này sẽ khổ đây. Thực sự sẽ rất khó khăn. Tôi không biết mẹ sẽ phản ứng thế nào. Tôi không biết mẹ sẽ nói gì nữa.

Nhưng điều quan trọng là dù mẹ có nói gì, có giận dữ đến mức nào, tôi biết mẹ và tôi sẽ không sao. Mẹ và tôi đã luôn như vậy.

Ngược lại, đây có thể là cơ hội duy nhất để Luke hòa giải với Elinor.

Khi nghe tín hiệu đang đổ chuông, tôi nhìn ra những tòa nhà và tháp màu bạc bất tận của Manhattan. Ánh mặt trời chiếu xuống một tòa nhà, để rồi bị phản chiếu lại lên một tòa khác, như Luke đã nói. Ngược xuôi, tới lui, không bao giờ thoát. Những chiếc taxi vàng bên dưới trông từ xa như đồ chơi Tonka và dòng người

đang hồi hải trông giống như những con côn trùng bé xíu. Và ở giữa là một vùng cây xanh hình vuông của Công viên Trung tâm, giống như một tấm thảm trải ra cho trẻ con chơi trên đó.

Tôi nhìn ra, ghi nhớ bằng đôi mắt. Tôi có thực sự nói thực lòng những điều với Elinor hôm qua không? Tôi có thật sự muốn Luke và tôi rời khỏi thành phố tuyệt vời này không?

“A lô?” giọng mẹ vang lên làm gián đoạn dòng suy nghĩ của tôi, và tôi ngẩng phắt đầu lên. Trong một thoáng, tôi chờ người ra vì sợ hãi. Tôi không làm nổi điều này.

Nhưng tôi phải làm.

Tôi không còn lựa chọn nào khác.

“Con chào mẹ,” cuối cùng tôi nói, ấn chặt những móng tay vào lòng bàn tay mình. “Con... Becky đây. Mẹ nghe này, con có chuyện cần nói với mẹ. Và con e là mẹ sẽ không thích chuyện này lắm...”

BÀ JAMES BRANDON

RIDGE HOUSE

RIDGEWAY

NORTH PULLERTO

DEVON

Ngày 2 tháng Sáu năm 2002

Becky thân yêu,

Chúng ta, hơi hoang mang vì cú điện thoại của con. Ngoài lời đảm bảo rằng mọi việc sẽ rõ ràng khi con giải thích cho chúng ta, và rằng chúng ta phải tin con, bố mẹ thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tuy nhiên James và mẹ đã nói chuyện rất lâu và kĩ lưỡng, và cuối cùng đã quyết định làm như con yêu cầu. Bố mẹ đã hủy chuyến bay của bố mẹ đến New York và báo cho toàn bộ gia đình.

Becky yêu quý, mẹ hi vọng mọi chuyện sẽ ổn.

Với những lời chúc tốt đẹp nhất và toàn bộ tình yêu chúng ta dành cho Luke...

Annabel.

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEWYORK, NY 10005

Ngày 10 tháng Sáu, năm 2002

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ B 251 Phố 11 Tây

New York, NY 10014

Cô Bloomwood thân mến,

Cảm ơn cô rất nhiều vì đã gửi giấy mời đến dự đám cưới của cô tới Walt Pitman.

Sau một vài trao đổi chúng tôi đã quyết định cho cô biết bí mật của mình. Walt Pitman thực ra không hề tồn tại. Đó là một cái tên chung, được dùng tượng trưng cho tất cả nhân viên chăm sóc khách hàng.

Cái tên “Walt Pitman” được chọn sau một điều tra nhóm theo diện rộng, gọi nên một con người vừa xuất sắc vừa gần gũi. Phản hồi của các quý khách hàng cho thấy sự hiện hữu liên tục của Walt trong đời sống của các khách hàng đã làm tăng sự tin cậy và trung thành lên hơn 50%.

Chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu cô giữ bí mật này cho riêng mình. Nếu cô vẫn muốn có một đại diện của Second Union Bank tới dự đám cưới của mình, tôi rất vui lòng được có mặt. Sinh nhật của tôi là ngày 5 tháng Ba và màu yêu thích của tôi là màu xanh.

Trân trọng,
Bernard Lieberman
Phó Chủ tịch.

34. Chương 20

Chương 20

Được rồi. Đừng hoảng loạn. Chuyện này sẽ có kết quả. Chỉ cần tôi sáng suốt và bình tĩnh, mọi chuyện sẽ ổn.

“Nó sẽ không bao giờ có kết quả đâu,” giọng Suze vang lên bên tai tôi.

“Cậu im đi!” tôi gắt gỏng.

“Triệu năm nữa cũng không có kết quả đâu. Tổ chỉ đang cảnh báo cho cậu biết thôi.”

“Lẽ ra cậu không nên cảnh báo tớ! Đáng lẽ cậu phải khích lệ tớ chứ!” tôi hạ giọng. “Và chỉ cần mọi người làm đúng công việc của mình thì mọi chuyện sẽ ổn. Phải là như vậy.”

Tôi đang đứng bên cửa sổ của phòng suite ở tầng 12 của Plaza, nhìn ra Quảng trường Plaza bên dưới. Bên ngoài kia là một ngày nắng nóng. Người ta đi loanh quanh vận quần soóc và áo phông, làm những việc bình thường như thuê xe ngựa đi quanh công viên, tung đồng xu vào vòi nước.

Còn tôi ở đây, quần khăn tắm quanh người, mái tóc được chải đến mức không nhận ra nổi thành kiểu Người đẹp ngủ trong rừng, và mặt trang điểm dày hàng tácc mỹ phẩm, bước đi loanh quanh trên một đôi giày xa tanh trắng cao nhất mà tôi từng gặp trong đời. (Hiệu Christian Louboutin, ở cửa hàng Barneys. Tôi đã được giảm giá.)

“Cậu đang làm gì vậy?” giọng Suze lại vang lên.

“Tớ đang nhìn ra cửa sổ.”

“Nhìn ra cửa sổ như vậy để làm gì?”

“Tớ không biết.” Tôi nhìn một phụ nữ mặc quần soóc jeans ngồi xuống ghế dài và mở đánh tách một lon Coke, hoàn toàn không biết là mình đang bị nhìn. “Để lấy bình tĩnh như bình thường, tớ nghĩ thế.”

“Bình thường?” Tôi nghe thấy Suze lắp bắp trong điện thoại. “Bex, thế này thì hơi muộn với sự bình thường rồi đây!”

“Không hẳn thế!”

“Nếu cái sự bình thường là hành tinh Trái đất, cậu có biết bây giờ cậu đang ở đâu không?”

“Ồ... Mặt trăng?” tôi đánh bạo nói.

“Cậu đang ở cách Trái đất 50 triệu năm ánh sáng. Cậu... đang ở một dải ngân hà khác. Từ rất rất lâu rồi.”

“Tớ cũng hơi cảm thấy mình đang ở một thế giới khác,” tôi thừa nhận, và quay lại quan sát căn phòng suite trắng lẹ sau lưng mình.

Không khí thật im ắng và nặng nề với mùi dầu thơm, keo xịt tóc và sự mong đợi. Chỗ nào cũng thấy những bó hoa đẹp đẽ, giỏ trái cây và chocolate, và cả những chai champagne ướp đá. Phía bên kia, chỗ bàn trang điểm là thợ làm tóc và thợ trang điểm đang nói chuyện phiếm khi đang trang điểm và làm tóc cho Erin. Trong khi đó, tay chụp ảnh cho phóng sự đang thay phim, trợ lý của anh ta đang xem Madonna trên kênh MTV và một nhân viên phục vụ phòng đang dọn đi một lượt nữa những li tách.

Tất cả thật thật xa hoa, quyến rũ. Nhưng, cùng lúc đó, nó lại khiến tôi nhớ đến việc chuẩn bị sẵn sàng cho vở kịch hè ở trường. Cửa sổ sẽ được phủ vải đen, còn chúng tôi tụ tập đông đúc trước gương đầy phấn khích, và ở ngoài sân khấu, chúng tôi nghe thấy các bậc phụ huynh đang đi vào, nhưng chúng tôi không được phép lên nhìn và gặp họ...

“Bây giờ cậu đang làm gì?” Giọng Suze lại vang lên.

“Vẫn đang ngó ra cửa sổ.”

“Quái, cậu thôi nhìn ra cửa sổ đi! Cậu chỉ còn chưa tới một tiếng rưỡi nữa thôi đấy!”

“Suze, thư giãn nào.”

“Sao tớ có thể thư giãn được cơ chứ?”

“Mọi việc đều ổn. Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.”

“Và cậu không hề nói cho ai biết, cô nói, hàng triệu lần rồi. Cậu không hề nói với Danny.”

“Đương nhiên là không! Tớ đâu ngốc như vậy!” tôi tiến lại một góc để không ai có thể nghe thấy tôi. “Chỉ Michael biết. Và Laurel. Vậy thôi.”

“Và không ai nghi ngờ gì cả?”

“Không chút nào,” tôi nói, đúng lúc Robyn đi vào phòng. “Chào Robyn! Suze, tớ sẽ nói chuyện với cậu sau, được chứ...”

Tôi đặt điện thoại xuống và mỉm cười với Robyn, chị ta mặc một bộ đồ vest màu hồng tươi, đeo tai nghe và cầm bộ đàm.

“Được rồi, Becky,” chị ta nói, vẻ nghiêm túc và chuyên nghiệp. “Giai đoạn một đã hoàn thành. Giai đoạn hai đang được tiến hành. Nhưng chúng ta có một vấn đề.”

“Thật sao?” tôi nuốt nước miếng. “Là gì vậy?”

“Chưa có ai trong gia đình Luke đến cả. Bố anh ấy, mẹ kế, một số anh em họ có tên trong danh sách... Cô bảo với tôi rằng họ đã nói chuyện với cô?”

“Vâng, đúng vậy.” Tôi hắng giọng. “Thật ra... họ vừa mới gọi lại. Tôi e là chuyến bay của họ có vấn đề. Họ nói cứ thay người vào chỗ của họ.”

“Thật sao?” Mặt Robyn xị xuống. “Thật quá tệ! Tôi chưa bao giờ thấy một đám cưới nào lại có nhiều thay đổi ở phút cuối như đám cưới này! Phù dâu mới... phù rể mới... giáo sĩ mới... có vẻ như tất cả mọi thứ đã thay đổi!”

“Tôi biết,” tôi nói về hối lỗi. “Tôi thật sự xin lỗi và tôi biết như vậy có nghĩa là phải làm rất nhiều việc.” Tôi bắt chéo ngón tay sau lưng. “Chỉ là tự dưng tôi thấy Michael làm phép cưới cho chúng tôi sẽ tốt hơn là một người xa lạ. Ý tôi là, vì anh ấy là một người bạn lâu năm và anh ấy có đủ tư cách để làm việc đó và mọi thứ khác nữa. Vậy nên Luke phải tìm một phù rể khác...”

“Nhưng đối ý chỉ ba tuần trước lễ cưới! Và cô biết đấy, cha Simon rất buồn vì bị từ chối. Cha thất vọng không biết có phải là vì mái tóc của cha không.”

“Không! Đương nhiên là không rồi! Không có gì liên quan đến cha hết, thật đấy...”

“Và rồi bố mẹ cô đều bị lên sỏi. Ý tôi là, sao trùng hợp thế?”

“Tôi biết!” tôi cố tạo vẻ mặt buồn bã. “Đúng là xui xẻo.”

Có tiếng lách cách từ bộ đàm và Robyn quay đi.

“Vâng?” chị ta nói. “Gì vậy? Không! Tôi đã bảo là ánh sáng vàng rực rỡ! Không phải xanh da trời! Được rồi, tôi tới ngay đây...” Khi ra đến cửa, cô ta quay lại nhìn.

“Becky, tôi phải đi đây. Tôi chỉ muốn nói là những thay đổi này khiến tôi bận luôn tay luôn chân, nên có một vài chi tiết nhỏ nhỏ được thêm vào mà chúng ta chưa có thời gian bàn bạc. Vậy nên tôi cứ tiến hành thôi. Được chứ?”

“Thế nào cũng được,” tôi nói. “Tôi tin sự đánh giá của chị. Cảm ơn Robyn.”

Khi Robyn đi khỏi, có tiếng gõ trên cửa và Christina đi vào, trông cực kì tuyệt vời trong bộ đồ màu vàng nhạt của Issey Miyake và tay cầm một li champagne.

“Cô dâu thế nào rồi?” Cô mỉm cười nói. “Bồn chồn không?”

“Không hẳn!” tôi nói.

Điều đó khá đúng.

Thực ra thì điều đó hoàn toàn đúng. Tôi còn hơn cả lo lắng. Hoặc là mọi việc theo đúng kế hoạch và diễn ra êm đẹp. Hoặc là không như thế và trở thành thảm họa. Tôi cũng chẳng thể làm gì được nữa.

“Tôi vừa nói chuyện với Laurel,” cô nói, nhấp một ngụm champagne. “Tôi không biết cô ấy lại liên quan nhiều đến đám cưới như vậy.”

“Ồ, không hẳn, tôi nói. Chỉ là cô ấy đang giúp tôi một việc nhỏ nhỏ ấy mà...”

“Vậy tôi hiểu rồi.” Christina nhìn tôi qua chiếc li, và tôi bỗng nhiên thắc mắc không biết Laurel đã nói cho cô ấy đến mức nào.

“Cô ấy có nói cho cô biết... là giúp tôi việc gì không?” tôi thận trọng nói.

“Cô ấy cho tôi biết nội dung chính. Becky, nếu cô làm được điều này...” Christina nói. Cô lắc đầu. “Nếu cô làm được việc này, cô xứng đáng được nhận giải Nobel về sự cả gan đấy.” Cô nâng li lên. “Vì cô. Và chúc may mắn.”

“Cảm ơn.”

“Này Christina!” cả hai chúng tôi quay lại nhìn Erin đi về phía chúng tôi. Cô ấy đã mặc bộ váy phù dâu dài màu tím, tóc được búi cao lên thành búi kiểu cổ, mắt sáng rực lên vì phấn khích. “Chủ đề Người đẹp ngủ trong rừng chẳng phải rất tuyệt sao? Cô đã nhìn thấy bộ váy cưới của Becky chưa? Tôi không thể tin nổi mình lại là phù dâu! Tôi chưa làm phù dâu bao giờ cả!”

Tôi nghĩ Erin đang rất phấn khích được thăng tiến. Khi tôi nói rằng bạn thân nhất của tôi, Suze không thể có mặt, và cô ấy có muốn trở thành phù dâu của tôi không, cô ấy đã thực sự òa khóc.

“Tôi chưa nhìn thấy bộ váy cưới của Becky,” Christina nói. “Tôi gần như không dám.”

“Nó đẹp lắm!” tôi quả quyết. “Đến xem thử đi.”

Tôi dẫn cô vào khu vực thay đồ lộng lẫy, nơi chiếc váy của Danny đang được treo ở đó.

“Trộn vụn trong một mảnh,” Christina nhận xét. “Khởi đầu tốt đấy.”

“Christina,” tôi nói. “Cái này đâu có giống áo phông. Cái này ở một trình độ khác hẳn. Nhìn này!”

Tôi chỉ không tin nổi Danny đã hoàn thành một tác phẩm tuyệt vời như thế này. Dù chưa bao giờ thừa nhận điều đó với Christina, nhưng tôi không thực sự trông chờ được mặc chiếc váy của cậu ấy. Thực ra, thực lòng mà nói, tuần trước tôi đã bí mật đặt một chiếc váy của Vera Wang.

Nhưng rồi một đêm Danny gõ cửa, cả khuôn mặt anh rạng ngời vì phấn khích. Anh lôi tôi lên tầng vào căn hộ của anh, kéo tôi qua hành lang và mở tung cửa vào phòng anh. Và tôi không nói nên lời.

Từ xa, trông nó giống như một chiếc váy cưới màu trắng cổ điển, với phần trên bó chặt, chân váy bông lãng mạn và đuôi váy dài. Nhưng càng nhìn gần, sẽ càng thấy những chi tiết được thiết kế riêng rất tuyệt vời ở khắp nơi. Diềm xếp nếp bằng vải jeans trắng ở sau lưng. Nhãn hiệu Danny nhỏ được gấp nếp và tập trung ở đường li chiết eo. Sequin trắng, đá trang sức lấp lánh sáng khắp đuôi váy, giống như có ai đó đã đổ cả một hộp kẹo lên nó vậy.

Tôi chưa bao giờ thấy một chiếc váy cưới như vậy. Nó là một tác phẩm nghệ thuật.

“Vây,” Christina nói. “Tôi sẽ nói thật. Khi nghe cô nói rằng sẽ mặc thiết kế của anh Kovitz trẻ tuổi, tôi đã hơi lo lắng. Nhưng cái này...” cô chạm vào một hạt cườm nhỏ. “Tôi bị ấn tượng đấy. Có vẻ đuôi váy sẽ không bị rơi ra khi cô bước trên lối đi trong nhà thờ.”

“Không đâu,” tôi quả quyết với cô. “Tôi đã mặc nó đi loanh quanh khắp căn hộ trong nửa tiếng đồng hồ đấy. Không có sequin nào bị rơi ra cả!”

“Trông cô sẽ rất tuyệt đấy,” Erin mơ màng nói. “Giống như một công chúa vậy. Và trong căn phòng đó...”

“Căn phòng thật hoành tráng,” Christina nói. “Tôi nghĩ sẽ khỏi người há hốc mồm kinh ngạc à xem.”

“Tôi vẫn chưa thấy nó,” tôi nói. “Kobyn không muốn tôi vào đó.”

“Ôi, cô nên ngó qua xem thế nào,” Erin nói. “Chỉ nhìn lên một phát thôi. Trước khi căn phòng ngập tràn người.”

“Tôi không thể! Nếu ai đó thấy tôi thì sao?”

“Thôi nào,” Erin nói. “Trùm khăn lên. Sẽ không ai biết đó là cô đâu.”

Tôi rón rén đi xuống tầng trong một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu đi mượn, vội ngoảnh mặt đi khi đi qua ai đó, cảm thấy mình nghẹn ngẹn đến buồn cười. Tôi đã thấy bản kế hoạch của người thiết kế, và khi đẩy cánh cửa đôi bước vào Phòng Đại tiệc, tôi nghĩ mình cũng biết sơ sơ sẽ nhìn thấy cái gì. Một thứ ngoạn mục. Một thứ ấn tượng.

Tôi không hề được chuẩn bị tinh thần trước khi bước vào căn phòng đó.

Nó giống như bước vào một thế giới khác.

Một khu rừng bị phủ phép lấp lánh ánh bạc. Những cành cây uốn vòm trên cao khi tôi nhìn lên. Những bông hoa đường như mọc ra từ những ụ đất. Có cả những cây leo, trái cây và một cây ráo đầy những trái táo bạc, một mạng nhện đầy những giọt sương... và có phải là chim thật đang bay trên kia không nhỉ?

Đèn màu chiếu lốm đốm trên cành cây và tỏa xuống hàng ghế. Hai phụ nữ đang từ tốn chải những xơ vải vụn trên những chiếc ghế có lấp bọc. Một ông vận đồ jeans đang buộc một sợi dây vào thắt. Một anh ở trên thiết bị chiếu sáng đang chỉnh sửa một cành cây màu bạc. Một nghệ sĩ violon đang thử dây đàn, và có tiếng trống trầm trầm vang lên.

Cái này thật giống với hậu trường ở một chương trình Broadway.

Tôi đứng ở một bên, nhìn xung quanh, cố ghi nhớ mọi chi tiết. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì như thế này trong đời, và chắc là tôi sẽ không còn được nhìn thấy lần nào nữa.

Đột nhiên tôi thấy Robyn đi vào phòng ở phía xa, vừa đi vừa nói vào mic đeo ở tai. Mắt chị ta đảo quanh phòng và tôi giấu mình vào chiếc áo khoác cổ mũ. Trước khi bị chị ta phát hiện ra, tôi rời khỏi Phòng Đại tiệc và vào thang máy đi lên Phòng Khiêu Vũ Lớn.

Khi cửa thang máy sắp đóng lại, hai người phụ nữ đứng tuổi mặc váy đen và sơ mi trắng đi vào.

“Bà có thấy chiếc bánh không?” một trong hai nói. “Ít nhất là ba nghìn đô.”

“Nhà nào đấy nhỉ?”

“Sherman,” người phụ nữ đầu tiên nói. “Elinor Sherman.”

“Ồ, ra đây là đám cưới Elinor Sherman.”

Cửa mở và họ bước ra khỏi thang máy.

“Bloomwood,” tôi nói muộn màng. “Tôi nghĩ tên cô dâu là Becky...”

Dù sao thì họ cũng có nghe đâu.

Tôi thận trọng đi theo họ vào Phòng Khiêu vũ Lớn. Căn phòng lớn màu vàng và trắng nơi Luke và tôi sẽ là cặp nhảy chính.

Ồi chúa ơi. Nó thậm chí còn lớn hơn tôi nhớ. Nó thậm chí còn rực rỡ và hoành tráng hơn. Những ánh đèn pha đang quay tròn khắp phòng, chiếu sáng các ban công và chũc đài treo. Đột nhiên chúng chuyển sang hiệu ứng nhấp nháy, rồi lóe lên ánh sáng kiểu nhạc disco, nhảy nhót trên khuôn mặt những nhân viên hầu bàn đang chỉnh trang các bàn lần cuối. Mọi chiếc bàn tròn đều có một bình hoa trắng ở giữa bàn thật lộng lẫy. Trần nhà được bọc bằng vải muslin, đèn được kết thành những sợi dài trông như chuỗi ngọc trai. Sàn nhảy rộng mênh mông và bóng loáng. Trên sân khấu, một ban nhạc mười nhạc cụ đang thử âm. Tôi choáng váng nhìn quanh và thấy hai trợ lý của cửa hàng bánh Antoine đang ngồi trên ghế gần những bông hoa tuy líp bằng đường cuối cùng lên chiếc bánh cao hai mét rưỡi. Khắp nơi tràn ngập mùi hương hoa, nến và cả sự mong đợi.

“Xin lỗi,” tôi nhảy tránh sang bên khi một tay phục vụ bàn đẩy một chiếc xe đựng đồ đi qua.

“Tôi có thể giúp được gì cho cô?” một người phụ nữ đeo thẻ Plaza trên áo nói.

“Tôi chỉ ờ... xem qua qua ấy mà...” tôi nói.

“Xem qua?” mắt cô ta nheo lại đầy nghi ngờ.

“Vâng! Phòng trường hợp khi tôi... ờ... muốn kết hôn.” Rồi tôi quay đi trước khi cô ta kịp hỏi thêm được câu nào. Dù sao tôi cũng đã xem đủ rồi.

Tôi không rõ từ đây về lại phòng suite thì đi lối nào, với cả nơi này quá lớn, tôi sẽ lạc là cái chắc, vậy là tôi đi thẳng xuống tầng trệt và kín đáo hết mức có thể khi đi qua Palm Court đến thang máy.

Khi đi qua một góc phòng có đặt ghế sofa, rồi dừng lại. Có một cái đầu tóc đen quen thuộc. Một bàn tay quen quen đang cầm một thứ trông giống như một li gin&tonic.

“Luke?” anh quay lại và ngẩng người nhìn tôi - và đột nhiên tôi nhớ ra là mặt mình đang bị che mất một nửa. “Em đây!” tôi xuyt xuyt. “Becky?” anh ngờ vực nói. “Em làm gì ở đây vậy?”

“Em muốn xem hết mọi thứ. Nó thật tuyệt phải không?” tôi nhìn quanh xem mình có bị sẫm soi không rồi vội ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh. “Trông anh tuyệt lắm.”

Trông anh còn trên cả tuyệt vời ấy chứ. Trông anh thực sự lộng lẫy với chiếc tuxedo màu đen không chệ vào đâu được và sơ mi trắng bảnh bao. Mái tóc đen sẫm của anh bóng lên dưới ánh đèn, và tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa cao rầu quen thuộc của anh. Khi mắt anh gặp mắt tôi, tôi cảm thấy có gì đó thoát ra trong tôi, như một cuộn dây được tháo bung ra. Dù hôm nay có xảy ra chuyện gì - dù tôi có thành công hay không - hai chúng tôi cũng ở bên nhau. Hai chúng tôi sẽ không sao.

“Chúng ta không nên nói chuyện với nhau, em biết đấy,” anh khẽ mỉm cười và nói. “Thế sẽ mang lại xui xẻo.”

“Em biết,” tôi nói, và nhấp một ngụm gin&tonic của anh. “Nhưng thực lòng mà nói, em nghĩ hiện giờ chúng ta không phải kiêng khem gì cả.

“Ý em là sao?”

“Ồ... không có gì.” Tôi đếm đến năm, tự lên dây cót tinh thần rồi nói, “Anh đã nghe nói về việc bố mẹ anh bị hoãn chuyển bay chưa?”

“Có, anh được báo rồi.” Luke cau mày. “Em có nói chuyện với họ không? Em có biết khi nào họ đến nơi không?”

“Ồ, sớm thôi, em nghĩ vậy,” tôi mơ hồ nói. “Đừng lo, họ nói chắc chắn sẽ nhìn anh bước đi trong giáo đường.”

Điều này thì đúng. Nhưng theo kiểu khác.

Luke không biết gì về kế hoạch của tôi. Anh đã có quá nhiều chuyện phải đối mặt rồi. Ít nhất lần này tôi sẽ là người chịu trách nhiệm.

Tôi cảm thấy như nhìn thấy một con người hoàn toàn khác của Luke trong suốt mấy tuần qua. Một Luke trẻ trung hơn, dễ bị tổn thương hơn, con người mà cả thế giới còn lại không hề biết. Sau khi gặp Elinor, anh đã rất trầm lặng trong một thời gian. Không có cơn bộc phát nào; không có cảnh bị kích nào. Kiểu gì đó, anh đơn giản là trở lại bình thường. Nhưng anh vẫn yếu ớt, vẫn kiệt sức. Vẫn chẳng có vẻ gì là sẽ đi làm lại. Trong hai tuần, anh chỉ ngủ và ngủ, mười bốn hoặc mười lăm tiếng đồng hồ một ngày. Như thể mười năm nỗ lực quá sức cuối cùng cũng đã bắt kịp anh.

Giờ anh đã dần trở lại là con người trước kia vốn có của mình. Anh đang trở lại cái vỏ tự tin nguy trang của mình. Cái vẻ mặt vô cảm khi anh không muốn người ta biết tình cảm của mình. Cái bộ dạng tháo vát, có vẻ chuyên nghiệp đó. Tuần vừa rồi anh đã quay lại văn phòng làm việc, và mọi thứ đều như trước.

Nhưng cũng không hẳn. Vì dù vỏ ngoài đã trở lại, nhưng quan trọng là, tôi đã thấy phần dưới của cái bề mặt đó. Tôi đã thấy Luke làm việc như thế nào. Anh đã suy nghĩ như thế nào, anh sợ gì và anh thực sự muốn gì ở cuộc đời. Trước khi tất cả những chuyện này xảy ra, chúng tôi đã ở bên nhau hơn hai năm. Chúng tôi sống cùng nhau, chúng tôi là một cặp thành công. Nhưng giờ tôi cảm thấy mình biết anh theo cái cách mà tôi chưa từng biết trước đó.

“Anh cứ nghĩ mãi về cuộc nói chuyện với mẹ anh,” anh nói, tư lự nhìn li rượu. “Lúc ở trên Phòng Cầu vồng.”

“Vậy sao?” tôi cảnh giác nói. “Chính xác thì những gì...”

“Anh vẫn thấy nó thật khó hiểu.”

“Khó hiểu?” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “Sao lại thế?”

“Anh chưa bao giờ nghe thấy bà ấy nói chuyện như vậy bao giờ. Chuyện đó có vẻ không thật lắm.” Anh ngược lên. “Anh không biết có nên tin bà ấy không.”

Tôi ngả người về phía trước và nắm lấy tay anh. “Luke, chỉ vì bà ấy chưa bao giờ nói những điều đó với anh, như thế không có nghĩa là những điều đó không đúng sự thật.”

Đó là những gì mà tôi đã gần như ngày nào cũng nói với anh kể từ khi anh gặp Elinor hôm đó. Tôi muốn ngăn anh thôi nhắc đi nhắc lại nó. Tôi muốn anh chấp nhận những gì bà ấy đã nói, và hạnh phúc. Nhưng anh thông minh quá nên không thể như vậy. Anh im lặng một hồi, và tôi biết anh đang hồi tưởng lại đoạn hội thoại trong đầu.

“Một số điều bà ấy nói có vẻ rất đúng, những thứ còn lại thì lại quá giả dối.”

“Đoạn nào nghe giả dối?” tôi khẽ nói. “Em tò mò chút?”

“Khi bà ấy nói rằng bà ấy tự hào về mọi thứ mà anh đã làm, từ việc thành lập công ti cho tới chuyện chọn em làm vợ. Điều đó không thật... Anh không biết nữa...” Anh lắc đầu.

“Em nghĩ điều đó khá tốt đấy chứ!” tôi vặn lại trước khi kịp ngăn bản thân. “Ý em là... anh biết đấy... đó đúng là những gì bà ấy nên nói...”

“Nhưng rồi bà ấy nói đến những chuyện khác. Bà ấy nói từ khi anh sinh ra, chưa có ngày nào là bà không nhớ đến anh.” Anh ngập ngừng. “Và cái cách mà bà nói điều đó... Anh thực sự tin bà.”

“Bà ấy đã nói thế?” tôi ngạc nhiên nói.

Trong tờ giấy tôi đưa cho Elinor không hề nhắc tới chuyện đó. Tôi với lấy li rượu của Luke và nhấp một ngụm, cố suy nghĩ.

“Em thực sự nghĩ bà ấy nói thực lòng,” cuối cùng tôi nói. “Thực ra... Em biết điều đó. Vấn đề quan trọng là, bà ấy muốn nói với anh rằng bà ấy yêu anh. Dù cho những điều bà ấy nói nghe không tự nhiên lắm, nhưng đó là những gì bà ấy muốn anh biết.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Anh nhìn vào mắt tôi. “Nhưng dù vậy, tình cảm của anh dành cho bà không như trước kia nữa. Anh không thể quay lại trước kia.”

“Không,” tôi nói sau khi im lặng lúc. “Đúng vậy... Em nghĩ đó hẳn là một điều tốt.”

Bùa mê đã được giải. Cuối cùng Luke cũng đã tỉnh dậy.

Tôi ngả người hôn anh rồi uống thêm một ngụm rượu. “Em đi thay váy cái đã.”

“Em không định mặc chiếc áo có mũ trùm này sao?” Luke nhe răng cười nói.

“Thực ra em định thế đấy. Nhưng giờ anh đã thấy nó rồi nên em sẽ phải tìm một thứ khác, em nghĩ vậy...” tôi đứng dậy để đi - rồi hơi lưỡng lự. “Nghe này, Luke. Nếu mọi chuyện hôm nay có vẻ hơi lạ lùng, thì anh cứ... phối hợp cùng nhé, được không?”

“Được thôi,” Luke nói vẻ ngạc nhiên.

“Anh hứa nhé?”

“Anh hứa,” anh liếc tôi. “Becky, có điều gì mà anh nên biết không?”

“Ồ... không,” tôi ngập thơ nói. “Không, chắc là không đâu. Gặp anh trong đó nhé.”

35. Chương 21

Chương 21

Tôi không thể tin nổi tôi đã làm được tới khoảnh khắc này. Tôi thực lòng không tin nổi điều này đang diễn ra.

Tôi đang mặc một chiếc váy cưới và đội vương miện lấp lánh trên đầu.

Tôi là một cô dâu.

Khi tôi được Robyn dẫn đi trên hành lang vắng tanh, im ắng của Plaza, tôi cảm thấy hơi giống Tổng thống trong một bộ phim của Hollywood. “Người đẹp đang trên đường đến,” cô ta lẩm bẩm vào mic gắn ở tai khi chúng tôi đi qua chiếc thảm đỏ lộng lẫy. “Người đẹp đang tới.”

Chúng tôi rẽ và tôi thoáng nhìn thấy mình trong một chiếc gương cổ lớn, và thấy choáng váng. Đương nhiên tôi biết trông mình thế nào. Tôi vừa mới ngồi trước gương tự ngắm mình đến nửa tiếng đồng hồ trong phòng suite trên tầng, vì Chúa. Nhưng dù vậy, đột nhiên nhìn thấy mình, tôi không thể tin cô gái trong tấm mạng che mặt đó là tôi. Là tôi.

Tôi sắp bước trên lối đi giữa những hàng ghế ở Plaza. Bốn trăm con người đang theo dõi từng cử động của tôi. Ôi Chúa ơi.

Ôi Chúa ơi. Tôi đang nghĩ gì thế này?

Khi nhìn thấy cánh cửa Phòng Terrace, tôi thấy hoảng loạn, những ngón tay xiết chặt bó hoa. Việc này sẽ không thành công đâu. Tôi điên mất rồi. Tôi không thể làm được. Tôi muốn chạy trốn.

Nhưng chẳng có nơi nào để chạy cả. Chẳng có điều gì khác ngoài việc cứ tiếp tục.

Erin và những cô phù dâu khác đều đang chờ, và khi chúng tôi đến gần, tất cả bọn họ đều trầm trở về chiếc váy của tôi. Tôi đã không hề biết bọn họ tên gì. Họ là con gái của các bạn Elinor. Sau ngày hôm nay hẳn tôi sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa.

“Dàn nhạc đây. Sẵn sàng cho Người đẹp,” Robyn nói vào mic.

“Becky!” tôi ngược lên, và tạ ơn Chúa, đó là Danny, vận áo khoác dài thêu kim tuyến và quần da, đang cầm tờ Chương trình Buổi lễ màu đồng và nâu sẫm.”Trông cậu tuyệt quá.”

“Thật sao? Trông tớ ổn chứ?”

“Tuyệt vời,” Danny khẳng định. Anh chỉnh lại đuôi váy, lùi lại để ngắm rồi lấy ra một chiếc kéo và cắt một mảnh ruy băng.

“Sẵn sàng chưa?” Robyn nói.

“Chắc là rồi,” tôi nói mà cảm thấy hơi ớn.

Cánh cửa đôi bật mở, và tôi nghe thấy tiếng sột soạt khi bốn trăm con người ngồi trên ghế quay lại. Dàn nhạc dây bắt đầu chơi bản nhạc nền của Người đẹp ngủ trong rừng, và các cô phù dâu bắt đầu tiến lên lối đi giữa hai hàng ghế.

Và đột nhiên tôi bước về phía trước. Tôi đang bước vào khu rừng bị bỏ bùa mê, cứ thế bước khi tiếng nhạc mỗi lúc một to. Những bóng đèn nhỏ lấp lánh trên đầu. Những lá thông tỏa hương dưới chân tôi. Có cả mùi đất và tiếng chim kêu riu rít, và một dòng thác nhỏ. Những bông hoa bồng nở một cách thần kì mỗi bước chân tôi qua, những chiếc lá cuộn mở ra, và mọi người há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn lên. Còn Luke ở phía trước, chàng hoàng tử đẹp trai của tôi, đang chờ tôi.

Cuối cùng thì tôi cũng bắt đầu thả lỏng người. Để tận hưởng giây phút này.

Khi tiến từng bước, tôi thấy như mình là một nữ diễn viên múa ba lê chính đang thực hiện tư thế lượn hoàn hảo ở Convent Garden. Hoặc là một ngôi sao màn bạc đang đến lễ trao giải Oscar. Âm nhạc đang chơi, mọi người đều nhìn tôi, trang sức trên tóc tôi và bộ váy đẹp nhất tôi từng được mặc. Tôi biết mình sẽ không bao giờ có cơ hội trải nghiệm chuyện này trong đời lần nữa. Không bao giờ. Khi đến điểm cuối của lối đi giữa hai hàng ghế, tôi bước chậm dần, hít lấy không khí, hít lấy mùi cây, hương hoa và mùi tuyệt vời. Cố ghi nhớ mọi chi tiết trong đầu. Tận hưởng mọi giây phút kì diệu.

Tôi đến bên cạnh Luke và đưa bó hoa cho Erin. Tôi mỉm cười ấm áp với Gary, phù rể mới của Luke - rồi nắm tay Luke. Anh siết nhẹ tay và tôi cũng siết nhẹ lại.

Rồi Michael bước tới, vận bộ vest đen giông giống của mục sư.

Anh khẽ mỉm cười về thông đồng với tôi, rồi hít một hơi thật sâu và nói với tất cả mọi người.

“Các con yêu quý. Chúng ta đến đây để chứng kiến tình yêu giữa hai con người. Chúng ta ở đây để chứng kiến lời thề tình yêu của hai người với nhau. Và cùng chung vui với sự chia sẻ tình yêu của họ. Chúng ta luôn chúc phúc cho tất cả những con người đang yêu và hôm nay Chúa chắc chắn sẽ chúc phúc cho Luke và Becky khi họ cùng trao nhau lời thề nguyện.”

Anh quay sang tôi, và tôi có thể nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng tôi khi mọi người cố gắng nhìn cho rõ hơn.

“Rebecca, con có yêu Luke không?” anh nói. “Con có nguyện ở bên anh ấy những lúc hạnh phúc cũng như khi đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, dù đau yếu hay khỏe mạnh không? Con có tin tưởng anh ấy bây giờ và mãi mãi không?”

“Con có,” tôi nói, không ngăn nổi một chút run run trong giọng nói.

“Luke, con có yêu Rebecca không? Con có nguyện ở bên cô ấy những lúc hạnh phúc cũng như khi đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, dù đau yếu hay khỏe mạnh không? Con có tin tưởng cô ấy bây giờ và mãi mãi không?”

“Vâng,” Luke quả quyết nói. “Con có.”

“Cầu Chúa ban phước lành cho Luke và Becky và cầu chúc cho hai con luôn hạnh phúc.” Michael ngừng nói nhìn khắp phòng, như thể thách thức có ai đó dám tranh cãi với anh, và tay tôi siết chặt lấy tay Luke. “Cầu chúc cho các con có được niềm vui chia sẻ cảm thông, sự vui sướng của một tình yêu ngày càng lớn và sự ấm áp của một tình bạn vĩnh cửu. Nào, bây giờ chúng ta hãy cùng tác thành cho đôi trẻ hạnh phúc.” Anh mỉm cười với Luke. “Con có thể hôn cô dâu.”

Khi Luke cúi xuống hôn tôi, Michael bắt đầu vỗ tay. Một thoáng chững lại vì bối rối... rồi lồm bồm vài người cũng vỗ tay, rồi cả căn phòng vỗ tay rào rào.

Gary thì thào gì đó vào tai Luke, và anh quay lại nhìn tôi, trông rõ lúng túng.

“Thế còn nhẫn thì sao?”

“Đừng nhắc đến nhẫn,” tôi vừa cười bất động vừa nói.

Tim tôi đập nhanh quá, tôi gần như không thở được. Tôi cứ chờ ai đó đứng lên. Chờ ai đó nói “Khoan đã...”

Nhưng không ai làm vậy. Không ai nói gì.

Vậy là thành công rồi.

Tôi nhìn vào mắt Michael trong một giây - rồi quay đi ngay trước khi có ai đó để ý thấy. Tôi vẫn chưa thể thả lỏng được. Hoàn toàn chưa thể.

Tay nhiếp ảnh gia đến trước mặt và tôi khoác lấy tay Luke thật chặt, còn Erin vừa đưa bó hoa cô dâu cho tôi vừa lau nước mắt.

“Thật là một lễ cưới đẹp tuyệt vời!” cô nói. “Phần về sự nồng ấm của tình bạn vĩnh cửu thực sự khiến tôi cảm động. Cô biết đấy, vì đó là tất cả những gì tôi mong muốn.” Cô ôm chặt bó hoa cô dâu của tôi vào ngực mình. “Đó là tất cả những thứ mà tôi hằng mong muốn.”

“Chà, cô biết đấy, tôi tin chắc rồi cô sẽ tìm thấy nó thôi,” tôi nói và ôm lấy cô. “Tôi biết cô sẽ tìm thấy mà.”

“Xin lỗi cô,” tay nhiếp ảnh gia nói. “Cho phép tôi chụp ảnh cô dâu và chú rể...”

Erin đưa cho tôi bó hoa và tránh sang một bên, còn tôi thì khoác lên vẻ mặt hờ hững nhất của người mới kết hôn.

“Nhưng Becky,” Luke nói. “Gary nói...”

“Anh hãy lấy nhẫn ở chỗ Gary,” tôi nói mà không hề quay đầu lại. “Nói rằng anh rất xấu hổ khi bỏ lỡ mất việc đó và chúng ta sẽ trao nhẫn sau.”

Một số khách mời tiến đến và chụp ảnh, tôi ngả đầu lên vai Luke, mỉm cười hạnh phúc với họ.

“Có gì đó không ổn,” Luke nói. “Michael đã không tuyên bố chúng ta là vợ chồng. Và không phải là chúng ta phải kí giấy tờ gì đó sao?”

“Suyt!” Một ánh đèn flash lóe lên và cả hai chúng tôi đều chớp mắt.

“Becky, chuyện gì đang diễn ra vậy?” Anh quay tôi lại đối diện với mình. “Chúng ta đã kết hôn rồi đúng không?”

“Tư thế đẹp lắm!” tay nhiếp ảnh gia nói. “Cứ giữ nguyên như thế nhé!”

“Chúng ta đã kết hôn chưa?” Mắt Luke nhìn chăm chú khắp mặt tôi.

“Chà... thôi được,” tôi miễn cưỡng nói. “Như anh thấy đấy, chúng ta chưa kết hôn.”

Một ánh đèn flash lại lóe lên. Khi mắt tôi nhìn rõ lại thì Luke đang chăm chú nhìn tôi đầy hoài nghi.

“Chúng ta chưa kết hôn?”

“Nghe này, chỉ cần tin em thôi, được chứ?”

“Tin em?”

“Vâng! Như anh vừa hứa cách đây năm giây! Anh nhớ không?”

“Anh hứa vậy vì anh nghĩ chúng ta sẽ kết hôn!”

Đột nhiên dàn nhạc dây xướng bản “Bridal March” lên, và một nhóm bảo vệ lừa hết những vị khách cùng máy chụp ảnh của họ đi.

“Đi nào,” một giọng nói gay gắt không biết là của ai vang lên. “Bắt đầu bước đi.”

Nó vang lên từ chỗ quái quỷ nào vậy? Bó hoa đang nói chuyện với tôi đấy à?

Đột nhiên mắt tôi nhòm sát một chiếc loa nhỏ xíu được gắn trên một nụ hoa hồng. Robyn gắn loa vào hoa cô dâu của tôi?

“Cô dâu và chú rể! Bước đi!”

“Được rồi!” tôi nói với bố hoa. “Chúng tôi đi đây!”

Tôi quàng chặt cánh tay Luke và bắt đầu bước xuống lối đi giữa hai hàng ghế, xuyên qua khu rừng bị phù phép.

“Chúng ta chưa kết hôn,” Luke vẫn không tin nổi nói. “Cả một cái khu rừng chết tiệt, bốn trăm con người, một chiếc váy trắng lộng lẫy và chúng ta chưa kết hôn.”

“Suyt!” tôi cau kinh nói. “Đừng nói điều đó với mọi người! Nhìn này, anh đã hứa nếu mọi chuyện có gì hơi lạ thì anh cũng sẽ thuận theo nó mà. Cứ làm như thế đi!”

Khi chúng tôi bước xuống, tay trong tay, những tia nắng đang len lỏi qua các cành cây và chiếu lốm đốm xuống sàn nhà. Đột nhiên có một âm thanh vo vo vang lên, rồi trước sự ngạc nhiên của tôi, những cành cây bắt đầu kéo kết thu lại, để lộ một chiếc cầu vồng trên trần nhà. Một dàn hợp xướng tuyệt vời cất tiếng hát, và từ trên trời một đám mây bông bành bành từ từ buông xuống, một đôi bồ câu béo ú màu hồng đang gập gù trên mây.

Ôi Chúa ơi. Tôi rúc rích cười. Thế này thì quá thật. Đây là những chi tiết nho nhỏ được thêm vào mà Robyn nhắc đến sao?

Tôi ngược lên nhìn Luke, miệng anh cũng đang giật giật vì kinh ngạc.

“Anh nghĩ sao về khu rừng?” tôi vui vẻ nói. “Nó thật tuyệt phải không? Đặc biệt, họ đưa những cây bulo này từ Thụy Điển bằng máy bay về đây đây.”

“Thật vậy sao?” Luke nói. “Thế họ đã đưa những con bồ câu đó từ đâu về bằng máy bay vậy?” Anh nhìn chúng chăm chú. “Mấy con này to quá so với bồ câu. Chắc hẳn chúng phải là gà tây.”

“Chúng không phải là gà tây!”

“Những chú gà tây tình yêu.”

“Luke, im đi,” tôi lẩm bẩm, cố kìm để không phì cười. “Chúng là bồ câu.”

Chúng tôi đi qua từng hàng từng hàng những vị khách ăn mặc bảnh bao, tất cả đều mỉm cười ấm áp với chúng tôi trừ những cô gái đang dành cho tôi cái nhìn Thẩm định kiểu Manhattan.

“Tất cả đám những người này là ai thế nhỉ?” Luke vừa nói vừa nhìn những hàng người xa lạ đang mỉm cười.

“Em không biết.” Tôi nhún vai. “Em đã nghĩ có thể anh biết một vài người trong số này.”

Chúng tôi đến cuối căn phòng để chụp lượt ảnh cuối cùng, và Luke nhìn tôi thật kì quặc. “Becky, bố mẹ anh không ở đây. Bố mẹ em cũng vậy.”

“Ồ... không. Họ không ở đây.”

“Không người thân gia đình. Không nhân cưới. Và chúng ta chưa kết hôn.” Anh ngập ngừng. “Cứ coi như anh điên rồi đi - nhưng anh không mong đợi đám cưới chúng ta sẽ thành ra thế này.”

“Đây không phải là đám cưới của chúng ta,” tôi nói và hôn anh để chụp ảnh.

Không thể tin được là chúng tôi đã thực hiện trót lọt như thế này. Không ai nói gì. Không ai nghi ngờ gì. Một vài người đã muốn xem nhân cưới, và tôi chỉ cho họ xem thoáng qua chiếc nhẫn đính hôn rồi quay lưng đi luôn.

Chúng tôi đã ăn sushi và trứng cá muối. Chúng tôi đã có một bữa tối bốn món tuyệt vời. Chúng tôi đã uống rượu chúc mừng. Tất cả đều theo đúng kế hoạch. Chúng tôi cắt bánh bằng một thanh kiếm bạc to và mọi người chúc mừng, rồi ban nhạc bắt đầu chơi bài “The Way You Look Tonight” rồi Luke dẫn tôi ra sân khiêu vũ và chúng tôi bắt đầu khiêu vũ. Đó là một trong những khoảnh khắc tôi muốn giữ trong kí ức mình mãi mãi. Những vòng quay của màu trắng, vàng kim, ánh sáng lấp lánh và âm nhạc, và hai cánh tay

Luke quàng quanh tôi, đầu tôi váng vất vì champagne, và việc nhận thức rõ ràng vậy đấy, đây chỉ là phởn chí, và nó sẽ sớm kết thúc.

Và giờ thì bữa tiệc đang ngập trong nhạc jazz nhún nhảy. Ban nhạc đang chơi một bài mang âm hưởng nhạc jazz mà tôi không nhận ra đó là bài gì, còn sàn khiêu vũ thì chật ních. Giữa đám đông những người xa lạ ăn mặc đom đống đó, tôi có thể nhận ra vài khuôn mặt quen thuộc. Christina đang nhảy với bạn trai cô ấy, còn Erin thì đang nói chuyện phiếm với một trong số các phù rể. Và kia là Laurel, đang nhảy rất nhiệt tình với... Michael!

Tốt rồi. Thế cũng hay.

“Chà, đoán xem đã có bao nhiêu người hỏi xin danh thiếp của tớ?” một giọng nói vang lên bên tai tôi. Tôi quay lại, thấy Danny trông rất hoan hỉ, mỗi tay một li champagne còn miệng thì phì phèo điếu thuốc. “Hai mươi! Ít nhất là ngần ấy! Một người còn muốn tớ lấy số đo của cô ấy, ngay lúc đó, ngay tại đó. Tất cả bọn họ đều nghĩ chiếc váy thật đáng thêm muốn. Và khi tớ bảo rằng tớ từng làm việc với John Galliano...”

“Danny, cậu chưa bao giờ làm việc với John Galliano!”

“Tớ đã từng đưa cho ông ấy tách cà phê,” anh cãi lại. “Và ông ấy cảm ơn tớ. Đó là, theo một cách nào đó, một sự giao tiếp nghệ thuật...”

“Nếu cậu đã nói vậy,” tôi mỉm cười hạnh phúc với anh. “Tớ rất mừng cho cậu.”

“Thế cậu vui chứ?”

“Đương nhiên!”

“Mẹ chồng của cậu đang ở trong thế giới của bà ấy.”

Cả hai chúng tôi quay sang nhìn Elinor, lúc này đang ngồi ở một chiếc bàn gần đó, vây quanh là những quý bà sang trọng. Má bà hây hây hồng và trông bà tràn đầy sức sống nhất trong những lúc mà tôi từng thấy. Bà mặc một chiếc váy xanh nhạt đuôi dài với một lượng lớn kim cương, và trông bà như một hoa khôi của buổi khiêu vũ. Mà theo một cách nào đó thì đúng là như vậy. Đây là bạn bè bà ấy. Đây thực sự là bữa tiệc của bà ấy chứ không phải của Luke hay của tôi. Thật là một cảnh tượng tuyệt vời. Được làm khách mời đến dự một dịp thế này quả là tuyệt vời.

Và quả tôi cảm thấy mình là khách.

Một nhóm phụ nữ đi qua, nói chuyện thật ồn ào, và tôi nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện.

“Thật hoành tráng...”

“Trí tưởng tượng phong phú ghê...”

Họ mỉm cười với tôi và Danny, tôi cười đáp lại. Nhưng miệng tôi như đơ ra rồi. Tôi mệt vì phải cười với những người mà tôi không quen biết.

“Thật là một đám cưới hoành tráng,” Danny vừa nói vừa nhìn quanh căn phòng tráng lệ. “Thực sự rất cuốn hút. Mặc dù ít hơi hướng của cậu hơn tớ nghĩ.”

“Vậy sao? Điều gì khiến cậu nói vậy?”

“Tớ không bảo là nó không tuyệt vời. Nó rất đẹp đẽ, rất xa hoa. Chỉ là... không giống những gì mà tớ tưởng tượng về đám cưới của cậu. Nhưng tớ đã nhầm,” anh vội nói thêm khi thấy vẻ mặt tôi. “Hiển nhiên là vậy rồi.”

Tôi nhìn khuôn mặt hài hước không chút nghi ngờ của anh. Ôi chúa ơi. Tôi phải nói cho anh ấy biết. Tôi không thể không nói cho Danny.

“Danny, có chuyện này cậu nên biết,” tôi hạ giọng nói.

“Gì cơ?”

“Về đám cưới này...”

“Chào các bé!”

Tôi ngừng nói, đầy vẻ hối lỗi và quay lại - nhưng chỉ là Laurel, đầy phấn khích và hạnh phúc vì vừa nhảy xong.

“Bữa tiệc tuyệt lắm, Becky,” cô nói. “Ban nhạc tuyệt vời. Chúa ơi, tôi đã quên mất là mình thích nhảy đến đường nào.”

Tôi hơi ngạc nhiên dò xét khuôn mặt cô.

“Laurel,” tôi nói. “Cô không được xắn tay áo của một chiếc váy Yves St. Laurent giá một nghìn đô lên.”

“Tôi nóng lắm,” cô vui vẻ nhún vai. “Nào, Becky, tôi ghét phải nói với cô điều này.” Cô hạ thấp giọng. “Nhưng các bạn sẽ phải đi khá sớm đây.”

“Đến lúc rồi sao?” tôi nhìn vào cổ tay theo phản xạ, nhưng tôi đang không đeo đồng hồ.

“Xe ô tô đang chờ ở ngoài,” Laurel nói. “Tài xế đã có mọi thông tin chi tiết. Anh ta sẽ đưa hai bạn ra sân bay Teterboro và chỉ đường cho các bạn. Máy bay riêng thì quy trình hơi khác một chút, nhưng mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ. Nếu có vấn đề gì, cứ gọi tôi.” Cô hạ thấp giọng thì thầm, còn tôi liếc Danny, lúc này đang vờ như không đồng tai lên nghe. “Các bạn sẽ đến Anh sớm thôi. Tôi hi vọng việc này thành công.”

Tôi vươn người ra ôm lấy cô thật chặt. “Laurel... Cô đúng là một ngôi sao,” tôi thì thầm. “Tôi không biết phải nói gì cả.”

“Becky, tin tôi đi. Đây chẳng là gì cả. Sau những gì cô đã làm cho tôi, cô có thể có mười chiếc máy bay cũng được.” Cô lại ôm tôi rồi nhìn đồng hồ. “Tốt hơn cô nên tìm Luke đi. Tôi sẽ gặp lại cô sau.”

Sau khi cô ấy đi khỏi, có một khoảng im lặng ngắn ngủi thật thú vị.

“Becky, có phải tớ đã vô tình nghe được từ máy bay riêng không?” Danny hỏi.

“Ồ... Đúng vậy. Cậu đã nghe thấy đúng đấy.”

“Các cậu sẽ đi máy bay riêng?”

“Phải.” Tôi cố nói về hồ hững. “Chúng tớ sẽ bay trên máy bay riêng. Đó là quà cưới của Laurel dành cho bọn tớ.”

“Cô ta đã mua một chiếc phi cơ riêng?” Danny lắc đầu. “Chết tiệt. Cậu biết đấy, tớ đã định tự mình tặng cho cậu cái đó. Giữa cái đó và máy trộn trứng...”

“Đồ ngốc! Cô ấy là chủ tịch của một công ti máy bay.”

“Chúa ơi. Một chiếc máy bay riêng. Vậy... các cậu sẽ đi đâu? Hay đó vẫn là một bí mật lớn?” tôi nhìn anh rít một hơi thuốc và cảm thấy đột nhiên yêu quý anh kinh khủng.

Tôi không chỉ muốn nói cho Danny biết chuyện gì đang diễn ra. Tôi muốn anh ấy là một phần của nó.

“Danny,” tôi nói. “Cậu nghĩ sao về một chuyến đi nho nhỏ nhỉ?”

Mất một lúc tôi mới tìm thấy Luke. Anh đang bị kẹt trong góc với hai tay tài chính tập đoàn và đứng dậy về biệt ơn ngay khi thấy tôi xuất hiện. Chúng tôi đi quanh căn phòng lớn đông đúc, nói lời tạm biệt và cảm ơn vì đã tới dự bữa tiệc với tất cả các vị khách mà chúng tôi biết. Thực lòng mà nói thì việc đó cũng không tốn thời gian lắm.

Cuối cùng, chúng tôi tới chiếc bàn cao nhất và ngắt lời Elinor theo cách kín đáo nhất có thể.

“Mẹ, chúng con đi đây,” Luke nói.

“Bây giờ sao?” Elinor cau mày vẻ không hài lòng. “Còn sớm mà.”

“Đúng vậy... Chúng con đi đây ạ.”

“Cảm ơn mẹ vì lễ cưới thật tuyệt vời này,” tôi chân thành nói. “Quả thực nó rất tuyệt. Mọi người cứ khen ngợi mãi.” Tôi cúi xuống hôn bà. “Tạm biệt mẹ.”

“Tạm biệt, Becky.” Bà nói theo kiểu trang trọng như vẫn vốn vậy. “Tạm biệt Luke.”

“Con chào mẹ.”

Hai người nhìn nhau - và trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ là Elinor sẽ nói điều gì đó nữa. Nhưng thay vào đó, bà nghiêng mình về phía trước khá cứng nhắc và hôn vào má Luke.

“Becky!” tôi cảm thấy ai đó huých vai tôi. “Becky, cô chưa đi được!” Tôi quay lại và thấy Robyn đang trông rất lo lắng.

“Ồ... phải. Chúng tôi đi đây. Cảm ơn chị rất nhiều về mọi điều chị đã...”

“Cô chưa thể đi được!”

“Sẽ không ai để ý đâu,” tôi nói và nhìn quanh phòng tiệc.

“Họ phải để ý! Chúng ta có kế hoạch cho lúc đi khỏi cơ mà, nhớ không? Những cánh hoa hồng? Âm nhạc?”

“À... có thể chúng ta nên quên phần đó đi...”

“Quên phần đó?” Robyn sững người nhìn tôi. “Cô đùa đấy à? Dàn nhạc!” chị ta vội vàng nói vào mic bộ đàm. “Chuyển sang bài ‘Some Day’. Rõ chưa? Chuyển sang bài ‘Some Day’. Chị ta nhắc bộ đàm lên. “Bộ phận ánh sáng, chuẩn bị cánh hoa hồng.”

“Robyn,” tôi bắt lực nói. “Thực lòng chúng tôi chỉ muốn lặng lẽ đi thôi...”

“Các cô dâu của tôi không đi một cách lặng lẽ! Kèn hiệu lệnh,” chị ta thì thầm vào mic. “Phụ trách ánh sáng, chuẩn bị ánh sáng lúc đi khỏi.”

Đột nhiên có một hồi kèn trompet lớn vang lên, và tất cả các vị khách trên sàn khiêu vũ đều giật mình. Ánh sáng đổi từ ánh sáng nhạc disco sang những tia sáng lộng lẫy màu hồng rực rỡ, còn ban nhạc bắt đầu chơi bản “Some Day My Prince Will Come.”

“Đi nào, Người đẹp và Hoàng tử,” Robyn vừa nói vừa đẩy nhẹ tôi. “Đi nào! Một hai ba, một hai ba...”

Liếc nhìn nhau, tôi và Luke cùng tiến ra sàn khiêu vũ, nơi các vị khách mời dạt ra hai bên nhường đường cho chúng tôi đi qua. Âm nhạc bao phủ lấy chúng tôi, một ánh đèn chiếu theo bước đi của chúng tôi, và đột nhiên, những cánh hoa hồng bắt đầu nhẹ nhàng từ trần nhà rơi xuống.

Điều này thật sự rất đáng yêu. Mọi người mỉm cười thật hiền hậu và tôi có thể nghe thấy những tiếng “Aaaa” trầm trồ của một số người khi chúng tôi đi qua. Ánh sáng hồng rực rỡ tạo cảm giác như đang đi trong cầu vồng, và những cánh hoa hồng tỏa hương tuyệt vời khi chúng rơi lên đầu, lên cánh tay rồi tuột xuống sàn. Luke và tôi đang mỉm cười với nhau, có một cánh hoa vương trên tóc anh...

“Dừng lại!”

Khi nghe thấy giọng nói đó, tôi chợt thấy ớn lạnh đến tận xương tủy.

Cánh cửa đôi mở ra, và cô ta đứng đó, ở ngay bậc cửa. Cô ta mặc bộ vest đen và đi đôi giày đen nhọn nhất và cao nhất mà tôi từng thấy.

Tất cả mọi người quay lại nhìn, và dàn nhạc cũng ngập ngừng đuối dần.

“Ôi nhìn kia!” tôi nghe thấy ai đó hoan hỉ kêu lên. “Đễ thương quá! Họ còn nghĩ đến cả một mù phù thủy nữa cơ đấy!”

“Alicia?” Luke ngạc nhiên nói. “Cô làm gì ở đây vậy?”

“Đám cưới tuyệt quá nhỉ, Luke?” cô ta ngọt ngào nói và bước vài bước vào phòng.

“Mời vào,” tôi vội nói. “Vào đi nào và cùng chung vui với chúng tôi. Lẽ ra chúng tôi đã mời cô...”

“Tôi biết cô đang làm trò gì rồi, Becky ạ.”

“Chúng tôi đang làm đám cưới!” tôi nói, cố tỏ ra thật vui vẻ. “Ai mà chẳng biết điều đó!”

“Tôi biết chính xác chuyện cô đang làm.” Cô ta nhìn vào mắt tôi. “Tôi có bạn ở Surrey và họ đã điều tra ra mọi thứ.”

Không.

Làm ơn, không.

“Tôi nghĩ cô có một bí mật nho nhỏ không chia sẻ với các vị khách của mình.” Alicia nặn ra cái vẻ mặt băn khoăn đầy mỉa mai. “Như thế thì không được lịch sự cho lắm nhỉ?”

Tôi cần những bà tiên đỡ đầu của mình, mau lên. Tôi cần ai đó hạ gục cô ta bằng thứ bụi lấp lánh thần kì.

Laurel ném cho tôi một cái nhìn hoảng hốt.

Christina đặt li champagne xuống.

“Báo động đỏ! Báo động đỏ,” tôi nghe thấy giọng Robyn vang lên từ bó hoa cô dâu. “Khẩn cấp. Báo động đỏ.”

Giờ thì Alicia đang rảo bước quanh sảnh khiêu vũ, một cách thông thả, thu hút sự chú ý.

“Sự thật là,” cô ta hài lòng nói. “Tất cả những điều này hơi giả tạo đúng không, Becky?”

Mắt tôi liếc ra phía sau cô ta. Hai bảo vệ lực lưỡng mặc tuxedo đang tiến đến sàn khiêu vũ. Nhưng họ sẽ không thể đến kịp được. Tất cả sẽ bị hủy hoại.

“Tất cả trông thật đáng yêu. Trông mọi thứ thật là lãng mạn.” Giọng cô ta đột nhiên trở nên đanh lại. “Nhưng những gì người ta nên biết là cái thứ được gọi là đám cưới Plaza hoàn hảo này thực chất là... áaaaa!” Giọng cô ta chói lên thành tiếng hét. “Bỏ tôi xuống!”

Tôi không thể tin nổi. Đó là Luke.

Anh đã thản nhiên bước đến và nhắc bổng cô ta lên vai. Và giờ thì anh đang vác cô ta ra ngoài như một đứa trẻ hư.

“Thả tôi xuống!” cô ta gào lên. “Ai đó tốt bụng hãy cứu tôi với!”

Nhưng các vị khách bắt đầu cười rộ lên. Cô ta bắt đầu đá Luke bằng đôi bốt nhọn hoắt của mình nhưng anh chỉ nhướng mày mà không thêm dừng bước.

“Là giả đó!” cô ta la hét inh ỏi khi họ ra đến cửa. “Là giả đấy! Họ không thực sự...”

Cánh cửa đóng sầm lại, ngăn giọng nói của cô ta, và một khoảng im lặng choáng váng bao trùm. Không ai động đậy, thậm chí cả Robyn. Rồi cánh cửa lại từ từ mở ra và Luke tái xuất hiện, phui phui tay.

“Tôi không thích những vị khách không mời,” anh nói tỉnh khô.

“Hoan hô!” một phụ nữ tôi không biết kêu lên. Luke hơi nghiêng mình cúi chào, một tròng cười nhẹ nhõm lớn vang lên, rồi cả căn phòng vỗ tay rào rào.

Tim tôi đập mạnh đến mức tôi không rõ bằng cách nào mà tôi vẫn đứng vững được. Khi Luke trở lại bên cạnh, tôi với tay nắm lấy tay anh và anh dịu dàng siết chặt lấy tay tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn đi. Tôi muốn đi khỏi đây.

Giờ thì có những tiếng rì rào khắp phòng, và tôi có thể nghe người ta thì thầm những từ như “điên loạn” và “hẳn là ghen tuông”. Một phụ nữ diện đồ Prada từ đầu tới chân thậm chí còn hoan hỉ nói, “Các cô biết không, y như những gì đã xảy ra ở đám cưới của chúng tôi...”

Ôi chúa ơi, và giờ thì đến lượt Elinor và Robyn sóng bước đi tới, trông như hai nữ hoàng trong Alice ở xứ sở kì diệu.

“Tôi rất xin lỗi!” Robyn nói ngay khi vừa tới gần. “Đừng để điều đó làm căng buồn lòng. Cô ta chỉ là một cô gái buồn rầu đồ kị thời.”

“Đó là ai vậy?” Elinor cau mày hỏi. “Cô quen cô ta à?”

“Một vị khách hàng cũ bực mình ấy mà,” Robyn nói. “Một vài cô trở nên thật cay nghiệt. Tôi không biết chuyện gì xảy ra với họ nữa! Một phút trước họ còn thật ngọt ngào dễ thương, một phút sau họ đã kiện cáo lung tung rồi! Đừng lo, Becky. Chúng ta sẽ làm lại phần rút lui. Dàn nhạc chú ý,” cô ta gấp gấp nói. “Chơi lại bản ‘Some Day’ để báo hiệu. Phụ trách ánh sáng, chuẩn bị cánh hoa hồng dự phòng.”

“Cô có cả cánh hoa hồng dự phòng á?” tôi nói, không tin nổi.

“Cùng ạ, tôi chuẩn bị dự phòng ọi tình huống.” Chị ta nháy mắt với tôi. “Đó là lí do tại sao cô nên thuê một người tổ chức đám cưới!”

“Robyn,” tôi chân thành nói, “tôi nghĩ chị đúng là rất đáng giá đấy.” Tôi vòng một tay ôm và hôn chị. “Tạm biệt. Và tạm biệt lần nữa, Elinor.”

Âm nhạc bắt đầu vang lên khắp không gian một lần nữa, chúng tôi lại bắt đầu bước đi, và thêm những cánh hoa hồng bắt đầu đổ xuống như thác từ trên trần nhà. Tôi quả thực phải giao việc đó cho Robyn. Mọi người tụ tập xung quanh vỗ tay - không biết có phải là tôi tưởng tượng không, nhưng hình như mọi người trông thân thiện hơn sau sự vụ Alicia? Đến cuối lối đi, tôi phát hiện Erin đang rướn người về phía trước đầy khao khát, thế là tôi tung bó hoa cô dâu vào đôi tay đang mở rộng của cô nàng.

Và rồi chúng tôi ra khỏi đó.

Cánh cửa đôi nặng nề khép lại sau lưng và chúng tôi ở trong hành lang lộng lẫy im ắng, chẳng có ai ngoài hai bảo vệ đang nghiêm chỉnh nhìn thẳng về phía trước.

“Chúng ta đã làm được rồi,” tôi vừa nói vừa cười vang nửa vì nhẹ nhõm, nửa vì vui sướng. “Luke, chúng ta đã làm được rồi!”

“Vậy anh hiểu là,” Luke gật gù nói. “Chúng ta đã làm rất tốt. Nào, giờ thì em có thể cho anh biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra không?”

36. Chương 22 Phần 1

Chương 22

Laurel đã sắp đặt mọi thứ hoàn hảo. Sau một chuyến đi vòng nhanh sang West Village để lấy hộ chiếu của Danny, chúng tôi đến Teterboro thì thấy máy bay đã được chuẩn bị sẵn sàng cho chúng tôi. Chúng tôi đến Gatwick lúc tám giờ sáng, nơi có một ô tô khác đang chờ chúng tôi. Và giờ thì chúng tôi đang phóng nhanh qua Surrey, hướng đến Oxshott. Chúng tôi sẽ sớm đến đó! Tôi không thể tin nổi mọi việc lại có thể liền mạch đến thế này.

“Đương nhiên là cậu biết sai lầm lớn của mình,” Danny vừa nói vừa ngả người một cách quý tộc ra ghế da của chiếc Mercedes.

“Là gì?” Tôi nói và ngược lên từ điện thoại.

“Làm đến hai đám cưới. Ý tớ là, nếu đã làm nhiều hơn một lần, sao không phải là ba lần? Sao không phải là sáu lần? Sáu bữa tiệc...”

“Sáu chiếc váy...” Luke đề thêm vào.

“Sáu chiếc bánh...”

“Nghe này, thôi đi!” tôi bất bình nói. “Anh biết đấy, em đâu có cố tình làm những chuyện đó! Việc đó chỉ là... tự dưng xảy ra thôi.”

“Tự dưng xảy ra,” Danny giễu cợt nhái lại. “Becky, cậu không cần vờ vịt với bọn mình. Cậu muốn mặc hai chiếc váy. Không cần phải xấu hổ vì điều đó.”

“Danny, tớ đang nói chuyện điện thoại...” Tôi nhìn ra cửa sổ. “Được rồi Suze, tớ nghĩ còn mười phút nữa là bọn tớ tới nơi.”

“Tớ thực không tin nổi là cậu đã làm được chuyện đó.” Suze nói phía bên kia đầu dây. “Tớ không tin nổi là mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ! Tớ cảm thấy muốn chạy loanh quanh khắp nơi và kể ọi người biết chuyện đó!”

“Ái chà, đừng!”

“Nhưng chuyện đó thật không tin nổi! Khi nghĩ rằng tối hôm qua cậu ở Plaza còn bây giờ đã...” cô đột nhiên hốt hoảng ngừng giọng. “Này, không phải cậu vẫn đang mặc váy cưới đấy chứ?”

“Đương nhiên không!” tôi khúc khích cười. “Tớ đâu phải là một con dở hơi toàn tập đâu. Bọn tớ đã thay đồ trên máy bay rồi.”

“Nó thế nào?”

“Cực kì hoành tráng luôn. Thật đấy, Suze, từ giờ tớ chỉ đi máy bay Lear thôi.”

Đó là một ngày nắng đẹp, và khi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những cánh đồng, tôi cảm thấy hạnh phúc trào dâng. Tôi thật không tin nổi mọi chuyện lại đầu vào đấy. Sau bao tháng ngày lo âu và phiền phức. Chúng tôi đang ở đây, ở Anh. Mặt trời đang tỏa nắng. Và chúng tôi sắp kết hôn.

“Cậu biết không, tớ có chút thắc mắc,” Danny nói và nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. “Các tòa lâu đài đâu cả rồi?”

“Đây là Surrey,” tôi giải thích. “Ở đây không có lâu đài đâu.”

“Thế còn những chú lính đội mũ da gấu đâu?” Danny nheo mắt. “Becky, cậu có chắc đây là Anh không đấy? Cậu có chắc là tay phi công đó biết là phải đi đâu không?”

“Rất chắc,” tôi vừa nói vừa lôi son môi ra.

“Tớ không biết nữa,” anh nói giọng đầy nghi ngờ. “Chỗ này tớ thấy giống Pháp hơn đấy.”

Chúng tôi dừng xe ở chỗ đèn đỏ và anh hạ cửa sổ xe xuống.

“Bonjour,” anh nói với một người phụ nữ vừa giật mình. “Comment allez-vous?[*]”

[*] Tiếng Pháp trong nguyên bản: “Xin chào, bà khỏe không?”

“Tôi... tôi không biết,” bà đó nói và vội vàng băng qua đường.

“Biết ngay mà,” Danny nói. “Becky, tớ ghét phải báo cho cậu điều này... nhưng đây là Pháp.”

“Đây là Oxshott, đồ ngốc ạ,” tôi cãi lại. “Và... đây là đường nhà tớ.”

Một sự phấn khích bùng lên trong tôi khi nhìn thấy bảng hiệu quen thuộc. Chúng tôi gần tới nơi rồi.

“Được rồi,” tay tài xế lên tiếng. “Đường Elton. Số bao nhiêu?”

“Số 43. Ngôi nhà đằng kia kìa,” tôi nói. “Ngôi nhà có nhiều bong bóng và cờ trang trí... và những băng giấy màu bạc trên cây...”

Ôi trời. Toàn bộ nơi này trông như là một khu hội chợ. Một người đàn ông đang lắp bóng đèn lên các cành trên cây để ngựa ở trước sân, một chiếc xe tải trắng đỗ ở đường xe vào nhà, những phụ nữ mặc đồng phục sọc xanh trắng đang hối hả đi ra đi vào ngôi nhà.

“Dù sao thì họ có vẻ đang trông đợi cậu đấy nhỉ,” Danny nói. “Cậu ổn chứ?”

“Ổn,” tôi nói - nhưng thật buồn cười là giọng tôi lại run run.

Xe dừng lại và chiếc phía sau mang hành lí của chúng tôi cũng vậy. “Điều mà anh không hiểu,” Luke chăm chú nhìn những hoạt động này nói, “là sao em có thể sắp xếp lùi cả một đám cưới lại những một ngày. Chỉ trước có ba tuần. Ý anh là, em phải nói chuyện với người phục vụ đồ ăn, với ban nhạc, em phải nói chuyện với hàng triệu chuyên gia cực kì bận rộn khác nhau...”

“Luke, đây không phải là Manhattan,” tôi nói và mở cửa xe. “Rồi anh sẽ thấy.”

Khi chúng tôi ra khỏi xe, cửa chính bật mở, và mẹ tôi xuất hiện với chiếc quần kẻ caro và áo cộc tay có dòng chữ “Mẹ của Cô Dâu.”

“Becky!” bà kêu lên và chạy tới ôm lấy tôi.

“Mẹ.” Tôi ôm mẹ. “Mọi chuyện ổn cả chứ ạ?”

“Mẹ nghĩ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát cả.” mẹ hơi bối rối nói. “Chúng ta gặp rắc rối về hoa chùm ở bàn, nhưng đã thảo thuận được rồi, chắc là họ đang trên đường... Luke! Con khỏe chứ? Cuộc họp tài chính thế nào rồi?”

“Cuộc họp diễn ra ưm... rất tốt ạ,” anh nói. “Thực sự rất tốt, cảm ơn mẹ. Con rất tiếc là đã gây nhiều rắc rối cho công đoạn chuẩn bị cho đám cưới...”

“Ồ, không sao!” mẹ nói. “Mẹ phải thừa nhận là đã hơi ngạc nhiên khi Becky gọi điện. Nhưng cuối cùng thì cũng không phải làm nhiều lắm! Dù sao thì phần lớn khách mời cũng ở lại đến bữa trưa Chủ nhật. Và Peter ở nhà thờ là thông cảm nhất, ông ấy nói tuy không thường tổ chức đám cưới vào ngày Chủ nhật nhưng trong trường hợp này ông ấy có thể cho phép ngoại lệ...”

“Nhưng còn... việc phục vụ đồ ăn chẳng hạn? Không phải mọi thứ đều được đặt cho hôm qua sao?”

“Ồ, Lulu không phiền lòng đâu! Phải không Lulu?” bà nói với một cô mặc đồ sọc xanh trắng.

“Đúng vậy!” Lulu vui vẻ nói. “Đương nhiên là không rồi. Chào Becky! Khỏe chứ?”

Ôi chúa ơi! Đó là cô Lulu hồi xưa thường đưa tôi đi Brownies.

“Chào cô!” tôi nói, cháu không biết là cô cũng làm cả việc phục vụ đồ ăn!”

“Ôi dào.” Cô làm một cử chỉ vờ hạ thấp bản thân. “Chỉ là để mình bận rộn hơn ấy mà, thật đấy. Giờ bọn trẻ đều đã lớn rồi...”

“Con biết không, con trai Aaron của Lulu cũng ở trong ban nhạc đấy!” mẹ tự hào nói. “Thằng bé chơi keyboard! Và con biết không, chúng chơi hay lắm đấy! Chúng đang tập đặc biệt bài ‘Unchained Melody’...”

“Nào, ném món này đi!” Lulu vừa nói vừa với tay vào một chiếc khay phủ lá và lấy ra một miếng bánh. “Đây là món bánh nem cuốn Thái Lan mới của chúng ta đấy. Chúng ta khá hài lòng với nó. Cháu biết đấy, bánh nem bột nhồi hiện giờ đang rất được ưa chuộng.”

“Thật sao?”

“Ồ đúng vậy.” Lulu gật đầu đầy vẻ hiểu biết. “Chẳng ai còn dùng bánh tạc nhỏ trắng miệng cả. Còn món thịt gà xốt nấm...” cô hơi xịu mặt. “Kết thúc rồi.”

“Cô thật sáng suốt,” Danny nói, mắt sáng rỡ. “Món thịt gà xốt nấm tiêu tùng rồi. Nếu cô dùng món đó thì đúng là xong phim. Cô cho cháu hỏi ở đâu người ta còn giữ nguyên món măng cuộn không?”

“Mẹ, đây là Danny,” tôi vội xen vào. “Hàng xóm của con, mẹ nhớ không?”

“Bác B., thật hân hạnh được gặp bác,” Danny nói và hôn lên tay mẹ tôi. “Bác không phiền khi cháu bám càng Becky về đây chứ ạ?”

“Đương nhiên là không rồi!” mẹ nói. “Càng đông càng vui mà! Nào, tới đây xem lều rạp đi!”

Khi chúng tôi dạo bước quanh vườn, tôi ngạc nhiên há hốc mồm. Một mái lều lớn kẻ sọc màu trắng và bạc đang phấp phồng trên bãi cỏ. Tất cả các luống hoa đều có chữ “Becky và Luke” bằng hoa păng xê. Những bóng đèn nhấp nháy được treo ở mọi lùm và bụi cây. Một người làm vườn mặc đồng phục đang đánh bóng vòi phun nước bằng đá granite mới, một người đang quét sân và tôi có thể thấy bên trong lều bạt có rất nhiều phụ nữ trung niên đang ngồi thành hình bán nguyệt, tay cầm sổ ghi chép.

“Janice vừa mới chỉ dẫn các nhóm rồi,” mẹ trầm giọng nói. “Hiện giờ cô ấy đã rất say sưa với trò tổ chức đám cưới rồi đấy. Cô ấy muốn bắt đầu thực hiện công việc thật chuyên nghiệp!”

“Bây giờ,” tôi nghe thấy cô Janice đang nói khi chúng tôi tới nơi. “Cánh hoa hồng dự phòng sẽ được đựng trong giỏ màu bạc cạnh Cột A. Các cô đánh dấu vào sơ đồ nhà của mình nhé...”

“Mẹ biết không, con nghĩ cô ấy sẽ thành công,” tôi trầm tư nói.

“Betty và Margot, các cô phụ trách hoa cài áo nhé. Annabel, cô phụ trách giúp...”

“Mẹ?” Luke nói và trở mắt kinh ngạc nhìn vào lều.

Ồi Chúa ơi. Đó là Annabel! Là mẹ kế của Luke đang ngồi đó cùng với tất cả những người khác.

“Luke!” Annabel nhìn quanh và cả khuôn mặt bà sáng bừng lên. “Janice, tôi xin phép một phút...”

Bà vội vàng đến chỗ chúng tôi và ôm choàng lấy Luke thật chặt.

“Con đây rồi. Gặp được con mẹ vui quá.” Bà lo lắng nhìn mặt anh. Con yêu, con ổn cả chứ?”

“Con khỏe,” Luke nói, “Con nghĩ vậy. Rất nhiều chuyện đã xảy ra...”

“Mẹ hiểu rồi,” Annabel nói, và liếc nhìn tôi sắc lém. “Becky.” Bà đưa một tay ra ôm tôi. “Mẹ sẽ nói chuyện với con sau,” bà thì thầm vào tai tôi.

“Vậy... mẹ đang giúp việc ở đám cưới?” Luke hỏi mẹ kế.

“Ồ, tất cả mọi người quanh đây đều sẵn sàng giúp đỡ cả,” mẹ vui vẻ nói. “Giờ thì Annabel cũng là một trong số đó rồi!”

“Thế bố đâu ạ?” Luke ngó quanh hỏi.

“Ông ấy đi lấy thêm li cùng Graham rồi,” mẹ nói. “Hai người đó hợp nhau lắm. Nào, giờ thì ai muốn uống cà phê nào?”

“Bố mẹ với bố mẹ Luke hòa thuận ghê!” tôi nói khi theo mẹ vào bếp.

“Ồ, họ rất tuyệt vời!” mẹ hoan hỉ nói. “Thực sự lịch lãm. Họ đã mời bố mẹ đến Devon. Những con người tốt bụng, chuẩn mực, thực tế. Không giống như... người phụ nữ kia.”

“Vâng, họ hoàn toàn khác với Elinor.”

“Bà ta có vẻ không quan tâm gì với đám cưới,” mẹ nói, giọng bà hơi gay gắt. “Con biết không, bà ta còn không thèm hỏi âm thư mời nữa!”

“Thế ạ?”

Chết tiệt. Tôi nghĩ mình đã hồi âm thay cho Elinor rồi chứ nhỉ.

“Gần đây con có thường gặp bà ta không?” mẹ hỏi.

“Ồ... không,” tôi nói. “Không thường lắm.”

Chúng tôi bê khay cà phê lên tầng vào phòng ngủ của mẹ, và khi mở cửa ra, tôi thấy Suze và Danny đang ngồi trên giường, với bé Ernie đang nằm ở giữa, đập đập đôi chân hồng nhỏ xíu. Treo trên cửa tủ quần áo đối diện là chiếc váy cưới của mẹ, trắng tinh và kiểu cách.

“Suze!” tôi kêu lên và ôm chầm lấy cô. “Cả Ernie xinh xắn nữa! Thành bé lớn thật đấy...” tôi cúi xuống hôn trán thằng bé và nó ngoác mồm ra cười với tôi thật dễ thương.

“Cậu đã làm được.” Suze mỉm cười với tôi. “Tốt lắm, Bex.”

“Suze vừa cho cháu xem bộ váy cưới gia truyền của gia đình, thưa bác B.,” Danny nói, mắt nhướng lên nhìn tôi. “Nó thật là... độc đáo.”

“Chiếc váy còn nguyên lành!” mẹ vui mừng nói. “Chúng ta cứ nghĩ nó đã bị hỏng, nhưng rồi lại đều ổn cả!”

“Đúng là một phép màu!” Danny nói.

“Mà mới sáng nay thôi, Ernie bé bỏng còn ném cả táo xay nhuyễn vào váy nữa cơ...”

“Ồ, vậy sao?” tôi vừa nói vừa nhìn Suze đang hơi đỏ mặt.

“Nhưng may là mẹ đã bọc một lớp nilông bảo vệ bên ngoài!” mẹ nói. Bà chạm nhẹ vào chiếc váy và vuốt mạnh những viền đăng ten, đôi mắt hơi đỏ đỏ. “Đây là khoảnh khắc mà mẹ mơ ước bấy lâu nay. Becky mặc chiếc váy cưới của mẹ. Mẹ thật ngỡ ngàng phải không?”

“Không ngỡ ngàng chút nào,” tôi nói và ôm lấy bà. “Đám cưới là như vậy mà.”

“Bác Bloomwood, Becky đã miêu tả chiếc váy cho cháu.” Danny nói. “Và thực lòng mà nói cô ấy đã miêu tả không thành công lắm. Nhưng bác có phiền nếu cháu sửa một chút xíu không ạ?”

“Không sao!” mẹ nói rồi nhìn đồng hồ. “Chà, mẹ phải đi đây. Mẹ còn phải bó hoa nữa!”

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng bà, Danny và Suze liếc nhìn nhau.

“Được rồi,” Danny nói. “Mình sẽ làm gì với cái này đây?”

“Đầu tiên, anh có thể cắt tay áo đi,” Suze nói. “Và tất cả đồng đăng ten trên thân áo.”

“Ý tớ là, chúng ta thực sự phải giữ lại bao nhiêu phần trăm?” Danny ngẩng lên. “Becky, cậu nghĩ sao?”

Tôi không đáp lời. Tôi đang nhìn chăm chú ra vườn qua cửa sổ. Tôi có thể thấy Luke và Annabel đang ghé sát đầu vào nhau vừa dạo bước trong vườn vừa nói chuyện. Và mẹ tôi đang vừa nói chuyện với Janice vừa chỉ trỏ cây anh đào đang nở hoa.

“Becky?” Danny lại gọi.

“Đừng đụng vào nó,” tôi quay lại nói.

“Cái gì?”

“Đừng làm gì nó cả.” Tôi mỉm cười với khuôn mặt choáng váng Danny. “Cứ kệ nó như thế đi.”

Lúc ba giờ kém mười phút, tôi đã sẵn sàng. Tôi đang mặc một bộ váy cưới có các lọn cuốn như xúc xích. Mặt tôi được Janice trang điểm thành Cô dâu mùa xuân rạng ngời, chỉ có điều là đã dùng giấy ăn và nước để làm nhạt đi một chút. Tôi đội vòng hoa cẩm chướng hồng kết với hoa baby, mẹ đã đặt mua cùng với bó hoa cô dâu. Thứ duy nhất có chút gì đó hợp thời trang là đôi giày Christian Louboutin, mà thậm chí ta chẳng thể nhìn thấy.

Nhưng tôi không quan tâm. Trông tôi đúng như những gì tôi mong muốn.

Chúng tôi đã chụp ảnh cạnh cây anh đào đang nở hoa, mẹ đã khóc đến mức trôi hết lớp trang điểm Tao nhã mùa hè và phải trang điểm lại. Giờ thì mọi người đều đã đi đến nhà thờ. Chỉ còn tôi và bố chuẩn bị đi.

“Con sẵn sàng rồi chứ?” bố nói khi chiếc xe Rolls Royce trắng chạy vào lối xe trước nhà.

“Chắc là rồi ạ,” tôi nói, giọng hơi run.

Tôi sắp kết hôn. Tôi thực sự sắp kết hôn.

“Bố có nghĩ là con đang làm điều đúng đắn không?” tôi nửa đùa nửa thật hỏi.

“Ồ, hẳn rồi.” Bố nhìn vào chiếc gương đứng ở hành lang và chỉnh lại caravat lụa. “Bố nhớ đã từng nói với mẹ con, hồi bố mới gặp Luke, rằng ‘Anh chàng này sẽ theo đuổi được Becky.’ Ông nhìn vào mắt tôi qua gương. ‘Bố đã đúng phải không, con yêu? Thằng bé đuổi kịp con chứ?’”

“Cũng không hẳn.” Tôi mỉm cười với ông. “Nhưng... anh ấy sắp đến nơi rồi.”

“Tốt.” Bố cười đáp lại. “Hẳn đó là tất cả những gì nó có thể hi vọng.”

Tài xế nhấn chuông cửa và khi mở cửa, tôi cũng nhìn vào khuôn mặt dưới chiếc mũ lưỡi trai. Thật không thể tin nổi. Đó là thầy dạy lái xe của tôi ngày xưa, Clive.

37. Chương 22 Phần 2 (hết)

“Clive! Xin chào! Chú khỏe chứ?”

“Becky Bloomwood!” ông reo lên. “Chà! Becky Bloomwood sắp kết hôn! Cô bé, thế cô đã đỗ kì thi lái xe chưa đấy?”

“Ồ... rồi ạ. Cuối cùng cũng đỗ ạ.”

“Ai ngờ được chứ?” ông lắc đầu đầy vẻ ngạc nhiên. “Tôi thường về nhà và bảo với vợ là ‘Nếu cô bé đó qua được bài thi lái xe thì tôi đi đầu xuống đất.’ Và rồi đương nhiên hóa ra là thế thật...”

“Vâng, chà, dù sao thì...”

“Tay chấm thi đó bảo là chưa bao giờ thấy thứ gì như thế cả. Chồng sắp cưới của cô đã bao giờ nhìn thấy cô lái xe chưa?”

“Rồi ạ.”

“Vậy mà anh ta vẫn muốn lấy cô?”

“Vâng!” tôi gất.

Thiệt tình. Hôm nay là ngày cưới của tôi. Lẽ ra tôi không phải bị nhắc nhở đến những kì thi lái xe ngu ngốc của mình cách đây hàng bao năm trước.

“Chúng ta lên xe chứ?” bố lịch sự nói. “Chào Clive, rất vui được gặp lại anh.”

Chúng tôi bước ra sân, khi ra đến xe, tôi quay lại nhìn ngắm ngôi nhà. Lần sau nhìn thấy nó thì tôi đã là một phụ nữ có chồng. Tôi hít một hơi thật sâu và bước vào xe.

“Dừng lạiiiiiiiii!” Một giọng nói vang lên. “Becky! Dừng lại!”

Tôi chết điếng người vì sợ hãi với một chân đã đặt lên xe. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai đã phát hiện ra? Họ đã biết những gì?

“Anh không thể để em làm việc này được!”

Cái gì? Thế này thật vô lí. Tom Webster nhà bên đang học tốc chạy về phía chúng tôi trong bộ vest đuôi tôm. Anh ta nghĩ mình đang làm gì thế? Lẽ ra anh ta phải đang hướng dẫn chỗ ngồi ở nhà thờ cơ mà.

“Becky, anh không thể đứng yên nhìn được,” anh ta đặt một tay lên chiếc Rolls Royce, nói không kịp thở. “Đây có thể là sai lầm lớn nhất trong đời em đấy. Em chưa suy nghĩ kĩ rồi.”

Ồi, vì Chúa.

“Không, em đã suy nghĩ rất kĩ,” tôi nói và cố huých anh ta ra.

Nhưng anh ta túm lấy vai tôi. “Đêm qua anh đã phát hiện ra. Chúng ta thuộc về nhau. Em và anh. Becky, hãy nghĩ đến điều đó. Chúng ta đã biết nhau suốt từ khi lọt lòng đến giờ. Chúng ta đã lớn lên cùng nhau. Có thể sẽ mất một thời gian chúng ta mới hiểu ra tình cảm mình dành cho nhau... nhưng chẳng lẽ không đáng cho chúng ta cơ hội sao?”

“Tom, em chẳng có tình cảm gì với anh cả.” Tôi nói. “Và em sẽ kết hôn trong vòng hai phút nữa. Vậy nên anh tránh ra được không?”

“Em không biết đang đẩy mình vào chuyện gì đâu! Em không biết thực tế hôn nhân là thế nào đâu! Becky, hãy nói thật lòng cho anh biết. Em thực sự có ý định ở bên Luke trong suốt những ngày còn lại của đời mình? Hết ngày này sang ngày khác, đêm này sang đêm khác? Từng giờ từng giờ bất tận?”

“Có!” tôi nói, nổi đóa lên. “Em có! Em yêu Luke rất nhiều và muốn ở bên anh ấy trong suốt những ngày tháng còn lại của mình. Tom, em đã phải mất rất nhiều thời gian, nỗ lực, đã gặp phải rất nhiều rắc rối mới đến được giây phút này. Khổ sở hơn tất cả những gì anh có thể tưởng tượng được. Và nếu bây giờ anh không tránh đường cho em đi tới lễ cưới, em sẽ... em sẽ...”

“Tom,” bố nói xen vào. “Bác nghĩ câu trả lời là Không.”

“Ồ.” Tom im lặng lúc lâu. “Vây... được rồi.” Tom bối rối nhún vai. “Xin lỗi.”

“Cậu chưa bao giờ có khả năng chọn thời điểm, Tom Webster,” Clive nói về khinh bỉ. “Tôi nhớ lần đầu tiên cậu đã lao ra, đâm vào một cái bùng binh. Suýt nữa thì cậu đã giết cả hai chúng ta.”

“Được rồi. Không có thiệt hại gì cả. Giờ thì chúng ta đi được chưa?” Tôi bước vào xe, xếp váy quanh mình, rồi bố vào ngồi cạnh tôi.

“Vây anh sẽ gặp lại em ở đó chứ?” Tom rầu rĩ nói, còn tôi thì nhướng mắt lên trời.

“Tom, anh có muốn đi nhờ đến nhà thờ không?”

“Ồ, cảm ơn. Thế thì hay quá. Chào chú Graham,” anh ta ngượng nghịu chào bố tôi khi chui vào xe. “Cháu xin lỗi về chuyện vừa rồi.”

“Không sao đâu, Tom,” bố vỗ lưng anh ta nói. “Ai trong chúng ta chẳng có lúc như vậy.” Ông thụt mặt ra với tôi qua đầu Tom còn tôi thì cố nín không cười khúc khích.

“Vây ỏn cả rồi chứ?” Clive quay người lại nói. “Có chút thay đổi trong lòng nào không? Còn lời tỏ tình phút chót nào nữa không? Còn tiến lùi, quay đầu nữa không?”

“Không!” tôi nói. “Không còn gì nữa đâu. Chúng ta đi thôi!”

Khi chúng tôi đến nhà thờ, chuông đang ngân từng hồi, mặt trời rực rỡ và có một vài vị khách đến muộn phút cuối đang vội vàng vào trong. Tom mở cửa xe bước đi thẳng không hề ngoái lại, trong khi đó tôi rũ nhẹ đuôi váy trước những ánh mắt ngưỡng mộ của người qua đường.

Chúa ơi, làm cô dâu thích thật. Tôi sẽ nhớ khoảnh khắc này lắm đây.

“Xong chưa?” bố hỏi, và đưa cho tôi bó hoa.

“Rồi ạ.” Tôi mỉm cười và quàng lấy cánh tay đang giơ ra của ông.

“Chúc may mắn,” Clive nói rồi hất hàm về phía trước. “Cô có vài vị khách đến muộn này.”

Một chiếc taxi đen dừng lại ngay trước nhà thờ, rồi cả hai cửa sau của xe đều bật mở. Tôi nhìn về phía trước mà không tin vào mắt mình, không biết có phải tôi đang mơ không, khi nhìn thấy Michael bước ra khỏi xe, vẫn mặc bộ vest lúc ở Plaza. Anh đưa tay vào trong xe, và tiếp đến, Laurel xuất hiện, vẫn đang mặc chiếc váy Yves St. Laurent tay áo xấn lên.

“Đừng để chúng tôi làm cô bị trễ!” cô nói. “Chúng tôi sẽ chỉ lên vào đứng đầu đó...”

“Nhưng... nhưng hai người đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

“Ăn nói kìa,” Laurel khiển trách.

“Nếu không thể bay tới bất cứ nơi nào mình muốn thì điều khiển hàng trăm chuyến bay riêng thì có ích gì?” Laurel nói khi cô tiến đến ôm tôi. “Bọn tôi quyết định là sẽ đến dự đám cưới của cô.”

“Đám cưới thật,” Michael nói vào tai tôi. “Thật khâm phục em đấy, Becky.”

Tôi và bố chờ đến khi họ đi khuất vào nhà thờ rồi bước đến hành lang nơi Suze đang háo hức chờ. Cô mặc một chiếc váy màu xanh ánh bạc và bé Ernie, thằng bé mặc chiếc quần yếm cùng màu. Khi ngó vào trong nhà thờ, tôi có thể thấy tất cả những khuôn mặt quen thuộc của gia đình, bạn bè cũ, tất cả những người thân và họ hàng của Luke. Ngồi bên nhau, hạnh phúc và chờ đợi.

Tiếng đàn organ ngưng bật và tôi thấy bồn chồn ghê gớm.

Cuối cùng điều này cũng đang diễn ra. Cuối cùng tôi cũng sắp kết hôn. Thực sự.

Rồi bản nhạc “Bridal March” vang lên và bố siết lấy cánh tay tôi, rồi chúng tôi bắt đầu bước trên lối đi giữa thánh đường.

Chương 23

Chúng tôi đã kết hôn.

Chúng tôi đã thực sự kết hôn rồi.

Tôi nhìn xuống chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh Luke đã đeo vào tay tôi trong nhà thờ. Rồi nhìn quang cảnh trước mắt tôi. Chiếc lều bạt như sáng bừng lên dưới trời hè lúc chạng vạng, ban nhạc đang chơi một cách dõ dặt bài “Smoke Get In Your Eyes,” còn mọi người thì đang khiêu vũ. Có thể âm nhạc không ngọt ngào như ở Plaza. Và có thể các khách mời không ăn mặc đẹp bằng những vị khách ở Plaza. Nhưng là họ của chúng tôi. Tất cả đều là của chúng tôi.

Chúng tôi có một bữa tối thật tuyệt vời với món súp cải xoong, lườn cừu, và món pudding mùa hè, chúng tôi đã uống rất nhiều champagne và rượu mà bố mẹ tôi đặt từ Pháp về. Và rồi khi bố lấy đĩa ăn gỗ vào li và phát biểu một bài về tôi với Luke. Ông nói rằng ông và mẹ thường nói chuyện với nhau về việc tôi sẽ lấy người như thế nào, và họ luôn bắt đồng quan điểm về mọi thứ trừ một điều - “Anh ta phải luôn cảnh giác.” Rồi ông nhìn Luke, lúc này đã sốt sáng đứng dậy và quay tròn người một vòng trên đầu ngón chân, mọi người cùng phá lên cười. Bố nói ông đã trở nên rất quý Luke và bố mẹ anh ấy, và rằng đây không đơn thuần chỉ là một cuộc hôn nhân mà còn là sự hợp nhất giữa hai gia đình. Rồi bố nói ông biết tôi sẽ là một người vợ rất chung thủy và biết thông cảm, và ông kể câu chuyện hồi tôi tám tuổi, tôi đã viết thư cho Thủ Thủ tướng và đề cử bố mình làm Thủ tướng - và một tuần sau đó, lại viết tiếp một bức thư khác để hỏi sao họ chưa hồi âm - và mọi người lại phá lên cười.

Rồi tới Luke kể về việc chúng tôi đã gặp nhau ở London như thế nào khi tôi còn là một phóng viên tài chính, và về việc anh đã để ý tôi như thế nào từ ngay buổi họp báo đầu tiên tôi tham gia, khi tôi hỏi Giám đốc PR của Ngân hàng Barclays là tại sao họ không làm bìa sổ séc thời trang như người ta làm với máy điện thoại. Và rồi anh thú nhận mình bắt đầu gửi cho tôi những giấy mời tham gia mọi sự kiện PR thậm chí dù chúng chẳng liên quan gì tới tạp chí của tôi cả, chỉ vì tôi luôn luôn khiến cho buổi PR sôi động hơn.

(Trước đây anh ấy chưa bao giờ nói với tôi điều này. Giờ thì tôi đã hiểu! Đó là lí do tôi cứ toàn nhận được những giấy mời tham gia những cuộc họp báo kì cục về mua bán hàng tiêu dùng và về thực trạng của ngành công nghiệp thép.)

Cuối cùng, Michael đứng dậy, tự giới thiệu mình bằng một giọng ồm ồm và trang trọng, rồi anh nói về Luke. Về việc Luke đã thành công tuyệt vời nhưng anh cũng cần một ai đó bên cạnh ra sao, một người thực sự yêu chính con người thật của anh và có thể ngăn anh coi cuộc đời quá nặng nề. Rồi Michael nói rằng anh rất vinh dự được gặp bố mẹ tôi, họ thật thân thiện và hiếu khách với hai con người hoàn toàn xa lạ bọn anh, anh có thể thấy từ đâu mà tôi có được cái thứ mà anh gọi là “sự đơm hoa Bloomwood” của một niềm hạnh phúc an lành. Và anh nói gần đây tôi đã thực sự trưởng thành. Rằng anh đã thấy tôi xử lí những tình huống cực kì éo le, và anh sẽ không thể kể chi tiết được, nhưng tôi đã thực sự phải đối mặt với những khó khăn và bằng cách nào đó tôi đã tự giải quyết được tất cả.

“Mà không phải dùng đến thẻ Visa,” anh nói thêm, và một trận cười lớn vang lên khắp khu lều bạt.

Và rồi anh nói mình đã dự rất nhiều đám cưới, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy mãn nguyện như lúc này. Anh biết Luke và tôi sinh ra là để dành cho nhau, anh thực sự rất quý cả hai chúng tôi, và chúng tôi không biết mình đã may mắn thế nào đâu. Và nếu chúng tôi có con, lũ trẻ cũng không biết chúng may mắn đến thế nào.

Những lời phát biểu của Michael thực sự làm tôi suýt khóc.

Bây giờ tôi đang ngồi bên Luke trên bãi cỏ. Chỉ có hai chúng tôi, cách biệt với mọi người khác trong một lúc. Đôi giày Christian Louboutins của tôi bị bám đầy cỏ, còn ngón tay dính dầu tây của Ernie thì để lại vết bẩn trên thân váy. Tôi nên nghĩ trông mình thật lem luốc. Nhưng tôi hạnh phúc.

Tôi nghĩ tôi đang hạnh phúc nhất trong suốt cuộc đời mình.

“Vây,” Luke nói. Anh ngả người chống khuỷu tay xuống và nhìn lên bầu trời xanh đang thẫm dần. “Chúng ta đã thành công.”

“Chúng ta đã thành công.” Vòng hoa trên đầu tôi bắt đầu tuột xuống mắt, nên tôi cẩn thận gỡ ra và đặt xuống thảm cỏ. “Mà không bị tổn thất gì.”

“Em biết không... Anh cảm thấy mấy tuần vừa qua như thể một giấc mơ kì lạ,” Luke nói. “Anh đã quá tập trung vào thế giới riêng của mình mà không hề biết điều gì đang diễn ra trong cuộc đời thực.” Anh lắc đầu. “Anh nghĩ lúc đó mình đã gần như đi trật khỏi đường ray.”

“Gần như?”

“Thôi được rồi. Anh đã đi trật khỏi đường ray.” Anh quay lại nhìn tôi, đôi mắt đen của anh bừng sáng lên trong ánh đèn hắt ra từ lều bạt. “Anh nợ em rất nhiều, Becky.”

“Anh chẳng nợ em gì cả,” tôi ngạc nhiên nói. “Bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi. Nó giống như... mọi thứ là tài khoản chung.”

Có tiếng lập xập phát ra từ phía hông nhà, tôi ngược lên thấy bố đang cho hành lí của chúng tôi lên xe. Tất cả đã sẵn sàng cho chúng tôi lên đường.

“Vây,” Luke vừa nói vừa nhìn theo ánh mắt tôi. “Kì nghỉ trăng mật nổi tiếng của chúng ta. Anh đã được phép biết nơi chúng ta sẽ đến chưa? Hay đó vẫn còn là một bí mật?”

Tôi lại cảm thấy bồn chồn. Đến lúc rồi. Phần cuối cùng của kế hoạch. Quả anh đào cuối cùng trên đỉnh bánh.

“Được rồi,” tôi nói và hít một hơi thật sâu. “Em nói đây. Luke, gần đây em đã suy nghĩ rất nhiều về chúng ta. Về việc kết hôn và nơi chúng ta sẽ sống. Chúng ta có ở lại New York hay không. Chúng ta nên làm gì...” tôi ngập ngừng, sắp xếp từ ngữ một cách cẩn thận. “Và điều em nhận ra là... em chưa sẵn sàng để ổn định cuộc sống. Tom và Lucy đã ổn định cuộc sống quá sớm, và xem điều gì đã xảy ra với họ. Và em rất yêu quý Ernie, nhưng khi nhìn Suze như thế... Điều đó khiến em nhận ra là mình cũng chưa sẵn sàng để có con. Chưa phải lúc này.” Tôi lo lắng ngược lên nhìn. “Luke, có quá nhiều thứ em vẫn chưa làm. Em chưa bao giờ thực sự đi du lịch. Em chưa bao giờ được nhìn ngắm thế giới. Anh cũng vậy.”

“Em đã sống ở New York,” Luke nói.

“New York là một thành phố tuyệt vời và em thực sự yêu nó. Nhưng còn có những thành phố tuyệt vời khác trên khắp thế giới. Em muốn đến những thành phố đó nữa. Sydney, Hồng Kông... và không chỉ có các thành phố!” tôi dang tay ra. “Những dòng sông... những ngọn núi... tất cả những cảnh đẹp trên thế giới...”

“Đúng vậy,” Luke nói với vẻ thích thú. “Thế bây giờ nói tóm gọn lại về tuần trăng mật của chúng ta...”

“Được rồi,” tôi khó nhọc nuốt nước bọt. “Đây là những gì em đã làm. Em đã... em đã đổi tất cả các món quà cưới chúng ta nhận được ở New York ra tiền mặt. Những giá nến và ấm pha trà bằng bạc ngó ngắn, những đồ vớ vắn đó. Và em đã... em đã mua cho chúng ta tấm vé hạng nhất vòng quanh thế giới.”

“Vòng quanh thế giới?” trông Luke thực sự rất kinh ngạc. “Em nghiêm túc đấy chứ?”

“Vâng! Vòng quanh thế giới!” tôi xoắn chặt những ngón tay vào với nhau. “Chúng ta có thể đi bao lâu tùy thích. Ít thì ba tuần, còn lâu thì...” tôi nhìn anh, căng thẳng vì hi vọng. “Một năm.”

“Một năm?” Luke nhìn tôi trân trối. “Em đùa!”

“Em không đùa. Em đã nói với Christina là em có thể quay lại Barneys làm việc hoặc là không. Cô ấy không phản đối. Danny sẽ dọn dẹp căn hộ của chúng ta và gửi hết mọi thứ vào nhà kho...”

“Becky!” Luke lắc đầu nói. “Đó là một ý tưởng hay. Nhưng anh không thể chỉ dọn nhà và...”

“Anh có thể. Anh có thể! Tất cả đã được sắp xếp. Michael sẽ trông coi văn phòng ở New York. Văn phòng London vốn có thể hoạt động độc lập. Luke, anh làm được mà. Mọi người đều nghĩ anh nên làm như vậy.”

“Mọi người?”

Tôi đếm đếm ngón tay. “Bố mẹ anh... bố mẹ em... Michael... Laurel... Clive, thầy dạy lái xe cũ của em...”

Luke trở mắt nhìn tôi.

“Clive, thầy dạy lái xe của em?”

“Được rồi,” tôi vội vàng nói, “đừng bận tâm đến ông ấy. Nhưng tất cả những người mà anh coi trọng ý kiến đều nghĩ anh cần nghỉ ngơi. Anh đã nỗ lực làm việc cật lực quá lâu rồi...” Tôi sốt sắng rướn mình về phía trước. “Luke, đây là lúc để làm điều đó. Khi chúng ta vẫn còn trẻ. Trước khi chúng ta có con. Cứ thử hình dung xem. Hai chúng ta lang thang khắp thế giới. Nhìn ngắm những thắng cảnh tuyệt vời. Học hỏi từ những nền văn hóa khác nhau.”

Một sự im lặng bao trùm. Luke nhìn xuống đất, cau mày.

“Em đã nói chuyện với Michael,” cuối cùng anh nói. “Và anh ấy sẵn lòng...”

“Còn hơn cả sẵn lòng cơ. Anh ấy đang phát ngán lên vì sống ở New York mà chẳng có gì làm ngoài việc đi bộ việt dã! Luke, anh ấy nói nếu anh không đi xa, anh vẫn cần một kì nghỉ dài hơi. Anh cần một kì nghỉ đúng nghĩa.”

“Một năm,” Luke vừa nói vừa bóp trán. “Thế còn hơn cả một kì nghỉ.”

“Có thể ngắn hơn. Hoặc có thể dài hơn! Điều quan trọng là tùy chúng ta có thể quyết định trong lúc đi. Chúng ta có thể một lần trong đời giải phóng tâm hồn mình. Không ràng buộc, không cam kết, không có gì đè nặng chúng ta...”

“Becky, con yêu,” bố tôi gọi ra từ xe ô tô. “Con có chắc họ sẽ cho phép mang sáu va li hành lí chứ?”

“Được mà bố, chỉ cần mình trả phí cho số hành lí thêm...” tôi quay lại về phía Luke. “Nào. Anh nghĩ sao về điều này?”

Luke không nói gì một lúc lâu - và lòng tôi chùng xuống. Tôi có một dự cảm kinh khủng là anh sẽ trở lại con người cũ. Một Luke già cỗi, ham công tiếc việc, quá chuyên tâm vì công ti.

Rồi anh ngẩng đầu lên - một nụ cười nhản nhở trên khuôn mặt anh. “Anh có được chọn không?”

“Không,” tôi bám lấy cánh tay anh mà thấy nhẹ nhõm cả người. “Anh không được lựa chọn đâu.”

Chúng tôi sẽ đi vòng quanh thế giới! Chúng tôi sẽ là những du khách!

“Hai cái va li cuối cùng này rất nhẹ!” Bố nói to và vẫy những chiếc va li trong không trung. “Trong đây có gì không con?”

“Dạ không! Chúng là va li rỗng!” Tôi quay lại Luke, mặt ửng hồng vì vui sướng. “Ôi Luke, thật tuyệt vời! Đây sẽ là cơ hội để chúng ta chạy trốn một năm. Một năm... vô tư. Chỉ có chúng ra. Không có bất cứ thứ gì khác!”

Một thoáng ngập ngừng. Luke đang nhìn tôi, miệng hơi giật giật. “Và chúng ra mang theo hai chiếc va li to rỗng không vì...”

“Chà, anh không biết đâu,” tôi giải thích. “Chúng ta có thể mua vài thứ trong hành trình của mình. Khách du lịch luôn nên giúp đỡ cho nền kinh tế địa phương...” tôi ngưng nói khi Luke bắt đầu phá lên cười.

“Gì vậy?” tôi bất bình nói. “Đó là sự thật mà!”

“Anh biết,” Luke lau mắt. “Anh biết là thế mà. Becky Bloomwood, anh yêu em.”

“Nên nhớ giờ em đã là Becky Brandon rồi đấy!” tôi vừa cãi lại vừa nhìn xuống chiếc nhẫn mới đáng yêu của mình. “Bà Becky Brandon.”

Nhưng Luke lắc đầu. “Chỉ có duy nhất một Becky Bloomwood. Đừng bao giờ thôi là chính cô ấy.” Anh nắm lấy cả hai tay tôi và đắm đắm nhìn tôi rất lạ. “Dù em có làm gì đi nữa, thì cũng đừng bao giờ đánh mất con người Becky Bloomwood của mình.”

“Chà... được rồi,” tôi nói, hơi ngạc nhiên. “Em sẽ không như vậy.”

“Becky! Luke!” tiếng mẹ vang lên từ bên kia bãi cỏ. “Đến lúc cắt bánh rồi! Graham, treo đèn lồng lên đi!”

“Làm ngay đây!” bố đáp lời.

“Chúng con vào đây!” tôi trả lời. “Chờ con đội vòng hoa lên đã nhé!”

“Để anh.” Luke mỉm cười với tay lấy vòng hoa cắm chướng hồng rồi đội lên đầu tôi.

“Trông em ngốc lắm không?” Tôi xịu mặt nói.

“Có, trông cực ngốc.” Anh hôn tôi rồi đứng dậy kéo tôi lên. “Đi nào, Becky B. Khán giả của em đang chờ kìa.”

Khi những chiếc đèn lồng bắt đầu lung linh xung quanh, chúng tôi bước qua bãi cỏ quay lại chỗ đám cưới, tay Luke siết chặt lấy tay tôi.

HỢP ĐỒNG TIỀN HÔN NHÂN

Giữa Rebecca Bloomwood và Luke Brandon

Ngày 22 tháng Sáu năm 2002

5. TÀI KHOẢN NGÂN HÀNG CHUNG

5.1 Tài khoản ngân hàng chung sẽ được dùng cho các phí tổn cần thiết cho chi tiêu sinh hoạt gia đình.

“Chi tiêu sinh hoạt gia đình” được định nghĩa là bao gồm váy Miu Miu, giày dép và các đồ trang phục được Cô dâu cho là thiết yếu.

5.2 Trong mọi trường hợp, quyết định của Cô dâu về những chi tiêu như vậy sẽ là quyết định cuối cùng.

5.3 Chú rể không được bật ra những câu hỏi liên quan đến tài khoản chung với Cô dâu mà không báo trước, những câu hỏi đó phải được trình bày dưới dạng văn bản và chờ 24 tiếng đồng hồ cho câu trả lời.

6. NHỮNG NGÀY QUAN TRỌNG

6.1 Chú rể sẽ nhớ tất cả những ngày sinh nhật và ngày kỉ niệm, và sẽ kỉ niệm những ngày nói trên bằng những món quà bất ngờ.

6.2 Cô dâu sẽ thể hiện sự ngạc nhiên và sung sướng vì những món quà do Chú rể chọn.

7. NHÀ CỬA

Cô dâu sẽ nỗ lực hết sức trong khả năng của mình để giữ gìn sự ngăn nắp, sạch sẽ trong nhà. TUY NHIÊN, thất bại trong việc thực hiện điều khoản này sẽ không bị coi là phá vỡ hợp đồng.

8. XE CỘ

Chú rể sẽ không đưa ra bất cứ bình luận nào về khả năng lái xe của Cô dâu.

9. ĐỜI SỐNG XÃ HỘI

9.1 Cô dâu không bắt buộc Chú rể phải nhớ tên và những mối tình cũ của tất cả các bạn của cô, bao gồm cả những người anh chưa bao giờ gặp.

9.2 Chú rể sẽ nỗ lực để sắp xếp một phần đáng kể mỗi tuần cho những hoạt động thư giãn và giải trí.

9.3 Shopping sẽ được định nghĩa là một hoạt động thư giãn.

*Những món quà bất ngờ sẽ gồm có những món đồ được Cô dâu kín đáo đánh dấu trong các catalogue và tạp chí được để ở đâu đó trong nhà vào tuần sắp đến những ngày được nói đến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-lay-chong>